

TỦ SÁCH YẾM
THẾ KỶ 21 CỦA BAO
HOA
HỌC TỬ

NEW YORK
TIMES
BEST-SELLER
BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHẠY
NHẤT

SOUL SCREAMERS

NỮ THẦN BÃO TỬ

NHA XUẤT BẢN TRẺ

RACHEL VINCENT

Sự Trỗi Dậy Của Ác Mộng – Series Nữ Thần Báo Tử (tập 4)

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)

Tác giả Rachel Vincent (1978) được biết đến với bộ truyện Shifters nói về một người mèo (werecat) có tên là Faythe Sanders. Cô giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại Soul Screamers dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần báo tử (bean sidhe) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Tập 1 - Blood Bound trong bộ truyện dành cho người lớn của Rachel Vincent, có tên là Unbound, đã được phát hành vào ngày 1 tháng 9 năm 2011 tại Mỹ, Canada và Anh.

Tác giả Rachel Vincent là chị cả trong một gia đình 5 chị em và hiện đang sinh sống ở San Antonio. Cô yêu mèo, hiện đang sống chung với hai con mèo đen (Kaci và Nyx), thích sôcôla và không thể sống thiếu cà phê. Cô luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú và hiện là thành viên của Hiệp hội Romance Writers of America, ngoài ra cô còn tham gia vào nhóm sáng tác Deadline Dames.

Rachel Vincent đã giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại SOUL SCREAMERS dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần báo tử (bean sidhe) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Rachel Vincent luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Để biết thêm về tác giả Rachel và các tác phẩm của cô, hãy truy cập vào trang web rachelvincent.net.

TÓM TẮT TẬP 3

Sau một tháng bị phạt cấm túc ở nhà sau cái chết của Addison, Kaylee đã hy vọng có thể quay trở lại với cuộc sống bình yên bên bạn bè và người yêu. Cô cùng Nash tới dự tiệc tại nhà một người bạn của anh. Mọi chuyện đang vui vẻ thì đột nhiên thần chết Tod, anh trai của Nash, hiện ra báo với Kaylee rằng Emma và bạn trai, Doug đang chuẩn bị lên ô tô trong tình trạng cả hai đã say mềm. Sau khi thuyết phục được Emma không lên xe cùng với Doug, Kaylee phát hiện ra một sự thật động trời: Doug không phải say rượu, mà là say Hơi thở của Quỷ, một thứ chất gây nghiện cực mạnh và vô cùng nguy hiểm, chúng được đựng trong những quả bóng bay màu đen và đang được truyền tay giữa những người bạn của Nash.

Mặc dù không muốn phải thừa nhận nhưng Kaylee cảm nhận được mọi thứ đang thay đổi. Nash trở nên cáu kỉnh và nhạy cảm hơn. Nhiều lúc anh có những hành động không hề giống với anh bình thường, và đặc biệt là không dưới một lần, Nash đã cố dùng sức Ảnh hưởng để điều khiển cảm xúc của cô. Còn Tod, sau cái chết của cô bạn gái cũ Addison, thì không còn thường xuyên xuất hiện quanh Kaylee nữa.

Chứng kiến Scott và Doug, hai người bạn thân nhất của Nash, người thì hóa điên, người thì chết bởi Hơi thở của Quỷ, Kaylee quyết tâm tìm cho ra và ngăn chặn kẻ đã mang hơi thở vào thế giới loài người, trước khi thứ hơi độc chết người này lan rộng ra khắp toàn trường.

Trong một lần ngủ lại nhà Emma, Kaylee phát hiện ra cô bạn của mình đã bị một người đang bị mắc kẹt bên Cõi Âm, tên là Alec, nhập vào người và báo với cô rằng cả bố cô và Nash đã bị lão Avari bắt cóc đưa sang Cõi Âm. Anh ta hứa sẽ giúp Kaylee cứu hai người đó ra, với điều kiện cô phải đưa cả anh ta trở về thế giới loài người.

Kaylee bị đẩy tới giới hạn của sự thử thách khi cô phải vượt qua cú sốc và nỗi đau đớn - rằng chính Nash cũng là một trong những con nghiện của Hơi thở của Quỷ - để đi qua Cõi Âm cứu Nash và bố mình. Cùng với sự giúp đỡ của Alec, Addison và Tod....

GIỚI THIỆU TẬP 4

CHỊ MUỐN CÓ CẢ LINH HỒN CỦA TÔI VÀ BẠN TRAI CỦA TÔI?

Riêng việc phải cố gắng để cải thiện mối quan hệ với Nash - người có thể gọi là bạn trai của cô - đã quá đủ với Kaylee Cavanaugh rồi. Cô không thể vờ như chưa có gì xảy ra. Nhưng mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn khi cô bạn gái cũ của Nash chuyển đến trường của họ, và quyết tâm giành lại Nash từ tay Kaylee.

Có điều, Sabine không phải là một cô gái bình thường. Cô ta thuộc loài quỷ mara, hiện thân sống của cơn ác mộng. Cô ta có thể đọc được nỗi sợ hãi của con người, biến chúng thành những cơn ác mộng rồi đem reo rắc vào giấc ngủ của từng nạn nhân. Nỗi sợ hãi của loài người chính là nguồn sống của cô ta. Và Sabine không chỉ dừng lại ở việc dọa cho Kaylee và mọi người trong trường sợ chết khiếp để đạt được bất cứ điều gì - và bất cứ ai - mà cô ta muốn.

TÔI KHÔNG NGHĨ NHƯ VẬY.

MỞ ĐẦU

Dành tặng tất cả những cặp đôi ngoài đời thực, những người yêu cũ, những tình cảm không được đáp lại - đang bị cuốn vào trong thế giới của tình yêu và những cơn ác mộng. Đôi khi sự ràng buộc ấy giống như sợi dây đai an toàn tuyệt vời nhất trên thế giới này. Những lúc khác, nó lại giống một chiếc áo bó chật chội, trói tay trói chân người mặc...

Sabine nhìn Nash như thể anh là đốm sáng

duy nhất loé lên giữa đêm tối mịt mù.

Nash nhìn Sabine như thể cô là một câu đố phức tạp

mà anh đang cố tìm lời giải đáp,

và tôi biết rất rõ cái nhìn đó.

Anh đã từng nhìn tôi như thế

khi lần đầu tiên chúng kiến tôi cất tiếng hát

cho linh hồn của một người xa lạ,

trước khi tôi biết mình là một *bean sidhe*.

Anh đã từng nhìn tôi như thế

khi tôi là cô gái mà anh tôn trọng và cảm thấy

muốn giúp đỡ khỏi những đau khổ,

không cần biết tôi có cần giúp đỡ hay không.

Tôi đã từng yêu cái nhìn đó.

Giờ thì tôi ghét nó.

Chương 1

VÀO THỜI ĐIỂM học kỳ Hai của năm thứ Ba trung học bắt đầu, tôi đã “hạ” được vài thần chết nổi loạn, một lão trùm đầy dã tâm có vai vế trong ngành giải trí và không ít tà ma muốn sở hữu linh hồn của tôi. Nhưng tôi không thể ngờ rằng kẻ thù đáng ghét nhất vẫn chưa hề lộ diện. Cô bạn gái cũ của bạn trai tôi quả là một cơn ác mộng. Cả về nghĩa đen và nghĩa bóng.

“ANH SẼ KHÔNG CẦN em đâu mà lo.” Nash ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên tay anh là miếng bánh mì đang cắn dở, và tôi chợt nhận ra rằng này giờ mình đang đứng nhìn anh chăm chăm, một cách rất vô thức. Tôi đứng khựng lại ở cuối cầu thang, ngạc nhiên khi thấy anh ở trường, và càng ngạc nhiên hơn khi thấy anh ngồi ăn trưa một mình ngoài này, trong cái lạnh căm căm của tháng Một - tại cái nơi mà tôi đang định trốn ra để tránh những tiếng xì xào dị nghị và những cái nhìn soi mói ở trong căng-tin.

Có vẻ như anh cũng có cùng suy nghĩ giống tôi.

Tôi liếc nhìn về phía cửa sổ căng-tin tìm Emma, nhưng chẳng thấy bóng dáng cô nàng ấy đâu.

Nash khẽ cau mày khi nhận ra sự do dự của tôi. Nhưng tôi không phải đang do dự vì anh, mà vì chính bản thân tôi. Tôi sợ rằng chỉ cần tôi nhích lại gần anh thêm một chút nữa thôi - gần cái vòng tay ấm áp đã từng là niềm an ủi lớn nhất của tôi hay gần đôi mắt nâu đầy mê hoặc có thể đọc thấu tâm gan tôi chỉ trong tích tắc kia - thì tôi sẽ đầu hàng mất. Sẽ là không phải nếu tôi tha thứ cho anh ngay cả khi bản thân còn chưa quên được mọi chuyện.

Có thể tôi sẽ *cảm thấy* hạnh phúc thật đấy nhưng như thế là sai.

Hai tuần qua là những ngày tháng khó khăn nhất của cuộc đời tôi. Chỉ trong vòng vài tháng, tôi đã sống sót khỏi vô vàn những hiểm họa mà hầu hết các cô gái mười sáu tuổi khác thậm chí còn không hề biết tới sự tồn tại của chúng. Vậy mà chỉ vài tuần thiếu Nash - nguyên kỉ nghỉ Đông vừa qua - cũng đủ khiến tôi gần như gục ngã.

Người ta thường bảo thà cứ yêu đi rồi mất còn hơn là chưa yêu bao giờ - tất cả đều nhằm nhí hết sức. Nếu không yêu Nash có lẽ giờ tôi đã không phải trải qua cảm giác mất mát này.

“Kaylee à?” - Nash đặt miếng bánh mì xuống khay - “Anh hiểu rồi. Em vẫn chưa sẵn sàng để nói chuyện.”

Tôi lắc đầu và đặt khay đồ ăn của mình xuống bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với

anh. “Không đâu, chỉ là em... em không ngờ anh lại ở đây.” Tôi đã không đến tìm anh bởi tôi biết sẽ là không công bằng cho cả hai nếu tiếp tục ở bên nhau, khi mà bản thân hiểu rõ rằng điều đó là không thể. Nhưng tôi cũng biết thời gian này Nash đang rất khổ sở để cai nghiện, bởi bố tôi, chứ không phải ai khác, vẫn thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình của anh.

Theo như lời bố tôi kể thì quá trình cai nghiện Hơi Thở của Quý - hay còn gọi là Hơi lạnh trong thế giới loài người - không khác gì địa ngục trần gian.

“Anh vẫn... ổn chứ?” Tôi vừa hỏi vừa dùng đĩa gậy gậy nước sốt spaghetti trong khay.

“Cũng khá hơn.” - Anh nhún vai trả lời - “Anh vẫn đang khá lên từng ngày.”

“Nhưng anh đã đủ khỏe để tới trường chưa?”

Lại thêm một cái nhún vai vô cảm. “Mẹ cho anh dùng thuốc giảm đau làm từ một loại cây đặc biệt bên Cõi Âm, giúp anh giảm được các cơn co giật, có điều nó khiến anh cứ ngủ mê mết suốt cả ngày. Nhưng không bị mộng mị gì hết.” Anh vội nói thêm, khi thấy vẻ mặt sợ hãi của tôi. Gã tà ma, kẻ mà Nash từng cố giao dịch mua bán hơi thở, thỉnh thoảng vẫn thông qua các giấc mơ để liên lạc với anh. Còn lại phần lớn thời gian là thông qua tôi. Bằng cách xâm nhập vào cơ thể tôi trong khi đang ngủ.

Tôi vốn đã sẵn sàng kề vai sát cánh bên Nash để giúp anh vượt qua cơn nghiện này, bởi xét cho cùng thì cũng tại tôi nên anh mới bị tiếp xúc với Hơi thở của Quý như thế. Nhưng tôi không thể chấp nhận được việc anh liên tiếp để mặc cho tà ma xâm nhập cơ thể tôi, hay việc anh giấu tôi những chuyện đã xảy ra. Tôi không thể ở bên cạnh anh, cho tới khi biết chắc rằng chuyện tương tự như vậy sẽ không bao giờ lặp lại.

Khổ nỗi, lý trí mách bảo tôi một đằng trong khi con tim lại mong muốn điều ngược lại.

“Anh vẫn chưa thấy thèm ăn trở lại, nhưng ít ra giờ ăn vào không còn bị nôn ra như trước nữa.” Nash nhìn xuống khay đồ ăn đầy ụ của mình. Trông anh ấy gầy đi thấy rõ. Khuôn mặt anh có phần... góc cạnh hơn. Quầng mắt anh thâm đen và sưng húp, tóc tai cũng chẳng buồn vuốt keo tạo kiểu. Hình ảnh anh chàng Nash vui vẻ, đầy cá tính của ngày mới quen đã biến mất, thay vào đó là một Nash u sầu, ảm đạm mà xem chút nữa tôi cũng chẳng nhận ra. Chứ đừng nói gì đến nội tâm phức tạp hiện giờ của anh. Tôi sợ rằng sẽ không bao giờ có thể hiểu được nó như tôi đã từng hiểu về Nash *của tôi* nữa.

“Có lẽ anh nên ở nhà thêm một thời gian nữa.” Tôi vừa cuộn mỳ vào đĩa, vừa gợi ý với anh.

“Anh muốn gặp em.”

Vết rạn mà anh để lại trong trái tim tôi lại một lần nữa như nứt rộng thêm ra, và tôi ngược lên nhìn anh, nhìn vào nỗi khắc khoải và sự hối tiếc đang chậm chậm xoay trong mắt anh. Người bình thường không thể thấy được điều đó, cho dù họ có đứng trước mặt chúng tôi. Nhưng Nash và tôi là *bean sidhe* - hay còn gọi là thần báo tử, theo định nghĩa của loài người - nên chúng tôi có thể nhìn thấy những mảng màu thay đổi trong mắt của nhau và với một chút rèn luyện giờ tôi đã học được cách “lý giải” các suy nghĩ của anh qua những vòng xoáy đó. Và đọc được những cảm xúc của anh qua cửa sổ tâm hồn - khi anh sẵn lòng cho tôi nhìn thấy.

“Anh Nash...”

“Anh không có ý gây áp lực cho em đâu.” - Anh vội ngắt lời, trước cả khi tôi kịp thốt ra câu phản đối mà tôi đã tập bấy lâu nay và vẫn mong sẽ không phải dùng tới nó - “Anh chỉ muốn nhìn thấy em. Nghe giọng nói của em.”

Dịch ra là: *Em đã không hề tới thăm anh. Đến cả một cuộc điện thoại cũng chẳng có.*

Tôi nhắm mắt lại, cố né tránh cái sự ngại ngùng mà trước giờ chưa từng xảy ra giữa tôi và Nash. “Em đã rất muốn đến.” - Sự thật là vậy. Nash không thể tưởng tượng nổi tôi đã muốn đến thăm anh nhường nào - “Nhưng điều đó quá khó khăn với em...”

“... khi gặp nhau mà lại không thể chạm vào nhau?” - Anh kết thúc câu nói giúp tôi, mặt buồn rười rượi - “Anh hiểu mà, tin anh đi.” - Anh thở dài, lấy đĩa gầy gầy miếng bánh mứt đào - “Giờ sao nhỉ? Chúng mình là bạn à?”

Đúng. Nếu bạn bè có thể yêu nhau mà không đến với nhau. Tâm hồn đồng điệu nhưng lại xa khỏi tầm với của nhau, sẵn sàng chết vì nhau nhưng lại không thể tin tưởng nhau.

“Em không nghĩ có từ gì để chỉ mối quan hệ của chúng mình bây giờ anh Nash ạ.” Ngoài một từ: *Sứt mẻ*.

Mối quan hệ giữa anh Nash và tôi giờ giống như những mảnh vỡ của hai chiếc ô tô vừa húc đầu vào nhau vậy. Chúng mắc chặt vào nhau, rối rắm và phức tạp tới nỗi thật khó để phân định mảnh nào là anh ấy, mảnh nào là tôi. Có lẽ suốt đời này chúng tôi không thể tách rời nhau thực sự - sau tất cả những gì hai đứa đã cùng nhau vượt qua - nhưng cũng khó lòng trở lại được như xưa.

“Em... em cần thêm thời gian.”

Anh gạt đầu và lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi mới nhìn thấy chút hy vọng bùng lên trong mắt anh như thế. “Ừ, chúng mình có thời gian mà.”

Phải nói là chúng tôi có rất, rất nhiều thời gian mới đúng. Sau tuổi dậy thì, các *bean sidhe* sẽ già đi rất chậm, vì thế có lẽ tôi sẽ vẫn còn bị kiểm tra căn cước cho tới năm 40 tuổi. Và nếu mọi chuyện giữa anh Nash và tôi trở lại bình thường, chúng tôi sẽ vẫn còn tới gần 400 năm ở bên nhau, nếu không có thảm họa nào xảy ra.

Mặc dù cái viễn cảnh không-có-thảm-họa-nào-xảy-ra dường như khó có thể trở thành hiện thực, khi mà chỉ mới từ đầu năm đến giờ cuộc đời tôi chỉ là một chuỗi những thảm họa nối tiếp nhau, và điều duy nhất giúp tôi cầm cự nổi chính là sự xuất hiện của Nash trong cuộc đời tôi. Ít nhất là cho tới gần đây. Nhưng giờ tôi đang cố níu lấy những mảnh vụn của cuộc đời mình, tìm cách ghép chúng lại với nhau, và quyết định xem với việc đón nhận Nash trở lại, liệu tôi đang giúp cho cả hai hay sẽ chỉ càng khiến hai đứa thêm tổn thương.

“Emma dạo này thế nào em?” Nash nhìn qua vai tôi và hạ giọng hỏi.

Tôi quay lại và nhìn thấy cô bạn thân Emma Marshall đang sải bước qua cái sân vắng tanh tiến về phía chúng tôi. Chẳng có ai thần kinh bình thường - hoặc không có gì phải giấu giếm - mà lại không ngồi ăn ở bên trong căng-tin ấm áp cả. Trên tay Emma là khay đồ ăn với một lát pizza và lon Coca dành cho người ăn kiêng. Cậu ấy quyết định ra ngoài này ăn với chúng tôi không phải vì muốn tránh mặt đám đông đang bàn tán xì xào về mình mà đơn giản vì cậu ấy chẳng thèm quan tâm bọn họ nghĩ gì.

“Emma rất mạnh mẽ. Cậu ấy đang dần vượt qua.” Và mặc dù tôi chưa bao giờ nói ra nhưng chỉ với sự kiên cường ấy thôi đã đủ biến Emma thành thần tượng của lòng tôi rồi.

Doug Fuller, người bạn trai chưa đầy một tháng của Emma, đã mất cách đây hai tuần do sốc thuốc, và mặc dù hai người đó đến với nhau vì cái khác nhiều hơn là tình cảm nhưng dù gì cậu ấy buồn cũng là điều dễ hiểu. Nhất là khi Emma không hề hay biết gì về nguồn gốc đích thực của thứ thuốc đã giết chết anh Doug.

Nash tiếp tục hạ giọng khi thấy Emma tiến lại gần hơn. “Em có đến dự đám tang không?”

“Có.” Dẫu sao Doug Fuller cũng là hậu vệ của đội bóng trường trung học EastLake vì thế không có gì lạ khi cả trường đều đến dự đám tang của anh – trừ Nash. Bởi trong suốt thời gian cai nghiện, sức khỏe anh suy kiệt tới độ không thể rời khỏi giường, chứ đừng nói là ra khỏi nhà. Và cả Scott, chàng lính ngự lâm thứ ba trong hội nữa. Mặc dù đã thoát nghiện nhưng cái giá phải trả cũng thật nghiệt ngã đối với Scott khi mà não bộ của anh bị tổn thương nặng nề và vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái bóng của gã tà ma - kẻ đã giết chết Doug cũng như hủy hoại

mối quan hệ của tôi và Nash.

“Xin chào.” - Emma dừng lại bên cạnh tôi, hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Nash rồi tủm tủm cười hỏi - “Sao nào, rút cuộc thì hai người đang làm hòa hay chia tay đây? Chứ cứ cái kiểu lấp la lấp lửng như thế này tôi cũng đến phát điên với hai người mất thôi.” Sự có mặt của Emma khi ấy thật chẳng khác nào tia nắng Mặt Trời chợt bùng lên giữa một ngày âm u, ảm đạm.

“Anh đã bị suy nhược đến mức nào?” Tôi dứt miếng khoai tây chiên vào miệng và hỏi.

“Nặng hơn là em tưởng...” Nash ngượng ngùng thú nhận.

Emma đảo tròn hai mắt ngán ngẩm nhìn chúng tôi “Thế tức là lại lấp lửng tiếp à?”

Nash ngược mắt lên chờ đợi câu trả lời của tôi. Tôi buông một tiếng thở dài náo nê và nói rất khẽ. “Tạm thời là thế.”

Nghe thấy vậy, Nash chỉ biết thở dài bất lực, còn Emma thì nhăn tít mặt lại, đầy bất bình trước sự vô lý của tôi. Vấn đề là Emma không hề biết nguyên nhân chia tay thực sự của chúng tôi. Tôi không thể kể với cậu ấy chuyện anh Nash đã để mặc cho tà ma nhập vào cơ thể tôi - mặc dù quả thực mới đầu anh ấy cũng không biết thật - mà không hề cảnh báo cho tôi biết rằng cơ thể của mình đang bị kẻ khác mặc như mặc quần áo.

Tôi không thể, bởi điều tương tự cũng đã từng xảy ra với cậu ấy. Và vì an toàn của cô bạn thân, tôi không muốn để Emma biết rằng kẻ hại chết bạn trai của cậu ấy cũng chính là gã tà ma từng xâm nhập vào cơ thể cậu ấy. Emma thực sự đã gặp phải quá nhiều nguy hiểm không đáng có chỉ vì là bạn của tôi rồi.

“OK tùy cậu. Cứ việc kéo dài bi kịch tình yêu của hai người đến khi nào tùy thích. Ít nhất cũng để cho đám ruồi bu trong kia có cái mà bàn tán.” Thứ gì đó không liên quan tới Doug và Scott.

Nếu không phải vì đã có hai tuần qua để nguôi ngoai dần nỗi buồn và sự choáng váng, chắc giờ này cả trường vẫn còn chưa hết bàng hoàng trước hai sự mất mát quá lớn cùng một lúc như thế. Những tiếng xì xầm và những cái nhìn ý nhị dọc hành lang khi chúng tôi đi qua cũng không hề dễ chịu chút nào.

“À mà cậu nhìn thấy cô nàng mới đến chưa?” Emma bẻ đôi miếng bánh pizza ra và chuyển chủ đề.

“Cô nàng mới nào cơ?” Tôi hỏi vậy chẳng phải vì tôi có hứng thú gì với người bạn mới này, mà vì ít nhất cũng có chuyện nào đó khác không liên quan tới tôi và Nash, và cả sự thật đau lòng rằng đã không còn cái gọi là tôi-và-Nash nữa rồi.

“Mình cũng chẳng nhớ tên là gì nữa.” - Emma nhúng mẩu bánh mỳ vào cốc nước sốt salad kiểu Pháp - “Nhưng nghe nói là học sinh năm cuối. Chẳng hiểu chị ta nghĩ gì nhỉ? Học đến năm cuối rồi mà còn đi chuyển trường?”

“Ừ, phải gọi là siêu can đảm ý.” Tôi gật gù tỏ vẻ tán thành trong khi mắt vẫn dán chặt xuống khay đồ ăn, vờ như không để ý thấy ánh mắt anh Nash đang chăm chú nhìn mình nãy giờ. Lễ nào từ nay về sau hai đứa sẽ như thế này mãi? Ngồi đối diện nhìn nhau - hoặc vờ như không nhìn nhau? Ngồi trong im lặng hoặc nói những câu chuyện vu vơ mà thật ra chẳng ai quan tâm? *Biết thế cứ ngồi ăn trong căng-tin có khi lại hơn. Chứ như thế này thì không ổn....*

“Chị ấy học cùng lớp tiếng Anh với mình. Trông có vẻ đơn độc nên mình đã rủ đến ngồi ăn cùng bọn mình.” Emma cắn miếng bánh và nhai nhồm nhoàm trong khi tôi tròn xoe mắt nhìn cô bạn thân.

Thứ nhất, ngoài tôi ra Emma không có người bạn nào là nữ hết. Bọn con gái đa số đều không ưa Emma vì cùng một lý do khiến bọn con trai không thể rời mắt khỏi cậu ấy. Từ năm lớp 7 tới giờ, lúc nào cũng chỉ có hai đứa tụi tôi kè kè với nhau, bởi miệng lưỡi và thân hình nóng bỏng của cậu ấy đã khiến toàn bộ số học sinh nữ trong trường cảm thấy bị đe dọa và tìm cách tránh xa bọn tôi ra.

Thứ hai là...

“Tại sao học sinh năm cuối mà lại học cùng lớp tiếng Anh năm hai với em?” Nash buột miệng hỏi, trước khi tôi kịp mở lời.

Emma nhún vai, tiếp tục nhâm nhi món bánh chấm nước sốt một cách ngon lành. “Em cũng chẳng hỏi tại sao. Chỉ biết là nhà trường cho phép chị ấy học hai lớp tiếng Anh một lúc để kịp tốt nghiệp với mọi người. Chứ không chẳng nhẽ lại học lại cả một năm chỉ vì thiếu một môn?”

“Ừ.” - Nash xiên hạt đậu xanh trên đĩa nhưng trông không có vẻ gì là định ăn - “Nhưng là anh, anh cũng chẳng muốn đọc *Macbeth* với *To Kill a Mockingbird* (“Giết con chim nhại”) cùng một lúc đâu.”

“Miễn không phải là em là được.” - Emma cắn thêm một miếng bánh rồi quay lại khi nghe thấy tiếng bước chân trên cỏ phía sau chúng tôi - “A, chị ấy đến rồi”.

Tôi đang định quay đầu lại nhìn nhưng chợt khựng lại khi bắt gặp ánh mắt trân trối của anh Nash. Nhưng không phải nhìn tôi. Mắt anh mở to, sững sờ nhìn qua vai tôi, miệng há hốc tưởng sắp rớt cả cái quai hàm xuống khay thức ăn. Giọng anh thốt lên đầy kinh ngạc. “Sabine?”

Emma vỗ cái độp xuống bàn. “*Đúng rồi! Là tên chị ấy đấy!*” - Nói rồi cô nàng quay ra gọi rất to - “Sabine, bên này này!” - Trước khi quay ngoắt lại hỏi Nash - “Khoannn... anh gặp chị ấy rồi à?”

Nash không trả lời mà vội vàng đứng bật dậy, nhanh tới nỗi xém chút nữa vấp phải chính cái ghế anh đang ngồi, và chạy tới chỗ cô gái kia. Sau cùng, tôi cũng quay ra nhìn và ngay lập tức hiểu được vì sao chị ta lại không hề cảm thấy bất an khi đứng cạnh Emma.

Sabine lộng lẫy theo một cách hoàn toàn khác biệt.

Chị ta là một sự tương phản hoàn toàn với làn da xanh xao và mái tóc đen nhánh trong khi tóc của Emma vàng óng ả. Chị ta thanh mảnh và nền nã trong khi Emma quyến rũ và nóng bỏng. Chị ta thanh tao còn Emma thì rục rỡ. Và chị ta cũng đứng khựng lại, dường như quên bẵng đi khay đồ ăn trên tay và cũng đang nhìn chăm chăm về phía một người, không phải tôi hay Emma mà là bạn trai *của tôi*.

“Sabine à?” - Nash thì thào thốt lên và cái giọng sững sốt quen thuộc của anh khiến tôi giật mình đầy cảnh giác.

“Nash Hudson. Chúa ơi, là anh!” Cô gái mới đến hất suối tóc dài đen nhánh sang một bên vai, để lộ cặp khuyên tai đôi ở bên tai phải.

Nash vòng qua mép bàn và đi thẳng qua mặt tôi, mà không buồn liếc về phía tôi lấy một lần. Sabine đặt khay đồ ăn xuống mặt bàn gần nhất và lao vào vòng tay đang giang rộng của Nash. Họ ôm chầm lấy nhau và Nash nhắc bổng chị ta lên, xoay mấy vòng.

Lồng ngực tôi như muốn nổ tung vì đủ mọi cảm giác khó chịu.

“Em đang làm gì ở đây thế?” Cuối cùng Nash đặt chị ta xuống và hỏi, trong khi chị ta chỉ đáp lại mỗi câu “Thật không thể tin được!”

Nhưng tôi không nghĩ thế, trông chị ta vui mừng nhiều hơn là bất ngờ. “Sáng nay em có nghe người ta nhắc tới tên anh nhưng em không hề nghĩ đây thực sự là anh!”

“Là anh mà. Thế... vậy là... giờ em theo học ở đây à?”

“Vâng. Nhà bố mẹ nuôi mới. Vừa chuyển tới tuần trước.” - Chị ta mỉm cười và đôi mắt đen chột bùng sáng - “Em thật không dám tin đây là sự thực!”

“Tụi này cũng vậy.” - Emma đứng phắt lên và kéo tôi đứng dậy - “Còn cái gì mà không thể tin được nữa?”

Cuối cùng thì Nash cũng chịu quay mặt về phía chúng tôi, một tay vẫn đang bện chặt vòng quanh eo của Sabine, như thể đó là một thói quen từ ngày xưa. “Sabine học cùng trường với anh ở Fort Worth, trước khi anh chuyển tới đây.”

“Đúng vậy, trước khi anh chuyển đi và bỏ lại em một mình!” Chị ta giơ tay dấm nhẹ vào vai Nash, nhưng mặt trông không có vẻ gì là giận dữ.

“Ê, chính em là người bỏ đi trước nhé, em quên rồi à?” Nash tủm tỉm cười nói.

“Em đâu có được lựa chọn!” Sabine nhăn mặt lại, nụ cười trên môi chị ta nhạt dần.

Họ đang nói chuyện quái quỷ gì thế không biết?

Tôi đang định mở miệng nói... một câu gì đó thì đột nhiên Tod từ đâu hiện ra bên cạnh tôi. Cũng may là khi ấy tôi vẫn còn đang quá bối rối trước sự xuất hiện của người bạn cũ của Nash - *làm ơn, làm ơn*, hãy chỉ là một người bạn thôi! - nên đã không mấy bất ngờ trước sự có mặt bất thành linh của anh chàng thần chết này.

“Này, Kaylee, em...” - Tod chưa kịp nói hết câu bỗng khựng lại khi thấy Sabine và Nash, này giờ vẫn đang ríu rít nói chuyện với nhau như thể người thân lâu ngày mới tìm lại được, mà không cần biết tới sự tồn tại của những người xung quanh - “Ôi... Quá muộn rồi.”

“Quá muộn gì cơ?” Emma hỏi, và việc anh Nash hay Sabine không có chút phản ứng nào chứng tỏ chỉ có mình Emma và tôi có thể nhìn thấy Tod. Có thể lựa chọn cho ai nhìn thấy mình và ai không chính là một trong số ít những năng lực mà tôi luôn thèm muốn ở các thần chết. Từ khi Emma biết được thân phận thực sự của Tod, anh hiếm khi chỉ hiện ra với mỗi mình tôi. Và tôi biết ơn anh vì điều đó - bởi như thế là bớt đi thêm một người nghĩ rằng tôi bị điên khi cứ lảm bảm nói chuyện một mình.

“Để cảnh báo cho em biết.” - Tod nói - “Về Sabine.”

“Chị ta có điều gì đến mức cần phải cảnh báo cơ á?” Emma thì thào hỏi.

Tôi khoanh hai tay lại trước ngực. “Nếu rõ ràng như thế thì chúng ta đã nhìn thấy ngay từ đầu rồi.” Sabine đang mặc chiếc áo đen bó sát đến nỗi tôi gần như đếm được từng nếp sườn của chị ta.

Emma nhướn mày hỏi. “Có đáng sợ lắm không?”

“Thì cứ nhìn chị ta mà xem!” Tôi hạ giọng nói, bỗng dưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm thì ít mà sôi máu thì nhiều khi mà cả Nash và Sabine không hề liếc mắt về phía tôi dù chỉ là một giây. Cái áo chị ta đang mặc ngắn cũn cỡn - rõ ràng là vi phạm quy định về đồng phục của trường - đôi mắt thì trang điểm đậm đến nỗi trẻ con nhìn thấy chắc sẽ khóc thét vì sợ. Nhưng có vẻ như chị ta không hề bận tâm vì điều đó. Và Nash cũng vậy. Nãy giờ anh ấy không thể rời mắt khỏi Sabine.

“Mình nghĩ vấn đề không phải là ở chị ta.” - Emma thì thào - “*Mà là hai người bọn họ.*”

Tôi lơ đi như không nghe thấy gì và quay sang hỏi anh Tod. “Em đoán họ từng là một đôi ở Fort Worth đúng không?”

Tod gật đầu. “Ừ. Có thể gọi là như thế.”

Tuyệt!

“Êu, hai người... có định giới thiệu hai đứa ngoài lề này không thế?” Emma gọi ầm lên, vờ như không có sự tồn tại của Tod. Cậu ấy trước giờ vẫn luôn biết nắm bắt tình hình và học hỏi rất nhanh.

Nash ngẩng mặt lên đầy bất ngờ. “Anh xin lỗi.” - Nói rồi anh dắt Sabine lại gần chỗ chúng tôi - “Anh đoán em đã gặp Emma rồi đúng không?” - Và cô gái mới đến, bạn gái cũ của anh, gật đầu - “Còn đây là bạn...” - Các vòng xoáy trong mắt anh xoay tròn đầy bối rối và anh bỏ tay khỏi eo Sabine - “Đây là Kaylee Cavanaugh.”

Phải tới khi ấy Sabine mới thực sự để mắt tới tôi và tôi gần như nín thở trước cái nhìn

chăm chú của chị ta. Đôi mắt đen láy như nhìn xuyên thấu vào tâm can tôi. Càng lúc tôi càng chắc chắn rằng sự xuất hiện của Sabine sẽ là dấu chấm hết cho mối quan hệ phức tạp giữa tôi và Nash.

“Kaylee...” - Sabine lẩm bẩm tên tôi như thể đang nhấm nháp nó, phân vân xem nên nuốt vào hay nhổ ra, và đến cuối cùng tôi vẫn không rõ rút cuộc thì chị ta định như thế nào - “Kaylee Cavanaugh. Hẳn cô chính là cô bạn gái cũ gần đây nhất của Nash.”

Bản năng mách bảo tôi nên tránh xa khỏi cô gái có tên là Sabine này. Tôi quay sang nhìn Nash đầy dò hỏi nhưng anh chỉ nhún vai tỏ ý không biết. Nash không hề nói chuyện đó với Sabine. Cho tới vài phút trước, anh ấy thậm chí còn không hề biết chị ta chính là học sinh mới chuyển trường đến đây.

“Tôi...” Tôi thật không biết phải trả lời như thế nào nữa.

Sabine cười phá lên và tiếng cười của chị ta làm tôi nổi hết da gà, dưới lớp áo khoác dày cộp. “Đừng ngại. Chuyện đó là bình thường mà.” - Nói rồi chị ta quay ngoắt mặt đi, công khai không thèm để mắt đến tôi, một tay cầm lấy khay thức ăn, tay còn lại khoác tay anh Nash - “Đi ăn thôi. Em đói sắp chết rồi!”

Nash liếc qua nhìn tôi, các vòng xoáy màu xanh và nâu trong mắt anh thể hiện rõ một sự không chắc chắn, rồi cùng Sabine tiến về chỗ bàn tiệc tôi đang ngồi khi này.

Tôi quay sang và thấy ánh mắt anh Tod đang nhìn hai người họ đầy cảnh giác. “Họ đã chia tay nhau được bao lâu rồi?” Tôi thậm chí còn chẳng buồn thì thầm. Giờ trong mắt của Nash và Sabine đâu còn sự tồn tại của chúng tôi.

“Ờ thì...” Tod ngập ngừng, và tôi nhú mày nhìn anh. Tod rất giống Emma ở một điểm: Có gì nói nấy, thậm chí nhiều lúc còn hơi thẳng quách thành ra vô ý.

“Trả lời em đi.” Tôi nghiêm giọng lại.

Tod thở ra thật mạnh. “Nghiêm túc mà nói, hai người họ chưa bao giờ chia tay.”

Chương 2

“RÚT CUỘC THÌ HỌ NGHIÊM TÚC tới mức nào?” Tôi hỏi, tay vẫn thoăn thoắt trả lại tiền thừa và hóa đơn thanh toán cho khách.

“Em chắc là muốn nghe chuyện này chứ?” Tod ngồi vắt vẻo trên quầy trong chiếc quần bò và cái áo sơ-mi trắng quen thuộc, hoàn toàn vô hình với mọi người, ngoại trừ tôi và Emma. Hơn nửa chiều thứ Hai ở rạp Cinemark thường vắng tanh vắng ngắt, không có mấy khách tới xem phim.

Emma nhòai người về phía anh chàng thần chết, mặt rất hóng. “Em dám chắc là *em* muốn nghe.” Giờ đang là giờ nghỉ của Emma nhưng hiển nhiên ra ngoài này buồn chuyện với tôi và anh Tod thích hơn nhiều so với việc ru rú một mình trong phòng nghỉ dành cho nhân viên.

“Anh tới không phải vì muốn xát thêm muối vào vết thương của em.” Tod nhìn tôi phân trần, tay đã kịp thò một hạt bỏng ngô trên tay Emma.

“Không, anh tới vì anh buồn chán, không có việc gì làm, và các vấn đề của em chính là trò tiêu khiển của anh.”

Tod vừa kết thúc ca trực của mình ở bệnh viện và vì thần chết không cần ngủ nên chiều nào anh ấy cũng đi lang thang, chọc ghẹo những người bạn vẫn-đang-sống-sờ-sờ của mình. Bao gồm tôi, Emma và anh Nash.

Tod nhún vai. “Ờ, cái đó và đồ ăn miễn phí.”

“Mà tại sao anh vẫn ăn vậy?” - Emma giơ tay che túi bỏng ngô lại - “Ăn vào có tiêu hóa được không thể?”

Tod nhướn một bên lông mày lên. “Có thể anh đã chết thật, nhưng các chức năng khác vẫn hoạt động tốt. Thậm chí còn tốt hơn là đằng khác. Xem đây này.” - Nói rồi anh vòng tay qua vai Emma và bốc lấy một nắm bỏng ngô to đùng, trong khi cô bạn thân của tôi bật cười như nắc nẻ - “Và đó không phải là tất cả những gì anh có thể làm...”

“Chúng ta có thể để dành mấy màn biểu diễn đó lại sau được không?” - Nhưng sự thật là cảm giác được cười thoải mái như vậy thật thích, sau những gì chúng tôi đã phải trải qua mấy tháng vừa rồi - “Em hỏi thật đấy, kể cho em biết về Sabine đi.”

Emma tủm tỉm cười hỏi. “Chị ta họ gì thế anh? Hay chị ta là một ngôi sao? Kiểu như

Beyoncé, hay Giáo hoàng?”

Tôi lờm yêu cô bạn thân một cái. “Cậu thừa biết đó không phải là tên riêng mà.”

“Tên cô ấy là Sabine Campell, tuổi chắc tầm 17. Sở thích là đi dạo trong các ngõ tối, rất thích xỏ khuyên và món sữa sô-cô-la, lắc chứ không khuấy.” - Tod dừng lại cho thêm phần kịch tính, và đột nhiên sự hài hước trong ánh mắt anh chợt tắt - “Và... Sabine và Nash đã từng là một đôi thật sự.”

Miếng thạch vị nho trong miệng tôi bỗng nhiên trở nên chua loét và phải cố gắng lắm tôi mới nuốt trôi. Nhưng anh ấy nói *đã từng*. Họ *đã từng* là một đôi thật sự. Trong quá khứ. Bởi vì tôi mới là thời hiện tại của Nash. Đúng không? Chúng tôi chỉ là đang tạm chia tay để anh ấy có thời gian cai nghiện còn tôi học cách chấp nhận những gì đã xảy ra, nhưng điều đó không có nghĩa là ai muốn giành lấy Nash thì giành!

“Khoan đã, ý anh nói một đôi thật sự là sao? Kiểu hoa hoét và sô-cô-la á?” Emma chun mũi lại, giọng đầy mỉa mai.

Nhìn thấy tôi như vậy anh Tod không nở bật cười to, chỉ dám cười khùng khục trong cổ họng. “Không, kiểu ám ảnh, và dựa dẫm cả về tinh thần và... thể xác cơ.” Anh nói khá dè dặt ở mấy chữ cuối cùng.

Tôi đảo tròn hai mắt và mở hộp lấy thêm một viên thạch vị nho nữa ra. “Em biết thừa là anh ấy không còn nguyên rồi.”

“Đấy là chỉ sau khi gặp Sabine.”

“Uàyyyy...” Emma trầm trồ kêu lên và tôi ném nguyên cả hộp thạch vào trong thùng rác.

“OK, thế thì sao?” - Tôi đứng dậy đi vào trong phòng chứa đồ lấy chổi - “Cứ cho chị ta là cô gái đầu tiên của anh ấy đi. Cũng có gì to tát lắm đâu.” - Tôi hăm hực quét chỗ vụn bóng rơi vãi trên sàn, nhát nào ra nhát đấy - “Chị ta không hề trải qua sinh tử cùng anh ấy, sát cánh bên anh ấy chống lại cái ác và cứu lấy những linh hồn vô tội. Chị ta cũng không hề bất chấp mạng sống của mình để cứu anh ấy khỏi Cõi Âm. Cho dù giữa họ đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể sánh được với những điều đó, đúng không?”

“Đúng.” - Emma gật gù đồng tình - “Hơn nữa chắc gì Sabine còn thích anh Nash như ngày xưa. Biết đâu phản ứng khi nãy của họ chỉ là do quá bất ngờ khi gặp lại nhau thôi.”

Tôi dừng lại, nhướn mày nhìn Emma.

Cô nàng đành nhún vai. “OK, chị ta vẫn còn có tình cảm với anh ấy. Mình rất tiếc, Kay ạ.”

“Không sao. Miễn là *anh ấy* không còn tình cảm với *chị ta* là được.” Tôi lại cầm cúi quét nhà và vô tình phang cả cái cán chổi vào máy làm bóng ngô.

Tod nhảy xuống khỏi mặt quầy và chìa tay ra. “Đưa anh cái chổi, trước khi ai đó bị thương.” Sự xuất hiện của Sabine bỗng dưng khiến tôi nghi ngờ tất cả những gì tôi vẫn nghĩ là đã biết rất rõ. Mặc dù tôi mới chỉ gặp chị ta chưa đầy 15 phút.

Tôi đưa cho Tod cái chổi và anh đem cất nó trở lại vào trong phòng chứa đồ. “Cậu ấy đã không gặp Sabine suốt hai năm trời. Hãy cho Nash chút thời gian để quen dần với sự xuất hiện của Sabine và rồi mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như xưa.”

Bình thường. Lâu nay tôi đã quên mất khái niệm của cái từ đó rồi. “Anh thực sự nghĩ thế à?”

Tod nhún vai. “Anh nghĩ cơ hội là 50-50.”

“Như thế có khác gì nói rằng em sẽ bị sét đánh ít nhất một lần trước khi chết?”

Emma cười ầm lên. “Kiểu như cậu, cũng dám lắm.”

Tôi mở tủ lấy một chồng cốc giấy bỏ ra ngoài. “Chuyện là thế nào? Sao hai người họ gặp nhau?”

“Khi đó anh vẫn đang bị giới hạn bởi các lực cản của thế giới thực nên cũng không rõ mọi chuyện.” Tod chống khuỷu tay lên mặt quầy và ngả người ra đằng sau.

“Thì cứ kể những gì anh biết cũng được.”

Anh chàng thần chết nhún vai một cái rồi nói tiếp. “Hai đứa gặp nhau khi Nash mới 15 tuổi và vẫn đang trong quá trình hoàn thiện năng lực *bean sidhe* của mình. Phải tới tuổi dậy thì thì năng lực Ảnh hưởng của các *bean sidhe* nam mới thực sự hoàn chỉnh.”

“Thật à?” - Emma há hốc mồm ngạc nhiên - “Em không hề biết điều đó.”

Tôi cũng vậy, nhưng không muốn tỏ ra ngu ngốc trước mặt người khác nên chọn cách im lặng là tốt nhất.

“Ừ. Nếu không các tiểu *bean sidhe* sẽ sớm biến thành những tay bạo chúa mất. Thử tưởng tượng xem nếu Nash có thể sai khiến mẹ anh từ lúc bắt đầu biết nói thì sẽ thế nào?”

Khỏi cần tưởng tượng, bản thân tôi đã từng nếm mùi năng lực Ảnh hưởng khi chúng bị mất kiểm soát rồi.

“Quay lại câu chuyện, Nash khi ấy đang trong thời kỳ hình thành các năng lực *bean sidhe* nhưng lại không có bố ở bên cạnh để hướng dẫn, như anh, vì thế nhiều khi hơi bị tẩu hỏa nhập ma và nhầm lẫn lung tung. Sabine bị bỏ rơi từ khi còn bé và bị đưa tới hết nhà này đến nhà khác. Khi hai đứa gặp nhau, Sabine đang gặp một chút rắc rối với nhà bố mẹ nuôi, và không hòa hợp được với mọi người xung quanh. Cô bé đó hơi nóng nảy nhưng không có gì quá nghiêm trọng. Nói chung là cả Nash và Sabine gần như ngay lập tức bị hút vào nhau. Anh nghĩ Nash đã nghĩ rằng có thể giúp đỡ được Sabine.”

Công nhận, nghe là thấy giống Nash và cái tính thích làm anh hùng của anh. Chính tôi và anh cũng quen nhau trong hoàn cảnh tương tự.

Tôi cúi gầm mặt xuống sàn nhà, cố gắng để không cảm thấy tội nghiệp cho Sabine. Linh tính mách bảo tôi rằng chị ta sẽ không hề mong muốn sự thông cảm của tôi, cũng như sự hiện diện của tôi trong cuộc đời anh Nash.

“Cô Harmony có quý chị ấy không ạ?” Tôi ngập ngừng hỏi. Tôi không muốn bất kỳ cô bạn gái cũ nào của anh Nash giành được nhiều thiện cảm của mẹ anh hơn mình. Dù gì thì cô Harmony cũng có chung mối liên hệ với loài *bean sidhe*, ngoài tình yêu của chúng tôi với Nash. Và tôi chỉ muốn cô cho bản thân mình, giống như với Nash.

Tod nhún vai. “Mẹ anh thì ai chẳng quý. Tuy nhiên mỗi khi hai người họ ở bên nhau là y như rằng mẹ lại lo cuống lên, giống như tâm trạng của bố em khi em và Nash ở bên nhau ý.”

“Rồi chuyện gì đã xảy ra?” Emma sốt ruột hỏi, trong khi tôi vẫn mãi gặm nhấm sự thật tẻ tái là tình cảm của anh Nash và Sabine sâu đậm đến nỗi khiến cô Harmony phải lo lắng.

Khi thấy Tod không trả lời, tôi ngẩng mặt lên nhìn anh và anh lại nhún vai nói tiếp. “Anh bị

chết.”

Emma chớp chớp mắt. “Anh bị... chết ý ả?” Hiển nhiên là cậu ấy biết anh ấy đã chết, nhưng điều đó vẫn không hề khiến lời tuyên bố của anh nghe... bình thường hơn.

“Ừ, anh bị chết, và mẹ anh và Nash không hề biết là anh sẽ quay lại trong hình hài hiện nay.” - Anh giang hai tay ra như để ám chỉ thân phận thần chết và cơ thể không-bị-ảnh-hưởng-bởi-cái-chết của mình - “Vì thế họ quyết định dọn đi nơi khác để bắt đầu lại từ đầu, giống như sau khi bố anh mất. Gia đình anh đã từng sống ở đây hồi Nash và anh còn bé, nên chuyện này giống như dọn lại về nhà cũ, với mẹ anh. Nhưng với Nash thật không đơn giản. Bởi điều đó đồng nghĩa với việc phải bỏ lại Sabine.”

“Vậy là anh ấy và Sabine chưa bao giờ chia tay?” Tôi sắp xong lô cốc cỡ trung bình và bắt đầu chuyển sang lô cốc cỡ đại.

“Nash đã không thể liên lạc với Sabine. Thời điểm ấy, Sabine đang bị... quản thúc. Không email. Không điện thoại, ngoại trừ với người thân - thứ cô ấy không hề có.”

Emma đứng bật dậy, mắt mở to. “Chị ta từng bị bắt ý ả?”

“Thì anh chẳng bảo cô ấy đã gặp chút rắc rối còn gì.”

“Vâng, nhưng anh đâu có nói chị ta là một tội phạm.” - Tôi ấn mạnh mấy cái cốc giấy xuống mặt bàn. Bạn gái cũ của anh Nash - “tình yêu đích thực” một thời của anh - là một kẻ từng ngồi tù ư? Thật không thể tin được!

Rõ ràng là sở thích của anh Nash đã thay đổi. Một cách chóng mặt.

“Chị ta đã làm gì vậy anh?” Emma hỏi đúng cái câu mà tôi đang rất muốn hỏi mà chưa dám.

Anh chàng thần chết nhún vai. “Nash chưa bao giờ kể. Nhưng nghe nói cô ấy được hưởng án treo và chịu sự quản thúc tại gia, thay vì ngồi tù. Nên anh đoán chắc tội cũng không quá nghiêm trọng.”

“Em thì lại cho rằng chuyện đó còn tùy, mỗi người tự nhận thấy có quan trọng hay không.” - Tôi lắc đầu nói - “Chắc lát nữa tan làm em phải gọi cho anh ấy mới được.”

“Để nói gì?” - Emma chặn lại ngay - “Rằng tôi vẫn chưa chắc có nên quay lại với anh không, nhưng tôi dám chắc là tôi không muốn cô bạn gái cũ từng ngồi tù của anh có được anh? Cậu định bắt đầu một tam giác tình yêu đấy à?”

“Không phải tam giác tình yêu. Mà là...” - *một thảm họa* - “... không có gì. Người yêu cũ thì vẫn có thể làm bạn với nhau mà, đúng không?” - Emma và Tod quay sang nhìn nhau - “Đúng không?” - Tôi lại hỏi lại, khi không thấy hai người họ trả lời.

“Mình không biết, Kay ạ.” - Emma vò túi bóng ngô lại và ném vào cái thùng rác đối diện - “Nhưng ít ra theo lời cô Garner, tam giác được coi là dạng hình học mang tính ổn định nhất...”

“Đã bảo không phải mà lại.” Tôi quay lưng lại về phía Emma và Tod. Tôi không thể để quyết định của mình bị lung lay bởi sự xuất hiện của Sabine. Hay lý lịch phạm tội của chị ta. Hay tình cảm trước đây giữa chị ta với bạn trai của tôi.

“Theo mình thì cậu đừng nên tra hỏi anh Nash về người yêu cũ vội, ít nhất là cho tới khi anh ấy khỏe hẳn lại đây.”

“Ừm...” Đợi tới lúc ấy có mà chị ta đã nâng anh Nash khỏi tay tôi rồi. Không phải tự dưng mà người ta nói tình cũ không rủ cũng tới.

“Marshall, hết giờ nghỉ rồi!” - viên quản lý mới quát ầm lên từ phía cuối hành lang - “Quay về quầy bán vé đi nào!” Tên anh ta là Becker, nhưng Emma vẫn thường gọi đùa anh ta là Pecker với mọi người và một lần vô tình bị anh ta nghe thấy. Từ đó trở đi anh ta coi Emma không khác gì cái gai trong mắt, cứ động một tí là gắt ầm lên.

Emma thở dài, đẩy lon soda đang uống dở cho anh Tod rồi quay trở lại quầy vé. “Hết giờ đợi mình nhé.” Hôm nào làm cùng ca hai đứa chúng tôi cũng đi chung xe. Đạo gần đây càng thường xuyên hơn vì có thêm người thứ ba đi nhờ.

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi - mặc dù thần chết không hề có năng lực đó, tôi có thể dám chắc - Tod quay đầu nhìn xung quanh tìm kiếm. “Alec đâu rồi?”

Anh Tod, Nash và cô Harmony là ba người duy nhất - ngoài bố tôi - biết sự thật về Alec, rằng anh ta đã trải qua gần 1/4 thế kỷ làm nô lệ cho tà ma dưới Cõi Âm. Cho tới khi được chúng tôi cứu thoát để đổi lại sự giúp đỡ của anh ta nhằm cứu lấy bố tôi và Nash khỏi chính gã tà ma đó.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. “Vẫn chưa hết giờ nghỉ mà. Chắc mấy phút nữa anh ta quay lại thôi.”

Tôi đã đưa cho Alec chìa khóa xe của mình để anh ta có thể chui vào xe ăn Doritos, một mình. Alec ngày càng thoải mái hơn với tôi và bố tôi, nhưng với những người khác thì chưa hẳn.

Nói chung Alec thích ứng khá tốt với thế giới loài người và đặc biệt thích thú với mạng Internet, DVD và máy tính xách tay - những thứ chưa hề tồn tại vào thập niên 1980, khi anh ta trở thành người đại diện cho lão Avari ở Cõi Âm - một sự kết hợp kỳ quái giữa trợ lý riêng và đồ ăn nhẹ. Cái iPod của tôi cũng biến mất tầm mấy ngày nay.

Nhưng đôi khi Alec vẫn bị ngợp trước đám đông, không phải vì số lượng người đông - anh ta chẳng đã quá quen với đám sinh vật dị hợm dưới Cõi Âm rồi - mà vì bị sốc văn hóa. Anh ta vẫn đang từ từ làm quen với thế kỷ 21 qua TV, báo chí - hiển nhiên thời nay hay thời xưa thì loài người vẫn đọc báo giống nhau - và những bộ phim được xem miễn phí ở Cinemark. Nhưng Alec thường cảm thấy lo lắng khi phải tương tác với những người xung quanh. Vì thế hai câu nói duy nhất mà chúng tôi cạy được từ miệng anh ta khi ở chỗ làm là “Cỗ trung hay cỗ đại?” và “Anh chị muốn mua bỏng mặn hay bỏng ngọt?”

“Em có cần anh đi tìm anh ta không?” Tod hỏi, khi thấy một nhóm học sinh đứng xếp hàng dài trước quầy vé của Emma. Nhưng trước khi tôi kịp trả lời thì thấy Alec đang hối hả chạy lại từ phía cuối hành lang, vừa đi vừa giặt áo đồng phục.

“Xin lỗi. Tôi ngủ quên.” Trông mặt anh ta có vẻ mệt mỏi thấy rõ.

“May quá anh về kịp lúc, khách đang đông.” - tôi chỉ về phía đám học sinh và đôi mắt Alec mở to kinh hãi - “Đừng lo, học sinh thường chỉ mua nước Slurpee, kẹo và bỏng ngô thôi. Không có gì phức tạp đâu.”

Alec đứng ngây người nhìn tôi chằm chằm, trong khi tôi rón rén đổ túi bỏng ngô vào trong máy một cách thận trọng, tránh để không làm bỏng chính mình. “À, anh đã bỏ lỡ mất câu chuyện về Sabine.” Lúc này trên đường đi làm, Emma và tôi đã kể sơ qua về chị ta cho Alec nghe nhưng nhìn cái cách anh ta nhú mày là biết anh ấy không hề tập trung vào câu chuyện. Tôi cũng không thể trách Alec, bởi sau 26 năm phục dịch cho tà ma dưới Cõi Âm, có nhiều thứ anh ấy cần quan tâm hơn là thứ tình yêu trẻ con của tụi tôi.

Có điều tôi không sao dứt bỏ được Sabine ra khỏi đầu mình.

“Hóa ra chị ta từng có tiền án tiền sự. Anh Tod không biết chính xác chị ta đã phạm phải tội gì, nhưng...” Tôi quay lại tìm anh chàng thần chết và không hề ngạc nhiên khi thấy anh đã biến mất từ lúc nào không hay.

“Nói chung, chị ấy chắc chắn muốn giành lại anh Nash, và...” Nhưng trước khi tôi kịp nói hết câu thì thấy đám học sinh ùn ùn kéo đến trước quầy đồ ăn và tôi chẳng còn thời gian để nghĩ

ngợi về vấn đề của bản thân nữa.

Tôi chỉ vào cái máy tính tiền bên cạnh và nói. “Anh dùng cái kia đi. Ở đây để tôi phụ trách.”

Alec gật đầu nhưng ngay khi bị vị khách hàng đầu tiên gào lên gọi đồ uống, anh ta lập tức đứng ngậy người, nhìn chăm chăm vào cái màn hình như thể mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Không phải chứ. Sao lại nhè đúng lúc này mà sốc văn hóa vậy trời. 20 phút trước anh ta vẫn còn đứng bán hàng bình thường, khi không quá đông người. “Đây, để tôi. Anh đi chuẩn bị đồ đi.” Tôi giúi vào tay Alec cái hộp giấy và xẻng xúc bóng ngô.

Mặt anh ta cau lại như muốn phản đối nhưng rồi lặng lẽ gật đầu và quay ra chỗ máy nổ bóng ngô.

Tính tiền xong mấy ly nước, tôi quay sang định lấy bóng ngô từ chỗ Alec thì mới tá hỏa phát hiện ra nãy giờ anh ta vẫn chỉ đứng nhìn chăm chăm vào cái máy, chiếc hộp giấy trên tay vẫn trống trơn.

“Alec...” - Tôi cầm lấy cái hộp từ tay anh ta và xúc bóng ngô cho khách - “Giờ không phải là lúc để suy sụp đâu. Anh không sao chứ?”

Alec lại cau mày, sau đó gật đầu và vói tay lấy một cái hộp khác.

Tôi đặt gói bóng ngô lên quầy trả cho khách và ngẩng lên thấy Emma đang tiến về chỗ mình. “Ê, Pecker bảo mình tới phụ với cậu.” Nói rồi cô nàng nháy phóc một cái ra sau quầy làm mấy cậu nhóc lớp 6 nhìn theo ngơ ngẩn. Tôi còn chưa kịp nói lời cảm ơn với Emma thì đã méo mặt khi thấy bốn hộp bóng ngô cỡ đại đang xếp ngay ngắn trên mặt quầy.

Cái quái quỷ gì thế này?

Tôi nhường chỗ tính tiền lại cho Emma, nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh Alec và hạ giọng nói rất khẽ với anh ta, tránh không để khách hàng nghe thấy. “Họ có gọi cỡ đại đâu, anh Alec. Anh phải xem trên vé chứ.” - Tôi chỉ cho Alec thấy dòng yêu cầu bóng ngô cỡ trung và Coke cỡ lớn trên vé rồi nhanh chóng múc bóng ngô vào hộp cỡ trung để đưa cho khách - “Thời thập niên 1980 không có vé xem phim à? Cả bóng ngô nữa?”

Alec xịu mặt than thở. “Công việc này thật lật vặt và vô nghĩa.”

“Thì vậy nên người ta mới thuê học sinh.” Và người 45 tuổi nhưng kiến thức văn hóa chỉ bằng trẻ sơ sinh.

Alec mới chỉ 19 tuổi khi đặt chân sang thế giới Cõi Âm - nhưng trong hoàn cảnh nào thì cho tới giờ anh ta vẫn chưa chịu tiết lộ với bất kỳ ai - nhưng trông chẳng già đi một tẹo nào sau gần một phần tư thế kỷ.

“Anh ta bị sao thế?” Emma quay sang hỏi tôi.

“Chắc là một ý mà.” Emma không hề biết thân phận thực sự của Alec, bởi tôi không thể nói với cậu ấy rằng chính anh ta là người đã từng nhập vào người cậu ấy, liều mạng tìm cách thoát khỏi Cõi Âm. Emma vẫn đinh ninh Alec là một người bạn của gia đình tôi, ngủ nhờ trong phòng khách nhà tôi cho tới khi tiết kiệm đủ tiền thuê nhà và hoàn thành nốt mấy khóa học từ xa.

Lúc tôi quay lại tìm Alec thì thấy anh ta đang chống hai tay lên mặt quầy, cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

“Alec? Anh không sao chứ?” Tôi chạm nhẹ vào vai Alec và anh ta đột nhiên nháy dưng lên, hốt hoảng nhìn tôi như vừa nhìn thấy ma. Sau đó anh lắc đầu thật mạnh như để xua tan cơn buồn ngủ, rồi chớp chớp hai mắt, bối rối ngoái đầu nhìn xung quanh.

“À, ừ... Xin lỗi. Tối qua tôi không ngủ được mấy. Cô đang nói gì nhỉ?”

“Tôi nói anh cần phải nhìn kỹ yêu cầu trên vé. Không thể ai cũng phục vụ cỡ đại được.”

Alec nhú mày, giơ tay nhặt cái vé trên mặt quầy lên. “Tôi biết chứ. Tôi đã làm việc này cả tuần nay rồi mà Kay. Cứ để tôi.”

Tôi mỉm cười trước lối nói chuyện dân dã bình thường của Alec - điều thường chỉ gặp vào những ngày khi tâm trạng của anh ta tốt hơn, và thấy hòa nhập trở lại được với thế giới loài người. Và công bằng mà nói, ngoại trừ những lúc hơi bị nhầm lẫn thời gian một chút thì Alec vẫn hòa hợp với thế giới của tôi hơn cả bản thân tôi.

Chương 3

HÀNH LANG LẠNH NGẮT và lóng bóng. Đó chính là manh mối đầu tiên của tôi. Bình thường hành lang trường tôi lúc nào cũng đông nghẹt và nóng bức nhưng hôm nay bỗng dưng lạnh lẽo và sạch sẽ đến lạ thường.

Tôi đang rảo bước cùng với Emma thì đột nhiên đứng khựng lại khi nhìn thấy họ. Emma không hề dừng lại. Cậu ấy không nhận ra nhưng tôi thì có, và trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, không sao thở nổi. Lượng oxy trong phổi tôi hiện giờ chỉ đủ để tôi cầm cự mà không ngất đi vì nỗi tổn thương quá lớn. Sao họ có thể làm việc đó, ngay trước tử định đồ của tôi?

Mặc dù không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô gái đó nhưng tôi dám chắc đó là chị ta. Vẫn là mái tóc đỏ, vẫn là cái quần xanh bộ đội đó, đang ôm dính lấy người anh. Nếu không phải đang ở giữa hành lang trường, không hiểu họ sẽ còn dám làm những trò gì nữa.

Tôi dừng lại ngay trước mắt họ khiến họ không còn cách nào khác đành phải rời nhau ra, đầy tiếc nuối. Điều đó thì tôi có thể hiểu được. Tôi nghiêng chặt rằng, quay đầu nhìn xung quanh và bắt gặp những ánh mắt tò mò của đám đông đang bu lại gần đó.

Tôi cũng chẳng còn lạ gì chuyện này. Ở đâu có chuyện để xem là ở đấy có đám đông tụ tập thôi.

Tôi gọi tên anh. Tôi không muốn làm như thế. Tôi không muốn thừa nhận anh và việc anh đang làm, nhưng lại không thể kiềm chế bản thân. Mọi chuyện sẽ không phải là thật, cho tới khi đích thân anh nói ra điều đó. Một phần trong tôi tin rằng anh sẽ không làm như vậy, mà sẽ lại chỉ nói những câu xin lỗi đầy chân thành, với vẻ mặt rất đáng thương. Và rồi mọi chuyện sẽ lại bình thường như chưa có gì xảy ra.

Vậy mà anh chỉ nhún vai và nhếch môi nhìn đám đông xung quanh. Mọi thứ trước mắt tôi bỗng nhòe đi... Giờ thì tôi đã hiểu cảm giác của Caesar khi bị chính người bạn thân Marcus Brutus phản bội.

Nỗi đau của tôi khi ấy dường như không thể so sánh với bất kỳ thứ gì trên đời. Tôi biết lòng tôi đã chết. Và anh chính là nguyên nhân.

“Xin lỗi em, Kay.” - Cuối cùng anh cũng đã chịu mở lời, và tôi ghét anh vì đã gọi tên tắt của mình. Cái tên ấy chỉ dành cho người trong nhà và bạn bè thân thiết gọi, nhưng vừa rồi anh đã tự cắt bỏ đặc quyền đó khi công khai ôm hôn cô gái khác trước mặt tôi - “Anh xin lỗi.” - Nghe anh nói vậy chỉ càng khiến tôi thêm sôi máu, mặc dù nước mắt vẫn đang chảy dài trên má - “Cô ấy biết anh thích gì. Và sẵn sàng đáp ứng anh...”

Đám đông cười ồ lên, chế nhạo tôi. Kể cả Emma.

“Mình đã bảo cậu rồi.” Cậu ấy vừa nói vừa lắc đầu, cố gắng để không cười phì ra. Dẫu sao thì tôi cũng biết ớn nỗi lực đó của Emma, mặc dù đến cuối cùng thì cậu ấy vẫn phải bật cười. Đây không phải là lỗi của Emma. Cậu ấy chỉ đang đóng đúng vai được giao và nói lời thoải mái cần phải nói mà thôi, mặc dù từng câu từng chữ như lưỡi dao cứa vào da thịt tôi.

“Mình đã bảo chuyện này không đáng để níu kéo rồi mà. Cuộc chơi này ngay từ đầu đã định là cậu sẽ không thể thắng, khi mà ngay đến việc tham gia cậu còn không chịu tham gia. Cậu phải chịu đáp ứng...”

Chương 4

TÔI NGỒI BẬT DÂY TRÊN GIƯỜNG, mồ hôi túa ra như tắm, tim đập mạnh đến nỗi như muốn đốt cháy cả xương ức. Tôi hít một hơi thật sâu rồi tung chăn bước xuống khỏi giường, rón rén đi ra hành lang và vào trong phòng khách, nơi Alec vẫn đang nằm trùm chăn kín mít trên sô-pha. Tôi vừa đi ngang qua, đột nhiên thấy mấy ngón chân của anh ta động đậy, làm tôi hết hồn tưởng gặp ma.

Ở trong bếp, tôi rót một cốc nước đầy rồi quay trở lại vào trong phòng khách, đúng lúc Alec ngóc đầu ra khỏi chăn và chớp mắt nhìn tôi.

“Này, anh không thấy chuyện đó hơi kỳ quái sao?”

“Chuyện gì cơ?” Alec ngồi thẳng dậy, ngơ ngác hỏi tôi.

“Thì chuyện anh cứ nằm trùm kín chăn nhưng thực ra không hề ngủ ý.” - Tôi ngồi xuống cái ghế bành của bố và cuộn tròn hai chân lên ghế - “Thật không khác gì cảnh xác chết ngồi bật dậy trong nhà xác.”

“Xin lỗi.” - Alec thở dài. 26 năm phục dịch dưới Cõi Âm có thể đã để lại nhiều vết sẹo trong tâm trí của Alec nhưng bề ngoài trông anh ta hoàn toàn bình thường - “Tôi không sao ngủ nổi. Chắc do vẫn chưa quen với sự yên lặng.”

“Không lẽ ở Cõi Âm, lão Avari hát ru ầu ơ cho anh ngủ hằng đêm?”

“Cô khéo đùa.” - Alec chống khuỷu tay lên đùi, hai vai rũ xuống đầy mệt mỏi - “Một khi đã quen với những tiếng la hét hằng đêm cô sẽ khó lòng mà ngủ được nếu thiếu nó. Chưa kể không phải tối nào tôi cũng được ngủ.”

“Anh nói thật đấy hả?” Toàn thân tôi đột nhiên nổi hết da gà, không phải vì giấc mơ hãi hùng đêm qua mà vì câu chuyện đáng sợ vừa rồi của Alec.

Anh ta nhún vai và ngồi thẳng dậy đối diện với tôi. “Tà ma không hề ngủ. Vì thế tôi chỉ có thể tranh thủ chớp mắt bất cứ khi nào có cơ hội. Khi lão Avari đang mải bận rộn với người khác.”

Thành thật mà nói, điều khiến tôi khiếp sợ không phải là nhịp sinh hoạt bất thường của Alec mà là những tiếng thét. Nhưng tôi cũng chẳng có ý định muốn khai thác chi tiết về cả hai vấn đề đó. Vì thế tôi quyết định im lặng, không hỏi han gì thêm.

“Thế còn cô?” Alec hỏi, lúc tôi đưa cốc nước lên nhấp vài ngụm.

“À, tôi nằm mơ ý mà.” Tôi đặt lại cốc nước lên mặt bàn.

“Về chuyện gì?”

Tôi thở hắt ra đầy chán chường. “Tôi mơ thấy bị anh Nash đá để quay lại với cô bạn gái cũ, ngay trước mặt toàn trường, sau khi bắt gặp họ đứng ôm hôn nhau trước tủ đựng đồ của mình.”

“Tôi tưởng cô đã cậu ta rồi chứ?” Alec ngả người ra sau ghế, hai tay khoanh lại trước ngực, và nhúu mày hỏi.

“Thì cũng có thể gọi là vậy.” Mối quan hệ giữa anh Nash và tôi quá phức tạp, một vài câu khó có thể miêu tả được hết. Trực giác mách bảo tôi rằng mọi chuyện sẽ chỉ càng trở nên xấu đi sau sự xuất hiện bất thành hình của cô bạn gái cũ mà thôi.

“Nhưng giờ cô lại muốn quay lại với cậu ta? Kể cả sau những gì cậu ta đã làm?”

Alec là người biết chính xác nhất lão Avari đã làm gì với cơ thể của tôi sau khi nhập vào tôi, bởi vì anh ta đã ở bên Cõi Âm cùng với gã tà ma khi chuyện đó xảy ra. Tôi biết, tôi không thể trách Nash vì những việc làm của lão Avari nhưng tôi không thể không trách anh ấy vì đã giấu tôi. Vì đã không tìm cách ngăn chặn chuyện đó, mà cứ để mặc cho nó lặp đi lặp lại. Vì đã nói dối tôi về chuyện Hơi thở của Quỷ. Và vì đã sử dụng năng lực Ảnh hưởng với tôi.

Alec biết tất cả những chuyện đó - kể cả những chuyện Emma và bố tôi không hề biết - bởi vì tôi cần có người để trút bầu tâm sự. Một người am hiểu về Cõi Âm nhưng lại không quay ra ghét anh Nash vì thấy tội nghiệp cho tôi, trước khi tôi quyết định được nên làm gì với anh. Và Alec là sự lựa chọn duy nhất của tôi. Cũng may, anh ta là một người biết lắng nghe và khá dễ chịu.

“Vâng. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ anh ấy cả.” - Niềm tin chính là trở ngại lớn nhất hiện nay của chúng tôi. Và mặc dù Nash rất quan trọng đối với tôi, nhưng tôi sẽ khó lòng mà tha thứ cho anh thực sự, cho tới khi tôi biết chắc rằng mình có thể tin tưởng anh trở lại. Tôi thở dài cái thượt, mân mê cốc nước trên tay - “Tôi vẫn luôn mặc định rằng một lúc nào đó, khi hai đứa đã sẵn sàng, chúng tôi sẽ tự động quay lại với nhau thôi. Nhưng giờ bỗng dưng Sabine xuất hiện...” - Tôi nói, giọng đầy ghen tỵ - “Thật khó chịu khi phải chứng kiến họ ở bên nhau.”

Tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu hết được mối quan hệ giữa Nash và Sabine. Họ đã quen nhau từ trước khi tôi xuất hiện trong cuộc đời Nash, thậm chí còn trước cả khi anh Tod qua đời. Và nó khiến tôi có cảm giác như đang sống cách họ cả một đời. Hồi đó không hiểu Nash có khác với bây giờ lắm không? Liệu tôi có thích anh của hồi đó không?

Nếu là hồi đó, liệu anh có chịu để yên cho quỷ nhập vào người Sabine không? Còn bây giờ thì sao?

“Về vụ giấc mơ...” Tôi ngừng lại giữa chừng. Bị một người tự nhận là yêu mình công khai từ chối và làm cho bề mặt trước toàn trường như thế là quá đủ. Mặc dù chỉ là trong mơ, nhưng cứ hễ nhớ lại cảnh tượng khi ấy là mồ hôi trên người tôi lại vã ra như tắm.

“Anh Tod nói hai người họ từng yêu nhau đến mức *ám ảnh* ý, và giờ thì chị ta đã quay trở lại. Bản thân hai người cũng chưa hề thực sự nói lời chia tay. Chắc sẽ không có chuyện chị ta tự động rút lui đâu nhỉ?”

Alec nhún vai. “Thú thực tôi không hề có nhiều kinh nghiệm với các cô gái - cô là người đầu tiên tôi trò chuyện cùng suốt 26 năm qua. Nhưng tôi biết đôi chút về sự ám ảnh - lão Avari và tham vọng chiếm hữu linh hồn cô chính là một trong số đó.

“À, cái đó thì tôi đã quá quen rồi...” Tôi siết chặt lấy cốc nước và dốc thẳng chỗ nước còn lại vào trong miệng, như để dập tắt nỗi kinh hoàng đang chực trỗi dậy trong cổ họng.

“Dù là sự ám ảnh hay tình yêu - hay cả hai - thì có lẽ cô ta sẽ không chịu từ bỏ dễ dàng như vậy đâu.” - Alec nói tiếp, lúc tôi đặt cốc nước xuống - “Nhưng như thế có khi lại là hay.”

Tôi trở mắt nhìn anh ta. “Anh có bị làm sao không thế? Tại sao việc bạn gái cũ muốn quay lại với anh Nash lại là hay cơ chứ?”

Alec ngả người ra sau ghế, trầm ngâm giải thích. “Cô cứ thử nghĩ mà xem... Nếu cậu ta không đáng để hai người tranh giành, tội gì cô ta phải cố gắng làm gì cho mệt? Kể cả cô cũng vậy?”

Ừm... Nếu là tôi, liệu tôi có chịu từ bỏ không? Liệu tôi *có nên* từ bỏ không?

“Sao anh biết nhiều thế? Giống y như nhân vật Yoda khổng lồ, ngoại trừ đôi tai nhọn và làn da xanh lá cây.” - Tôi chột khựng lại tò mò nhìn Alec - “Hồi năm 1980 chắc phải có phim *Chiến tranh giữa các vì sao* rồi đúng không?”

Alec bật cười, đôi mắt nâu sáng bừng lên. “Chỉ ba tập nguyên gốc thôi. Cô đúng là biết cách làm cho người khác cảm thấy già cỗi.” - Nói rồi anh nhứ mày đầy tự lực - “Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng thôi. Về thể chất, tôi vẫn chỉ mới 19 tuổi. Nhưng thực tế tôi đã đủ già để làm bố cô ý chứ.”

Tôi tùm tùm lắc đầu. “Nhầm to! Bố tôi năm nay đã hơn trăm tuổi rồi.” - Mặc dù bề ngoài trông bố chỉ độ 40 là cùng - “Mà sao anh lại nói thế? Không lẽ bên trong anh cảm thấy như người 45 tuổi?”

Alec lắc đầu, mặt buồn rười rượi. “Đôi lúc tôi có cảm tưởng như còn già hơn thế nhiều. Mỗi ngày ở Cõi Âm dài như một năm, và tôi đã bị giam cầm ở đó suốt 26 năm. Không thể tin được gần ấy thời gian đã trôi qua. Rồi đột nhiên tôi thoát khỏi đó và có mặt ở đây, nơi mà mọi thứ bỗng dưng quá khác biệt, quá nhanh, quá phức tạp và quá lộn lầy. Với một số người, tôi chứng chạc và thông thái, trong khi tôi cảm thấy như 10.000 tuổi, bởi vì những gì tôi thấy, những gì tôi phải làm để tồn tại, những chiếc đĩa Bluray và những chiếc máy nghe nhạc nhỏ xíu có thể đút vào túi quần... quả thực quá hoang đường đối với tôi.”

Alec lại nhún vai, mắt nhìn xa xăm. “Nhưng rồi đôi lúc tôi lại thấy mình giống như một đứa trẻ, bởi chính những thứ hoang đường ấy và phần lớn thời gian tôi không hiểu chúng là cái gì.”

“Ừầy... Anh suy nghĩ sâu sắc thật đấy!”

Alec mỉm cười và nhướn một bên lông mày lên. “Chẳng phải đã quá giờ ngủ của cô rồi sao?”

“Anh định làm thay nhiệm vụ của bố tôi đấy hả?” Tôi chọc Alec.

Và nụ cười trên môi anh vụt tắt. “Tôi ước sao không phải làm bậc cha chú của cô.” - Lại thêm một tiếng thở dài - “Tôi ước gì đã không bỏ phí 26 năm cuộc đời và tôi ước gì có thể hòa nhập trở lại được với thế giới này.”

Không may, những người Alec quen trước khi rời khỏi thế giới loài người giờ ít nhất cũng già hơn anh tới một phần tư thế kỷ rồi. Vì thế anh ta không thể lù lù xuất hiện trước cửa nhà người bạn cũ - nếu vẫn còn tìm được - với nụ cười tươi rói và một cái vali. Bố và tôi là tất cả những gì Alec có hiện nay, và chúng tôi cũng không hề có ý định bỏ rơi anh ta.

Nhưng tận sâu thẳm bên trong, cả ba người đều hiểu chúng tôi sẽ không bao giờ có thể thay thế gia đình thực sự của anh, giống như việc vợ chồng bác Brendon không thể thay thế bố mẹ ruột của tôi.

“Tôi ước sao có thể quay ngược lại thời gian và làm lại tất cả.”

Tôi rất hiểu cảm giác đó của Alec.

TTT

SÁNG THỨ BA, ngày thứ hai của học kỳ mùa Xuân, và tôi đang đứng đợi Nash ngay trước tủ đựng đồ của anh. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh đi bộ một mình như thế ở trường. Hai cậu bạn thân đã không còn, anh và tôi lại mới chia tay. Chắc hẳn anh đang cô độc và khổ sở lắm. Không hiểu mấy bữa nay anh đi học bằng gì, khi mà xe thì không có, lại chẳng còn ai để đi nhờ xe.

Hiển nhiên sẽ chẳng có chuyện anh ngồi xe buýt cùng đám học sinh năm nhất rồi.

“Chào em.” Mặc dù không thể hiện ra ngoài mặt nhưng các vòng xoáy trong mắt anh đã nói lên tất cả: Anh vui khi được gặp tôi.

Và tôi thấy vui vì điều đó. Tôi cũng rất muốn mỉm cười với anh nhưng lại không biết phải hỏi anh về Sabine như thế nào cho tự nhiên. Mặc dù thâm tâm chỉ muốn nhét cô ta vào một cái sọt rách nát xấu tởm rồi tổng thẳng lên Bắc Cực cho rảnh nợ. “Chào anh. Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

“Ừ.” - Nash mở tủ đựng đồ, sau đó quay ra mở ba-lô - “Thực ra anh cũng có chuyện muốn nói với em. Anh đã rất muốn nói với em ngày hôm qua nhưng rồi chúng ta bị ngắt giữa chừng và...” - Nói rồi anh đặt cái ba-lô xuống đất và nhìn thẳng vào mắt tôi, để tôi có thể đọc được sự chân thành trong mắt anh - “Kaylee, anh chỉ muốn nói với em rằng anh đã sạch hoàn toàn, vất vả và khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, nhất là khi chỉ có một mình ở nhà, và không có việc gì để làm. Nhưng anh đã sạch hoàn toàn. Và anh sẽ giữ mãi như vậy.”

Tim tôi nhói lên trước những lời vừa rồi của anh. Một phần trong tôi muốn ôm chầm lấy anh, tha thứ và đón nhận lại anh ngay lúc ấy, bởi tôi sợ rằng sẽ để tuột mất cơ hội vào tay Sabine nếu không hành động ngay. Và quãng thời gian tạm xa nhau để Nash hồi phục lại sức khỏe và tôi tìm lại được niềm tin với anh, với tương lai của chúng tôi, sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng tôi lại không thể quên những việc anh đã làm. Nếu tôi đón nhận anh trở lại trước khi chắc chắn rằng hai đứa đã sẵn sàng, thì sớm muộn gì chúng tôi cũng sẽ chia tay. Và khi ấy sẽ là mãi mãi. Nóng vội sẽ chỉ càng khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn với chúng tôi mà thôi.

Tất nhiên, cả Sabine cũng vậy.

“Em rất mừng cho anh, Nash ạ.” Nghe có vẻ khách sáo nhưng ngoài câu đó ra tôi không biết phải nói câu gì khác. Không hiểu hãng Hallmark có làm thiệp chúc mừng những người bạn trai cũ, từng là con nghiện, đang cố gắng để sống sạch không nhỉ?

“Thế... em định nói gì với anh?”

Tôi bầu chặt lấy hai cái quai túi đằng sau lưng. Tại sao tôi lại căng thẳng thế nhỉ?

“Em chỉ định...” - Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt anh - “Em có cần phải lo lắng về Sabine không?”

Vừa nghe nhắc đến tên chị ta, lập tức các vòng xoáy trong mắt anh đột nhiên quay dữ dội, nhanh tới nỗi tôi không sao bắt kịp được với cảm xúc khi ấy của anh. Và rồi tôi lặng người nhận ra rằng đó là bởi vì chính bản thân anh cũng không hề *biết* mình đang cảm thấy thế nào. Với quá nhiều cảm xúc trái ngược nhau trong lòng. Nhưng cho dù có là gì đi chăng nữa, thì chúng cũng rất mạnh.

“Lo lắng về cô ấy là sao?” - Các vòng xoáy trong mắt anh đột nhiên dừng lại, sau khi anh nhắm mắt lại vài giây để điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Cũng khó trách Nash! Chẳng ai lại muốn để người khác nhìn thấu mọi tâm tư tình cảm của mình. Nhưng tôi cần phải biết anh nghĩ sao về Sabine. Về tôi. Và vị trí của tôi trong lòng anh - “Tại sao em lại...”

Nhưng anh còn chưa kịp nói hết câu thì đã thấy chị ta lù lù xuất hiện ở cuối hành lang, miệng gọi ầm tên anh, mà không cần quan tâm xem có ai nghe thấy. Hay đang quay ra nhìn mình hay không.

Bà Sabine này đúng là mặt dày kinh!

“Anh Nash!” - Sabine tiến về phía chúng tôi đang đứng, trong cái cạp quần không thể tụt hơn, ba-lô lủng lẳng sau lưng. Chị ta dừng lại, và rút ra từ trong túi quần một cái điện thoại di động. Điện thoại của Nash - “Anh để quên cái này trong xe của em. Mà anh nên cài mặt khẩu đi chứ như thế này có khác gì mỗi người khác lấy trộm thông tin của mình...” Thay vì trả lại nó cho anh, chị ta bước tới, đút cái điện thoại vào túi quần trước của anh và cứ giữ nguyên tư thế đó cho tới khi Nash phải tự mình rút tay chị ta ra. Ngay giữa hành lang trường học.

Tôi tím mặt, vừa tức vừa ngượng thay cho hai người bọn họ.

“Ừm... Cảm ơn em.” Nash nói.

“Bất cứ lúc nào anh cần.” - Cuối cùng thì chị ta cũng nhận thấy sự tồn tại của tôi - “Ồ, Katie đây à? Khỏe chứ?” Đôi mắt đen của Sabine nhìn vào tôi khiến tôi liên tưởng tới giấc mơ đáng sợ đêm qua. Toàn thân tôi đột nhiên nổi hết da gà dưới làn vải áo khoác, và nếu là ngày xưa chắc hẳn tôi đã tưởng cái bóng vừa nhìn thấy trong mắt chị ta là do ánh đèn trên đầu phản chiếu.

Tôi phải cố gắng lắm mới không rùng mình. Có điều gì đó không ổn ở Sabine. Tại sao Nash không nhận ra điều đó nhỉ? Cảm giác khi nhìn vào mắt Sabine giống như việc chui đầu vào trong tủ lạnh và tìm cách hít thở.

“Là Kaylee.” - Tôi rít qua kẽ răng, cố gắng bình tĩnh hết mức có thể, trong khi tất cả những gì tôi muốn làm khi đó chỉ là lấy một cái cốc và chuồn ra khỏi đây. Thật nhanh! - “Và chúng em đang nói chuyện.”

“Ồ, tốt!” Sabine quay lại toe toét cười với anh Nash, trái ngược hẳn với vẻ mặt đắc thắng lúc nhìn tôi. Thật xấu hổ khi phải thú nhận là tôi thấy nhẹ hết cả người khi chị ta không còn tập trung sự chú ý vào mình nữa.

“Chúng ta đang nói chuyện gì thế?”

“Chuyện riêng!” Tôi nói, tay siết chặt lấy hai cái quai túi sau lưng.

“À, nhân thể nói về *chuyện riêng*, lâu lắm rồi mình mới được ngủ ngon như đêm qua. Đúng là cứ phải *thật* kiệt sức thì ngủ mới ngon được.” - Sabine nhướn mày nhìn tôi, làm tôi gai hết cả người, rồi quay sang nhìn Nash đầy ý nhị - “Thật may là giờ mẹ anh toàn làm ca đêm.”

Tôi cảm thấy như vừa bị một cú trời giáng vào bụng, cổ họng nghẹn lại không sao thở nổi.

“Kaylee ...” - Nash giờ tay định chạm vào tôi nhưng lập tức bị tôi đẩy ra. Cuối cùng, sau khi đã hít thở bình thường trở lại, tôi mới nhìn thẳng vào mắt anh nhằm tìm kiếm một sự thật.

“Tối qua anh đã ở với chị ta à?”

“Nói đúng hơn là sáng sớm hôm nay.” Sabine nói tỉnh bơ, như thể không hề biết những lời

đó khiến tôi tổn thương đến nhường nào. Nhưng chị ta biết chính xác bản thân đang làm gì. Cứ nhìn cái cách chị ta soi phản ứng của tôi thay vì của Nash là biết. Sabine đang thăm dò thái độ của tôi - đối thủ của chị ta. Và sâu thẳm trong lòng, tôi biết mình nên cảm thấy vui khi được chị ta coi là đối thủ.

Nhưng ngoài mặt thì tôi đang tức điên hết cả lên. Ngọn lửa thịnh nộ trong tôi cháy phừng phừng như muốn át đi cái lạnh gai người đang chỉ chực bùng lên mỗi khi nhìn vào mắt chị ta, cho tới khi cơ thể tôi nửa đông băng, nửa bốc cháy và hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn loạn.

“Giữa chúng tôi có rất nhiều chuyện để nói.” - Sabine thản nhiên nói tiếp, trong khi anh Nash đứng bên cạnh mặt mày căng thẳng thấy rõ - “Cô không ngại chứ hả? Dù sao thì hai người chia tay nhau rồi, đúng không? Thấy anh Nash bảo thế...”

“Sabine, lát anh sẽ gặp em ở bữa trưa sau. Anh có chuyện cần nói với Kaylee trước khi vào tiết.”

Chị ta nhún vai và mỉm cười như không có gì xảy ra. “Em cũng phải vào lớp bây giờ. Định thử làm cô nàng đúng giờ một hôm xem sao. Cô phụ trách hướng dẫn bảo đó đang là mốt đấy!”

Nói rồi chị ta nháy mắt với Nash. Một cái nháy mắt đúng nghĩa! Trước khi quay sang nheo mắt nhìn chăm chăm vào má tôi, như thể bị mọc mụn trên đó - “Đứng im nào Kay...” - Và tôi lại nổi máu điên lên khi nghe thấy chị ta gọi tên thân mật của mình - “Cô bị rụng lông mi này...”

Sabine lướt nhẹ ngón tay lên má tôi, trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Thậm chí càng lúc càng dữ dội, như thể muốn nhìn thấu vào tâm gan tôi vậy.

Tôi rất muốn quay đi nhưng lại không thể, chỉ biết đứng ngây người nhìn lại vào mắt chị ta. Giây phút ấy tưởng chừng như kéo dài tới vô tận.

Và trong một giây - chỉ một khoảnh khắc rất nhỏ - đôi mắt của chị ta bỗng dừng tối sầm lại và giấc mơ đáng sợ ngày hôm qua lại ùa về khiến tim tôi đau nhói.

“Sabine...” Nash hạ giọng nói, bằng cái giọng cảnh cáo vẫn thường chỉ dành cho anh Tod.

Sabine chớp chớp mắt rồi mỉm cười với tôi. “Đây, nhạt được rồi.” - Chị ta giơ một ngón tay lên rồi thả xuống nhanh đến nỗi tôi còn chẳng kịp nhìn xem cái sợi lông mi nó ra làm sao - “Gặp lại sau nhé Kay!” Tôi vẫn chưa hết sốc, bất lực đứng nhìn chị ta ngung nguỷ bỏ đi, mà không một lần nhìn lại.

Phải mất một lúc, tôi và Nash chỉ đứng nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào. Tôi vẫn chưa thể quên được cái cảm giác khi bị cô bạn gái cũ của anh chạm tay lên má mình. “Chị ta muốn gì thế?”

Nash thở dài cái thượt. “Kaylee à, cô ấy... Sabine có một tuổi thơ không hề hạnh phúc. Cô ấy thậm chí còn chẳng hề nhớ bố mẹ đẻ của mình là ai, rồi lại phải đối không biết bao nhiêu nhà bố mẹ nuôi, nên không có mấy bạn bè...”

“Có lẽ bởi vì chị ta quá đáng ghét.” Tôi nói, giọng đầy mỉa mai, làm anh Nash cũng phải tròn xoe mắt vì ngạc nhiên. Bản thân tôi còn thấy bất ngờ trước sự kỳ thị của mình nữa là anh. Thường thì phải sau một thời gian tiếp xúc tôi mới quyết định xem có nên ghét bỏ ai đó không nhưng Sabine là một ngoại lệ. Chị ta làm tôi thấy khó chịu nhanh hơn bình thường.

“Anh biết tính cách cô ấy hơi khó chịu một chút, nhưng đó không phải lỗi của Sabine.”

“Anh Tod kể cho em nghe về tuổi thơ bất hạnh của chị ta rồi.” - Tôi ngắt ngang lời anh - “Anh ấy cũng nói chị ta từng có tiền sự và bị kết án.”

Nash cau mày, và khẽ nheo mắt nhìn tôi. “Anh ấy còn nói gì nữa không?”

“Có.” - Các vòng xoáy trong mắt anh đột nhiên hoảng loạn thấy rõ khi nghe tôi nói như vậy - “Anh ấy bảo chị ta là cô gái đầu tiên của anh và hai người đã dính với nhau như hình với bóng suốt cả năm trời.”

“À” - Nash dựa lưng vào tủ đựng đồ, nét mặt giãn hãn ra - “Đó là chuyện của mấy năm trước rồi, Kaylee ạ. Anh đã không gặp lại cô ấy kể từ mùa hè trước khi vào năm hai cơ mà.”

“Thế không phải đêm qua hai người ở bên nhau cả đêm à?” Tôi nhắc lại cho anh nhớ.

“Bọn anh chỉ nói chuyện thôi. Anh thề đấy.”

“Cả đêm á?”

Anh nhún vai. “Bọn anh có nhiều chuyện để kể với nhau mà.”

“Mấy chuyện kiểu như chị ta mới phạm tội gì và anh mới bỏ ai chứ gì? Hai người đã cười nhạo em phải không?” - Tim tôi tự dưng đập mạnh đến nỗi tôi gần như dám chắc rằng đó chính là những gì bọn họ đã làm tối hôm qua. Bọn họ đã cười nhạo tôi cả đêm - “Anh thấy em buồn cười lắm đúng không? Kiểu “Kaylee bé bỏng tội nghiệp, cần phải bị *nhập vào* trước khi cho phép bất cứ ai chạm vào mình”.”

Tôi quay lưng định bỏ đi, nước mắt lưng tròng, mặc dù đã cố để không khóc trước mặt anh. Nhưng Nash nắm vội lấy tay tôi “Kaylee, khoan đã.” - Và tôi để yên cho anh kéo mình lại bởi vì tôi tha thiết muốn nghe lời phủ nhận của anh.

Tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa. Tôi rất muốn là mình sai, nhưng lại sợ rằng mình đã đúng. Sợ rằng sự thật sẽ khiến mình không thở được mất.

Nash nhìn thẳng vào mắt tôi, như đang cố tìm kiếm điều gì đó trong các vòng xoáy đang xoay tròn dữ dội trong mắt tôi. “Khỉ thật, Sabine ...” - anh lẩm bẩm - “Anh sẽ nói chuyện với cô ấy. Cô ấy không có ý gì đâu. Chỉ là thói quen thôi ý mà.”

“Thói quen gì?” Rõ ràng là tôi đang bị sót một cái gì đấy.

Nash nhắm mắt lại và thở dài thườn thượt. “Không có gì đâu, em đừng bận tâm.” - Rồi anh lại quay ra nhìn tôi - “Nghe này, Sabine và anh đã lâu lắm rồi mới gặp lại nên bọn anh có khá nhiều chuyện để nói với nhau. Ngoài ra không còn chuyện gì khác và sau này cũng vậy. Anh biết mình đã làm nhiều điều không phải với em và anh đang cố gắng từng ngày để cứu vãn lại mọi chuyện... Và anh sẽ không để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến bọn mình. Kể cả Sabine. OK?”

“Em...” - Tôi rất muốn tin anh nhưng lại sợ rằng anh đang nói dối. Mà nếu có thể thật thì tôi cũng chẳng thể nào nhận ra - “Thôi em phải vào lớp Đại số đây.”

“Anh sẽ gặp lại em vào bữa trưa nhé?” Anh hỏi lúc tôi quay lưng định đi vào lớp.

“Vâng.” Nhưng anh ấy cũng đã hẹn gặp cả chị ta nữa.

Trong lớp Đại số II, tôi ngồi phịch xuống ghế, nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, vờ như không nghe thấy những lời bàn tán xung quanh. Không ai biết sự thật về chuyện đã xảy ra với anh Doug và Scott, nhưng ai cũng hiểu rằng Nash và tôi có liên quan. Và rằng chúng tôi đã chia tay. Và có lẽ một nửa trong số đó đã nhìn thấy anh ấy bước xuống khỏi xe của Sabine.

Emma cho rằng giả thiết của đám bạn trong lớp nghe thật hài hước, và có những cái nghe

còn kinh khủng hơn cả chuyện đã xảy ra. Nhưng cậu ấy đã nhầm. Bọn họ sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc anh Doug chết đáng sợ như thế nào. Cũng như tình cảnh thể thảm hiện nay của anh Scott.

Tôi choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mơ màng và nhìn lên đồng hồ. Đáng ra lớp học phải bắt đầu từ 8 phút trước mới phải, vậy mà vẫn chưa thấy thầy Wesner đâu. Cả Emma cũng vậy. Tôi vội ngoái đầu nhìn ra cửa thì thấy Emma hối hả chạy vào trong lớp, mắt mở to, hai má đỏ ửng.

Cậu ấy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi, và tôi nghiêng người thì thào với cô bạn thân. “Cậu không thể tin nổi chuyện gì vừa xảy ra đâu.” Cuối cùng thì cũng có người để tôi chia sẻ tâm sự cùng - một người mà tôi biết chắc là có thể tin tưởng được.

“Cậu cũng không thể tin nổi chuyện này đâu” - Emma chặn ngang lời tôi - “Thầy Wesner chết rồi. Sáng nay bảo vệ đã phát hiện ra thầy ấy, đang nằm gục trên bàn làm việc.” - Vừa nói cô nàng vừa chỉ tay về phía trước - “Chính là cái bàn *kia*.”

Chương 5

THOAT TIỀN TÔI CHỈ BIẾT NGỒI ĐỢ RA. Choáng váng. Mắt mở to, nhìn chăm chăm về phía bàn của thầy Wesner. Và trước khi tôi kịp hỏi thêm bất cứ điều gì, mọi người trong lớp đã bầu kín xung quanh chúng tôi, nhao nhao lên hỏi Emma.

“Thầy Wesner đã chết thật á?”

“Thầy ấy đã chết ở đây ý hả?”

“Không thể như thế được” - cô nàng trong đội cổ vũ, tên là Leah gì đấy, khẳng khái nói - “Tớ đã tới đây từ sớm để bán vé số nhưng có thấy gì đâu. Không hề có cảnh sát. Hay xe cứu thương. Cũng chẳng thấy có xác chết nào. Chắc lại là tin đồn ác ý của ai đó thôi.”

Emma lắc đầu và ra hiệu cho mọi người im lặng. “Thật đấy. Tớ đã nghe chính miệng cô hiệu trưởng Goody nói với thầy Wells trong văn phòng lúc tớ đến báo cáo vì đi học muộn mà. Thấy bảo lúc 6 giờ sáng nay bảo vệ đến mở cửa cho thợ sửa chữa vào căng-tin thì phát hiện ra thầy Wesner. Ngay ở chỗ kia luôn.” Cô nàng lại giơ tay chỉ về phía bàn giáo viên nơi thầy Wesner vẫn hay ngồi vào mỗi giờ Đại số II. Ngay lập tức mọi con mắt đổ dồn theo hướng đó, và không ai nói thêm lời nào, ngoại trừ Emma.

“Cô Goody kể là bác bảo vệ đã gọi điện báo cho cô và khi cô ấy tới nơi, lúc tờ mờ sáng, đã thấy xe cứu thương đang chờ sẵn rồi. Họ đã chuyển xác thầy ấy đi trước khi bọn mình tới trường, và giờ các thầy cô đang phải ngồi họp trong văn phòng để tìm xem ai có thể thay thế cho thầy ấy.”

“Sợ thế!” Tiếng ai đấy nói vọng lên từ phía sau tôi, và trong khi tôi vẫn đang đứng dờ ra vì choáng váng, thì nỗi sợ hãi dường như đã bắt đầu lan tỏa ra khắp phòng.

“Thầy ấy chết như thế nào?” Brant Williams hỏi, tay vẫn ghì chặt lấy lưng ghế của tôi.

Emma nhún vai, tiếp tục đưa mắt liếc về phía bàn thầy Wesner, và lại một lần nữa mọi con mắt lại đổ dồn theo ánh mắt của cậu ấy. “Tớ cũng không rõ. Chắc bị đột quỵ hay gì đấy, tớ đoán thế. Có lẽ thầy ấy đã ở đây cả đêm qua.”

“Eoooo ơ thế thì kinh dị quá!” Chelsea Simms rú ầm lên nhưng tay vẫn không ngừng hí hoáy ghi chép để viết bài cho báo trường. Chẳng hiểu nhà trường có định cho cậu ta đăng bài báo ấy không nhỉ?

“Năm nay toàn những chuyện kinh dị ỳ!” Leah vội để thêm một câu, mặt mày xanh lét vì sợ, và tất cả những người khác gật đầu tán thành.

Có nhiều chuyện còn kinh dị hơn thế nhiều...

Có một điều nghịch lý là cái chết của thầy Wesner dù là do đột quỵ hay nhồi máu cơ tim hay gì đi chăng nữa thì cũng là cái chết bình thường nhất ở cái trường này trong năm nay. Nhưng nó lại khiến cho nhiều người hoảng sợ nhất.

Trước khi có ai kịp hỏi thêm câu gì thì thầy Wells, phó hiệu trưởng, đã xuất hiện và chính thức thông báo về sự ra đi của thầy Wesner, và việc thầy ấy sẽ tạm thời phụ trách lớp chúng tôi trong lúc chưa tìm được người thay thế.

Thầy Wells chẳng buồn ngồi xuống hay hỏi xem tình hình bài vở của lớp đến đâu rồi mà cho bọn tôi nghỉ luôn tiết này. Đồng nghĩa với việc cả lớp sẽ có nguyên cả một tiết ngồi ngắm cái bàn giáo viên và tưởng nhớ tới thầy Wesner.

“Câu tin nổi không?” - Emma thì thầm, kéo xích bàn của mình lại gần với tôi - “Hôm qua thầy ấy vẫn còn khỏe, thế mà hôm nay đã qua đời. Lại còn ngay trong lớp học của mình nữa chứ.”

“Hơi kỳ lạ đúng không?” Tôi băn khoăn tự hỏi tại sao anh Tod không báo trước cho tôi biết chuyện này, rằng sẽ có người phải chết trong trường của chúng tôi. Đó là sự tôn trọng tối thiểu anh ấy nên dành cho tôi. Nếu có mặt lúc đấy, chắc chắn tôi sẽ cất tiếng hát - hay tiếng hét - cho linh hồn của thầy rồi.

“Và buồn nữa ỳ. Làm mình tự dưng thấy áy náy vì đã không chịu làm bài tập về nhà môn của thầy cả học kỳ vừa rồi. Cậu bảo lúc qua đời liệu có phải thầy ấy đang chấm bài thi giữa kỳ không nhỉ?”

Tôi chau mày lại khi nhận ra là cậu ấy đang nói nghiêm túc. “Ồi Emma ơi, không phải bài thi của cậu làm cho thầy ấy bị đột quỵ đâu.”

“Mình nghĩ cậu đánh giá hơi thấp sự ngu dốt của mình với mấy cái sin, cos, tang rồi.” - Rõ ràng là cậu ấy đang cố làm cho bầu không khí đỡ nặng nề hơn nhưng đã thất bại thảm hại. Emma nheo mắt nhìn tôi - “Những người khác đều đang hết hoảng vì vụ này mà sao cậu chẳng sợ gì thế hả Kaylee?”

Tôi chỉ biết nhún vai. “Ờ thì... Thật ra...” Tôi hạ giọng và nghiêng người ghé sát vào tai cô

bạn thân - “Trong vòng mấy tháng rồi mình đã chứng kiến quá nhiều cái chết rồi, tất cả đều kì lạ và sai trái. Vì thế phải nói rằng thầy Wesner ra đi do số của thầy đã tận và rằng linh hồn của thầy sẽ mãi mãi không phải chịu sự tra tấn là một việc đáng mừng. Ít ra thì thầy cũng đã được ra đi đúng nghĩa, theo đúng cách thông thường.” Kể cả nếu chuyện này xảy ra ở trường học đi chăng nữa.

“Ừ, mình nghĩ là mình hiểu ý cậu muốn nói gì...” - Emma nói, nhưng tôi không tin là cậu ấy hiểu - “Thôi nào, hãy nói chuyện khác đi. Chứ cứ nói mãi về chuyện này sẽ chỉ càng khiến chúng ta rầu rĩ hơn mà thôi.” - Emma lắc đầu nhìn tôi - “Thế lúc này cậu định nói gì với mình thế?”

Thú thực là sau khi biết chuyện của thầy Wesner thì tôi thấy chuyện của mình cũng chẳng đến mức thê thảm như lúc đầu nữa. Có điều cứ nghĩ đến cảnh anh Nash và Sabine chỉ có một mình ở nhà anh ấy là tôi lại sôi hết cả máu. “Anh Nash đã ở bên Sabine gần như cả đêm.”

“Hả? Cậu nói họ “ở bên nhau” là sao?”

Tôi nhún vai. “Anh ý bảo hai người chỉ trò chuyện thôi nhưng mình cam đoan là chị ta có ý đồ khác. Chị ta thậm chí còn day đi day lại chuyện mình và anh Nash đã chia tay cơ. Như kiểu giờ cơ hội của chị ta và mình là ngang nhau ý.”

“À ừ thì về lý thuyết, giờ cả hai đều là bạn gái cũ của anh ý còn gì. Thế nên...” - Emma ngập ngừng. Rõ ràng là cậu ấy đang định nói câu gì đấy mà biết chắc là tôi không muốn nghe - “Thế cậu thấy anh ý có vẻ gì là còn tình cảm với chị ta không?”

“Miệng anh ý thì nói là không, nhưng ánh mắt thì... Các vòng xoáy trong mắt anh ý cứ xoay tròn như nước đại dương mỗi khi mình nhắc tới tên chị ta. Chắc chắn là vẫn còn chút gì đó, nhưng mình không thể nói chính xác là cái gì. Chỉ biết là rất mãnh liệt. Và chị ta còn bóng gió nói rằng thật may mẹ anh Nash toàn phải làm ca đêm nên hai người có vô vàn thời gian để bù lại những gì đã mất. Chưa kể...” - Nói ra thì bảo là mình nhỏ nhen nhưng đó là sự thật - “Chị ta cứ kỳ quái thế nào ý.”

“Ý cậu kỳ quái là sao?”

Tôi lấy tay cạy cạy cái tên ai đó khắc ở góc bàn. “Mình cũng chả biết. Có điều... cứ đứng gần chị ta là mình lại thấy ớn lạnh thế nào ý. Mình nghĩ có gì đó không ổn với chị ta. Và anh Nash biết rõ điều đó. Nash bảo sẽ nói chuyện với chị ta. Kiểu mọi chuyện cứ để anh ấy lo ý. Mình nghĩ chắc là thần kinh chị ta có vấn đề.”

Emma xéch ngược lông mày lên nhìn tôi, và tôi đảo tròn hai mắt. “Mình biết, mình nói câu đấy nghe có vẻ đạo đức giả.” - Thường thì tôi luôn là người khá nhạy cảm khi nói tới mấy

chuyện liên quan tới vấn đề mất-ổn-định-về-tâm-lý, sau lần bị nhốt trong khoa tâm thần suốt một tuần trời hồi năm ngoái - “Mình không bảo là chị ta bị điên. Mình chỉ nói là chị ta... bị thiếu cân bằng. Và rất nguy hiểm. Nói gì thì chị ta cũng từng là tội phạm mà Emma.”

Emma nhún vai. “Chẳng phải anh Tod đã nói chị ta cũng đã chịu sự trừng phạt thích đáng rồi còn gì.”

“Vâng, thưa nàng. Có mấy tháng bị quản thúc ở nhà mà gọi là trừng phạt ý hả? Có hơi nhẹ nhàng quá không?”

“Cậu còn chưa biết chị ta phạm tội gì mà!!”

“Mình nghĩ chắc là tội trộm cắp. Biết đâu chừng chị ta đã cuỗm mất bạn trai của ai đấy thì sao.”

Emma cười phá lên. “Mình nghĩ cậu không có gì phải lo đâu Kaylee ạ. Dù giữa họ từng xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể so sánh được với những gì cậu và anh Nash đã trải qua cùng nhau. Chưa kể chị ta cũng chỉ là con người thôi đúng không? Thử hỏi chị ta thì hiểu được bao nhiêu về anh Nash?”

Giờ thì tôi đã có thể ngồi thẳng lên được một chút. Emma nói cũng phải. Tôi không việc gì phải cảm thấy bị đe dọa bởi Sabine. Bốn tháng vừa qua, chúng tôi đã cùng nhau hạ được hai tà ma và rất nhiều quái vật Cõi Âm khác. So với tất cả những cái đó, một cô bạn gái cũ thì có là gì?

Đúng không nhỉ?

TTT

TỚI GIỜ ĂN TRƯA thì tin tức về cái chết của thầy Wesner đã bị người này người nọ làm cho tam sao thất bản, chẳng còn liên quan gì với câu chuyện sáng nay của Emma nữa. Nếu là ở một ngôi trường khác, hay ở một năm học khác, có lẽ cái chết của một thầy giáo chắc chắn đã trở thành một tin tức chấn động rồi. Nhưng chỉ tính riêng trong năm nay, trường chúng tôi đã mất tới bốn học sinh và phải cập nhật thường xuyên trên trang Tưởng Niệm của nhà trường. Có lẽ vì thế mà trong các câu chuyện tôi nghe lỏm được, chỉ có một số là còn hoài nghi hoặc tò mò, còn lại đa số đều cảm thấy rằng cuộc sống dường như có ý nghĩa nhiều hơn so với lúc trước.

Xét cho cùng thì thầy Wesner cũng đã khá già và hơi thừa cân nên mỗi khi hít thở là lại nghe rõ tiếng khò khè. Còn nếu nói khó nghe một chút thì cái chết của thầy dường như đã mang lại cho mọi người một cảm giác an toàn, rằng thế giới đã trở về với đúng vòng quay tự

nhiên của nó - những người già đến tuổi và có sức khỏe không tốt thì phải ra đi trong khi những người trẻ tuổi bàn tán về chuyện đó bên chiếc bánh mì kẹp thịt và tách cà phê.

Tôi trả tiền cho bữa trưa sau đó lấy một lon Coca ở máy bán hàng tự động rồi đi ra ngoài và thấy Nash đang ngồi ở cái bàn phía đằng xa. Một mình. Như mọi khi.

Tôi cảm thấy buồn thay cho anh. Cả đội bóng vẫn còn đang chao đảo vì hai mất mát liên tiếp chỉ trong một tháng, nên dường như chẳng ai biết phải nói gì với chàng ngự lâm cuối cùng này. Nhưng sự cô đơn của Nash lại là một lợi thế nhất định đối với tôi. Tôi bê khay thức ăn đi tới chỗ anh, lòng thầm mong Emma sẽ lại ra muộn còn Sabine biến đi đâu đó cho khuất mắt để chúng tôi có thể trò chuyện với nhau.

Hai mắt anh sáng rực lên khi thấy tôi ngồi xuống băng ghế đối diện, làm tôi thấy cũng đỡ căng thẳng hơn. “Em biết tin về thầy Wesner chưa?” - Anh hỏi - “Hình như kỳ này em có lớp thầy ấy đúng không?”

“Ngay tiết đầu luôn.” - Tôi vặn nút mở chai Coca - “Chính Emma là người báo tin cho mọi người biết.”

Sau đó Nash lặng thinh, không biết phải nói gì tiếp.

Tôi biết chính xác mình muốn nói gì - hỏi gì - nhưng lại băn khoăn không biết nói ra có ích gì hay không. Người ta vẫn bảo không nên day đi day lại mãi một vấn đề đã qua.

Nhưng sau vài ngụm soda và trước sự im lặng kéo dài của Nash, tính hiếu kỳ của tôi đã nổi lên, lấn át hết cả lý trí. “Rút cuộc thì chị ta đã làm gì?”

“Ai đã làm gì cơ?” Nash cắn một miếng bánh mì kẹp thịt rồi ngược mặt hỏi tôi.

“Sabine ý. Chị ta đã làm gì mà để bị bắt?”

Nash rên lên một tiếng và nuốt ực miếng bánh. “Kaylee, anh không muốn nói về Sabine. Không phải bây giờ.”

“Anh có nhiều chuyện để nói với *chị ta* lắm mà.” - Lúc ấy tự dưng tôi thấy căm thù Sabine vô cùng, vì đã biến tôi thành một kẻ hoang tưởng đến tuyệt vọng. Thậm chí còn hơn cả việc chị ta chen vào giữa tôi và anh Nash. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ không hỏi anh về chị ta - “Chị ta đã ở nhà anh đến mấy giờ?” Tôi chưa bao giờ ở lại nhà anh ấy quá nửa đêm kể cả

khi mẹ anh không có ở nhà. Nếu chị ta mà ở lại sau một giờ sáng thì chắc tôi điên mất. Chẳng có ai ở lại nhà bạn trai cũ suốt cả đêm chỉ để *nói chuyện* cả.

Nash thở dài cái thượt rồi nói rất khẽ. “Tội trộm cắp và phá hoại.”

Đừng tưởng tôi không nhận ra là anh ấy đã chọn trả lời câu hỏi trước đó chứ không phải câu tôi vừa hỏi. Và đó không phải là một tín hiệu tốt.

“Chị ta đã ăn trộm cái gì?” Tôi nhặt hết nhân bánh ra rồi rưới nước sốt cà chua lên vỏ bánh, cho có việc để làm.

“Không có gì to tát cả.” - Nash ngập ngừng bốc một nhúm khoai tây chiên cho lên miệng ăn - “Cô ấy đã lấy một cây gậy bóng chày, nhưng không hề mang nó theo.”

“Thế tức là sao?” - Tôi lại nhét nhân bánh trở lại vào bên trong và nhìn thẳng vào mắt anh, yêu cầu một câu trả lời thành thật - “Chị ta lấy một thứ nhưng lại không thực sự lấy đi? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ chị ta dùng cái gậy đó để đánh ai à?” Cô bạn gái yếu đuối, tội nghiệp của một anh chàng nào đó mà chị ta phải lòng chẳng hạn?

“Không phải là người. Mà là một chiếc xe. Thế nên mới quy vào tội phá hoại tài sản.”

“Chị ta đã phá xe của người ta ý hả? Vì sao?”

Nash đặt chiếc đĩa xuống khay, mặt có vẻ không thoải mái. “Kaylee, đó là chuyện riêng của Sabine. Nếu muốn biết chi tiết, em hãy tự đi mà hỏi cô ấy.” - Anh lại do dự một lần nữa, và rồi ánh mắt chúng tôi gặp nhau - “Nhưng xin em đừng làm điều đó, ok? Đấy đã là chuyện của quá khứ rồi, giờ cô ấy đang nghiêm túc cố gắng để có một khởi đầu mới tại đây. Em cũng đâu có muốn bị người khác đặt câu hỏi về quãng thời gian ở khoa tâm thần của mình đúng không?”

“OK, anh nói cũng phải. Miễn sao chị ta không phải tấn công *con người* là được. Nếu như bạn gái cũ của anh ghét em và có thể gây nguy hiểm cho em, anh sẽ là người đầu tiên cảnh báo cho em biết, đúng không Nash?”

Nash khẽ nhú mày và tim tôi như muốn ngừng đập.

“Sao nữa? Em tưởng chị ta chỉ đập cái xe thôi?”

Anh đặt nửa chiếc bánh còn lại xuống khay. “Sau đây còn thêm tội tấn công người khác nữa.”

“Chị ta dám tấn công cả cảnh sát ý hả?” Nỗi sợ hãi của tôi đúng là chẳng bao giờ có giới hạn. Tại sao anh ấy có thể hẹn hò với một ả trộm cắp, bạo lực và quái đản như thế không biết?

“Không!” - Anh hơi nhoài người về phía trước và hạ giọng nói khế, khi thấy cánh cửa căng-tin mở ra và có tiếng người đi ra ngoài sân - “Kaylee, em lại nghiêm trọng hóa mọi chuyện lên rồi. Một tên khốn cùng trường với bọn anh ở Fort Worth đã cố ép cô ấy làm một việc mà cô ấy không muốn làm. Hồi đó, nếu Sabine chịu nói với anh thì anh đã có thể giúp cô ấy giải quyết được ổn thỏa”.

Ánh mắt phẫn nộ của Nash khi ấy đã nói lên tất cả: Anh đã mong mỏi có được cơ hội ấy đến nhường nào.

“Nhưng cô ấy lại bướng bỉnh, giống hệt *ai đó*, và muốn tự mình xử lý. Vì thế cô ấy đã dùng chính cây gậy bóng chày của thằng kia để đập tan tành chiếc xe của nó. Vì thế mà Sabine đã phải chịu án phạt quản thúc tại gia. Nhưng chỉ vài tháng sau đó, khi vẫn còn đang trong thời gian thử thách, cô ấy lại bị bắt do không chịu đến trình diện theo như quy định. Và trong thời gian tạm giam chờ ngày ra tòa, một lần khi đang ngồi ăn trưa cùng các phạm nhân khác, cô ấy đã bị một con dỏ hơi chọc tức, và đã không kiềm chế nổi, dùng khay đồ ăn đập vỡ xương hàm của đứa kia.”

Trong vài giây, tôi chỉ biết đờ người ra, không thốt ra được lời nào. Mọi ý niệm trong đầu tôi bỗng ngưng bay đi đâu hết. Trước khi tuôn ra ào ạt như dòng nước lũ, khiến tôi nói không kịp thở.

“Chị ta đã đập vỡ xương hàm của một người bằng một cái khay đựng đồ ăn.” - Tôi nhoài hẳn người về phía trước, giọng rất quyết liệt - “Chị ta ghét em, Nash ạ, em có thể nhận thấy điều ấy mỗi khi chị ta nhìn em. Và em xin nhắc để anh nhớ, tất cả chúng ta không chỉ ngồi ăn trưa cùng nhau mà còn tại một nơi đâu đâu cũng nhìn thấy khay đựng đồ ăn.”

“Cô ấy không...” - Nash ngừng lại, nhắm nghiền hai mắt, sau đó nói tiếp - “Cô ấy không ghét em, Kaylee ạ. Cô ấy chỉ ghen tị với em thôi. Nhưng cô ấy sẽ không đánh em đâu mà lo. Thậm chí cho dù cô ấy có muốn cũng sẽ không dám, bởi vì cô ấy thừa hiểu anh sẽ không để yên.”

“Anh nghĩ anh nói vậy sẽ khiến em bớt lo hơn à?” Nói vậy thôi nhưng quả thực lúc nghe Nash nói chị ta đang ghen tị với tôi, trong lòng tôi cũng có chút vui vui.

Anh nhún vai nhưng trông mặt vẫn còn khá nhợt nhạt và mệt mỏi. “Anh chỉ trả lời các câu hỏi của em thôi mà. Em còn muốn gì nữa hả Kay?”

Tôi muốn gì ấy hả? Tôi muốn Nash. Muốn anh chàng Nash trước đây, người đã từng yêu thương, luôn tìm cách che chở và bảo vệ tôi, người đã liều cả tính mạng và tâm hồn của mình để cứu tôi. Nhưng tôi không biết - không dám tin - rằng anh ấy sẽ có thể phục hồi được như xưa nữa hay không. Tôi cũng muốn Sabine hãy biến về cái chốn quái quỷ nào đó mà chị ta đã ở lúc trước. Và tôi muốn thời gian có thể quay ngược trở lại và mọi chuyện quay trở về như xưa.

“Vấn đề không phải là em muốn gì.” - Cuối cùng tôi quyết định lảng sang chủ đề khác - “Mà là chị ta muốn cái gì. Chị ta muốn có anh, Nash ạ. Anh cũng biết điều đó mà, đúng không?”

Nash khẽ cau mày và lặng thinh một hồi lâu trước khi mở miệng trả lời tôi. “Anh biết cô ấy muốn gì, Kaylee ạ. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy sẽ có được nó.”

Đáng ra tôi phải thấy nhẹ nhõm khi nghe thấy những lời đó mới phải. Đáng ra tôi phải nháy tung tung lên vì sung sướng khi chính miệng Nash xác nhận điều đó mới phải. Nhưng có cái gì đó trong mắt anh đã ngăn tôi lại. Phải chăng tôi đã vui mừng quá sớm? “Chị ta sẽ có được điều chị ta muốn, nếu anh vẫn tiếp tục để cho chị ta ở lại trong phòng anh tới hai giờ sáng.” *Làm ơn, làm ơn hãy đánh chính lại đi. Hãy nói rằng chị ta không hề ở lại nhà anh muộn như thế.*

Nhưng không một câu đánh chính nào được đưa ra.

“Anh sẽ vẫn tiếp tục gặp gỡ chị ta đúng không?” Tôi vừa tức vừa bất ngờ trước phản ứng vừa rồi của anh.

Anh ngồi lặng thinh quan sát thái độ của tôi. “Em đang yêu cầu anh đấy à?”

Ôi giờ ơi, sao chuyện càng lúc càng phức tạp thế này? Tôi chẳng có quyền bắt anh chơi với ai, không chơi với ai! Đối lại là tôi, chắc chắn tôi sẽ không để yên nếu anh dám yêu cầu tôi không được chơi với Emma hay Alec nữa.

Vậy là câu trả lời của anh đã rõ như ban ngày, và tôi không thích nó một tẹo nào.

“Anh Nash, em chỉ muốn nói là nếu cứ tiếp tục như thế này chẳng sớm thì muộn một trong ba chúng ta sẽ có người bị tổn thương.” Không kể có khi còn bị thương tật ý chứ.

Nash thở hắt ra và nhìn chăm chăm xuống bàn vài giây trước khi ngược lên nhìn vào mắt tôi. “Kaylee, anh vẫn rất yêu em và anh luôn mong được trở lại bên em. Em không thể tưởng tượng nổi anh nhớ em nhường nào đâu. Mấy tuần qua không được gặp mặt em, thậm chí ngay

đến việc không được nghe thấy giọng nói của em thôi cũng đã đủ khiến anh đau đớn gấp trăm ngàn lần so với những cơn nôn nao và chóng mặt gộp lại. Em có biết anh đang phải rất kìm nén để không vươn người qua chiếc bàn này và hôn em không. Anh muốn được là người đầu tiên em gọi mỗi khi có chuyện xảy ra. Anh mong mỗi một ngày nào đó em sẽ có thể thực sự tha thứ cho anh. Và anh quyết sẽ không làm gì để ảnh hưởng tới điều đó.” - Anh ngừng lại, hít thêm một hơi thật sâu, mắt vẫn không rời tôi dù chỉ là một giây - “Nhưng Sabine cần anh...”

“Không...” Tôi lắc đầu nhưng anh vẫn khẳng khái nói tiếp.

“Cô ấy thực sự cần anh, Kaylee ạ. Em có thể không thích, thậm chí là không hiểu được, nhưng đó là sự thật. Và hiện giờ anh cũng cần cô ấy.”

“Anh cần chị ta á?”

Cơn ác mộng đêm hôm trước của tôi đột nhiên chợt ủa về như một chiếc tàu đang chực cán nát người tôi, khiến tôi không thể không tự hỏi liệu đó có phải là điềm báo trước? Tôi cố tỏ ra giận dữ để giấu đi nỗi đau đang quặn thắt trong lòng. “Chính xác là anh cần cái gì ở chị ta hả Nash? Và *đừng* có nói là chị ta gái đúng chỗ ngựa của anh đấy nhé, nếu không em thề em sẽ bỏ đi ngay lập tức và không bao giờ nhìn mặt anh nữa đâu, Nash ạ.”

Anh lại thở dài cái thượt, mặt mày méo xeo như đang muốn khóc. “Kaylee, anh không ngủ với cô ấy đâu, anh thề bằng cả linh hồn của mình đấy.”

Đáng ra tôi phải thấy nhẹ nhõm khi ánh mắt anh đã chứng minh là anh không nói dối, nhưng đầu óc tôi vẫn đang ngổn ngang quá nhiều chuyện nên chưa nghĩ được thông suốt mọi điều. “Thế thì anh cần gì ở chị ta?”

Anh Nash nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu trước khi mở mắt ra nhìn tôi một lần nữa. “Anh đã dứt nghiện được hai tuần nhưng mỗi ngày lại thấy như đang bắt đầu lại từ đầu. Không có một giây một phút nào là dễ dàng cả, nhưng ngày hôm qua thực sự quá khó khăn đối với anh. Nhìn thấy em nhưng lại không thể chạm vào em, đến cơ hội nói chuyện với em cũng gần như chẳng có... Mọi thứ bỗng trở nên vô nghĩa đối với anh. Sức mạnh ý chí cũng chẳng còn. Và đêm qua xem chút nữa anh đã định thuê người đưa mình đến Cõi Âm.”

Tôi mở miệng định hỏi anh làm sao có thuê người đưa mình đến Cõi Âm nhưng đã bị anh ngắt lời trước.

“Đừng hỏi. Có những nơi chúng ta vẫn có thể đi. Miễn là giá cả hợp lý.”

Tôi sờn hết cả da gà và rùng mình khi nhận ra rằng Nash còn biết cả những chuyện như thế.

“Nhưng cái anh muốn nói ở đây là...” - Nash nói tiếp - “... trong lúc anh đang đấu tranh tinh thần với bản thân thì cô ấy xuất hiện trước cửa nhà anh. Và bọn anh đã ngồi nói chuyện với nhau. Anh thề là chuyện chỉ có vậy thôi, nhưng với anh thế là đủ. Sabine mang đến cho anh cái gì đó khác để suy nghĩ, thay vì muốn hít một liều hay khao khát có được một giờ ở bên em.”

“Thế ra giờ chị ta là người thay thế em hả?” - Đột nhiên cổ họng tôi thấy bỏng rất như thể bị chính câu nói của mình làm cho mình đau. Làm sao tôi có thể tin tưởng để hai người họ ở một mình với nhau cơ chứ? - “Như thế thật không công bằng, Nash ạ, em không thể...”

“Anh biết. Em vẫn chưa sẵn sàng để ở một mình với anh, anh hiểu. Anh đáng bị như thế. Nhưng anh cần *một ai đó*, Kaylee ạ. Anh cần một người bạn. Và chắc em cũng thấy, giờ chả có ai tới đập cửa chơi với anh nữa rồi.” Anh giang rộng hai tay chỉ ra xung quanh, không có ai, ngoại trừ hai đứa bọn tôi.

“Chắc vì họ không biết phải nói gì thôi.” - Tôi an ủi anh - “Mọi người thường không biết phải nói gì khi ai đó bên cạnh mình chết đi, và chuyện lần này còn tệ hơn, vì những lời đồn đại liên quan tới anh Scott.” Hơn một nửa số học sinh trong trường nghĩ rằng anh ấy và tôi đã lừa dối Nash và chị họ tôi, Sophie. Và rằng bọn tôi đã bị họ bắt quả tang vào đúng cái ngày Scott nhập viện.

“Anh biết, nhưng điều đó cũng chẳng thay đổi được gì. Anh đã nhốt mình trong nhà và vật vờ suốt hai tuần qua để cai nghiện và khi anh quay lại trường học mọi người chỉ nhìn anh chăm chăm và xì xào.”

“Em hiểu.” - Làm sao mà không hiểu cho được? Nhưng ít ra thì tôi cũng có Emma và Alec giúp làm cho phân tâm, vì sự vắng mặt của Nash. Chưa kể anh Tod dạo này cũng thường xuyên đến hơn - “Thế còn anh Tod?” - Tôi sực nhớ ra - “Sao anh không chơi với anh trai mình?”

“Bởi vì anh ấy không chịu nói chuyện với anh. Thậm chí anh còn chưa gặp lại anh ý. Sau buổi Lễ hội Carnival Mùa Đông.” - Khi anh ấy thui cho anh Nash một quả vì đã để cho lão Avari nhập vào người tôi, hết lần này đến lần khác - “Hiểu rằng không thể giúp được gì cho Addy nữa, anh ấy quyết định từ nay sẽ làm hiệp sỹ áo trắng bảo vệ cho em. Thế nên chừng nào em còn chưa tha thứ cho anh thì chắc chắn anh ấy cũng thế.”

Ra là thế... “Em không hề biết.”

Nash nhào người về phía trước, khoanh tay lại trên bàn, và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Không phải anh kể lể để tìm kiếm sự thương hại của em đâu. Bị như thế này tất cả đều là lỗi của anh. Nhưng anh rất cần có người để nói chuyện, một người bầu bạn, và anh biết em vẫn chưa sẵn

sàng để làm điều đó. Nhưng Sabine thì có thể. Và cô ấy cũng cùng cần anh vì lý do tương tự. Cô ấy mới chuyển đến, chẳng quen biết ai và đang cố gắng làm lại từ đầu. Giống như anh.”

Mắt tôi nãy giờ không hề rời khỏi mắt anh, nhưng câu hỏi tiếp theo vẫn đang nghẹn lại trong cổ họng, và tôi ước sao có thể chôn chặt, không phải nói ra, nhưng tôi cần phải biết. “Anh có yêu chị ta không hả Nash?”

Sự ngập ngừng thoáng hiện ra trên mặt anh nhưng đã không qua được mắt tôi - “Có. Mặc dù khi đó bọn anh chỉ mới 15 tuổi nhưng có, anh có yêu cô ấy.” - Nash chớp chớp mắt rồi lại nhìn vào mắt tôi để chứng minh cho tôi thấy là mình đang nói sự thật - “Nhưng đấy là chuyện của nhiều năm về trước. Giờ cô ấy chỉ là một người bạn thôi, Kaylee ạ.”

Hai chân tôi như muốn nhảy múa dưới gầm bàn, vì sung sướng. “Anh đã nói điều đó với chị ta chưa?”

“Rồi. Từ từ cô ấy sẽ hiểu ra thôi... Nghe này, anh biết cô ấy khiến em không thoải mái và anh rất tiếc vì điều đó. Và nếu điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi cơ hội làm lại từ đầu với em thì anh sẽ bảo cô ấy đi ngay. Nhưng anh hy vọng rằng em sẽ không bắt anh làm như vậy.”

Tôi nóng hết cả mặt. “Em chẳng thể bắt anh làm gì hay không làm gì, Nash ạ.” Mặc dù tôi không thể nói điều tương tự về anh và năng lực Ảnh hưởng của anh.

Nash nhăn mặt. “Em hiểu ý anh muốn nói gì mà.”

“Anh muốn em ủng hộ việc anh nối lại tình bạn với cô bạn gái cũ của mình. Người vẫn còn yêu anh tha thiết và công khai thừa nhận điều đó trước mặt em. Em tóm gọn lại như thế đủ chưa nhỉ?”

Anh lại thở dài cái thượt, “Ừ cũng tương đối đủ rồi.”

Nếu đồng ý, nghĩa là tôi cho phép anh ấy dành thời gian bên cô người yêu cũ lằng lơ và quyến rũ. Nếu nói không, nghĩa là tôi đang từ chối anh điều anh cần để cai nghiện.

Sao tôi lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này?

Rõ ràng là Nash không hề cho tôi một lựa chọn nào thực sự, ngoại trừ cách để anh ra đi. Hoặc vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra trong sáu tuần vừa qua. Nhưng tôi không thể làm thế.

Tôi vẫn chưa sẵn sàng.

“Thôi được, anh cứ gặp gỡ với chị ta đi. Nhưng nếu mà vượt quá ngưỡng tình bạn hay là động viên nhau như anh nói thì...”

Thì tôi sẽ làm gì nhỉ? Bỏ mặc anh ấy thoả sức tìm niềm an ủi trong vòng tay chị ta? Hay trên giường của chị ta? Đó chính là điều Sabine mong muốn và khi ấy cho dù mục đích ban đầu của anh Nash có trong sáng thật đi nữa thì anh cũng sẽ sớm quên tôi thôi, với cái kiểu quan tâm an ủi của chị ta. Tôi tin chắc là như thế.

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu!” Nash khẳng định chắc nịch. Và tôi ghét cái kiểu anh ấy cứ nói đỡ cho chị ta. Sao Nash có thể mù quáng không nhận ra con người thật của chị ta thế nhỉ?

“Sao cũng được. Nhưng đừng hy vọng em sẽ đi chơi cùng hai người đấy.” Nhưng có lẽ anh Tod sẽ đồng ý, nếu tôi nhờ anh ý - Mặc dù không thể theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ nhưng ít nhất cũng đủ để báo cáo lại diễn biến tình hình cho tôi...

Tuyệt, giờ thì đến lượt tôi đi rình mò anh Nash... Đáng ra tôi phải cảm thấy xấu hổ nhưng thay vào đó tôi lại chỉ cảm thấy - sợ hãi. Sợ rằng sẽ đánh mất Nash - trong khi chính tôi là người đẩy anh ra xa - vào tay của Sabine.

“Nói chung là... anh hãy cẩn thận, OK? Có thể anh chỉ đang tìm kiếm người giúp mình cai nghiện nhưng chị ta lại là người tìm kiếm rắc rối. Em đã nhìn thấy điều đó trong ánh mắt chị ta.”

Lông mày của Nash ngay lập tức xếch ngược lên và anh khẽ nhếch miệng cười. “Đấy không phải là những gì em nhìn thấy trong mắt cô ấy đâu. Còn một chuyện khác anh cần phải nói với em nhưng anh không muốn nói điều đó ở đây.”

Tuy nhiên trước khi anh kịp nói cụ thể hơn thì bỗng có tiếng bước chân vang lên từ phía sau. Và một giây sau, Sabine xuất hiện và ngồi phịch xuống bên cạnh anh. Thìa đĩa va vào nhau leng xeng khi chị ta đặt khay đồ ăn xuống bàn.

“Không thể hiểu nổi sao bọn anh ăn nổi cái thể loại này. Chúng ta có thể ra ngoài ăn đúng không? Chúng ta đi đâu đó ăn cái gì cho đúng nghĩa đi!”

“Ừ nhỉ, anh quên bég là chúng ta có thể ra ngoài ăn.” Hai mắt Nash sáng rực lên trước lời gợi ý vừa rồi của Sabine. Lệnh cấm ăn trưa bên ngoài khuôn viên trường đã hết hiệu lực kể từ

học kỳ mùa Thu vừa rồi.

“Còn có hai mươi phút ăn trưa thôi.” Đây là tất cả những gì tôi có thể thốt lên. Mỗi lần nhìn thấy Sabine là tôi lại tưởng tượng ra cái cảnh chị ta đứng ôm hôn anh Nash ngay trước tủ đựng đồ của mình, và một nỗi sợ hãi mơ hồ lại bùng lên trong tôi, khiến tôi dờ dẫm hết cả người.

“Ờ nhưng mà tiết sau của anh là tiết tự học ở giảng đường thôi đúng không?” - Sabine công khai lờ tịt tôi đi - “Đến muộn một chút cũng có sao đâu?”

Anh Nash nhìn tôi như muốn là xem ý kiến tôi thế nào nhưng tôi lắc đầu. Tôi không thể muộn giờ tiếng Anh thêm một lần nào nữa. “Hay là để mai đi.” Cuối cùng anh quay sang nói với Sabine và chị ta sầm mặt lại.

“Tùy anh. Nhưng đừng hòng em ăn cái của khỉ này.” Chị ta đẩy mạnh khay đồ ăn trên bàn và cái cạnh khay va vào lon soda của tôi, làm nước đổ ra bắn tung tóe lên người tôi. Tôi vội đứng phắt dậy và Sabine cũng bật dậy theo.

“Đây, lấy giấy ăn của tôi này.” Chị ta thả toẹt tờ giấy ăn mỏng dính của mình xuống mặt bàn và tờ giấy ngay lập tức ướt nhẹp.

Tôi trừng mắt nhìn anh Nash, và nếu không phải đang bận lấy giấy lau áo, trong khi chỗ ngồi lênh láng nước Coca, có lẽ tôi cũng sẽ thấy được an ủi phần nào khi thấy nét mặt đau khổ của anh.

“Để anh đi lấy thêm giấy ăn.” Anh Nash lí nhí nói rồi chạy một mạch về phía căng-tin, bỏ lại tôi một mình với Sabine

“Xin lỗi nhé.” - Sabine thản nhiên bước vòng qua chiếc bàn. Và thả tiếp mấy tờ giấy ăn trong khay của anh Nash vào vũng trên ghế của tôi - “Tại tôi cần nói chuyện riêng với cô.” - Nói rồi chị ta tiến sát lại gần tôi, đề phòng có người nghe thấy - “Tôi nghĩ tốt nhất cứ lật bài ngửa với nhau hết đi nhỉ.”

“Về chuyện gì?” Tôi chả thể nghĩ được cái gì khác nữa ngoài cái lạnh và mấy vết bắn trên áo.

“Nash thật quá đáng yêu khi cho rằng bản thân vẫn đang yêu cô. Rất chi là hào hiệp. Rất chi là Nash. Nhưng tôi nói trước, nếu cô không sớm có động thái gì, thì cũng đừng trách nếu tôi làm gì trước.” - Chị ta nhún vai, và tôi lại nhìn thấy thứ ánh sáng u tối hôm trước thoáng hiện ra trong mắt chị ta - “Tình yêu và chiến tranh luôn song hành với nhau mà đúng không?”

Chị ta đang nói nghiêm túc đấy hả? Giờ lại còn có kiểu tuyên bố trắng trợn ý định cướp bạn trai của người khác như thế sao? Dù gì thì anh Nash cũng vẫn đang là bạn trai của tôi... Không lẽ chị ta định làm thế thật?

Tôi mở miệng ra định đáp lại nhưng lại thôi. *Kaylee, hãy nói gì đấy đi!* Không lẽ lại để chị ta cướp bạn trai trắng trợn như thế?

“Thế... theo chị là cái nào?” - Cuối cùng tôi cũng quyết định lên tiếng - “Tình yêu hay là chiến tranh?”

Sabine khẽ nhăn mặt lại, nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Cả hai!” - So với đôi mắt u tối kia, nụ cười trên môi chị ta thật chẳng khác nào tia nắng Mặt Trời rực rỡ giữa bầu trời đầy mây bão - “Nếu đối tượng tốt một chút thì lúc nào mà chẳng tồn tại cả hai. Mà anh Nash thì rõ là quá ổn rồi còn gì.” - Sabine mở to mắt, ra vẻ hối hận như vừa lỡ mồm làm lộ bí mật gì to tát lắm không bằng - “À nhưng cô cũng chưa biết chuyện đó nhỉ.”

Mặt tôi đỏ bừng lên. “Anh ấy nói cả chuyện ấy với cô à...?” Tôi còn chưa đủ mất mặt vì Nash hay sao hả giờ?

Sabine chậm rãi lắc đầu, giả đồ như thông cảm với tôi lắm - “Anh ấy chẳng cần phải nói. Trán cô lại chẳng viết chữ T to đùng ý chứ.”

Bỗng nhiên tôi thấy căm thù chị ta vô cùng. Thực sự căm thù chị ta, mặc dù đã cố gắng tỏ ra độ lượng và Nash không ngừng nhắc đi nhắc lại về cuộc đời bất hạnh của chị ta.

Thật không may là tôi chỉ có thể bày tỏ sự thù hận của mình bằng cách im lặng.

“Nói chung là tôi cũng không có nhiều bạn gái, vì thế sau khi mấy chuyện này đã kết thúc, nếu cô vẫn muốn làm bạn với tôi, tôi sẵn sàng bỏ qua quá khứ.” - Sabine nhìn tôi chờ đợi, mặt đầy nghiêm túc luôn. Nhưng tôi chỉ biết đứng ngây người nhìn lại chị ta. Cuối cùng Sabine chớp mắt và nhún vai. - “Hoặc nếu không thích thì thôi. Dù có thế nào thì cũng chúc cô may mắn!”

Chị ta chìa tay ra và nắm lấy tay tôi, trước khi tôi kịp hoàn hồn và rút tay lại. Khi tay chúng tôi vừa chạm vào nhau, đột nhiên Sabine nhắm chặt mắt lại, lâu hơn bình thường. Và khi chị ta mở mắt ra, khóe miệng chị ta khẽ nhếch lên, hai tròng mắt tối sầm lại, làm tôi rùng hết cả mình.

Tôi vội nhảy lùi ra đằng sau và suýt chút nữa thì đâm sầm vào Emma. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cậu ấy chìa tay đưa cho tôi cả xấp giấy ăn.

“À, tôi chẳng may đánh đổ lon Coca của cô ấy.” Sabine nói, đúng lúc anh Nash cũng đang chạy băng qua bãi cỏ tiến về phía chúng tôi. Mọi người lấy giấy ăn thấm hết vũng nước trong khi tôi mang đồ nguyên cả khay đồ ăn của mình vào cái thùng rác gần đấy, cố gắng tìm cách để tránh xa cái con người đáng ghét nhất trên thế giới này. Không, phải nói là ở cả hai thế giới mới đúng.

Ít ra thì lão Avari cũng chưa mò tới trường học của tôi.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế không biết?” Tôi vừa trút cái vỏ chai và miếng bánh mì đang ăn dở vào thùng rác vừa lẩm bẩm một mình.

“Thì là Sabine chứ sao nữa.” Tod đột nhiên lù lù hiện ra trước mặt tôi, làm tôi giật bắn cả mình, xem chút nữa thì đánh rơi cả cái khay xuống đất.

“Chị ta chắc chắn là có vấn đề.” - Tôi thì thào nói với anh, sau khi đã hoàn hồn trở lại - “Nếu không phải chị ta là con người thì em thề là...”

“Con người á?” - Tod trở mắt nhìn tôi kinh ngạc - “Cô ta đâu có phải là con người, Kay. Không một tí tẹo nào luôn. Thế Nash chưa nói với em à?”

Ôi không! Đúng là anh ấy đã cố gắng nói với tôi điều gì đó về Sabine. Hai lần liền, nhưng cả hai lần chị ta đều đột ngột xuất hiện và ngăn anh ấy lại. “Thế thì chị ta là cái gì?” Tôi quay đầu nhìn về phía mấy người đang hì hục lau dọn bàn ở đằng xa, cố gắng kìm nén cơn hoảng loạn đang chỉ chực bùng lên trong tôi

“Cô ấy chính là Con ác mộng tồi tệ nhất của em đấy Kaylee ạ” - Tod nghiêm mặt nói - “Theo đúng nghĩa đen luôn”.

Chương 6

TÔI BƯỚC THẬT NHANH qua cái sảnh vắng tanh không một bóng người, tìm cách tránh xa khỏi cái căng-tin đáng ghét kia. Nhưng dù có cố gắng thế nào tôi cũng không chạy trốn được nổi tức giận và sự nhục nhã đang trào dâng trong lòng.

Sabine không phải là con người - lợi thế duy nhất mà tôi nghĩ là mình hơn được chị ta. Thứ lợi thế giúp tôi và Nash gắn bó với nhau hơn tất cả những người khác trong trường. Tôi biết anh là ai và anh có thể làm những gì - điều mà anh không bao giờ có thể chia sẻ với những người bạn của mình.

Nhưng tôi đã nhầm. Tôi không phải là người duy nhất có cái đặc quyền ấy. Sabine cũng giống như chúng tôi, không phải là con người. Và Nash thậm chí còn chẳng buồn nói cho tôi biết chuyện đó.

Có thể đúng là có vài lần anh ấy định nói với tôi thật, nhưng tôi nghĩ nếu Nash thực sự muốn tôi biết thì cho dù là Sabine hay ai, cũng không thể ngăn cản được anh.

Khi này anh Tod đã định kể hết mọi chuyện cho tôi nghe nhưng tôi đã từ chối. Tôi muốn được nghe từ chính miệng của Nash, khi chúng tôi có đủ thời gian và sự riêng tư dành cho nhau. Tôi cần một câu trả lời thẳng thắn từ anh. Tôi muốn mắng cho anh ấy một trận, nhưng tôi không muốn làm điều đó trước mặt Sabine. Tôi không muốn nhìn thấy nét mặt hả hê của chị ta khi biết rằng tuyên bố vừa rồi của mình đã làm tôi nao núng càng không thể để chị ta biết tôi đang nổi điên với anh Nash. Như thế sẽ chỉ càng khiến chị ta tranh thủ tấn công anh ấy thôi.

Tôi băng qua hai phòng học đang mở toang cửa, bỏ ngoài tai những tiếng rì rầm vọng ra từ bên trong, mặt mày đỏ lựng vì giận. Chỉ còn năm phút nữa là hết giờ ăn trưa, và tôi sẽ có thể yên vị trong lớp tiếng Anh, nơi mà không ai có thể chọc tức, nói dối hay đe dọa cướp bạn trai của tôi.

Tôi đang định đẩy cửa ra ngoài bãi để xe thì nghe thấy Nash gọi tên mình từ phía sau. “Kaylee, chờ anh đã!” Tôi khựng người lại mất vài giây, trước khi quay lại đối diện với anh. Đến khổ, muốn yên thân một mình mà cũng không xong!

Nash chạy vội tới bên cạnh tôi, và tôi lập tức khoanh tay lại trước ngực, tỏ rõ cho anh biết là mình đang giận tới mức nào.

“Chị ta không phải là con người...” - Tôi hỏi ngay, lúc anh chỉ còn cách tôi chưa đầy một mét - “Anh định nói với em chuyện đó chứ gì?”

“Ừ, và vài thông tin nữa.” - Anh nhún vai đầy vẻ hối lỗi - “Anh đã cố gắng để nói với em trước đó, nhưng...”

“Nhưng lại bị Sabine chen vào đúng không? Em có linh cảm từ nay chị ta sẽ còn làm như vậy dài dài.”

Nash chậm chậm thở ra. “Chúng mình đi đâu đấy nói chuyện được không em? Anh muốn giải thích rõ mọi chuyện với em nhưng chỉ hai chúng ta thôi, mà không bị ai khác làm phiền, hay ngắt lời.” Các vòng xoáy trong mắt anh cho thấy đúng là anh còn nhiều chuyện khác muốn nói với tôi, chứ không chỉ đơn thuần là câu chuyện về thân thể của Sabine. Đã hơn hai tuần rồi chúng tôi chưa hề nói chuyện được với nhau cho tử tế.

Tôi nhớ những cuộc trò chuyện ngày xưa của hai đứa vô cùng.

“Đi mà em!” - Nash nài nỉ - “Chỉ một tiết tiếng Anh thôi mà, bùng một tiết cũng không chết ai đâu.”

Được nói chuyện với anh Nash mà không có mẹ Sabine lớn vồn xung quanh *chính là* điều tôi cần lúc này. Tôi toan mở miệng nói có - nhưng không hiểu sao xương hàm cứ cứng đờ ra, không thốt nên lời, một cảm giác đau đớn quen thuộc chọt ập tới như muốn bít chặt cổ họng tôi.

Ôi không!

“Kaylee ơ?” Nash thì thào gọi, trong khi tôi hốt hoảng ngoái đầu nhìn xung quanh, cả cái hành lang trống trơn, im lặng như tờ, nhưng cơn hoảng loạn trong tôi vẫn cứ ngày một lớn dần. Ai đó - đang ở rất gần tôi - sắp phải chết. Và nếu chiếu theo cường độ của tiếng thét đang cào xé trong cổ họng tôi thì chuyện đó sẽ sớm xảy ra thôi.

Tôi giơ tay bụm lấy miệng, mắt mở to nhìn Nash đầy tuyệt vọng. Anh ấy đã có quá nhiều kinh nghiệm về chuyện này rồi. Các vòng xoáy màu nâu và màu xanh trong mắt anh ngay lập tức xoay tròn dữ dội. “Là ai thế? Em có biết là ai không?”

Tôi mở trừng hai mắt và chỉ tay về phía cuối hành lang ra hiệu cho anh, cố gắng kìm nén không để cho tiếng thét đang cào xé trong cổ họng thoát ra ngoài.

Nash nhìn theo hướng tay tôi chỉ và nắm tay tôi kéo đi. Tôi để yên cho anh nắm. Chúng tôi chạy tới phòng học đầu tiên, cửa đóng im lìm, đến phòng thứ hai, cũng không thấy có gì bất thường. Cho tới khi nhìn vào cửa kính phòng học thứ ba. Qua vai anh Nash, tôi thấy cô

Bennigan đang nằm gục trên bàn, lồng ngực vẫn nhô lên thụp xuống đều đều.

“Có phải cô ấy không?” Nash thì thảo hỏi, nhưng tôi không thể khẳng định chính xác với cánh cửa ngăn cách thế này. Thấy vậy anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bóng tối ngay lập tức bao trùm lấy cô giáo đang ngủ say giống như một cái kén đêm, trong khi mới chỉ một giây trước còn chưa thấy gì. Cơ thể tôi như bị nhấn chìm trong nỗi sợ hãi, vừa lạnh lẽo vừa quyết liệt. Tiếng thét vang dội trong đầu tôi, kèm theo những cơn đau dồn dập và dữ dội. Một dải âm thanh nhỏ từ từ thoát ra khỏi miệng tôi, len lỏi qua những khe ngón tay đang bịt chặt lấy mồm tôi.

Tôi bấu chặt lấy tay anh Nash. Cô Bennigan sắp chết. Chỉ còn tính bằng giây, bằng phút nữa thôi. Và chúng tôi không thể làm gì nữa, ngoại trừ việc lấy đi mạng sống của một người khác để thay thế. Bởi vì anh Nash và tôi - hai *bean sidhe*, một nam và một nữ - nếu hợp lực với nhau sẽ có khả năng cứu sống một linh hồn, nhưng đổi lại một linh hồn khác sẽ phải chết.

“Mình đi thôi em.” Nash kéo tôi quay ngược trở lại hành lang, và tôi để yên cho anh kéo mình ra ngoài bãi đỗ xe, trong khi tay vẫn đang bịt chặt lấy miệng. Với mỗi bước chân rời xa khỏi căn phòng học chết chóc đó, sự sôi sục trong tiếng thét của tôi càng nhạt dần đi, nhưng không hề tan biến hẳn. Nó vẫn tiếp tục cào xé cổ họng tôi để tìm cổng thoát ra.

“Em không sao chứ?” Nash lo lắng hỏi và tôi lắc đầu, hàm răng nghiến chặt đến nỗi quai hàm đau ê ẩm. Tất nhiên là tôi có sao rồi. Một người vô tội - lại thêm một giáo viên nữa - đang sắp phải chết mà tôi chẳng thể làm gì, ngoài việc ngồi chờ một thần chết nào đó tới đón linh hồn của cô ấy đi, và rồi tôi sẽ được giải thoát khỏi tiếng thét này.

“Anh có thể...? Hãy để anh giúp em được không?” Anh bước tới đứng ngăn giữa tôi và cánh cửa dẫn vào hành lang, nhưng tôi lại lắc đầu. Để giúp tôi, Nash sẽ phải sử dụng đến năng lực Ảnh hưởng của mình, mà tôi thì không muốn điều đó một chút nào. Không một lần nào nữa. Cho dù là với ý tốt.

Hơn nữa, tôi cũng không cần ai giúp, mình tôi cũng có thể tự giải quyết được.

Nhưng khi anh kéo tôi lại gần và nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi thì tôi đã để mặc cho anh ôm. Cảm giác được ở trong vòng tay anh như thế này thật là thích. Vừa ấm áp, vừa mạnh mẽ. Nhất là khi bản thân đang phải gồng mình chống lại thế lực bóng tối đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi cơ thể mình. Vì thế, miễn là anh ấy không mở miệng nói chuyện, còn thì cứ ôm tôi như vậy cũng được. Nếu không muốn nói là quá tốt. Nó khiến tôi nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc trước đây của hai đứa, giúp tôi tạm quên đi việc cô Bennigan đang nằm gục một mình trong lớp, chờ chết. Mà không hề có ai hay biết.

Tiếng chuông vào tiết bắt đầu vang lên, và anh Nash vẫn đang ôm chặt lấy tôi. Trong vài giây, âm thanh chói tai của tiếng chuông dường như lấn át cả tiếng rít tàn nhẫn đang quần đảo trong đầu tôi. Anh kéo tôi sang một bên, tránh xa khỏi cánh cửa dẫn vào hành lang nhưng tôi vẫn kịp ngoái người nhìn vào bên trong.

Cái hành lang nhanh chóng chật kín học sinh, nhưng tôi không nhận ra ai với ai. Tôi nín thở chờ đợi ai đó đi vào trong lớp và tìm thấy cô Bennigan. Cuối cùng, khi sự đau đớn bắt đầu phai dần trong cổ họng tôi, quai hàm của tôi bắt đầu dần dần ra, cũng là lúc một em học sinh năm nhất, mà tôi chỉ biết mặt chứ không biết tên, đã bước vào lớp và phát hiện ra xác của cô.

Tôi mở miệng ra và hít một hơi thật sâu. Từ phía sau, anh Nash siết chặt lấy tôi, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Và có lẽ cũng để tìm kiếm một chút an ủi cho chính mình.

Chỉ vài giây sau khi bước vào trong phòng, cô bạn kia đã hốt hoảng chạy ra ngoài hành lang, mặt cắt không còn giọt máu. Tuy nhiên, cánh cửa kính đã ngăn cách mọi âm thanh giữa bên trong và bên ngoài và thứ âm thanh duy nhất chúng tôi có thể nghe thấy khi ấy chỉ là dải âm thanh nhỏ xíu phát ra từ miệng tôi. Đám đông ngoài hành lang ngay lập tức dừng lại và đổ dồn về phía phòng học nơi cô Bennigan đang nằm.

Tôi ngồi thụp xuống bức tường gạch gần đó, toàn thân run rẩy vì lạnh. Nhưng cái chính vẫn là vì sợ. “Em ổn chứ?” Nash quỳ xuống trước mặt tôi, mặt đầy lo lắng. Và lần này thì tôi đã có thể trả lời anh.

“Không hề. Và cô Bennigan cũng vậy.”

“Có khi nào đây chỉ là một sự trùng hợp không?” Nash hỏi, và tôi ngửa cổ hít một hơi thật sâu, nhằm đẩy trôi tiếng thét ra khỏi hai lá phổi của mình.

“Em không tin vào sự trùng hợp.” - Không bao giờ nữa - “Và cho dù em có tin đi chăng nữa thì chuyện này cũng khó mà gọi là trùng hợp được. Hai giáo viên chỉ trong một ngày? Chắc chắn có gì đó không ổn, anh Nash ạ.” - Tôi ngước mắt lên nhìn anh - “Anh có đoán được là chuyện gì không?”

Nash chậm chậm lắc đầu. “Nhưng anh cũng không chắc là mình muốn biết. Năm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra rồi, và anh không...” - Giọng anh nhỏ dần. Sau đó anh chớp chớp mắt nói tiếp - “Hơn nữa, chuyện này không liên quan gì tới chúng ta. Biết đâu cô Bennigan bị lây virus chết người nào đó từ thầy Wesner thì sao. Chẳng phải họ cùng hát trong dàn đồng ca nhà thờ còn gì?”

Tôi lặng lẽ gật đầu, cố gắng thuyết phục bản thân không nên cả nghĩ quá. Chỉ vì chúng tôi đã mất đi bốn bạn học vào tay của đám người Cõi Âm không có nghĩa là cái chết của thầy Wesner

và cô Bennigan có liên quan tới các yếu tố siêu nhiên đó. Rõ ràng là tôi đang để nỗi lo sợ và những kinh nghiệm cũ của bản thân làm mờ sự phán đoán của mình.

Làm ơn, làm ơn, xin hãy để cho đó là sự thật....

Nhưng nếu không sự thật phải như thế thì sao?

“Chúng ta vào thôi em.” Nash chống tay đứng dậy.

“Vâng.” Và chúng tôi cùng đẩy cửa đi vào bên trong, nỗi bàng hoàng vẫn in hằn trên nét mặt của cả hai. Phải gần một tiếng sau, khi đã yên vị trong lớp tiếng Anh, tôi mới sức nhớ ra câu chuyện đang nói dở khi nãy giữa mình và anh Nash, trước khi bị năng lực *bean sidhe* của chúng tôi xen vào - Thân thể thực sự của Sabine.

Lại một lần nữa, chúng tôi đã bị cắt ngang.

TTT

SAU GIỜ HỌC, tôi đứng trong bãi đỗ xe, với chùm chìa khóa trong tay, kiên nhẫn chờ đợi anh Nash. Chiều nay hầu như chẳng có thầy cô nào còn tâm trí để giảng dạy. Vì thế tôi có rất nhiều thời gian để tính toán tìm cách đối phó với trò chơi chiến tranh và tình yêu của Sabine.

Chị ta đã công khai tuyên chiến với tôi, và một là tôi vùng lên, hai là lén lút về nhà gọi điện cho anh Nash hỏi về thân phận của cô người yêu cũ của anh. Nhưng sau một ngày quá nhiều mất mát như ngày hôm nay, tôi chẳng hề có ý định lén lút đi đâu hết.

Tôi biết mình đã quyết định đúng, khi nhìn thấy họ đi cùng nhau ra khỏi trường. Sabine đang nhoẻn miệng cười rất tươi còn anh Nash chỉ im lặng quan sát chị ta. Nét mặt rạng ngời.

Nét mặt mà trước kia anh vẫn thường dùng để nhìn tôi.

Tôi chui vào trong xe - đã được sửa chữa lại như mới, sau khi bị Doug Fuller đâm cho nát bét, đúng một tuần trước khi anh ấy qua đời - và ném mấy quyển sách xuống sàn xe. Sau đó tôi khởi động máy và nhấn ga lao ra khỏi chỗ đỗ xe, nhanh hết sức có thể. Một mắt nhìn đường, một mắt nhìn Nash và Sabine. Anh ấy vừa nói câu gì đó, làm cho chị ta cười rũ rượi và ánh mắt anh dành cho chị ta mỗi lúc một trìu mến hơn.

Tôi phanh kít xe lại trước mặt họ, lúc hai người sắp sửa băng qua đường. Nash có vẻ hơi giật mình còn Sabine thì hốt hoảng nhảy bật ra đằng sau. Một cảm giác thỏa mãn len lỏi trong tôi, giống như một hạt cát vừa được cấy vào trong bụng con trai. Nếu tôi nuôi dưỡng nó cẩn thận, liệu nó có lớn lên thành viên ngọc trai không nhỉ?

Xe của tôi không có nút mở cửa sổ tự động vì thế tôi đã phải gạt sang chế độ *Đỗ* và nhào người sang ghế bên cạnh để mở cửa xe. Cũng may là tôi đã không phải ngượng ngùng lâu, vì anh Nash đã vội cúi xuống nhòm vào cửa sổ ô tô.

“Anh lên xe đi.” Tôi nói, và Nash nhướn một bên lông mày lên, bối rối nhìn tôi.

“Sáng nay anh ấy đi với tôi.” Sabine nói, trước khi Nash có thể quyết định.

“Nhưng tôi sẽ đưa anh ấy về nhà. Lên xe đi, anh Nash. Chúng ta cần nói chuyện.”

Trông mặt Sabine có vẻ ấn tượng trước sự kiên quyết của tôi. Còn anh Nash hết nhìn tôi lại quay ra nhìn cô bạn gái cũ.

“Tôi đã bỏ lỡ chuyện gì thế?”

“Phải nói là tôi đã bỏ lỡ chuyện gì mới phải.” - Tôi nói, lảng lảng chuyển sang chế độ *Lái* - “Lên xe đi anh.”

Nash quay lại nhìn Sabine. “Em đã làm gì?” Giọng anh đầy nghi ngờ. Anh ấy thậm chí còn không hề tỏ ra ngạc nhiên và có thể đoán ra ngay là Sabine đã nói gì đó với tôi.

Chị ta nhe răng cười, chống một tay lên hông, rõ ràng không có vẻ gì là sợ sệt. “Anh không muốn biết câu trả lời đó đâu. Chưa phải lúc này.”

“Vậy theo em thì anh muốn gì?” Nash hỏi, trong khi tất cả những gì tôi muốn làm khi ấy là rồ ga chẹt thẳng lên chân chị ta.

“Anh muốn biết tại sao đột nhiên Kaylee lại chủ động với mình như thế.”

Anh nhúu mày. “Em nói rõ xem nào.”

Sabine đưa tay lên mân mê cái khuyên tai và nhún vai nói. “Thì em chỉ lật bài ngửa với cô ấy thôi. Để cô ấy biết đường mà đặt cược.”

Ngoại trừ việc chị ta vẫn đang giấu đi một lá bài. Cả hai người bọn họ.

“Bina!”

“Sao chứ?” - Sabine đảo tròn hai mắt, như thể tôi mới là người đang vô lý ở đây - “Em chỉ nói với cô ấy sự thật thôi mà. Anh đâu thể nổi giận người khác vì đã nói ra sự thật.”

Ồ, có chứ! Những sự thật giữa tôi và Nash cũng đau đớn không kém gì những lời nói dối.

Nash thả ba-lô xuống sàn xe và quay lại nói với Sabine. “Anh sẽ gặp em sau.”

Sabine - hay Bina - hơi cau mặt lại, sau đó đặt một tay lên nắp ô tô và cúi xuống nhếch miệng cười với tôi. “Giỏi lắm, Kaylee.”

Nash chui vào trong xe và đóng cửa xe lại. Tôi phóng vọt xe đi, bỏ mặc chị ta đứng đó một mình.

“Em sẽ không tham gia vào trò chơi của chị ta đâu, cho dù đó là cái gì.” Tôi nói, lúc cho xe rẽ ra khỏi bãi đỗ xe.

“Tốt. Cách duy nhất để thắng chính là từ chối tham gia. Hãy tin anh đi.” Nhưng anh lại vừa mỉm cười vừa nói câu đó, như thể chị ta chỉ là một cô bé con nghịch ngợm đáng yêu và vô hại không bằng.

Có điều tôi không hề thấy chị ta đáng yêu. Hay vô hại.

“Đó là lời khuyên rút ra từ những ngày ở Fort Worth chẳng?”

Nash giơ tay lên gãi đầu. “Dựa trên sự quan sát, chứ không phải kinh nghiệm. Cô ấy không hề chơi mấy trò đó với anh. Cô ấy không cần phải làm như thế.”

“Chị ta mới chỉ quay trở lại trong cuộc đời anh có một ngày, và anh nói như thể hai người chưa từng xa nhau.” - Tôi dừng xe lại trước đèn đỏ, và một cảm giác gờn gợn chạy dọc sống lưng tôi. Không hiểu mối quan hệ giữa hai người đó sâu đậm đến mức nào, mà họ có thể nói cười với nhau ngay được, sau hơn hai năm không gặp mặt.

Nash thở ra đầy khó nhọc. “Làm sao anh có thể trả lời câu hỏi đó của em đây?”

“Đấy không phải là câu hỏi.”

Nash xoay người sang nhìn tôi và ánh mắt của anh khiến tôi bỗng cảm thấy bất an. “Bọn anh đã trò chuyện cả đêm qua. Và anh dám chắc một khi Sabine hiểu được rằng anh chỉ muốn có em trong cuộc đời của anh, cô ấy sẽ...”

“Không, chị ấy sẽ không chịu hiểu đâu.” - Mặc dù mới chỉ gặp chị ta nhưng tôi có thể dám chắc điều đó. Tôi nắm chặt lấy vô-lăng và rẽ phải - “Chị ta đã công khai thách đấu với em, anh Nash ạ. Kiểu như em sẽ phải chiến đấu với chị ta để giành lấy anh ý.”

“Anh hiểu. Và anh rất tiếc vì điều đó, Kay ạ. Nhưng Sabine không phải muốn đánh nhau thật đâu.”

“Thế còn *anh* muốn gì?” - Tôi hỏi - “Anh muốn bọn em tranh giành nhau thật đấy hả?”

Nash thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. “Vào những ngày như thế này, anh ước gì mình có một cái xe.”

Tôi đảo tròn hai mắt, mặc dù anh ấy đang không hề nhìn về phía tôi. “Vào những ngày như thế này, em ước gì anh có thể một lần thành thực với em, nói cho em biết toàn bộ sự thật. Thay vì chốc chốc lại lòi ra một chuyện, cứ như chơi trò rải vụn bánh mỳ không bằng.”

Nash lặng thinh không nói gì và phải mãi một lúc sau anh ấy mới chịu lên tiếng nói tiếp. “Anh đoán anh Tod đã kể với em rồi đúng không?”

“Đáng ra người làm điều đó phải là một người khác mới đúng.”

“Anh biết. Anh đã cố nói với em, nhưng Sabine...”

Giờ thì đầu tôi đúng là muốn bốc khói luôn rồi. “Xem ra cái câu “Nhưng Sabine... đã trở thành câu cửa miệng của anh luôn rồi đúng không?”

“Em muốn nói chuyện hay định cứ mĩa mai anh mãi thế hả Kaylee?”

Tôi từ từ cho xe chạy vào sân nhà anh và thở hắt ra. “Em vẫn chưa quyết định. Anh nghĩ sao?”

“Tha cho anh đi mà.” Nash cúi xuống lấy ba-lô và mở cửa bước ra khỏi xe, trong khi tôi đóng sầm cánh cửa bên phía mình và đi theo anh vào trong nhà. Đã hai tuần rồi tôi chưa hề tới đây nhưng mọi thứ vẫn thế, chẳng có gì thay đổi, ngoại trừ ai đó đã dỡ mấy món đồ trang trí xuống.

“Em có muốn ăn gì không? Mẹ anh có làm bánh quy đấy.” Anh thả ba-lô xuống cái ghế đã sờn rách và đẩy cửa đi vào trong bếp.

“Coca thôi ạ.” Tôi đi theo anh vào trong bếp, và thấy cô Harmony Hudson đang ngồi ở chỗ bàn ăn.

“Kaylee!” - Cô mừng rỡ kêu lên và chạy tới ôm chầm lấy tôi - “Cô rất vui vì cháu đã quay trở lại.” - Sau đó cô nheo mắt hỏi, hai tay vẫn nắm chặt lấy vai tôi - “Hai đứa đã quay lại với nhau rồi đúng không?”

Anh Nash nghe thấy vậy liền rên rĩ kêu lên. “Mẹ! Chúng ta đã nói về chuyện này rồi mà.” Sau đó anh đưa cho tôi một lon Coca và cô Harmony buông tôi ra, quay sang lườm cậu con trai.

“Đó là trước khi mẹ phải nghỉ ở nhà suốt hai tuần để chăm sóc cho con, giúp con dứt được khỏi thứ chất gây nghiện độc hại đó. Vì thế mẹ nghĩ mình xứng đáng được biết chuyện của con, kể cả khi con đã đủ tuổi để bỏ phiếu.”

“Tùy mẹ.” - Nash hậm hực nói. Dù có thế nào đi chăng nữa thì anh ấy cũng không bao giờ tỏ ra thiếu tôn trọng với mẹ mình. Ít nhất, ở anh điều đó vẫn chưa thay đổi - “Kaylee chỉ tới đây để nói chuyện thôi. Mẹ đừng có làm gì để cô ấy sợ mà bỏ đi mất đấy.”

Cô Harmony mỉm cười nhìn tôi đầy hy vọng, sau đó đưa cho tôi một đĩa bánh quy đầy ụ và xoa tay đẩy chúng tôi ra khỏi bếp.

Tôi đi theo Nash vào trong phòng ngủ của anh. Anh nhường cái ghế duy nhất trong phòng

cho tôi rồi ngồi xuống giường, và dựa lưng vào thành giường.

“Anh có mời Sabine vào đây không?” Tôi đặt đĩa bánh xuống cái bàn ở đầu giường anh và đảo mắt nhìn quanh phòng, như thể chưa tới đây bao giờ.

“Chuyện đó có quan trọng không?” Nash mở nắp lon Coca, mặt đầy căng thẳng. Anh ấy nhìn tôi như thể đang nhìn vào một quả bom nổ chậm không bằng.

“Có.” - Tôi đặt lon nước của mình lên mặt bàn và quay ra đối diện với anh, cố làm mặt lạnh để che giấu nỗi lo lắng và sự nghi ngờ của mình - “Cô bạn gái cũ của anh vừa công khai tuyên bố với em là chị ta sẽ làm tất cả để giành lại anh. Vì thế, tất nhiên là chuyện đó quan trọng rồi. Em cần phải biết anh đang ở đâu lúc anh nói chuyện với chị ta tới hai giờ sáng nay.” - Riêng điều này thì tôi có thể khẳng định. Sabine đã ở đây tới hơn hai giờ sáng. Lúc tôi đang ngủ say, và có thể đang mơ giấc mơ đáng sợ kia về họ.

Nash nhắm mắt lại, sau đó mở ra và ngửa cổ tu một ngụm Coca lớn, trước khi nhìn lại vào mắt tôi. “Có. Bọn anh đã ở trong này.”

Ngực tôi quặn thắt lại. Tôi cũng không biết tại sao điều đó lại khiến tôi thấy đau đớn đến như vậy - mặc dù tôi biết họ chỉ nói chuyện với nhau mà thôi. Nhưng tại sao không phải là ở ngoài phòng khách, hay trong bếp, mà lại là trong phòng ngủ của anh ấy?

“Trên giường à?” Phải mất một lúc sau tôi mới mở miệng hỏi tiếp được.

“Thôi mà, Kaylee. Anh đã bảo không có chuyện gì xảy ra rồi mà!”

“OK, em biết. Nhưng Sabine đã ngồi ở đâu?” - Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của anh - “Có phải trên giường của anh không?”

“Anh nhắc lại một lần cuối cùng: Cô ấy chỉ là một người bạn.” - Nash nghiêm giọng nói - “Cô ấy là người bạn duy nhất mà anh có hiện giờ, một người biết về anh thực sự chứ không phải chỉ là cái danh hiệu cùng với đội bóng ở mùa giải năm ngoái.”

Tôi cũng biết về anh nhiều hơn thế. Rất nhiều là đằng khác. Nhưng tôi đã không tới thăm anh, dù chỉ một lần, trong suốt thời gian cai nghiện, bởi vì tôi vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với chuyện đó. Vết thương mà anh gây ra cho tôi vẫn còn quá mới. Quá đau đớn. Mỗi lần nghĩ về Nash, tôi lại nhớ về lão Avari và những việc hai người họ đã để cho người kia làm với tôi, khi tôi không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

“Thế... chị ta là cái gì?”

Nash ngẩng mặt lên nhìn tôi, đầy bối rối. “Anh tưởng anh Tod đã nói với em rồi...”

“Anh ấy chỉ nói chị ta là cơn ác mộng tồi tệ nhất của em mà thôi. Nhưng em không hiểu anh ấy nói vậy nghĩa là thế nào.” - Hơn nữa, bất kỳ cô gái nào dám công khai tranh giành Nash với tôi cũng đáng được gọi là cơn ác mộng của tôi rồi - “Rút cuộc... chị ta là cái gì thế?” - Tôi đã chán ngấy khi cứ phải hỏi đi hỏi lại cái câu này rồi - “Người cá à? Hay là người chim?” - Tôi nhướn mày hỏi Nash - “Chắc chị ta là yêu quái mình người cánh chim đúng không? Tại em thấy rất giống phong cách của chị ta.” Mặc dù ngoài đời tôi chưa từng gặp yêu quái nào như thế.

Nash bật cười phá lên. “Cô ấy chắc sẽ cú lắm nếu nghe thấy câu đó của em. Sabine là một Cơn ác mộng, giống như lời Tod đã nói với em. Chỉ có điều cách gọi như thế xưa rồi. Giờ người ta gọi họ là các *mara*.”

“Lại còn có tên gọi riêng cho Những cơn ác mộng cơ ả? Giống như kiểu mọi người vẫn hay gọi *bean sidhe* chúng ta là Thần báo tử ý hả?”.

“Ừ. Mà em có thấy nghe cái tên Thần báo tử kêu hơn hẳn không? Hay là chúng ta làm một cuộc cách mạng “Đổi tên cho loài *bean sidhe*” đi. Em phụ trách vụ băng rôn, khẩu hiệu còn anh sẽ gọi điện cho ngài thống đốc bang. Chắc chắn đó sẽ là một cuộc cách mạng lớn cho mà xem.”

“Anh cũng vui tính ghê.” - Tôi nguýt Nash một cái dài - “Chính xác thì *mara* là loài gì?”

Ngay lập tức, mặt Nash nghiêm chỉnh trở lại. Anh khẽ nhào lặn người về phía trước. “OK, anh sẽ nói cho em nghe mọi chuyện, nhưng em phải hứa là sẽ không hoảng sợ đấy nhé. Hãy nhớ rằng lần đầu tiên khi em phát hiện ra mình là *bean sidhe* chính em cũng thấy khó tin mà, đúng không?”

Từ “khó tin” vẫn là quá nhẹ nhàng so với cảm giác lúc ấy của tôi. “Anh Nash, em vừa phát hiện ra chuyện chị ta đã ngồi trên giường của anh tới tận hai giờ sáng nay. Cùng với anh. Thử hỏi còn chuyện gì có thể tệ hơn thế?”

Nash im lặng không nói gì, cũng không hề phủ nhận chuyện họ đã ngồi trên giường của anh ấy cho tới sáng. Trái tim tôi lại như chết thêm một ít nữa. “*Mara* là loài động vật ký sinh rất hiếm gặp và điều đặc biệt là họ không hề có quan hệ gì với Cõi Âm. Ít nhất đó là những gì mẹ anh nói.”

“Sabine và mẹ anh có hợp nhau không?”

“Có.” - Nash nhún vai - “Sabine không hề biết mình là ai cho tới khi anh gặp cô ấy và phát hiện ra cô ấy không phải là con người, nhưng anh cũng chỉ biết có thế. Chính mẹ anh là người đã tìm ra thân phận thực sự của Sabine và muốn giúp đỡ cô ấy.”

Tất nhiên rồi, trái tim của cô Harmony quá rộng lớn và độ lượng. Cô ấy cũng đã từng muốn giúp đỡ tôi và giờ thì tôi đã hiểu: Anh Nash và mẹ anh ấy rất giống nhau ở một điểm – luôn sẵn sàng giơ tay giúp đỡ người khác. Chỉ có anh Tod là người duy nhất trong cái nhà ấy đi ngược lại với truyền thống của gia đình. Thay vì cứu sống người khác, anh ấy lại lấy đi mạng sống của họ.

“Vậy là chị ta là một ký sinh trùng? Sao có loài gì mà... kinh thế? Nếu chẳng may chạm vào chị ta, liệu em có bị chị ta bám chặt lấy và hút máu cho đến chết không? Kiểu như con ve chó hay ma-cà-rồng ý?”

Nash đảo tròn hai mắt. “Trên đời này làm gì có ma-cà-rồng. Và không, loài *mara* không ăn kiểu như vậy. Thức ăn của họ là thứ thức ăn tinh thần. Từ năng lượng của con người.”

Tôi giật nảy mình. “Chị ta hút năng lượng con người, giống như lão Avari ý hả?”

“Không.” - Nash nhú mày, cố gắng tìm cách giải thích sao cho tôi có thể hiểu được - “Nhưng cũng tương tự như thế. Có điều cô ấy không phải là tà ma. Các tà ma sống bằng nỗi đau và sự hỗn loạn của con người và chúng đủ mạnh để trích hút từ nguồn năng lượng chảy ra giữa hai thế giới. Nhưng các động vật ký sinh thì không mạnh được như thế. Muốn hút năng lượng, họ cần phải tiếp xúc trực tiếp với nguồn thức ăn của mình. Và nỗi sợ hãi chính là nguồn sống của các *mara*.”

Tôi chớp mắt. Rồi lại chớp mắt một lần nữa, cố gắng chấp nối những gì vừa nghe được từ miệng của anh Nash. “Ý anh nói chị ta là một kẻ ăn-nỗi-sợ-hãi sao? Vậy là... chỉ cần em không để lộ ra nỗi sợ hãi của mình với chị ta, Sabine sẽ không thể lấy gì được từ em đúng không?”

Nash lại uống thêm một ngụm Coca nữa. “Cũng không hẳn. Chẳng phải tự nhiên mà họ được gọi là Những Con Ác Mộng.”

Và trước khi anh có thể nói tiếp, anh Tod bỗng từ đâu hiện ra trước mặt tôi. “Em nghĩ như thế này là thông minh sao, sau những gì nó đã làm với em?”

Có vẻ như Nash không hề nhìn thấy hay nghe thấy ông anh trai mình, nhưng qua cái cách tôi nhìn chăm chăm vào không khí và im lặng như thế, anh ấy vẫn có thể tự suy ra. “Tod! Đồ

chết tiệt!”

Tôi thở dài, hết nhìn ông anh lại quay ra nhìn ông em. “Em cần có câu trả lời.”

“Anh có thể nói cho em biết.” Tod khoanh hai tay lại trước ngực, hằm hằm nhìn về phía Nash.

“Anh ấy *nợ* em điều đó.”

“Hoặc là anh hiện ra, không thì biến đi.” – Cuối cùng, không chịu được cảnh bị lơ đi như thế, Nash đành phải lên tiếng – “Tốt hơn hết là hãy biến đi.”

Anh chàng thần chết bước tới một bước, rõ ràng là để hiện ra trêu tức cậu em trai. “Hãy nói cho em ấy biết về những giấc mơ đi!”

Trán Nash nhăn tít lại và anh rít qua kẽ răng. “Đang chuẩn bị nói thì anh nhảy ngay vào miệng như thế làm sao mà nói được.”

Những giấc mơ. Những cơn ác mộng. Động vật ký sinh. Sabine ôm hôn Nash trước tủ đựng đồ của tôi... Ôi không! Giờ thì tôi đã hiểu. “Chị ta sống bằng những cơn ác mộng đúng không? Không lẽ chị ta đã hút năng lượng của *em* trong lúc em đang ngủ tối hôm qua?”

“Có thể lắm.” - Tod gật gù nói, còn Nash thì quay sang hỏi tôi - “Em đã mơ thấy gì?”

Tôi đã định không trả lời câu hỏi đó của anh nhưng khi thấy cả hai người cứ đứng nhìn tôi chằm chằm chờ đợi, thì đành miễn cưỡng nói. “Em mơ là anh và Sabine ôm hôn nhau trước tủ đựng đồ của em. Và anh đã đá em để chạy theo chị ta, bởi vì chị ta chịu “đáp ứng”.”

Nash nhăn mặt lại trong khi anh chàng thần chết chỉ nhún vai. “Ừm, nghe cũng giống với tính cách của Sabine.”

“Anh rất tiếc, Kay ạ.” - Nash nhìn tôi mặt đầy đau khổ - “Anh sẽ đảm bảo không để cô ấy lặp lại chuyện đó với em.”

“Hy vọng là thế.” Không có lời nào có thể diễn tả được hết nỗi kinh hoàng hiện giờ của tôi khi phát hiện ra rằng Sabine đã có mặt ở bên cạnh trong khi tôi đang ngủ, và hút lấy năng

lượng của tôi. Qua giấc mơ của tôi. Một giấc mơ đáng sợ nhưng rất riêng tư.

“Kay, cô ấy không chỉ hút năng lượng từ cơn ác mộng của em đâu.” - Tod hạ giọng nói - “Chính Sabine là người đã gieo cơn ác mộng ấy vào đầu em.”

Hả? “Anh nói thế là sao? Làm sao ai đó có thể tạo ra ác mộng và gieo nó vào đầu người khác cơ chứ?” Và khiến cho người ta sợ chết khiếp. Nghĩ lại thì thấy cái trò đó đúng là hợp với tính cách của Sabine thật.

Nash mở miệng phân trần. “Sabine tạo ra những cơn ác mộng từ nỗi sợ hãi vốn đã tồn tại trong mỗi con người. Đó là một phần của cô ấy, giống như việc cất tiếng hát cho linh hồn của người khác là một phần của em vậy.”

Tôi tròn tròn mắt, phần nộ quay ra nhìn Nash. “Đúng, nhưng ít ra thì khi em hát, em không hút cạn sinh khí của người khác! Em đang cố cứu mạng cho họ thì đúng hơn! Trái ngược hẳn với việc làm của đám ký sinh trùng đó. Sabine và em hoàn toàn trái ngược nhau!”

“Anh hiểu mà. Tin anh đi.” Nash gật đầu nói. Nếu đó là sự thật, tại sao anh ấy có thể nói lời yêu tôi trong khi đã từng một thời yêu chị ta?

“Hãy nói cho em ấy biết bọn họ ăn kiểu gì đi!” Anh Tod vừa nói vừa bước tới ngồi lên cái bàn bên cạnh tôi. Chưa bao giờ tôi thấy cần cổ đồng minh như lúc này.

“Biến đi, anh Tod.” - Nash gắt lên - “Đây là chuyện riêng của bọn này. Hãy để bọn này tự giải quyết.”

Tod cau mặt lại. “Anh đâu có tới đây để giúp *cậu*.”

“Bọn họ ăn kiểu gì?” Tôi sẵn giọng hỏi.

“Em có biết thế nào gọi là xuất hồn không?” Nash hỏi, và tôi gật đầu.

“Đó là khi ý thức rời bỏ cơ thể của chúng ta và đi tới một nơi khác, đúng không?”

“Về cơ bản là như vậy. Việc Sabine làm cũng tương tự như thế, chỉ có điều khi ý thức rời bỏ cơ thể của cô ấy, mà cô ấy gọi đó là *Mộng du*, Sabine sẽ biến nỗi sợ hãi của con người thành

những cơn ác mộng trong khi họ đang ngủ. Cô ấy nói nó giống như là việc dệt vải, chỉ có điều không bằng sợi thực sự mà thôi.” - Anh nhún vai nói tiếp - “Sau đó cô ấy sẽ trích hút từ nỗi sợ hãi đã được lồng trong những giấc mơ mà cô ấy vừa dệt nên.”

“Bằng cách ngồi lên ngực của nạn nhân.” Anh Tod nói thêm, mặt trông có vẻ vừa hả dạ vừa ghê tởm với chính cái thông tin mà mình cung cấp.

“Ngồi lên...?” - Ngực *của tôi*. Thật kinh khủng! - “Anh đang đùa em đúng không? Không lẽ trong lúc em đang ngủ, chị ta đã đi vào trong phòng em và ngồi lên ngực em, dệt nên một cái chăn vô hình làm từ chính những nỗi sợ hãi mà chị ta đã lấy ra khỏi đầu em?” Tôi nói câu đó xong cũng thấy là mình bị điên và chỉ sợ rằng nếu có ai nghe thấy được sẽ tổng ngay tôi vào bệnh viện tâm thần mất.

“Không phải toàn bộ cơ thể của cô ấy. Chỉ là cái phần Mộng du thôi.” Nash vẫn khẳng khẳng nói đỡ cho chị ta.

“Anh nghĩ nói như thế thì em sẽ thấy khá hơn à? Tại sao anh không nói cho em biết chuyện này ngay khi chị ta xuất hiện ở trường?” Tôi gào lên. Và khi thấy anh ấy không trả lời, tôi đứng dậy lao thẳng ra khỏi phòng và chạy ra ngoài xe.

“Kaylee, khoan đã!” Nash gọi với theo nhưng tôi đã không hề dừng lại. Tôi chui vào trong xe và lái thẳng về nhà.

Sabine muốn có một cơn ác mộng chứ gì?

Chị ta sẽ được toại nguyện...

Chương 7

NASH ĐANG NẪM trên sàn nhà, nhìn tôi. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao anh ấy lại không nằm trên giường, vì trông anh ấy không được khỏe. Mắt anh nhợt nhạt, những giọt mồ hôi túa ra trên trán, trên ngực anh. Đáng nhẽ anh ấy phải đang nghỉ ngơi mới đúng.

Nhưng anh ấy lại chỉ nằm đấy nhìn tôi trân trối, đầy vẻ trách cứ, đau đớn và cả sự hồ thẹn. Các vòng xoáy trong mắt anh quay nhanh tới nỗi tôi không thể phân biệt đâu là cảm xúc nào. Chúng hòa quyện vào nhau và xoay chuyển dữ dội, đến một trạng thái mà ý nghĩa của chúng không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì tất cả đều hướng về tôi. Những chuyện đã xảy ra với anh, đó là lỗi của tôi.

Bụng tôi quặn thắt lại và đột nhiên tôi cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Tôi chạy vào trong phòng, tới chỗ anh đang nằm và quỳ xuống trước mặt anh. Mắt anh nhìn xa xăm vào hư vô. Nửa khép nửa mở. Tôi vội cầm lấy tay anh, và thấy nó đang lạnh cóng.

Không đâu! Không thể nào! Anh ấy đã cai rồi mà!

Và rồi tôi nhìn thấy nó. Ở góc phòng, kẹp ngay giữa các ngón tay của anh là một quả bóng bay màu đỏ đã xẹp mất một nửa. Tôi cầm thủ quả bóng đó. Trong cái khoảnh khắc khủng khiếp ấy tôi bỗng dưng thấy căm ghét tất cả các loại bóng bay trên đời.

“Kaylee à...?” Anh thì thầm, vươn tay ôm lấy khuôn mặt tôi. Tay còn lại vẫn giữ khư khư quả bóng, nhưng như thế thật không an toàn chút nào. Nhất là trong tình trạng hiện tại của anh. Nếu giờ anh thả tay ra, anh sẽ đầu độc cả căn phòng này và giết chết cả hai chúng tôi mất.

Tôi cẩn thận gỡ quả bóng ra khỏi tay anh, cố gắng không để cho hơi độc rò rỉ ra ngoài. Sau đó tôi thắt nút quả bóng lại, và nghiến chặt răng khi một cơn ớn lạnh bất thường chạy dọc cánh tay mình. Các khớp ngón tay của tôi tê buốt vì lạnh, gần như không thể cử động nổi. Nhưng quả bóng đã được thắt nút chặt.

“Anh xin lỗi...”

Tôi đã mất Nash thực sự. Mặc dù cơ thể anh vẫn còn ở đây miệng vẫn đang mấp máy và không ngừng nói lời xin lỗi, nhưng không ai có thể cứu anh được nữa. Giờ đây chỉ còn lại tôi với cái thân xác tràn ngập thứ khí độc mà tôi vô cùng căm ghét. Thứ hơi lạnh đã tàn phá tâm hồn anh ấy, hủy hoại con người anh, và giết chết mối quan hệ của chúng tôi.

“Anh đã cố.” - Anh thều thào nói, và tôi cần phải ghé sát hơn nữa về phía anh nếu muốn

nghe rõ. Nhưng tôi không thể. Và tôi sẽ không làm như vậy. Tôi không muốn hít phải cái thứ không khí mà anh đang thở ra, vì ngồi xa thế này mà tôi đã ngửi thấy rồi. “Anh đã cố” - Anh lại lặp lại - “Nhưng quá khó khăn. Một mình anh không thể tự làm được. Em thì lại không đến...”

Nước mắt tôi rơi lã chã. Anh ấy nói không sai. Tôi đã không hề đến thăm anh suốt thời gian cai nghiện. Tôi đã không giúp được gì anh. Tôi gần như không thể nhìn thẳng vào mắt anh, mà không gợi nhớ về những chuyện đã xảy ra. Và giờ thì anh ấy không chỉ đơn giản là ngã ngựa, mà đã bị cả cái xe ngựa cán lên người.

Và tất cả đều là lỗi của tôi.

Tôi muốn nổi đóa lên với anh, muốn hét vào mặt anh, muốn hỏi anh vì sao lại không cố gắng từ bỏ. Anh vốn rất mạnh mẽ trong tất cả mọi chuyện cơ mà. Tại sao chỉ một điều này thôi anh lại không làm được?

Nhưng tôi không thể hét lên được. Tôi không thể nổi giận lúc này được, khi mà mọi chuyện giữa Nash và tôi vẫn đang rối tung như thế này. Giãn dãn là tốt. Nó mang lại cho ta sức mạnh khi ta cần một cái gì đó để bầu vịu. Để tăng thêm lòng can đảm. Nhưng trong bóng đêm, khi chỉ còn mình ta với sự thật, thì nổi tức giận khó có thể tồn tại. Thứ duy nhất có thể tồn tại cùng với ta trong bóng đêm chính là nỗi sợ hãi.

Mà tôi thì đang sợ hãi tột cùng. Tôi sợ nhìn thấy Nash khi anh ấy như thế này. Sợ những gì anh có thể làm hoặc nói ra. Sợ rằng anh sẽ không chịu nghe tôi. Rằng anh sẽ không chịu từ bỏ. Và tôi khiếp sợ Hơi Thở của Quỷ. Sợ cái thứ hơi thở mà anh yêu hơn cả tôi.

Bởi đây chính là mấu chốt của mọi chuyện. Một sự thật đen tối. Rằng với anh, chỉ mình tôi thôi chưa đủ. Tôi không thể bảo vệ anh khỏi lão Avari. Khỏi sự ham muốn của bản thân anh. Sự quan tâm mà anh dành cho tôi không đủ lớn để tôi phải cố gắng.

“Không sao đâu.” - Tôi thì thầm nói với anh - “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi anh ạ.” Nhưng đó là một lời nói dối.

“Trống rỗng hết rồi.” Nash nói, khi tôi ngồi sụp xuống sàn cạnh bên anh, cố gắng dùng tay mình để sưởi ấm cho tay anh. Nhưng mọi cố gắng của tôi đều vô ích. Sự lạnh lẽo của anh xuất phát từ bên trong và tôi không có cách nào chiến thắng được nó.

“Cái gì trống rỗng cơ?” Tôi hỏi lại và toàn thân anh bắt đầu rung lên bần bật. Không phải là cơn rung mình, mà giống như một cơn co giật hơn. Hai chân anh đập liên hồi vào nhau, hai tay buông thõng xuống sàn nhà.

Nash đang bị co giật. Anh ấy đã hít quá nhiều. Tôi muốn giải quyết quả bóng đó ngay lập tức, nhưng lại không có cách nào làm nổ bóng mà không gây ô nhiễm cho cả căn phòng.

“Các ký ức...” - Anh ngửa đầu nhìn tôi - “Chúng trống rỗng hết rồi...”

Tim tôi đập nhanh tới nỗi nó có thể vỡ tung bất cứ lúc nào. Nash đã bán đi các cảm xúc trong những ký ức của mình để đổi lấy cơn phê thuốc này, và ngay cả nếu anh ấy có sống sót thì cũng không bao giờ lấy lại được những cảm xúc đó nữa.

“Ký ức nào cơ?” Tôi không muốn biết. Nhưng vẫn phải hỏi.

“Em...” - Tay anh nắm lấy tay tôi. Một cách yếu ớt. Giờ đây anh đã không còn mấy sức lực nữa - “Hắn ta chỉ đòi mỗi kí ức về em.”

Cổ họng tôi bít chặt lại và tôi không thể thở được nữa. Vậy là mất hết thật rồi! Nash sẽ không bao giờ còn nhớ lại được những ngày tháng hạnh phúc chúng tôi từng có với nhau và tình yêu anh đã dành cho tôi. Nếu đến một chút kí ức về tình yêu cũng chẳng còn thì liệu tình yêu có còn tồn tại nữa hay không?

Cuối cùng, tôi ngửa cổ hít một hơi thật sâu, và thấy cổ họng mình đắng nghét. Không lẽ tôi chỉ đáng giá có từng đó thôi sao. Một quả bóng bay chứa đầy chất độc? Nếu một người nói yêu tôi mà còn bán được tôi với cái giá rẻ mạt như vậy, thử hỏi trong mắt người khác tôi còn có giá trị gì đây?

Hơi thở của tôi càng lúc càng dồn dập. Tôi đang thở gấp. Tôi biết rõ điều đó nhưng không thể dừng lại được.

Tôi buông tay Nash ra, và mắt anh nhìn xa xăm, vô hồn. Rồi anh chớp mắt và quay mặt đi, với tay lấy quả bóng trong sự ngỡ ngàng của tôi, cả căn phòng bắt đầu chuyển sang một màu xám xịt.

“Giờ thì anh thấy thanh thản rồi, thật đấy.” - Tôi đã có thể nghe thấy rõ tiếng anh hơn. Không hiểu bằng cách nào nhưng trông anh có vẻ đã khỏe lên, mà không cần tôi - “Em đòi hỏi quá nhiều, và quá phụ thuộc vào người khác. Nhưng lại bảo thủ như một bà sơ. Yêu em vừa mệt mỏi vừa tốn sức, mà nhận lại chẳng được bao nhiêu.”

Nước mắt tôi rơi lã chã, làm mờ cả khuôn mặt anh và mọi thứ trong phòng, cùng cuộc đời đáng thương của tôi. Từng lời nói của anh như những giọt axit nhỏ xuống trái tim trần trụi của tôi. Đáng ra sự thật là để giải thoát cho bản thân và những người xung quanh, nhưng nó lại đang giết dần giết mòn tôi. Và đó là sự thật. Tôi có thể đọc được điều ấy trong mắt anh, mà đôi mắt của anh thì không bao giờ nói dối. Chúng không thể nói dối.

Tôi thật sự không đáng giá một xu. Và tôi không nghĩ mình có thể sống với sự thật đó.

“Cứ khóc đi” - Nash tìm cách nói lỏng nút thắt trên quả bóng - “Nước mắt của em có giá trị hơn những ký ức của anh nhiều. Em có muốn biết anh có thể kiếm được bao nhiêu từ những gì còn sót lại của em không? Thân xác và linh hồn của Kaylee Cavanaugh. Có lẽ đủ để anh hít tới cuối đời mất. Rốt cuộc thì em cũng có chút giá trị đây chứ nhỉ...”

Chương 8

TÔI NGỒI BẬT DÂY TRÊN GIƯỜNG, toàn thân ướt nhẹp mồ hôi. Nước mắt ướt đầm trên gối. Con ác mộng khi này vẫn còn đọng nguyên trong trí nhớ của tôi. Tôi không đáng được yêu, hay thậm chí là được nhớ tới. Tôi đã cố gắng quá nhiều nhưng lại bỏ ra quá ít. Nash đã mất quá nhiều thời gian của mình cho tôi và cách duy nhất để bù đắp lại những mất mát ấy là bán tôi cho lão Avari.

Những nỗi sợ hãi của tôi đã bị xé toạc ra khỏi linh hồn của chính tôi và để mặc cho nó chảy máu đến chết.

Cả căn phòng hiện dần ra sau làn nước mắt, và tôi lắc đầu thật mạnh để xua tan cơn buồn ngủ. Và lý trí cuối cùng cũng đã quay trở lại với tôi. Cùng nỗi tức giận vô bờ bến.

Trong cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ cảm thấy giận đến thế này.

“Sabine, hãy biến khỏi phòng tôi mau!” - Tôi rít qua kẽ răng, cố gắng không làm kinh động tới bố tôi - “Hãy tránh xa khỏi đầu tôi, các giấc mơ của tôi và cả anh Nash nữa, nếu không tôi thề là sẽ làm cho học kỳ cuối cùng của chị ở trung học còn tồi tệ hơn cả nhà tù đấy!”

Chị ta còn ở đây hay đã đi rồi, tôi cũng không dám chắc. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều: Chị ta *đã* ở đây. Chị ta đã gieo vào đầu tôi một cơn ác mộng mới, và đùa giỡn với nỗi sợ hãi của tôi. Và với tôi, đó là điều tồi tệ nhất.

Sabine là một ả ký sinh trùng dễ kích động, đáng sợ, và tàn nhẫn, nhưng chị ta sẽ không thể đùa nghịch với các giấc mơ của tôi nếu tôi không tạo điều kiện cho chị ta. Nỗi sợ hãi của tôi là thật. Tận sâu thẳm trong lòng, tôi luôn lo sợ rằng Nash sẽ không thể cai dút hẳn. Rằng tình yêu của anh dành cho tôi không đủ nhiều để anh cố gắng vượt qua. Bởi vì tôi không xứng đáng được yêu. Nếu không, tại sao bố lại bỏ tôi lại cho anh trai và để mặc cho họ tống tôi vào bệnh viện tâm thần?

Niềm tin của tôi lại một lần nữa bị lung lay, và tôi bầu chặt lấy nó giống như một cái phao cứu sinh, kiên quyết không chịu từ bỏ. Kiên quyết không để cho bản thân bị nhấn chìm bởi những nỗi sợ hãi - món ăn yêu thích của Sabine.

Tôi tung chăn ra và chộp lấy cái điện thoại trên bàn. Đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ 09 phút.

“Kaylee à?” - Giọng Nash khàn đục - “Có chuyện gì thế em?”

“Chị ta có ở đây không?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Ai ở đây cơ?” Anh ấy cứ làm như tôi ngu lắm không bằng!

“Sabine. Chị ta có đang ở đây với anh không? Nói thật cho em biết đi!”

Từ phía đầu dây bên kia, tôi nghe thấy tiếng lò xo kéo kẹt. “Nửa đêm em gọi điện đánh thức anh dậy chỉ để hỏi xem Sabine có đang ở bên cạnh anh không ý hả?”

“Tối qua chị ta cũng ở đó tới sáng mà.”

Nash rên rỉ kêu lên. “Anh tiễn cô ấy về từ mấy tiếng trước rồi. Từ trước nửa đêm cơ.” - Anh nói thêm - “Tại sao?”

“Bởi vì chị ta lại vừa gieo vào đầu em một cơn ác mộng khác, Nash ạ. Chị ta lại hút năng lượng của em trong khi đang ngủ, giống như một bọ chết khổng lồ!” - Khoan đã, so sánh như vậy thì khác nào nói tôi là một con chó, bị bọ chết cắn? - “Em không muốn chị ta xuất hiện trong đầu em, hay các giấc mơ của em, hay phòng ngủ của em.” - Thậm chí là trong cuộc đời tôi, và trong cuộc đời anh - “Nếu anh không làm gì đó với chị ta thì em sẽ làm đấy.”

Tôi cũng chưa biết là mình sẽ làm gì, nhưng rồi tôi sẽ nghĩ ra thôi. May là anh Nash đã không gặng hỏi thêm.

“Được rồi. Chuyện đó cứ để cho anh. Kaylee, anh hứa với em đấy.”

“Mà hai người đã nói chuyện gì với nhau thế? Bởi rõ ràng đó không phải là chuyện *chị ta không được phép lảng vảng vào các giấc mơ của em* rồi.”

“Kay, anh xin lỗi. Anh sẽ không để chuyện đó lặp lại với em. “

“Tốt nhất là như thế.” - Sabine đã xâm phạm vào những suy nghĩ riêng tư nhất của tôi - “Bởi chuyện đó tồi tệ không kém gì chuyện anh tìm cách xâm nhập vào đầu em.”

Tiếng thở dài của Nash nghe như muốn rút hết sạch sinh khí của anh. “Anh không...” - Anh ngừng lại rồi nói tiếp - “Anh đã xin lỗi em về chuyện đó rồi mà. Em không thể tưởng tượng nổi anh đã ân hận đến thế nào đâu. Khi ấy anh đã không thể suy nghĩ thông suốt.” - Bởi vì trong

một lần phê thuốc anh ấy đã cố dùng sức Ảnh hưởng để dụ tôi lên giường với anh - “Nhưng em yên tâm, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Chúng ta hãy cho chuyện đó vào dĩ vãng được không em? Anh xin em đấy?”

“Hiển nhiên là *anh* có thể. Tha lỗi cho em, nếu em thấy chuyện đó không hề dễ dàng. Nhất là khi cô bạn gái mới của anh đêm nào cũng tới chơi trò dệt giấc mơ trong giấc ngủ của em!”

“Cô ấy không phải là bạn gái của anh, Kaylee ạ.”

Tôi ngồi phịch xuống giường, tay bấu chặt lấy một góc chăn. “Cũng chẳng phải là một người bạn thực sự, nếu đây là cách chị ta đối xử với người... quen của anh.”

Nash lại thở dài. “Tại cô ấy thấy bị yếu thế hơn so với em nên mới xù lông xù vẩy lên như vậy.”

“*Chị ta* yếu thế hơn em ý hả? Tod nói hai người từng dính lấy nhau như hình với bóng thì sao?” Tôi biết, mình đang vô cùng nhỏ nhen và vô lý. Có lẽ do thiếu ngủ và vừa bị con đỉa voi có tên là bạn-gái-cũ-của-bạn-trai hút hết năng lượng.

Tiếng lò xo giường của Nash lại kéo kẹt kêu lên, và tôi nghe thấy một tiếng tách nho nhỏ, chứng tỏ anh ấy vừa quay sang bật đèn ngủ. “Em đang nổi giận với anh vì đã ngủ với người khác từ hai năm rưỡi trước đây hả? Thậm chí còn trước cả khi anh gặp em?”

“Đúng vậy!” - Tôi đứng bật dậy và đưa tay lên xoa trán. Sự vô lý của tôi rõ ràng là không hề giúp được gì trong tình hình hiện nay. Nhưng tôi không thể ra lệnh cho trái tim của mình, còn Nash thì nãy giờ chưa làm được gì mấy để làm dịu đi những nỗi lo lắng của tôi - “Và đừng nói là không công bằng, bởi không có gì gọi là “công bằng” ở đây. Việc anh để xảy ra với em cũng đâu có công bằng. Và em chắc chắn anh Scott cũng đồng tình với em.”

Một sự im lặng kéo dài bên phía đầu dây bên kia. Tôi đã đi quá xa. Tôi biết điều đó, nhưng tôi đã không kiểm chế được. Trong đời mình, tôi chưa bao giờ thấy giận dữ đến như vậy, và giờ con đập đã bị vỡ, tôi không thể làm gì để ngăn dòng nước lũ ấy. Con thịnh nộ của tôi không chỉ liên quan tới Sabine và những cơn ác mộng. Mà vì mọi điều đã xảy ra trong mấy tháng vừa qua không hề nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Những điều tôi chưa bao giờ dám xả ra với bất kỳ ai, nhưng đột nhiên thấy *cần phải* làm điều đó, nếu không muốn nổ tung.

“Em đang cố làm tổn thương anh đúng không? Nhưng anh không trách em. Anh đáng bị như vậy.”

“Không. Không phải em muốn làm tổn thương anh. Em chỉ muốn chữa lành những tổn thương của chính mình thôi.”

“Em thấy có tác dụng không?” Anh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, rất điềm đạm trong khi tôi chỉ muốn hét thật to và đập phá mọi thứ, cho tới khi cảm thấy khá hơn và bớt vô lý hơn.

“Em không biết.” Cuối cùng tôi đành thú nhận.

Lại tiếp tục im lặng. Sau đó, “Con ác mộng vừa rồi của em là về cái gì?”

“Chuyện đó không quan trọng.” Tôi nói rất nhanh. Tôi không muốn anh ấy biết về nỗi sợ hãi của mình, rằng anh lại quay trở lại con đường nghiện ngập ngày xưa. Rằng anh lại bán đi những ký ức về tôi và định dùng sức Ảnh hưởng để ép tôi làm những điều tôi không hề mong muốn. Rằng anh có thể sẽ lại để yên cho lão Avari chiếm lấy cơ thể tôi một lần nữa, nếu đó là cái giá phải trả để có được một liều hít.

Với một danh sách dài những nỗi sợ hãi - có thể biến thành sự thật - như thế, thử hỏi làm sao tôi có thể tha thứ cho anh. Người thông minh một chút chắc sẽ từ bỏ và để Sabine có được anh. Hãy để mặc cho một người từng là tội phạm và một người từng là con nghiện đến với nhau, và phủi tay khỏi mọi rắc rối.

Nhưng tôi lại không thể, bởi cái sự thật duy nhất không mang lại đau đớn cho tôi mỗi khi nghĩ về nó: Anh chàng gây ra những chuyện đó cho tôi không phải là Nash thực sự. Nash của tôi là chàng trai dám đứng lên đấu tranh với gia đình tôi để cứu lấy sự tinh táo của tôi, sát cánh bên tôi cùng chống lại các tà ma và không màng nguy hiểm để bảo vệ cho tôi.

Anh chàng kia – người mà sự nghiện ngập của anh ta là nguồn cơn của những cơn ác mộng của tôi - thậm chí còn không hề có thực. Kể gây ra tất cả những điều kinh khủng đó không phải là Nash, mà là thứ “hơi lạnh” chết người kia. Chính Hơi thở của Quỷ đã áp chế - thậm chí là gặm mòn - linh hồn của anh. Và làm thay đổi anh, với mỗi hơi thở hít vào trong người.

Nếu là con người, có lẽ Nash đã không thể sống sót qua quãng thời gian vừa rồi. Nhưng dù thế nào thì anh cũng là chàng trai đầu tiên và duy nhất từng yêu tôi. Vì thế tôi không thể quay lưng lại với anh, nếu vẫn còn hy vọng cứu được anh ấy.

Tôi vẫn muốn đón nhận lại anh chàng Nash đó. Tôi muốn được cầm tay anh. Được nhìn thấy nụ cười trước kia của anh và tin rằng tôi vẫn là người con gái duy nhất mà anh yêu. Tôi muốn được cảm nhận hơi ấm của anh và biết rằng anh luôn ở bên cạnh bảo vệ cho tôi khỏi bà chị họ quái thai hay những gã tà ma độc ác chuyên đi đánh cắp linh hồn của người khác.

“Kay, anh có thể qua nhà em không?” - Nash hỏi - “Có thể cho anh qua gặp em được không?”

Tim tôi thất lại khi nghe thấy lời khẩn cầu tha thiết của anh. “Bây giờ ý ạ?”

“Ừ. Anh rất muốn gặp em. Chúng ta chỉ cần ngồi trên ghế và nói chuyện thôi cũng được. Anh chỉ... Anh muốn được gặp em mà không bị người khác nhòm ngó.”

Nỗi đau đớn trong lồng ngực giờ đã lan lên tới tận cổ họng tôi. “Bây giờ đang là đêm mà anh Nash. Bố em sẽ giết anh mất. Sau đó là đến em.” - Chỉ vì bố thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình của Nash trong thời gian anh bị bệnh không có nghĩa là bố muốn chúng tôi quay lại với nhau. Nếu biết tôi định quay lại với Nash thật, chắc bố sẽ bắt tôi đi khám thần kinh mất.

“Hơn nữa...” - Tôi vội nói tiếp, trước khi anh kịp phản đối - “Cái ghế đang bị Alec chiếm dụng mất rồi, vì thế chúng ta sẽ khó mà nói chuyện riêng được.”

“Hả?” - Giọng anh đột nhiên trầm hẳn lại và tôi chợt nhớ là mình đã quên không kể cho anh biết chuyện Alec hiện đang ở cùng với gia đình tôi. Sau buổi Lễ hội Carnival Mùa Đông hôm đó, tôi hầu như không hề nói chuyện với anh - “Anh ta đang ở cùng nhà với em ý hả? Vậy còn lúc bố em đi làm thì sao? Chuyện lớn như vậy mà em không kể với anh là sao?”

Tôi đảo tròn hai mắt, mặc dù anh ấy không thể nhìn thấy “Đừng có dùng cái giọng đó với em. Chẳng phải mấy tiếng trước Sabine cũng đang ở trong phòng anh, tìm cách lên giường với anh, trong khi mẹ anh đang đi làm đấy còn gì. Có cần em liệt kê ra những việc anh đã giấu em không?”

Lại thêm một khoảnh khắc im lặng từ phía đầu dây bên kia. Cuối cùng anh nói “Em nói cũng phải. Nhưng anh có thể đối phó được Sabine. Anh quen cô ấy lâu rồi. Còn em chẳng biết gì về Alec, ngoại trừ việc anh ta đã dành hơn 1/4 thế kỷ phục dịch cho một tà ma. Mà anh ta có ý đồ gì với em không thể?”

“Khiếp quá, anh Nash ơi! Anh ta 45 tuổi rồi đấy.”

“Vấn đề là anh ta trông mới chỉ 19 tuổi ở thế giới của chúng ta.”

Tôi lắc đầu ngao ngán. “Anh đang phản ứng hơi thái quá rồi đấy. Alec chỉ coi em là một đứa trẻ con thôi.”

“Nhưng như thế không có nghĩa là anh ta không thể thích em.”

“Đây là vì anh không biết Alec nên mới nói như thế.”

Nash cười phá lên, như thể tôi vừa nói với anh có một bầu kỳ lân nhiều màu sắc vừa bay qua cửa sổ phòng ngủ nhà tôi. “Anh biết chứ, bởi phần lớn thời gian ở nhà chỉ có anh ta và em, và anh ta đã không được gặp một cô gái bình thường nào, mà không có xúc tu hay móng vuốt, trong suốt 26 năm trời.”

“Gớm, anh làm như em là hot-girl không bằng.”

“Anh sẽ không thể thuyết phục được em đúng không?”

“Không. Thôi em đi ngủ lại đây.”

“Nhớ khóa cửa phòng đấy nhé!”

Tôi không nhịn được đã bật cười phá lên. “Chúc anh ngon, Nash. Hẹn mai gặp anh.” Tôi gác máy, trước khi anh có thể phản đối và nhào người sang tắt đèn.

Thật không may, tôi đã không thể ngủ trở lại vì sợ rằng Sabine sẽ quay lại và tấn công tôi thêm lần nữa. Cứ nhắm mắt lại là tôi lại nhìn thấy Nash đang nằm rúm ró ở góc phòng, thêu thào với tôi rằng tôi không đáng để anh ấy phải cai nghiện. Vì thế tôi nhồm dầy, loẹt quẹt đi vào trong bếp, nơi Alec, vẫn mặc nguyên bộ quần áo sáng nay, đang ngồi ăn gần hết hộp bánh quy yêu thích của bố.

“Cả anh cũng thế à?” Tôi với tay lấy cái cốc thủy tinh trên giá.

“Kaylee đấy à?” Alec giật mình ngẩng đầu lên nhìn tôi, xem chút nữa thì bị miếng bánh đang nhai dở trong miệng làm cho sặc.

“Vâng. Tôi cũng sống ở đây mà, anh quên rồi à?” Tôi rót một cốc nước đầy và đưa lên miệng uống.

“Tại tôi không ngờ là cô vẫn còn thức. Muộn thế này.”

Tôi nhướn một bên lông mày nhìn Alec. “Anh không sao chứ? Nghe giọng anh có vẻ... mệt mỏi.” - Và không được tỉnh táo cho lắm - “Và bố sẽ giết anh vì dám ăn hết hộp bánh quy của bố mất.”

Sự khó chịu thoáng vụt qua trên mặt Alec nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy.

“À, tôi có một chuyện này rất hay, anh có muốn nghe không?” - Tôi hỏi - “Choáng cực, anh không thể tưởng tượng được đâu.”

Alec đóng nắp hộp bánh lại, lông mày khẽ nhướn lên nhìn tôi. “Tôi đang lắng nghe đây.”

Tôi đang lắng nghe đây? “Anh đang định sống đúng với tuổi thật của mình đấy hả Alec? Nếu thế, tôi nghĩ là anh thành công rồi đấy.”

Alec chau mày, như thể tôi đang nói tiếng Hy Lạp, còn anh ta đang phải cố gắng phiên dịch để hiểu.

“Anh có nhớ cơn ác mộng tối qua của tôi không? Tôi lại vừa gặp một cơn ác mộng khác. Nhưng hóa ra chúng không phải là những giấc mơ thực sự. Một cách tự nhiên đúng nghĩa.” - Tôi dựa lưng ra sau bệ bếp - “Bạn gái cũ của anh Nash chính là người đã gieo chúng vào trong đầu tôi. Một cách cố ý. Chị ta là một *mara*, hiện thân sống của những cơn ác mộng. Anh tin nổi không?”

“Người yêu cũ của Nash là một *mara* ý hả?” Alec sững người lại.

“Vâng. Chị ta muốn giành lại anh Nash và cho rằng tôi đang ngăn đường chị ta. Nhưng nếu Sabine nghĩ rằng có thể làm cho tôi sợ chết khiếp và từ bỏ, chỉ bằng mấy cơn ác mộng vớ vẩn đó thì chị ta đã lầm. Không dễ mà dọa được tôi đâu.”

Nhưng vừa nói dứt lời tôi đã lập tức muốn rút lại ngay. Bởi tôi hiểu rằng thách thức Sabine chẳng khác nào chọc tức một con sư tử đang ngủ say.

TTT

“CON KHÔNG SAO CHỨ?” Bố vừa rót cà phê vào cốc vừa ngẩng lên hỏi tôi, khi thấy tôi ưỡ

oải đi vào bếp. Hôm nay bố mặc quần bò và áo sơ mi tối màu, không khác gì mấy so với thường ngày.

“Con chỉ mệt thôi ạ.” - Sau cuộc trò chuyện đêm khuya với Alec tối qua tôi đã không thể ngủ lại được, cứ nằm vật vã trên giường như thế cho tới sáng - “Cho con xin một ít được không ạ?”

Bố tôi nhú mày nhìn bình cà phê trên tay, hơi có chút do dự. Nhưng cuối cùng bố vẫn rót cho tôi một cốc. “Mới 16 tuổi mà con đã cần phải uống vào buổi sáng sớm như thế này thì đến tuổi bố con sẽ thế nào hả Kay?”

Mới từ đầu năm tới giờ mà tôi đã bị chết hụt không biết bao nhiêu lần rồi, vì thế tôi cũng chỉ mong có thể sống được đến bằng tuổi bố là mừng lắm rồi. Nhưng tất nhiên, tôi không dại gì mà nói suy nghĩ ấy ra với bố.

“Bố ơi?” Tôi vớ tay lấy hộp ngũ cốc trên giá.

“Ơi?” - Bố mở hộp bánh quy của mình ra và nhú mày - “Con ăn bánh của bố đấy à?”

“Không ạ. Bố này, bố nghĩ sao về việc hai giáo viên cùng dạy một trường, cùng chết trong một ngày?”

Bố ngẩng mặt lên nhìn tôi, không còn để ý gì tới hộp bánh quy đã bị voi mất một nửa của mình, “Còn tùy là trong hoàn cảnh nào. Sao con lại hỏi thế?”

“Bởi vì ngày hôm qua cả thầy Wesner và cô Bennigan trường con đột nhiên lần lượt qua đời. Ngay tại bàn giáo viên. Chỉ cách nhau có 6 tiếng. Thế tối qua bố không xem tin tức à?” - Vụ việc lần này lại một lần nữa được giới quan chức địa phương bùng bít đi, để tránh làm ảnh hưởng tới tinh thần của học sinh trong trường - “Không có dấu hiệu gì là họ bị giết cả, vì thế mọi người gọi đó là một sự trùng hợp kỳ lạ đầy bi kịch.”

“Và con cũng tin là như thế?” Các vòng xoáy trong mắt bố vẫn giữ nguyên, không hề lay động - chẳng dễ gì mà đọc được cảm xúc của bố tôi đâu. Nhưng qua cái cách quai hàm của bố đột nhiên bạnh lại như thế kia chứng tỏ bố có bị lung lay bởi tin tức vừa rồi của tôi.

“Con cũng không biết phải nghĩ thế nào nữa. Có thể đó chỉ là một sự trùng hợp thật, nhưng sau những gì đã xảy ra trong năm nay...” Tôi không thể không cảnh giác. Và tôi biết bố cũng đang nghĩ giống như tôi.

“Nói chung chúng ta cũng không nên tìm kiếm rắc rối làm gì con ạ. Nhưng bố cũng sẽ tìm hiểu xem sao.” - Tức là bố sẽ nói chuyện với cô Harmony Hudson và bác Brendon - “Nhưng để cẩn thận, tốt nhất là con hãy cứ tránh xa chuyện này ra. Nhớ chưa?”

Tôi gật đầu và đổ sữa tươi vào trong bát. Tôi cũng chỉ mong bố nói như vậy. Tôi không muốn phải nghĩ quá nhiều về những chuyện chết chóc nữa. Nhưng dù cố gắng thế nào thì tôi vẫn không thể quên được hình ảnh cô Bennigan nằm gục trên bàn giáo viên chiều hôm qua. Rõ ràng khi ấy tôi vẫn thấy cô đang thở mà...

Tôi lắc mạnh đầu như để xua tan những suy nghĩ vẩn vơ đó và bê bát ngũ cốc ngồi xuống bàn ăn. Alec lừ đừ đi vào trong bếp và tiến thẳng tới chỗ bình cà phê.

“Cả cậu nữa hả?” Bố lắc đầu nhìn đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ của anh ta.

Alec nhún vai, đưa tay lên gãi đầu phân trần. “Tại cháu bị mất ngủ. “

Ngay lập tức bố quay sang nheo mắt nhìn tôi, mặt đầy nghi ngờ. “Hai đứa đang giấu bố chuyện gì đúng không?”

Alec mặt tỉnh bơ, thản nhiên múc đường vào cốc như không có chuyện gì xảy ra. Còn tôi chỉ biết đảo tròn hai mắt ngao ngán trả lời. “*Anh ấy* vẫn đang trong thời kỳ thích nghi lại với nhịp sinh học của loài người còn *con* thì gặp... ác mộng. Hai câu chuyện hoàn toàn riêng rẽ, không liên quan gì tới nhau.” Nhưng trông bố tôi có vẻ vẫn chưa tin.

Bố bước rất nhanh tới chỗ Alec, người có vẻ hơi bất ngờ khi thấy bố như vậy. “Tôi vẫn chưa hề quên việc cậu là người đã giúp cứu tôi thoát khỏi Cõi Âm. Nhưng nếu cậu nghĩ vì thế mà cậu có thể làm gì đó với Kaylee nhà tôi thì cậu nhầm to rồi. Cậu cứ thử chạm một ngón tay vào người con gái tôi xem, tôi sẽ khiến cho cậu phải thấy hối hận vì đã rời bỏ lão Avari.”

Alec cuống cuống lùi lại ra đằng sau. “Cháu không hiểu bác đang nói về chuyện gì, thưa bác Cavanaugh.”

“Bố ơi!” - Tôi đứng bật dậy, đá viu cái ghế ra phía sau - “Bố thôi đi được rồi đấy! Sao đàn ông mấy người ai cũng giỏi nghi ngờ thế hả giờ? Không lẽ cấu tạo bộ não của nam giới đều như nhau? Hơn nữa, anh ta tận 45 tuổi cơ mà!”

Mặt Alec nhăn tít lại khi nghe thấy câu nhận xét cuối cùng của tôi. Và tôi bỗng thấy mình thật thiếu tế nhị.

“Tôi nói vậy không có nghĩa là chê anh đâu...” Tôi vội sửa lại. Công bằng mà nói, Alec trông không hề thua kém gì mấy anh chàng hot-boy ở trường tôi. Nếu không tính tới chuyện tuổi tác và cái quá khứ khá đặc biệt của anh ta.

Alec khẽ mím môi quay sang cười với tôi, và điều đó chỉ càng khiến bố tôi thêm khó chịu. “Bố không đùa đâu đấy, Kaylee. Bố biết con và Nash vừa chia tay, nhưng như thế không có nghĩa là con cần...”

Tôi buông cái thìa trên tay xuống bát ngũ cốc vẫn còn đầy nguyên và cầm cốc cà phê của mình đứng lên bỏ ra khỏi phòng bếp. Chưa bao giờ tôi thấy mất mặt như thế này. “Con không nói chuyện này với bố nữa.” Bố không hề biết nguyên nhân chia tay thực sự của tôi và Nash, nhưng bố biết anh ấy nghiện Hơi thở của Quỷ và bố biết tôi chính là người chủ động giữ khoảng cách với Nash, ít nhất là trong thời gian anh hồi phục.

Nhưng trước khi tôi có thể ra đến ngoài phòng khách, bố đã rền rĩ kêu lên. “Khoan đã, Kaylee, bố xin con đấy!” - Bố đã nói thế thì làm sao tôi có thể không quay lại cơ chứ. Và tôi dừng lại, quay mặt nhìn bố - “Con nói đúng. Bố đang phản ứng hơi quá. Bởi có quá nhiều thứ bố không thể bảo vệ được cho con nên bố luôn cảm thấy bất an và nhiều lúc hơi cực đoan với con. Quay lại ăn nốt bữa sáng đi con. Bố xin lỗi.”

“Bác đang cố bảo vệ Kaylee khỏi *cháu ý* ả?” Alec hỏi nhưng mắt vẫn dán chặt vào cốc cà phê trên tay.

Thay vì trả lời câu hỏi của anh ta, bố tôi quyết định thay đổi chủ đề. “Đừng quên buổi phỏng vấn lúc 1 giờ chiều nay đấy. Nhớ đừng có đến muộn.” - Nói rồi bố quay lưng đi ra khỏi phòng. Bố tôi đang cố giúp Alec kiếm việc khác ở chỗ bố đang làm. Với mức lương cao hơn và số giờ làm việc nhiều hơn so với công việc ở rạp chiếu phim. Như thế Alec sẽ có thể dành dụm được nhiều tiền hơn để bắt đầu một cuộc sống mới cho chính bản thân mình - “À và cậu nợ tôi một hộp bánh quy sô-cô-la đấy nhé.”

“Một hộp bánh quy ý ả? Có phải đó là phí giới thiệu công việc mới cho cháu không bác Cavanaugh?” Alec làm mặt ngây ngô như đúng rồi và tôi đã phải phì cười trước sự nhanh trí của anh ta. Nhưng tất nhiên, trò đó làm sao qua được mắt bố tôi.

Sau khi bố tôi đi khỏi, Alec quay sang hỏi tôi. “Một mình cô đã hạ được một tà ma và cứu thoát được ba người ra khỏi Cõi Âm. Tại làm sao mà bố cô vẫn còn muốn bảo vệ cô khỏi tôi?”

Tôi chỉ biết nhún vai nói. “Bởi vì ông là bố tôi. Và đó là việc một người bố cần phải làm.” Dường như đây cũng là khía cạnh bình thường duy nhất của cuộc đời tôi, dạo gần đây.

Chương 9

15 PHÚT trước khi chuông reo vào tiết, tôi cho xe lùi vào bãi đỗ xe của trường, lòng thầm hi vọng rằng mình vẫn đến sớm hơn anh Nash. Sau những gì chị ta đã làm với tôi đêm hôm qua, mong sao anh ấy sẽ có cách để đến trường mà không có mẹ Sabine bám theo. Nhưng chờ được khoảng 4 phút thì tôi thấy xe của chị ta xuất hiện cách đây hai dãy xe, với một thân hình quen thuộc ở chiếc ghế bên cạnh.

Có khi anh ấy đang yêu cầu chị ta hãy tránh xa tôi ra. Có khi anh ấy đang cảnh cáo chị ta. Bình thường thì tôi cũng không ủng hộ chuyện hăm dọa người khác đâu. Nhưng bình thường tôi cũng chưa bao giờ bị những con quỷ ác mộng xâm chiếm giấc mơ của mình. Vì thế, trong trường hợp này, tôi sẵn sàng thỏa hiệp để bảo vệ bản thân và những giấc mơ của tôi.

Tôi đi theo họ về phía tòa nhà chính, nhưng hơi lùi lại một chút để họ không nhìn thấy mình. Khi Sabine quay sang vuốt mấy lọn tóc lo xo trên trán cho anh Nash, và cười khúc khích với anh, tôi vội ngồi thụp xuống, nấp sau con xe Neon cũ rích màu xanh. Trông anh ấy chẳng có vẻ gì là đang cảnh cáo chị ta.

Tôi đã hi vọng có thể nhìn thấy nhiều nước mắt hơn. Ít tiếng cười hơn. Và nhất là không có những nụ cười kiểu em-là-ánh-sáng-của-đời-anh như thế kia. Trong hai năm rưỡi qua ở Eastlake, Nash đã từng đá không biết bao nhiêu là bạn gái, vậy mà chẳng hiểu sao riêng trường hợp này lại khó khăn đến thế? Hay là anh ấy đã quên mất cách rồi?

Khi tiếng cười lãnh lút của Sabine đã khuất hẳn sau cánh cửa kính vừa đóng chặt, tôi mới lò dò đứng dậy, vung chân đá thật mạnh vào lốp xe trước để trút giận. Ngay khi vừa vào đến bên trong, tôi chạy một mạch tới chỗ tủ đựng đồ của anh Nash, định bùng sẽ nói thẳng vào mặt cả hai luôn, trước khi sự can đảm của mình tụt mất. Nhưng ơn trời là Nash đang chỉ đứng đó có một mình, và đang rút từng quyển sách cất vào tủ. Tôi dựa lưng vào cái tủ đựng đồ ngay sát bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nhìn anh ấy.

“Rút cuộc thì anh đã mắng chị ta chưa vậy? Mà sao em thấy chị ta vẫn cười tươi thế?”

Nash quay sang nhìn tôi một cái rồi quay lại với cái tủ đựng đồ. “Anh đã bắt cô ấy hứa không được hút năng lượng của em nữa rồi.”

“Chỉ của em thôi sao?” - Cái ba-lô trên tay tôi rơi cái phịch xuống sàn - “Thế còn những người khác trong trường?” - Và cả những người dân Texas nữa - “Chị ta không thể đi khắp nơi gieo rắc nỗi sợ hãi vào giấc ngủ của mọi người như thế được.”

Nash đóng cửa tủ lại, sau đó kéo tôi vào cái góc tường gần phòng vệ sinh và đài phun nước, nơi không ai có thể nghe thấy câu chuyện của chúng tôi. “Vấn đề là cô ấy cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nếu không ăn, cô ấy sẽ chết đói mất.”

Quá choáng váng, tôi chỉ biết chớp mắt nhìn anh. “Anh đang nói nghiêm túc đấy hả?”

Nash cau mày nói. “Chứ không cô ấy làm thế để làm gì?”

“Em nghĩ...” - *hy vọng* - “... có thể là để giải trí chẳng? Một thứ chị ta có thể cai được, nếu muốn.”

Cái nhú mày của Nash càng lúc càng sâu hơn. “Kaylee, đây không phải là thứ để cai hay là không cai. Cô ấy làm vậy là để sống sót. Đâu phải lỗi của Sabine khi thức ăn và nước uống không đủ để giữ mạng sống cho cô ấy.”

“Anh thực sự mong em tin rằng chị ta không hề thích thú gì chuyện này?”

Nash toan mở miệng trả lời thì chợt dừng lại khi thấy hai cô bé năm nhất bước ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đi vừa trò chuyện rôm rả về cái gì đấy mới tải được trên mạng. Đợi khi họ đã đi hẳn, anh mới quay lại nhìn tôi, lưng dựa vào bức tường sơn loang lổ phía sau.

“Anh không bảo là cô ấy không thích. Anh chỉ muốn em hiểu rằng Sabine cần phải làm như vậy, dù thích hay không thích. Hơn nữa, đâu có gì sai trái khi một người thích những gì mà mình ăn? Đừng nói với anh là em ghét pizza hay kẹo dẻo hay kem nhá...”

Anh ấy nói vậy thì có khác nào đem so sánh tôi như là một thứ đồ ăn vặt. Đầu tôi như muốn bốc hỏa vì sự sỉ nhục vừa rồi. “Vấn đề là em không hút hết sinh khí của người khác mỗi khi em ăn một lát pizza pepperoni!”

“Sẵn mỗi ngày từ đầu đã là bản năng của Sabine rồi, Kaylee ạ. Cô ấy không thể cưỡng lại được điều đó, và em cũng không thể làm gì để thay đổi điều đó. Cô ấy cần phải ăn gì đó.”

“Ý anh là *ai đó* chứ gì.” - Tôi bật lại và anh Nash chỉ còn biết gật đầu - “Nhưng đâu có bắt buộc phải là các bạn cùng lớp đúng không? Sao chị ta không đi ăn mấy kẻ làm điều xấu ý, như đám tội phạm chẳng hạn. Như thế chị ta vừa có thêm sức mạnh mà lại giúp ích được cho xã hội.”

Nash bật cười phá lên, trong khi tôi nghiêng răng tức giận. Chí ít thì trước khi chị ta xuất hiện, anh ấy còn biết coi trọng lời nói của tôi hơn bây giờ. “Ý tưởng hay đấy Kaylee. Thế theo em cô ấy phải làm thế nào để phân biệt đâu là người tốt đâu là kẻ xấu đây?”

“Em nghĩ cứ bắt đầu từ các trại giam là được.” - Có khi ở đó chị ta lại thấy giống như ở nhà hơn ý chứ - “Hoặc không thì các băng hội ở Fort Worth cũng được. Cũng chẳng khó để tìm đối tượng mà trích hút đâu.”

Mặt Nash sầm lại. “Không đời nào có chuyện anh bảo cô ấy lái xe một mình xuống phố, giữa đêm khuya, chỉ để tìm kiếm một kẻ nào đó đáng bị ăn trong giấc ngủ! Cô ấy có thể sẽ bị giết mất.”

“Thế còn mấy vụ xuất hồn nhập quỷ của chị ta thì sao? Chẳng phải nếu chị ta không trực tiếp xuất hiện thì sẽ chẳng thể bị thương hay sao?”

“Thế em bảo cô ấy phải làm gì, bắt hiện thân của mình đi bộ mấy chục cây số rồi lại đi bộ về à? Cô ấy không thể *bay*, kể cả khi đang Mộng du. Hơn nữa, hiện thân của cô ấy cũng chỉ có thể đi xa khỏi cơ thể trong một giới hạn nhất định thôi, vì thế tính mạng cô ấy vẫn có thể bị nguy hiểm.”

“Nash, Sabine là một Con Ác Mộng biết đi. Anh nghĩ còn gì có thể đáng sợ hơn thế không?”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy không thể bị thương!” - Nash giơ tay vuốt tóc, lưng dựa mạnh ra đằng sau, mặt mày khó chịu thấy rõ - “Nghe này, anh cũng chẳng dám mong hai người chải tóc cho nhau, dùng chung son môi hay gì khác, nhưng em nói cứ như kiểu muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết ý!”

Tôi khoanh hai tay lại trước ngực và dựa lưng vào bức tường kế bên cạnh đài phun nước. “Em không hề mong chị ta chết, em thề đấy.” *Nhưng thương tật một chút thì tôi cũng không phản đối...*

Nhưng chỉ cần chị ta dám đụng một ngón tay vào mấy giấc mơ của tôi thêm một lần nữa thì đừng có trách tôi thay đổi thái độ.

“Thế thì tốt. Bởi vì bề ngoài trông cô ấy có vẻ thô lỗ thế thôi, chứ bản chất vẫn là người tốt. Không khác với chúng ta lắm đâu.”

“Ngoại trừ vụ xâm-nhập-vào-giấc-mơ-và-hủy-hoại-cuộc-đời-của-người-khác chứ gì?”

Nash nhìn tôi chăm chú, như thể đang cân nhắc xem nên giải thích thế nào cho tôi hiểu. “Em vẫn nhớ cái cảm giác ớn lạnh mỗi khi nhìn vào mắt cô ấy chứ?”

“Anh làm như để quên lắm không bằng.”

“Cô ấy cố tình làm thế đấy, bởi vì cô ấy thấy bất an khi đối diện với em. Lúc trước cô ấy không biết phải kiểm soát nó như thế nào. Ở cơ thể cô ấy toát ra một dạng sóng điện từ, gây cảm giác ớn lạnh cho người đối diện vì thế bất kỳ ai gặp cô ấy cũng sẽ có phản ứng tương tự như em. Bố mẹ Sabine đã bỏ cô ấy lại trước thềm một nhà thờ lớn ở Dallas, ngay từ khi còn ẵm ngửa. Chưa đầy 14 tuổi mà tổng cộng cô ấy đã làm cho 12 cặp bố mẹ nuôi sợ phát khiếp và bỏ cuộc. Có thể nói cô ấy chưa từng có một người bạn nào thực sự, ngoài anh. Chỉ vì sinh ra là một *mara*.”

Tôi chớp chớp mắt, bối rối trước những gì vừa được nghe. “Khoan đã, sao bố mẹ chị ta lại từ bỏ chị ta? Chẳng phải họ cũng là *mara* sao?”

Nash lắc đầu, nhưng không nói gì ngay mà đợi cho tới khi mấy cô nàng trong đội cổ vũ đi khuất hẳn.

“Loài *mara* khác với chúng ta. Họ luôn được sinh ra trong những gia đình bình thường. Cứ mỗi cô con gái thứ bảy của người con gái thứ bảy trong nhà sẽ là một Con Ác Mộng, và *cuộc đời* của cô ấy cũng vậy, cho tới khi biết được thân thể thực sự của mình và học được cách tự kiểm ăn, trước khi tự hút sạch sinh khí của bản thân. Đối lại nếu là em, em nghĩ cuộc đời của em sẽ ra sao nếu không có gia đình? Hay Emma?”

Tôi thậm chí còn chẳng dám tưởng tượng tới chuyện đó. “OK, em hiểu rồi. Sabine có một tuổi thơ bất hạnh và chịu nhiều thiệt thòi. Nhưng đấy là chuyện quá khứ rồi. Giờ chị ta đã có thể tự kiểm soát bản thân, vì thế nếu chị ta vẫn tiếp tục lựa chọn sống như thế thì hậu quả thế nào phải tự chịu thôi.” Nếu chị ta dồn tôi đến bước đường cùng.

“Anh đồng ý với em.” - Nash khoác ba-lô lên vai - “Nhưng anh sẽ không bảo cô ấy tới các nhà tù hay xuống trung tâm thành phố Fort Worth để kiếm ăn đâu. Sabine không đáng phải chịu nguy hiểm chỉ vì em không thích những gì cô ấy ăn.” - Anh ngừng lại một chút rồi nhún vai nói tiếp - “Cũng có phải cô ấy làm hại ai đâu. Cô ấy không bao giờ lấy đi quá nhiều.”

Tôi vội giật mình hỏi lại. “Ý anh quá nhiều là sao? Nếu chị ta lấy đi quá nhiều thì sẽ thế nào?”

“Kaylee, cô ấy sẽ không làm thế đâu...”

“Chuyện gì sẽ xảy ra hả Nash?” Tôi bước sát lại gần anh, khi mấy cô gái vừa gặp ban nãy từ nhà vệ sinh đi ra.

“Anh cam đoan với em Sabine chưa bao giờ vượt quá mức giới hạn cho phép. Nhưng nếu một *mara* lấy đi quá nhiều năng lượng trong cơn ác mộng, có thể khiến cho nạn nhân bị ốm, bất tỉnh, thậm chí là...” Anh ấy không nói hết câu nhưng tôi cũng có thể đoán ra.

“Chết?” - Đột nhiên toàn thân tôi nổi hết gai ốc khi nhớ tới mấy giấc mơ mà chị ta đã dệt nên cho tôi.

Nash gật đầu. “Nhưng Sabine sẽ không làm như vậy đâu...”

“Nếu anh cứ muốn tin như vậy thì tùy anh. Nhưng em có thắc mắc, nếu anh chắc chắn là chị ta vô hại như thế, sao không thấy anh tình nguyện tặng những giấc mơ của mình cho chị ta đi?”

Các vòng xoáy trong mắt anh quay mòng mòng, đôi lông mày xéch ngược hẳn lên. “Anh có thể làm thế chứ... Nhưng anh không nghĩ là em lại muốn Sabine, hay thậm chí là hiện thân của cô ấy, lờn vờn trong các giấc mơ của anh, điều khiển các giấc mơ của anh.”

Khỉ thật! Hai má tôi đỏ ửng lên. Nhưng cũng thấy có chút nhẹ nhõm khi biết anh ấy đã không để chuyện đó xảy ra.

“Thôi được rồi. Thế thì anh và em, chúng ta cùng đi làm cái gì đó phù hợp hơn cho chị ta ăn, được không?”

Nash nhún vai. “Ít ra như thế chúng ta cũng có cái để làm, thay vì cứ nghĩ vẩn vơ về những thứ mình không thể có được.”

Tôi mặt dần ra mặt một lúc trước khi kịp hiểu ra vấn đề. “Anh nói “chúng ta” ở đây là nói anh và Sabine, chứ không phải anh và em đúng không?” - Lại chẳng thế! Thôi rồi, vậy là tôi lại vừa tạo cho họ thêm một cái cớ để ở cạnh nhau rồi. Hay có khi cứ để chị ta ăn tạm mấy bữa trong đội khiêu vũ của bà chị họ tôi cho xong.

“Kaylee, cho dù Sabine có nghĩ mình cần gì ở anh đi chăng nữa thì thứ cô ấy *cần* thực sự chỉ là một người bạn mà thôi.” - Người người bắt đầu kéo về hành lang, chúng tôi chuông vào học sắp sửa vang lên - “Em phải tin lời anh khi anh nói vấn đề của cô ấy phức tạp hơn rất nhiều so với việc có một bà chị họ quái thai, một ông bố thường xuyên vắng nhà, hay một sự khủng hoảng về thân thể.”

Tôi chớp mắt và cảm nhận rõ khuôn mặt đang nóng bừng bừng của mình.

“Anh xin lỗi... “ - Nash nói tiếp, trong khi tôi vẫn còn chưa hết sốc vì những lời vừa rồi của anh nên chẳng đáp trả lại được câu nào - “Nhưng sự thật là mọi thứ với em hiện tại đều rất ổn. Điểm số tốt, những người bạn tốt, một ngôi nhà tử tế để ở và một người cha yêu thương em hết mực. Sabine không hề có những thứ ấy, và anh không có...” - Anh nuốt nước bọt rồi nhìn thẳng vào mắt tôi và nói tiếp - “Anh không có em. Không có em mọi thứ anh có đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Sự tha thiết và chân thành trong mắt anh khiến cơn giận của tôi bỗng dịu hẳn lại. Tôi không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Sau cùng, tôi cũng bật ra được cái câu mà tôi đã mong mọi nói với anh suốt hai tuần qua. “Em cũng rất nhớ anh.” Và mặt anh sáng bừng lên khi nghe thấy lời thú nhận vừa rồi của tôi.

“Vậy thì còn vấn đề gì nữa hả em?” Anh vội hỏi lại, cố gắng để tìm câu trả lời trong ánh mắt của tôi.

“Chỉ là... em không thể không nghĩ tới chuyện chị ta hẳn phải có ý nghĩa đến thế nào với anh thì anh mới sẵn sàng làm bao nhiêu chuyện vì chị ta thế này chứ...”

Anh Nash thả phịch cái ba-lô trên vai xuống sàn và bước tới sát gần tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm toát ra từ cơ thể anh, cũng như những vòng xoáy đang quay điên đảo trong mắt anh.

“Kaylee, anh yêu em. Không gì có thể thay đổi được điều ấy kể cả Sabine. Cô ấy đúng là có ý nghĩa rất lớn đối với anh, nhưng chỉ như một người bạn mà anh tưởng rằng đã đánh mất từ lâu. Giữa Sabine và anh có một quá khứ mà không phải cứ nói xóa là xóa hết được, và anh sẽ không vứt bỏ cô ấy, giống như tất cả những người khác trong cuộc đời cô ấy đã làm. Anh *không muốn* bỏ rơi Sabine, bởi vì khi cô ấy nhìn vào anh, cô ấy không nhìn thấy một thằng nghiện, hay một cầu thủ, hay bất cứ cái mác nào khác mà mọi người đang cố gắn cho anh. Cô ấy nhìn thấy con người thật của anh. Cô ấy biết con người anh trước đây và biết anh đang nỗ lực để thay đổi, với cô ấy thế là đủ. Lúc này anh thực sự rất cần một người bạn sẵn sàng chấp nhận con người hiện tại của anh và anh biết người đó không thể là em. Thế thì tại sao không để cô ấy làm điều đó?”

Tôi không muốn trả lời. Tôi cũng muốn cho anh những gì anh muốn, những gì anh cần để vượt qua quãng thời gian khó khăn này và trở lại như xưa lắm chứ. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như thế.

“Bởi vì chúng ta không thể nói trước được điều gì, anh Nash ạ. Anh tưởng rằng anh hiểu rõ chị ta nhưng anh không thể biết chị ta sẽ dám làm những gì để đạt được mục đích của mình, bởi vì lúc trước Sabine không phải theo đuổi anh. Chị ta đã có sẵn anh rồi. Còn giờ thì chị ta phải giành giật để có được thứ mình muốn, và riêng khoản này chị ta *không tồi* đâu.” Điều ấy

thì đã rõ như ban ngày rồi, cứ qua cái cách chị ta nhanh chóng nhảy trở lại vào cuộc sống của anh ấy, và được anh chàng vui vẻ đón nhận như chưa từng có cuộc chia ly, là thấy.

“Rồi sẽ đến một ngày, khi hai người đang ngồi bên nhau, cùng ôn lại những kỷ niệm ngày xưa, chẳng biết từ lúc nào hai người sẽ nhìn vào mắt nhau và những cảm xúc ngày nào chợt ùa về. Chị ta sẽ hôn anh - hoặc có khi là anh sẽ hôn chị ta - và cảm giác ấy tuyệt vời đến nỗi anh sẽ không muốn dừng lại. Và thế là chị ta sẽ chiếm được anh, còn em sẽ mất anh, tất cả chỉ vì em làm điều đúng đắn còn chị ta thì dùng thủ đoạn.”

Nash khẽ lắc đầu. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, Kaylee. Anh ước gì em có thể để anh chứng minh cho em thấy.” Anh ghé sát mặt về phía tôi, ánh mắt đau đáu nhìn tôi như muốn nhìn thấu vào tâm hồn tôi.

Anh cúi xuống gần hơn, và đôi môi tôi khẽ hé mở, toàn bộ trái tim và cơ thể tôi đã sẵn sàng để đón nhận anh trở lại mặc dù lý trí đang gào thét điều ngược lại.

Tim tôi đập thành thịch và môi anh chạm vào môi tôi - một khoảnh khắc vô cùng ấm áp và diệu kỳ. Nhưng nó đã nhanh chóng bị phá vỡ bởi một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

“Chà chà, vụ này hơi bị hay đây!”

Tôi giật mình, rời khỏi tay anh Nash và quay đầu lại nhìn. Emma đang đứng nhìn chúng tôi, miệng cười toe toét.

“Em chọn *đúng lúc* để xuất hiện ghê....” Nash vừa lẩm bẩm vừa cúi xuống nhặt ba-lô lên.

“May cho hai người là em đấy, chứ nếu là thầy Tucker thì có mà dắt tay nhau lên gặp giám thị nhé! Em vừa mới cứu hai người một bàn thua trông thấy còn gì.”

Tôi liếc qua vai cậu ấy và thấy đúng là vị HLV của đội bóng nữ đang đứng ở phía cuối hành lang thật, trên tay là một xấp thẻ phạt màu hồng đang chờ sẵn.

“Và...” - Emma rút ra một cuốn sách giáo khoa dày cộp đưa cho tôi - “... mình mang cho cậu cái này.”

Tôi cầm lấy quyển Đại số II từ tay cô bạn thân, mặt thộn ra không hiểu gì. “Sao cậu lại...?”

Emma nhún vai, mặt rất tí tởn. “Lúc này thấy hai người đang mãi tâm tình nên mình tiện đường tạt qua chỗ tủ đựng đồ của cậu luôn. Vì mình đã có linh cảm là câu chuyện của hai người sẽ khó mà kết thúc sớm để kịp đi lấy sách được.”

Emma và tôi thuộc cả mặt mã tử đựng đồ của nhau từ hồi năm một. Chính là để dùng cho những lúc như thế này. “Và mình đã đoán đúng.” Đúng lúc đó, tiếng chuông vào tiết vang lên ở từ cuối hành lang.

Thề là nếu chẳng may có mất điện thì nụ cười của Emma cũng đủ cung cấp điện cho cả trường trong suốt một tuần mất.

“Cảm ơn cậu, Emma.”

“Tí nữa cậu có thể cảm ơn bằng cách làm bài tập tiếng Pháp hộ mình.”

“Không thành vấn đề.” - Tôi trả lời, nhưng tim vẫn còn đang đập thình thịch vì nụ hôn hụt vừa rồi và cả ý nghĩa của nó - “Mình phải đi đây. Hẹn bữa trưa gặp lại nhé!”

Cả Emma và anh Nash cùng gật đầu. Tôi tiến về phía lớp Đại số trong khi hai người kia đi về hướng ngược lại. Sáng nay Emma được phép nghỉ học để đi gặp chuyên gia tư vấn, để chắc chắn rằng tinh thần của cậu ấy đã ổn, sau cái chết của anh Doug. Nghe nói mẹ cậu ấy đã phải gọi điện đến trường để xin phép.

Khi tôi chỉ còn cách lớp học có vài bước thì Sabine lù lù xuất hiện bên cạnh tôi. Hôm nay chị ta mặc áo thun, quần bò rách và đi giày Converse. Với vẻ bề ngoài như thế này, chị ta còn khác xa với mẫu bạn gái của anh Nash hơn cả tôi - ít nhất là với anh chàng Nash nổi tiếng ở Eastlake; chứ tôi không biết hồi ở Fart Worth anh ấy thích mẫu người thế nào - nhưng có vẻ như anh ấy chẳng hề bận tâm tới điều đó. Cho dù có mặc gì đi chăng nữa thì ở chị ta vẫn luôn toát ra một vẻ tự tin tuyệt đối và đó chính là điểm hấp dẫn của Sabine.

Mặc dù chuyển trường ở học kỳ cuối cùng và chẳng có người bạn nào, nhưng ở Sabine có một sự tự tin mà tôi luôn thèm muốn. Lại thêm một lý do để đưa vào cái danh sách dài vô tận Những-lý-do-ghét-loài-quỷ-*mara* của tôi.

“Chị muốn gì?” Tôi rảo bước thật nhanh, sau khi đã kịp liếc xem chị ta có mang theo vũ khí gì hay không. Giờ khi đã biết thân thể thực sự của chị ta thì ánh mắt kia lại càng khiến tôi thấy rùng mình hơn.

“Cô cùng can đảm phết nhỉ.” - Thay vì trả lời câu hỏi của tôi, chị ta chuyển sang nhại giọng

tôi - “Sabine, cắt ngay khỏi phòng tôi! Tránh xa anh Nash ra nếu không tôi sẽ khiến cho chị phải thấy nhớ nhà tù đấy!” - Chị ta dài giọng chế nhạo tôi, trong khi tôi chỉ nghiêng chặt răng, và rảo bước thật nhanh qua hành lang - “Hài thật đấy! Nhất là khi ấy cô vẫn còn đang ngồi trên tấm ga giường ướt nhep mồ hôi, tim đập thình thịch vì cơn ác mộng. Với cả nói cho mà biết, con này chưa bao giờ ngồi tù nhá. Trung tâm cải tạo, nhà giáo dục hay trại mồ côi thì có. Chứ nhà tù thì chưa bao giờ! Cô nghĩ tôi là ai, tội phạm giết người chắc?”

“Tránh xa tôi ra.”

Sabine cười phá lên. “Tôi thấy cô như kiểu vẫn chưa hiểu thế nào là cạnh tranh nhỉ.”

“Đây không phải là cuộc chiến. Đó chỉ là sự hoang tưởng của mình chị thôi.” Tôi bật lại và xém chút nữa thì trượt ngã vì bước quá nhanh.

Lúc tôi dừng lại để lấy thăng bằng, Sabine phóng vút lên đứng chắn trước mặt tôi, một tay chống lên tường chặn đường tôi. Miệng chị ta khễnh lên nhưng đôi mắt thì u tối hơn cả mọi khi, chúng reo rắc một nỗi sợ hãi còn đen hơn cả bầu trời đêm.

Một tay tôi nắm chặt lấy quai túi, tay kia ôm quyển sách Toán trong khi Sabine ghé sát mặt tôi đến nỗi mũi gần như chạm cả vào má tôi. Tôi nín thở không biết chị ta định làm cái gì. Cũng không biết *mình* nên làm gì.

“Đáng tiếc, tôi không có hứng thú với con gái, Kaylee ạ.” - Chị ta thì thầm, hơi thở phả vào má tôi âm ỉm - “Chứ không thì chắc tôi cũng thích cô đấy.”

Hơi thở của tôi như đóng băng lại trong cổ họng, và chị ta cười phá lên rồi lùi lại vài bước. “Giờ thì tôi đã bắt đầu hiểu tại sao Nash thích cô rồi. Không ngờ cô trông yếu ớt như thế mà cũng can đảm gớm.” - Nói rồi chị ta lại lùi thêm bước nữa, nhướn mày nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, như các vận động viên đấm bốc vẫn thường nhìn đối thủ của mình - “Nhưng nếu không cẩn thận, có ngày chính sự can đảm ấy sẽ làm hại cô đấy.”

“Anh ấy không hề yêu chị.” Tôi rít lên qua kẽ răng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt chị ta - một việc không hề dễ dàng gì đối với tôi.

“Tôi biết chứ.” - Sabine nhún vai và khoanh hai tay trước ngực - “Nhưng anh ấy *muốn* tôi, bước đầu như thế là đủ. Và cô chẳng thể làm được gì với điều đó. Biết vì sao không?”

Tôi không trả lời vì thế chị ta tự mình trả lời luôn. “Bởi vì cô sợ. Con người cô là một tổng thể của những nỗi lo sợ, không dám chia sẻ cùng với ai. Nhưng tôi thì không, tôi sẽ trao cho

anh ấy tất cả.” - Ánh mắt Sabine như muốn thiêu cháy cả tôi - “Tất cả những gì cô sợ không dám trao cho anh ấy.”

Tôi bấu chặt lấy quyển sách Đại số trong tay. “Chị lại chẳng cho anh ấy rồi còn gì.” Tôi hậm hực nói, và chị ta trông có vẻ khoái trá vì cuối cùng đã bắt được tôi mở miệng.

“Tôi không phải nói về sex, mặc dù cái đấy tôi cũng luôn sẵn sàng.” - Sabine nháy mắt với tôi và tôi lại thấy ghét chị ta thêm một chút nữa - “Tôi đang nói về trái tim của mình, Kaylee ạ. Nghe thì có vẻ hơi sến sẩm một tí, nhưng tôi sẵn sàng trao cho anh ấy cả trái tim mình, toàn bộ con người tôi và mọi thứ mà tôi có. Nhưng cô thì không. Nỗi sợ hãi trong cô quá lớn để có thể đặt niềm tin vào anh ấy, và cô không thể thực sự yêu một người mà cô không hề tin tưởng. Vì thế nếu cô thực sự quan tâm đến Nash, cô sẽ để anh ấy đi trước khi cuộc đời của anh ấy bị hủy hoại trong tay cô.”

Tôi cố gắng điều hòa nhịp thở của mình để không cho Sabine biết rằng lời nói của chị ta đã ảnh hưởng đến tôi. Rằng tận sâu thẳm trong lòng, tôi rất sợ chị ta nói đúng.

“Đừng nghĩ chị có thể dọa cho tôi sợ và rời xa anh ấy!” Tôi có thể nhìn thấy lớp Đại số qua vai chị ta và thầy giáo mới đang đứng ngay ngoài cửa.

Sabine bật cười, mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai. “Tôi hoàn toàn có thể làm điều đó. Nhưng tôi không nghĩ là mình sẽ phải trực tiếp làm điều đó. Tôi nghĩ lương tâm của cô sẽ làm phần lớn công việc hộ tôi, bởi vì cô thực sự quan tâm tới anh Nash. Và chỉ tới khi cô đủ dũng cảm để thành thật với bản thân, tôi nghĩ cô sẽ hiểu ra rằng cô không phải điều anh ấy cần.”

Tôi mím chặt môi lại. Tôi không muốn hỏi, không muốn bị cuốn vào trò chơi tâm lý của chị ta, nhưng tôi cần phải biết. “Thế chị nghĩ anh ấy cần cái gì?”

Chị ta lại nhún vai. “Một người chấp nhận mọi thứ của anh ấy, kể cả những khiếm khuyết. Và người đó không bao giờ có thể là cô. Cô chưa sẵn sàng đón nhận anh ấy trở lại nhưng lại không thể để anh ấy đi. Cô sợ phải ở bên cạnh anh ấy nhưng cũng lại sợ mất anh ấy. Cô đang bị tê liệt bởi chính nỗi sợ hãi của bản thân, nó đang ăn dần ăn mòn cô từ bên trong và giết chết những gì cô đã có với anh Nash.”

“Chị biết được tất cả những điều ấy qua giấc mơ của tôi sao?”

“Tôi đọc được chúng trong *ánh mắt* cô. Tất nhiên cả trong những nỗi sợ hãi thầm kín nhất của cô nữa. Tất cả đều rõ mồn một thể còn gì.”

“Chị chẳng biết gì về tôi hết...”

Sabine lại bật cười, và tôi sắp sửa hết chịu nổi âm thanh đó rồi. “Tôi hiểu cô còn hơn bản thân cô đấy, Kaylee. Tôi có thể nhìn thấy những điều cô đang cố chôn giấu. Những bí mật mà bản thân cô còn không nhận thức được. Mà kể cả nếu không thể thì tôi cũng đoán được kiểu người như cô.”

Tôi trừng mắt nhìn chăm chăm vào Sabine. “Tôi không phải là kiểu người gì hết.” - Sao tôi vẫn cứ nói chuyện với cô ta thế này? Tôi hoàn toàn có thể quay lưng bỏ đi nhưng tôi đã không dừng được. Nash nhìn thấy điều gì đó ở chị ta. Điều anh ấy thích. Điều anh ấy từng yêu, và tôi muốn biết đó là điều gì.

“Cô là kiểu người luôn tự cho là mình đúng đắn, kiểu như mình chưa bao giờ làm gì sai vì thế tự cho mình cái quyền chỉ trích tất cả những người khác. Cô cố gắng để hòa nhập với mọi người nhưng chỉ vừa đủ để không quá nổi bật, bởi vì cô sợ những ánh mắt sẫm soi của mọi người và bởi vì cô nghĩ mình ở trên tầm đám học sinh trung học. Và thành thật mà nói, cô và tôi có chút xú giống nhau ở điểm cuối cùng.”

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh, hi vọng không ai nghe thấy những lời vừa rồi của chị ta, và thở phào nhẹ nhõm vì hành lang hầu như không có lấy một bóng người.

“*Cô rõ ràng là vẫn còn trinh*” - Sabine tiếp tục, trong khi tôi tím mặt vì ngượng, nhưng lại không thể bỏ đi vì một phần trong tôi đang muốn nghe những lời này. Tôi cần phải biết chị ta nghĩ gì về mình. Tôi cần phải biết chị ta nói gì với Nash về tôi - “Và cô nghĩ điều đó khiến cô trở nên trong trắng, thánh thiện nhưng thực chất nó chỉ khiến cô lúc nào cũng căng thẳng và sợ sệt mà thôi. Mặc dù cô không dám thừa nhận nhưng rõ ràng cô có nghĩ tới sex. Nhiều là đằng khác. Nhưng cô không làm chuyện đó bởi vì khi ấy cô sẽ không còn đặc biệt nữa. Cô coi trinh tiết của mình giống như một món quà được bọc sa-tanh lông lầy, mà một ngày nào đó một chàng bạch mã hoàng tử sẽ có vinh dự nhận được nó. Nhưng cô chẳng biết gì hết, cũng không có ai đủ nhiệt tình để giải thích cho cô hiểu. May cho cô là hôm nay tôi thấy tràn trề nhiệt huyết. Vì thế, tôi sẽ nói cho biết sự thật này: Sex không phải là món quà cô tặng cho nửa kia của mình để đổi lấy một thứ hạnh phúc mãi mãi hay một chiếc váy cưới trắng toát. Cô đang hạ thấp chính mình và biến tất cả chúng tôi trở thành người xấu với cái kiểu ngây thơ ngò nghêch đó của mình đấy. Sex không phải là thứ cô làm vì *người khác*, mà là vì chính bản thân mình.”

Tôi chớp mắt. Rồi lại chớp mắt, choáng váng và tử nhục. Mặt tôi đỏ lựng hết cả lên.

Làm thế quái nào mà từ những lời dọa nạt để tôi từ bỏ Nash lại biến thành những lời giáo huấn về sex thế này? Nhưng sự thay đổi chủ đề nhanh như chong chóng này còn không bất ngờ bằng vẻ chân thành trên mặt của chị ta.

“Sao chị lại nói với tôi những lời này? Nếu chúng có ích như lời chị nói thật, tại sao lại đem

chia sẻ với một người mà chị ghét?”

Sabine nhăn mặt. “Tôi đâu có ghét cô. Nói thật tôi còn thấy thích cô ý chứ. Chỉ là tôi sẽ không để cô chen vào giữa tôi và anh Nash thôi.”

“Chị thực sự tin rằng mình có thể cứ thế mà... giành lấy anh ấy như vậy?”

“Ừ.” - Sabine gật đầu không một chút do dự - “Tôi đã tới tận đây rồi còn gì, không phải sao?” - Khi thấy tôi nhíu mày không hiểu cho lắm, chị ta bèn nói tiếp - “Đâu phải tự dưng mà tôi chuyển tới học ở đây hả Kaylee? Không lẽ cô không thấy nghi ngờ một chút nào về sự trùng hợp này?”

Cũng có thể, nhưng chỉ trong vài giây thôi... Bởi mấy tháng qua đã có quá nhiều chuyện quái đản xảy ra với tôi nên sự xuất hiện của cô bạn gái cũ cũng không có gì đáng chú ý thật.

“Tôi chuyển đến đây là vì Nash. Tôi đã phải mất một thời gian mới tìm ra anh ấy, và còn lâu hơn thế để tìm được một gia đình chịu nhận nuôi tôi ở khu vực này. Nhưng giờ thì tôi đã có mặt ở đây, và tôi sẽ không đi đâu nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, bất ngờ tới nỗi không thốt nên lời. “Chị...”

Nhưng trước khi tôi kịp nói hết câu, bỗng dưng cánh cửa phía sau lưng tôi bật mở. Tôi giật mình quay đầu lại và thấy hai nhân viên y tế đang khiêng một cái cán chạy vào hành lang.

Tiếng chuông báo muộn giờ vang lên nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu để lo lắng về điều đó.

Cánh cửa văn phòng bật mở và cô giám thị hốt hảng chạy ra, tay chỉ vào bên trong. “Ông ấy ở trong này!” - Toàn thân cô ấy run lẩy bẩy, nói không ra hơi - “Chúng tôi vừa phát hiện ra ông ấy cách đây mấy phút, nhưng tôi nghĩ chắc cũng không làm gì được nữa đâu. Tôi nghĩ ông ấy đã đi được một lúc rồi.”

Chương 10

“Ừ, ĐÚNG LÀ MỘT NGƯỜI tên John Wells thật.” Anh Tod nói, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi. Trong phòng Thể dục, không ai có thể nhìn thấy hay nghe thấy anh ấy, và tôi đang ngồi cách các nhóm học sinh khác khá xa nên cũng chẳng ai nghe thấy tiếng tôi. Hơn nữa, đeo tai nghe thể này, nếu ai nhìn vào chắc sẽ tưởng tôi đang hát theo iPod hoặc học nói tiếng Đức.

“Cảm ơn anh.” Tôi ngả người ra phía sau. Anh Tod vừa xác nhận lại một lần nữa cái tin đồn đang lan nhanh như gió khắp toàn trường.

“Ông ấy là ai thế?”

“Thầy hiệu phó.” - Được phát hiện chết trong căn phòng khóa trái, lúc sáng nay, theo như tin đồn tôi nghe được. Chelsea Simms đang phô-tô nhờ tài liệu trong văn phòng, trước tiết một - do máy phô-tô của tờ báo trường bị hết mực - thì cô hiệu trưởng Goody mở cửa đi vào tìm thầy Wells. Hôm nay là lần đầu tiên thầy ấy đi làm muộn như thế này. Lúc cô ấy phát hiện ra thầy, thầy ấy đang nằm gục trên bàn làm việc, giống như đang ngủ, trên người vẫn mặc nguyên bộ đồ của ngày hôm qua. Chỉ có điều họ không thể đánh thức thầy ấy dậy và cơ thể của thầy đã lạnh ngắt.

Nhưng đó là tất cả những gì Chelsea biết, bởi vì họ đã lập tức tổng cổ cậu ấy ra khỏi văn phòng ngay khi cô thư ký bấm điện thoại gọi cấp cứu 9-1-1.

“Anh có thể ngó qua cái danh sách đó không?” Tôi hỏi. Đó là danh sách tử thần, cho phép các thần chết biết chính xác khi nào và ở đâu, ai đó đã đến số phải chết.

“Không cần.” - Tod nhướn miệng cười - “Anh quen với người phụ trách khu vực này và anh đã hỏi rồi. Tuần này trong danh sách không có tên ai ở trường trung học Eastlake cả.”

Không có ai là sao? Vậy là anh Tod lại một lần nữa thối bay cái giả thuyết về sự trùng hợp của anh Nash. Chúng tôi đã có tới ba cái chết trong vòng hai ngày và không một ai trong số đó đến số phải chết...

Đôi lúc tôi thực sự rất ghét khi linh cảm của mình là đúng.

“Khoan đã, tự dưng sao anh lại quen được với thần chết làm việc ở trường trung học thế?” Tôi hỏi, nhưng không khỏi rùng mình trước sự thật là có hẳn một thần chết chuyên phụ trách ở trường học.

“Không phải *tự dung* mà anh quen với anh ta đâu. Anh tự coi đó là nhiệm vụ của mình, cần phải làm quen với anh ta, sau những gì đã xảy ra với mẹ Marg hồi tháng 9.”

Marg là ả thần chết nổi loạn đã lấy đi mạng sống của bốn cô gái vô tội và đánh cắp linh hồn của họ, và đó cũng là lần đầu tiên tôi được biết về Cõi Âm và các yếu tố siêu nhiên trong thế giới của mình.

“Vậy là anh không có thêm thông tin gì về thầy Wells đúng không?”

Tod nhún vai. “Họ đưa ông ấy tới thẳng nhà xác, nhưng anh vẫn kịp nhìn ông ấy một cái trước khi bị đưa vào phòng lạnh.”

“Sợ thế!”

“Nó giống như một cái tủ lạnh khổng lồ có nhiều ngăn chứa thịt thối mà.” Tod thản nhiên nói.

“Khiếp, anh lại còn so sánh thế nữa.”

Tod cười phá lên và tôi lại phải tự nhắc cho mình nhớ rằng cái chết không hề tác động tới anh ấy như cách nó tác động tới... những người khác. Những người vẫn đang sống. Tod lấy đi mạng sống của người khác để kiếm sống - nghe mới thật mỉa mai làm sao - và đã hoàn toàn miễn nhiễm với ba loại cảm xúc thường gặp nhất khi đối mặt với cái chết: Sự sợ hãi, sự đau buồn và sự tôn trọng.

“Thế... anh có phát hiện ra có gì bất thường với... cái xác không?”

Tod lắc đầu, mấy lọn tóc xoăn lòa xòa trước trán. “Anh đã nhìn kỹ rồi, lúc họ đang làm thủ tục giấy tờ, và anh không thấy có gì bất thường cả. Không thấy bị thương, không thấy có vết máu hay vết bầm tím nào. Hai mắt ông ấy nhắm nghiền, trông giống như đang ngủ.”

Đó chính là điều tôi đang lo sợ.

Tôi co một chân lên, rồi quay sang nhìn anh Tod. Hy vọng không có ai đang nhìn tôi, bởi vì giờ trông tôi rất giống như đang tự nói chuyện một mình. “Em có chuyện cần hỏi anh. Nhưng anh phải hứa sẽ không hoảng sợ, hãy nói gì với anh Nash.”

Đôi mắt xanh biếc của anh ngay lập tức sáng bừng lên, mặt đầy háo hức. “Trước giờ em có thấy anh làm hai việc đó không?”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một *mara* lấy đi quá nhiều năng lượng? Tình huống xấu nhất là gì?” Tôi đã hỏi Nash nhưng câu trả lời của anh không đáng tin, bởi anh chỉ toàn nói đỡ hoặc bào chữa cho Sabine thôi.

Tod nhìn chăm chăm vào mặt tôi hồi lâu rồi lặng lẽ lắc đầu. “Anh biết em đang định nói gì, nhưng cô ta không làm chuyện đó đâu.”

“Em có hỏi anh chuyện đó đâu. Em đang hỏi tình huống xấu nhất là gì cơ mà. Liệu chị ta có thể giết ai đó không?”

Trông anh không có vẻ gì là muốn trả lời, nhưng tôi cũng không vừa, nhất quyết im lặng chờ đợi. “Có, nhưng...”

“Và trông họ có giống như bị chết trong khi ngủ không?”

“Kaylee, anh cam đoan với em là Sabine không làm chuyện đó đâu. Cô ấy và anh có thể không phải là bạn thân của nhau, nhưng anh biết cô ấy không phải là một kẻ giết người.”

“Chị ta là một kẻ cắp, một kẻ phá hoại. Và một kẻ hành hung người khác.” Bằng một cái khay đựng đồ ăn, tôi nghĩ thầm trong bụng.

“Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy có thể giết người.”

“Anh Tod, đã có ba giáo viên chết trong hai ngày. Tất cả tại bàn làm việc, và có thể đều trong khi ngủ. Vào đúng cái tuần Sabine dọn tới đây. Anh thực sự nghĩ rằng đó chỉ là một sự trùng hợp?”

Tod lắc đầu. “Không có cái gì gọi là trùng hợp cả.” - Sau những gì đã xảy ra trong vài tháng vừa qua, nếu có điều gì chúng tôi rút ra được thì đó chính là điều này - “Nhưng không có nghĩa là cô ấy có liên quan tới những cái chết đó.”

Tôi cố nuốt giận vào bên trong. Không lẽ tôi là người duy nhất nhận thấy rằng cô nàng *mara* đó hoàn toàn có thể là một kẻ sát nhân bệnh hoạn? Cứ nhìn sự ám ảnh của chị ta với anh Nash mà xem! “Sabine tới đây và các giáo viên trong trường lần lượt qua đời. Đến một đứa ngu cũng có thể nhìn ra được điều đó.”

“Nhìn ra cái gì cơ?” - Emma ngồi thụp xuống cái ghế trước mặt tôi, ngoái đầu nhìn ra phía sau. Tôi đã không hề nghe thấy tiếng bước chân của cậu ấy - “Mình đoán là anh Tod đang ở đâu đó quanh đây đúng không? Nếu không chẳng nhẽ cậu lại hăm tới độ nói chuyện một mình.”

“Chào em, Emma.” - Tod nói, và Emma hơi giật mình khi thấy anh đang ngồi ngay cạnh tôi - “Cô ấy nghĩ Sabine...”

“Đang cố tìm cách giành lại anh Nash.” Tôi ngắt ngang lời và Tod quay sang ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó gật đầu ra chiều đã hiểu. Emma không hề biết chuyện Sabine không phải là con người và tôi muốn cứ tạm để mọi chuyện như vậy. Ít nhất là cho tới khi bọn tôi biết chắc chị ta có phải kẻ sát nhân hay không.

“À, ừ. Cái đó thì em biết rồi.” - Emma quay sang hỏi tôi - “Chuyện gì thế? Mình đã bỏ lỡ chuyện gì?”

Tod lặng thinh, hai tay khoanh lại trước ngực, rõ ràng là muốn đẩy bóng cho tôi. Cũng may là tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước. “Sáng nay chị ta đã tấn công mình ở hành lang và thuyết giảng cho mình một bài về sex.”

“Anh hy vọng là em có ghi chép lại...” Tod hấp háy mắt đầy ranh mãnh.

Tôi dùng khuỷu tay huých cho anh ấy một cái, và hơi bất ngờ trước cái mạng sườn rắn chắc của anh. “Chị ta nói nếu mình thực sự quan tâm tới anh Nash, mình nên để anh ấy đi. Chị ta cứ làm như anh ấy sẽ ngã ngay vào vòng tay chị ta nếu mình chấp nhận từ bỏ không bằng.”

Nói xong tôi bỗng thấy chột dạ khi cả anh Tod và Emma đều chỉ im lặng nhìn tôi.

“Hai người nghĩ là anh ấy sẽ làm vậy thật sao?” Tim tôi thắt lại, giống như đang bị ai đó dùng tay bóp nghẹt.

“Có thể, nhưng anh nghĩ là ngã vào lòng chứ không phải vào vòng tay.” Tod nói bằng cái giọng tưng tửng thường ngày.

“Họ từng gần bó với nhau trong một thời gian dài và giờ vẫn rất thân nhau, Kay a” - Emma nói, rón rén theo dõi phản ứng của tôi trước khi nói tiếp - “Có lẽ cậu là lý do duy nhất khiến họ không đến với nhau, và nếu cậu nói với anh Nash rằng cậu sẽ không bao giờ quay lại với anh ấy nữa, và rằng anh ấy hãy quên cậu đi, thì *chẳng có lý do gì* mà anh ấy không đến với chị ta.”

Giờ tôi có biện minh thế nào thì cũng là nói dối, mà sự thật thì lại quá tàn nhẫn. “Sao cũng được.” - Cuối cùng tôi nói - “Dù thế nào thì mình cũng không từ bỏ anh ấy đâu.”

“Mà này, không phải giờ này hai đứa đáng ra đang phải ở trong lớp sao?” Anh Tod hỏi, rõ ràng là đang tìm cách thay đổi chủ đề.

“Em trống tiết này.” Và lý do duy nhất ngăn tôi không bỏ ra ngoài ăn trưa chính là vì bạn tôi ai cũng có giờ vào tiết ba. Nói ra mới nhớ...

“Mình tưởng cậu có giờ Họa mà?” Tôi hỏi Emma.

Cô nàng nhún vai và giơ cao cái bút lông mà thầy Bergman thường dùng để phát cho học sinh, như là một tấm thẻ bài, mỗi khi có người xin đi vệ sinh. “Cứ *coi như* đường tiêu hóa của mình có vấn đề đi. Người như thầy Bergman sẽ không đặt câu hỏi về chuyện đó đâu.”

“Và em định chuồn đi luôn cả tiết à?” - anh Tod ngao ngán lắc đầu - “Đúng là khổ thân cho ông thầy nào gặp phải đứa học sinh như em.”

Emma nhe răng cười. “Gớm anh cứ làm như hồi đi học anh chưa bùng tiết bao giờ ý.” - Nói rồi cô nàng giơ cây bút lông và nói - “Mà thôi, mình phải quay lại lớp đây. Đi lâu quá thầy lại nghi. Gặp lại cậu ở bữa trưa nhé?”

Tôi gật đầu.

“Đi ăn ở quán Chick-fil-A đi. Anh thèm món bánh waffle ở đó chết đi được.” Tod hớn hỏ nói, lúc Emma vừa mới đi được khoảng hai bước.

“Chết rồi mà vẫn ăn được hả Casper?” Cô nàng ngoái đầu lại trêu.

“Anh là thần chết, chứ không phải là ma nhé.”

“Thế anh có tiền không?” Tôi hỏi, tự dưng thấy vui vì được đi ra ngoài ăn trưa. Mà không phải nhìn mặt mụ Sabine.

Tod cau mặt lại. “Không, nhưng anh có thể trả em sau.” Anh ấy chẳng bao giờ có tiền, bởi vì thần chết không được trả lương bằng tiền mặt.

“Mình sẽ mời cả hai người bữa trưa, nếu hai người mua gì đó về cho mình.” Emma quay lại, thò tay vào trong túi quần. Nhưng như thế đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải giáp mặt với Sabine ở bữa trưa.

Emma đưa cho tôi một tờ 20 đô la và tôi ngáp ngừng cầm lấy tờ tiền. Làm cô bạn thân thất vọng mà không có một lời giải thích nào hợp lý, hay căn rằng chịu đựng vẻ mặt khó ưa của Sabine...?

Cuối cùng tôi cất tờ 20 đô la vào trong túi và đứng dậy. “Cậu muốn ăn gì nào?”

“Ức gà và khoai tây chiên. Và một lon Coke. Cảm ơn cậu, Kay!” Nói xong cô nàng quay lưng chạy thẳng xuống cầu thang và ra khỏi phòng Thể dục, trong khi tôi và anh Tod cũng bắt đầu đứng dậy rời khỏi đó.

“Em nghĩ với khoảng thời gian rảnh rỗi của mình, anh sẽ kiếm được ổi tiền nếu đi làm thêm ở tiệm Pizza Hut.” - Anh ấy chỉ phải làm việc 12 tiếng/ngày ở bệnh viện còn lại 12 tiếng kia là được tự do hoàn toàn. Do đó phần lớn thời gian anh ấy thường cảm thấy buồn chán bởi vì thần chết không cần ăn hay ngủ - “Này nhé, anh chỉ việc đi ra bãi để xe và hô biến một cái tới địa chỉ cần giao hàng.” - Tôi búng tay cái tách rồi hạ giọng nói tiếp, khi phát hiện ra có một nhóm học sinh đang đi về phía tôi - Anh sẽ trở thành người lập kỷ lục giao hàng nhanh nhất cho mà xem.”

Tod khịt mũi một cái. “Em làm như anh thích dành cả cuộc đời sau khi chết của mình làm thằng đi giao bánh pizza không bằng.”

Tôi nhún vai. “Nhưng ít ra thì anh sẽ được trả bằng tiền mặt. Và có thể cả bằng pizza nữa.”

Trong một thoáng trông mặt anh đã có vẻ xuôi xuôi rồi, nhưng xong nghĩ thế nào anh lại nhất quyết lắc đầu. “Nếu thế thì ai sẽ hiện ra và khiến em phát điên lên khi em và *ai đó* định làm *chuyện gì* đó lúc không có bố ở nhà? Em phải thừa nhận là anh đóng một vai trò rất quan trọng trong cuộc đời em đi.”

“Đúng là bó tay với anh.” Tôi lắc đầu chịu thua.

Chúng tôi đi qua dãy phòng học đóng im ỉm dành cho lớp Họa và Nhạc và tiến ra bãi đậu xe. Nhưng vừa đi tới cổng thư viện bỗng nghe có tiếng hét thất thanh phát ra từ trong đó. Ngay lập

tức Tod và tôi lao vội vào thư viện và thấy Chris Metzger, Chủ tịch CLB Rô-bốt đang đứng giữa cái bàn và cái ghế, nơi anh ta rõ ràng vừa ngồi trước đó, mặt mũi đỏ bừng, hai mắt mở to, trước ánh mắt sừng sốt của những người xung quanh.

“Chris?” - cô thủ thư lật đật chạy lại - “Có chuyện gì thế? Em không sao chứ?”

“Vâng ạ. Em xin lỗi.” - Chris nhanh chóng dọn đồng sách vở trên bàn và tôi nhận thấy hình cái bìa sách in hằn bên má trái của anh ta - “Chỉ là một giấc mơ ngu ngốc thôi ạ.” Nói rồi anh ta vội vàng rời khỏi thư viện, hai má vẫn đỏ ửng, chẳng hiểu vì ngượng hay vì sợ nữa.

Tôi huých cho Tod một cái và anh cau mày nói. “Anh biết. Anh biết.”

“Là Sabine.” - Tôi thì thào nói, lúc anh đi theo tôi ra ngoài hành lang - “Nhưng khi chị ta Mơng du, cơ thể của chị ta sẽ trông giống như đang ngủ đúng không anh? Mà chị ta có thể đi đâu để ngủ gật mà không bị đánh thức dậy giữa chừng khi đang ở trường thế này?” Không phải là thư viện. Chắc chắn là như vậy...

Tod nhún vai. “Phòng chứa đồ chẳng? Hay phòng thay quần áo?”

Tôi lắc đầu. Trong giờ ăn trưa hay sau khi tan học thì có thể. Chứ trong giờ học thì chắc chắn hai phòng đó luôn có người. Và rồi đột nhiên tôi sực nghĩ ra... “Xe ô tô của chị ta.”

Tôi chạy như bay dọc theo hành lang, lòng thầm hy vọng sẽ không bị thầy cô nào phát hiện ra. Anh Tod đi theo tôi, nhưng khi không nghe thấy tiếng bước chân của anh, tôi hiểu rằng anh đang không để cho ai nhìn thấy hay nghe thấy mình, ngoài tôi.

Tôi đẩy cửa ra ngoài sân đúng lúc Sabine cũng vừa chui ra khỏi xe ô tô. Vừa nhìn thấy tôi, chị ta liền nhoẻn miệng cười và giờ tay vẫy như đúng rồi, sau đó sải chân đi về phía sân trong vào căng-tin. Chúng tôi gần như đã phải chạy mới bắt kịp theo chị ta.

“Chị đang làm cái quái quỷ gì thế?” Tôi sảng giọng hỏi. Ơn trời, anh Tod vẫn không hề bỏ rơi tôi để chạy theo món bánh waffle. Nhưng cũng phải thôi, người đang cầm tiền Emma đưa là tôi cơ mà.

Sabine nhún vai, chân vẫn tiếp tục đi và không hề có ý định dừng lại. “Đi bộ. Một hình thức vận động phổ biến nhất của học sinh các trường trung học Mỹ.” - Nói rồi chị ta khẽ liếc xuống chân tôi - “Kỹ năng của cô cũng khá phết nhỉ.”

“Tôi đang nói về Chris Metzger. Chị không thể ngang nhiên đi vào giấc mơ của người khác ngay giữa ban ngày như thế. Lại còn ở trường học nữa chứ.”

“Sao lại không, ai bảo họ ngủ ở trường. À mà cô có biết Metzger sợ những chú hề không? Phải gọi là *khiếp sợ* ý. Năm 4 tuổi, cậu ta đến dự sinh nhật của cậu em họ và bị chú hề dồn vào sau nhà và...”

“Sabine.” Ờn Chúa, anh Tod đã kịp lên tiếng ngay lúc ấy, cắt ngang cái câu chuyện mà tôi không hề muốn biết kết thúc.

Cô nàng *mara* chớp mắt đầy kinh ngạc. Nhưng rồi chị ta nhanh chóng lấy lại vẻ tự tin thường ngày của mình. “Anh Tod! Anh Nash cũng nói anh đã quay lại. Thế... anh thấy cuộc sống sau khi chết thế nào?”

Anh Tod nhún vai, tỏ ra khá hòa nhã. “Nói chung là tẻ nhạt. Được cái không phải di chuyển bằng tàu xe hay điên cuồng tập thể dục để giữ dáng.” Anh giang rộng hai tay như muốn khoe cái cơ thể trẻ mãi không già của mình.

Sabine nhướn một bên lông mày. “Nghe có vẻ là anh được lợi đấy chứ.”

Lại thêm một cái nhún vai. “Chết cũng có cái hay của nó.”

Tôi trừng mắt nhìn hai người bọn họ nhưng chẳng ai buồn để ý tới tôi. Tại sao tôi lại bị mắc kẹt giữa một gã thần chết và một cơn ác mộng sống thế này?

“Vậy là anh được chứng kiến con người trước khi chết đúng không?” - Sabine hớn hờ hỏi anh Tod - “Họ có tỏ ra sợ hãi không? Anh có bao giờ ngồi lại và nghĩ “Ôi mình yêu công việc của mình quá!” không?”

“Cũng có một chút sợ hãi. Anh làm việc ở bệnh viện nên phần lớn những người đó đều biết trước là mình sắp chết rồi vì thế họ cũng không có nhiều thời gian để lo lắng về chuyện đó.”

“Anh Tod!” - Tôi gắt lên, quá chán ngán với màn chào hỏi xã giao rất không lành mạnh của họ - “Chị ta vừa *hút năng lượng* của một người giữa ban ngày ban mặt. Anh có thể ít nhất *giả vờ* như chuyện đó không hề *ok* được không?”

Tod khẽ mỉm cười với tôi - như thể anh ấy thích thú với phản ứng vừa rồi của tôi hơn là khó chịu với việc làm của chị ta - sau đó quay sang cô nàng *mara* và nghiêm mặt lại.

“Cô ấy nói đúng đấy, Sabine ạ. Em như thế là hơi bất cần đây. Có phải vì Nash không?”

Sabine ngồi xuống cái bàn đầu tiên trong sân trong rồi nhún vai nhìn chúng tôi. “Em không biết *chuyện này* là sao. Em chỉ làm cái việc em cần phải làm, kiếm một chút điểm tâm thôi mà. Tự dưng hai người xuất hiện và hợp lực chống lại em là sao? Thật không công bằng chút nào.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Đây là chuyện chị tìm cách giết chết Chris Metzger ngay giữa tiết ba, chỉ vài giờ sau khi hút cạn sinh khí của thầy Wells tại bàn làm việc của thầy ấy. Chị không những là một kẻ sát nhân mà còn là một con lợn. May là chị không thể tăng cân vì thứ năng lượng ấy chứ không chắc bọn này sẽ phải lăn chị ra khỏi đây như lăn một cục kẹo bông khổng lồ mất.”

Sabine thản nhiên nhìn tôi, mặt không hề để lộ một chút cảm xúc nào, trong khi tôi biết mặt mình đang đỏ phừng phừng như một quả cầu lửa do quá tức giận. Sau đó chị ta quay sang hỏi anh Tod. “Cô ấy có phải quên uống thuốc hay bị phê thuốc không anh? Cô ta đang nói cái quái quỷ gì thế không biết?”

“Tôi đang nói về thầy Wells.” - Tôi bước tới đứng vào giữa Sabine và anh Tod để chị ta không thể tiếp tục vờ như không nhìn thấy sự tồn tại của mình - “Thầy hiệu phó? Và thầy Wesner. Cô Bennigan. Và mới vừa xong, Chris Metzger. Chị không thể đi lang thang giết hết người này đến người khác mỗi khi thấy đói bụng được!”

“Tôi không biết cô đào đâu ra mấy chuyện hoang tưởng đó nhưng tốt hơn hết hãy *tránh xa* các chất gây nghiện ra Cavanaugh ạ! Tôi không hề làm gì tổn hại tới Metzger. Cậu ta sẽ chẳng thấy nhớ chút năng lượng tôi vừa lấy đâu. Và nếu tôi muốn Metzger chết thì giờ cậu ta đã nằm trong nhà xác rồi. Còn các vị giáo viên kia, tôi thậm chí còn chưa hề biết nỗi sợ hãi của họ là gì, nói gì đến việc đi vào giấc mơ của họ. Nỗi sợ hãi của mấy người già ăn chán lắm, của người trẻ ngon hơn nhiều. Tội gì tôi phải ăn đậu phụ trong khi có thể ăn thần bò?”

“Chị nói dối.” Tôi rít lên qua kẽ răng và Sabine chỉ phá lên cười.

“Tôi đã làm khá nhiều việc mà bản thân tôi không hề tự hào, cũng không hề hổ thẹn, nhưng nói dối không phải là một trong số đó. Việc gì tôi phải vất vả cố gắng để rồi cho người khác nhận công? Ví dụ, sau này khi anh Nash về với tôi thì đó không phải là do cô từ bỏ mà là vì tôi đã cố gắng để giành lấy anh ấy.”

Những lời nói của Sabine khiến tôi tức hộc máu mắt và cánh tay của tôi vung lên. Nhưng tôi không hề nhận ra là mình đã tát chị ta, cho tới khi thấy chị ta giơ tay ôm một bên má và lòng bàn tay của tôi rất như vừa nắm vào dây điện bị hở.

Tod há hốc miệng nhìn tôi, rõ ràng là anh ấy đang bất ngờ vì phản ứng của tôi chứ không phải vì lời nói của Sabine.

Sabine đứng nhìn tôi trân trối. Kể từ khi biết nhau tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ta mặt sốc đến như vậy. Và điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhưng rồi chị ta mỉm cười và bỏ tay ra, để lộ vết năm ngón tay đỏ hằn trên má trái. “Giải lăm! Giờ thì chúng ta chính thức bắt đầu cuộc chơi được rồi! Tôi chưa bao giờ có ý định sẽ chơi kiểu động tay động chân như thế này, nhưng nếu cô cứ nhất quyết thì...” Sabine co ngón tay lại thành nắm đấm và tôi bỗng dưng chột dạ. Cũng may là anh Tod thấy vậy vội đứng ra ngăn chị ta lại.

“Tránh ra, thần chết!” - Sabine gầm lên và mặc dù tim tôi như đang muốn rớt ra khỏi lồng ngực vì sợ, tôi vẫn kịp nhận ra rằng chị ta trông đỡ đáng sợ hơn khi không cười. Sự giận dữ hợp với chị ta hơn, và có vẻ như nụ cười mà tôi vẫn thường thấy thực chất chỉ là cái mặt nạ để che giấu con người thực của chị ta mà thôi - “Chính cô ta là người kiểm chuyện trước!”

“Ai bảo em khiêu khích người ta!” Anh Tod đã phải hiện nguyên hình để giữ chặt lấy hai vai của chị ta.

“Nếu cô ta muốn dùng vũ lực để giành lấy anh ấy thì em sẽ chiều luôn. Em sẽ chơi rất công bằng - không có mấy vụ đọc-nỗi-sợ-hãi đâu, em thề đấy.”

Ôi, tiêu rồi! Mạch máu trong người tôi đập nhanh đến nỗi tôi có cảm giác cơ thể như sắp nổ tung. Tại sao tôi lại đi tát chị ta cơ chứ? Sabine đã từng ở tù còn tôi cả đời thậm chí còn chưa đâm ai bao giờ.

Có điều không hiểu sao tôi chẳng hề thấy ân hận vì việc làm của mình. Mặc dù có thể tôi sắp bị chị ta đánh cho lệch quai hàm trước toàn trường cũng nên. Sabine là một con quỷ ác mộng chuyên đi cướp bạn trai của người khác và giết hại người vô tội. Cần phải có ai đó đứng lên chống lại chị ta.

Và có vẻ như người ấy chính là tôi.

“Không, Sabine.” - anh Tod bước sang bên trái khi chị ta định luồn qua người anh. Còn tôi chỉ biết đứng đơ ra như một con dử hơi, không biết phải làm gì.

“Cô định để một người đã chết bảo vệ cho mình đấy à hay là thử dùng cảm xông lên chiến

đầu vì bạn trai của mình xem nào?” Sabine nói, giọng nửa mỉa mai nửa khiêu khích.

“Chuyện này không liên quan gì tới anh Nash.” - Tôi lớn tiếng nói, khá yên tâm vì đã có anh Tod đứng chắn cho phía trước. Giận dữ, bối rối và sợ hãi - ba thứ cảm xúc trái ngược này đang quần đảo trong người tôi, giống như ba cơn bão nhỏ đang hợp lại với nhau để tạo thành một trận siêu bão - “OK, cũng có một chút liên quan tới anh ấy thật. Nhưng cái chính vẫn là vì chị đã hại chết quá nhiều người vô tội.”

Sabine dừng lại, không tiếp tục vật lộn với anh Tod nữa, chỉ quay sang nói với anh. “Cô ta bị điên rồi. Anh cũng thấy là cô ta bị điên đúng không?” Và qua cái cách chị ta theo dõi phản ứng của tôi, tôi hiểu rằng chị ta đã biết.

Tôi sững người lại. “Anh Nash đã kể cho chị nghe sao?”

“Đâu cần anh ấy phải kể. Tôi biết cô sợ cái gì và tại sao.” Mặt Sabine đầy hả hê - “Nhưng tôi sẽ không kỳ thị cô vì điều đó.”

Tôi đứng đó, toàn thân run lên vì giận. Nhưng Sabine vẫn tiếp tục không chịu buông tha cho tôi.

“Tôi không nghĩ là cô hiểu, Cavanaugh ạ.” - Chị ta vờn qua vờn lại một lúc rồi giơ tay gạt anh Tod sang một bên - “Tránh ra đi thần chết. Em không làm gì cô ấy đâu.” Anh Tod đành miễn cưỡng tránh sang một bên nhưng vẫn đứng sát bên cạnh tôi, phòng trường hợp có gì còn nhào vào kịp. Và tôi vô cùng biết ơn anh vì điều đó.

Giờ thì toàn bộ sự chú ý của Sabine đều đang tập trung hết vào tôi. “Cái đã có giữa anh Nash và tôi không phải là quá khứ. Mà là *mãi mãi*. Cô chỉ giống như một cơn cảm nắng bất chợt của anh ấy mà thôi. Một *bean sidhe* nữ duy nhất mà anh ấy biết, ngoài mẹ mình ra. Hiển nhiên là anh ấy sẽ cảm thấy tò mò rồi nhưng tất cả chỉ có thể thôi. Rồi khi cơn cảm nắng ấy qua đi anh ấy cũng sẽ quên được cô, và tôi sẽ ở đó đợi anh ấy quay về.”

“Đấy không chỉ đơn thuần là sự tò mò.” Tôi khẳng khái phủ nhận. Không thể nào! *Đó không phải là sự thật!*

“Cô nói đúng - cũng có một phần là mặc cảm tội lỗi.” - Sabine khoanh hai tay trước ngực, chân dậm ra như đàn ông. Vậy mà chẳng hiểu sao trông chị ta vẫn rất cuốn hút, khác hẳn tôi - “Cô đã khiến anh ấy dần vật và cảm thấy tội lỗi vì sự nghiện ngập của mình, trong khi thực tế mọi chuyện đều là lỗi của cô. Nash không đáng phải chịu đựng sự khổ sở ấy một mình. Nếu thực lòng quan tâm tới anh ấy, cô đã phải túc trực bên anh ấy hàng đêm, giúp anh ấy vượt qua những cơn đau đớn, vật vã vì thiếu thuốc. Cô đã ở đâu khi anh ấy nằm ốm liệt giường, cơ thể gần như không còn chút sức sống nào?”

Cảm giác tội lỗi lại một lần nữa trỗi dậy trong tôi, nhưng chị ta vẫn chưa chịu ngừng lại.

“Nếu thực sự quan tâm tới anh ấy, cô đã không bảo anh ấy hãy tránh xa khỏi đầu cô. Sức Ảnh hưởng là một phần của con người anh ấy. Vậy mà cô cấm anh ấy không được phép sử dụng đến nó. Như vậy có khác nào bảo anh ấy không được là chính mình khi ở bên cạnh cô.”

“Chị không biết những việc anh ấy đã làm...” - Tôi cố kìm nén để không bật khóc trước mặt Sabine - “Tôi *biết* anh ấy đã không kể với chị.”

“Cô thật ngây thơ, ngây thơ đến mức tội nghiệp, Kaylee ạ.” - Sabine lắc đầu nhìn tôi - “Giữa Nash và tôi không hề có bất cứ bí mật nào cả. Anh ấy đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe. Đó là một lời thú nhận không hề dễ dàng gì đối với anh ấy: Từ việc anh ấy đã nói dối cô thế nào, thúc ép cô ra sao đến việc để cho tên quý đốn đốn thân xác của cô... tất cả anh ấy đều nói hết với tôi. Và khi nói ra những lời đó, anh Nash đã nhìn tôi như thể số phận của anh ấy đang nằm trong tay tôi và chỉ cần một ánh mắt phán xét của tôi thôi, anh ấy sẽ bị nguyên rửa suốt đời. Nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Bởi vì Nash có thể nói với tôi mọi chuyện. Anh ấy có thể nói với tôi về cảm giác tội lỗi khi cố dùng sức Ảnh hưởng để ép cô lên giường với anh ấy. Đó là một trong những nỗi sợ hãi lớn nhất của anh ấy và anh ấy sợ là đúng. Đáng ra Nash không nên làm như thế với cô bởi vì người như cô sẽ không thể chấp nhận được điều đó. Cô quá mong manh dễ vỡ. Chỉ cần một cú chạm mạnh cũng có thể khiến cô vỡ tan ra thành hàng triệu mảnh Kaylee nhỏ li ti, sắc nhọn và vụn nát. Và anh ấy sẽ phải nhặt nhạnh lại từng mảnh vỡ ấy.”

“Nhưng tôi thì khác. Tôi không dễ dàng tan vỡ như thế.” - chị ta nói tiếp - “Và thử đoán xem còn gì nữa...” - Đột nhiên chị ta hạ giọng chuyển sang thì thầm và khi chị ta nghiêng người ghé sát vào tai tôi, anh Tod đứng bên cạnh tỏ ra khá căng thẳng - “Chuyện này nói ra có thể khiến cô nghĩ tôi là một đứa con gái chả ra gì nhưng tôi *thích* được như thế. Sức Ảnh hưởng của anh Nash? Đó là một trò chơi của sự kiểm soát - một thử thách để xem ai là người nắm quyền kiểm soát, và nó rất phù hợp với một đứa như tôi. Một đứa luôn phải kiểm soát bản thân từng giây từng phút, ngày này qua ngày khác, để không làm cho người khác khiếp sợ khi nhìn vào mắt mình. Nhưng sau đó lại có thể để cho một người kiểm soát mình trong vài phút... Cảm giác đó vừa nhẹ nhõm và vừa phấn khích, rất *thú vị*. Anh Nash không thể làm tổn thương tôi và tôi không thể làm tổn thương anh ấy. Chúng tôi có thể là chính mình khi ở bên nhau, và đó là điều mà cô và anh ấy sẽ mãi mãi không bao giờ có được. Bởi vì cô không hề tin tưởng anh ấy. Và cô sẽ không bao giờ tin. Và sâu thẳm trong trái tim mình, anh ấy biết điều đó.”

Chương 11

4 GIỜ 23 PHÚT CHIỀU, ai đó gõ cửa nhà tôi. Tôi vừa mới lôi bịch bắp rang bơ ra khỏi lò vi sóng, đang định lên mạng xem có tìm được thông tin gì về Sabine không. Bất kỳ cái gì có thể khiến Nash và Tod thừa nhận nghi ngờ của tôi là hoàn toàn có cơ sở.

Ban đầu, tôi do dự không muốn mở cửa. Nhỡ đâu là Con Ác Mộng kia đến để trả thù vụ bị tôi tát hồi trưa, đúng lúc anh Tod đang không có ở đây để ngăn chị ta? Nhưng tôi đã tự trấn an mình: Điều cuối cùng tôi cần lúc này là có thêm một nỗi sợ hãi nữa, và mặc dù từng có tiền án tiền sự thật nhưng Sabine không phải là loại người thích dùng vũ lực. Kiểu của chị ta sẽ là nửa đêm nửa hôm lén vào giấc mơ của tôi và bắt tôi mơ thấy cảnh bị chị ta nện cho như tử, sau đó là cảnh chị ta ôm hôn anh Nash để ăn mừng chiến thắng. Nói chung là chỉ bạo lực tới mức ấy thôi, chứ không hơn.

Tuy nhiên, để cẩn thận, tôi vẫn lén nhìn qua cửa sổ trước và vô cùng sững sốt khi nhìn thấy anh Nash. Đáng nhẽ không nghe thấy tiếng đỗ xe là tôi phải đoán ra ngay mới phải.

Tim tôi đập thình thịch khi chạy ra mở cửa cho anh, nhưng tôi không mời anh vào nhà.

Anh cũng không hề mỉm cười với tôi. “Em đã đánh Sabine thật đấy à?”

“Vâng.” - Tôi quay trở vào trong nhà, với đồng bài tập ngón ngang trên ghế sô-pha. Anh khép cửa lại sau lưng rồi đi theo tôi vào bên trong.

“Sao em lại làm thế?”

Tôi nhướn mày nhìn anh ấy, rồi với tay lấy bịch bắp rang bơ. Mùi bắp rang bơ thơm phức phả vào mặt tôi. “Đáng ra anh phải hỏi sao em lại chờ tới bây giờ mới đúng!”

Nash thở dài, ngồi phịch xuống cái ghế bành yêu thích của bố tôi, trong khi tôi đổ bắp rang bơ vào bát. “Cô ấy không chịu nói cho anh biết lý do.”

Tôi làm mặt sốc. “Em tưởng chuyện gì hai người cũng kể với nhau? Sao chị ta nỡ giữ bí mật với cả người bạn tri kỷ như anh cơ à?”

Nash cau mày, nhưng trông thất vọng nhiều hơn là giận dữ, “Nếu em không nói, anh sẽ đi hỏi anh Tod”.

“Điều gì khiến anh nghĩ là anh ấy sẽ nói?”

“Anh ấy sẽ nói thôi, nếu nghĩ rằng điều đó có thể giúp cho em hoặc chọc tức Sabine.”

“Em thấy họ nói chuyện có vẻ hợp nhau lắm mà. Nhất là cái khoản đen tối và mờ ám giống y như nhau.”

Anh nhún vai. “Anh ấy thích em hơn.” - Nash cởi áo khoác vắt lên thành ghế - “Kể cho anh nghe đi mà Kaylee. Chuyện gì đã xảy ra trong tiết ba thế?”

Anh Tod và tôi chuồn ra tiệm Chick-fil-A trước khi cả tiếng chuông báo giờ ăn trưa vang lên, chủ yếu là để tránh không phải chạm mặt với anh Nash và Sabine. Chúng tôi đã nhắn tin hẹn gặp Emma ở đây luôn. Và tôi đang cân nhắc tới chuyện từ nay sẽ ra ngoài ăn trưa luôn, để tránh đụng độ với cả hai.

Tôi rắc muối lên bắp rang bơ, tránh không nhìn vào mắt anh ấy. “Chị ta nói chị ta sẽ ngủ với anh. Thật ra cũng chẳng có gì ngạc nhiên - em biết chị ta muốn gì - nhưng cái cách chị ta nói câu đó mới khiến em nổi điên. Chị ta dám ngạo mạn tuyên bố rằng em không có gì để cho anh còn chị ta có mọi thứ anh không thể cưỡng lại được.”

“Và em tin lời cô ấy à?”

Tôi đóng nắp máy tính lại và ngược lên nhìn anh. “Em không biết phải tin vào cái gì nữa rồi. Anh kể cho chị ta nghe các chuyện của em. Anh không có quyền nói về em khi em không có mặt ở đó.”

“Không phải anh nói với cô ấy về em. Anh chỉ kể cho cô ấy nghe về *anh*. Nhưng em lại chiếm một phần quá lớn trong cuộc đời anh. Và thật không may là cả một phần lớn trong những sai lầm gần đây của anh. Kaylee ơi, điều anh cần ở Sabine và điều anh cần ở em là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

“Anh có thể nói rõ hơn không?” Tôi bốc một vốc ngô cho vào mồm nhưng thấy nhạt thếch.

“Anh cần em như cái cách anh vẫn luôn cần em.”

“Như cái cách anh đã từng cần chị ta?” Nash đã từng yêu Sabine - thật lòng - nhưng giờ tuyên bố là đã quên chị ta. Nếu anh ấy đang nói dối, chẳng phải sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ nhận ra rằng mình muốn quay lại với chị ta? Còn nếu những gì anh ấy nói là thật, liệu điều đó

có nghĩa anh ấy cũng sẽ dễ dàng quên tôi như đã quên chị ta?

“Ừ,” - anh nói, và tôi sống người mất vài giây... cho tới khi nhận ra rằng anh ấy đang trả lời cái câu mà tôi đã nói ra bằng lời, chứ không phải cái câu tôi đang nghĩ này giờ trong đầu - “Nhưng giờ cô ấy chỉ là một người bạn thôi.”

“Anh đã nói điều đó với chị ta chưa?”

“Lần nào gặp anh chẳng nói.”

Tôi đẩy bát bắp rang bơ ra xa, đột nhiên mất hết cả hứng ăn. “Thế thì chị ta mắc chứng điếc có chọn lọc rồi.”

“Ừ thì cô ấy cũng hơi cứng đầu và là một người luôn biết rõ bản thân muốn gì.” - Anh ngừng lại, và tôi ngẩng mặt lên thấy anh đang chăm chú nhìn tôi - “Anh ước sao có thể nói điều tương tự về em.”

Tôi nhắm mắt lại, lòng rối như tơ vò. Tất nhiên tôi biết mình muốn gì rồi. Nhưng Sabine nói đúng - tôi sợ phải ở bên anh Nash khi anh ấy còn đang vật lộn với những cơn nghiện ngập, bởi vì chỉ cần Nash yếu lòng, dù một lần thôi, anh ấy sẽ lại lún sâu vào Cõi Âm. Và khi ấy, tôi cũng sẽ bị cuốn theo vào cái guồng quay ma quỷ đó, dù muốn hay không. Nhưng tôi lại không nỡ nói thẳng vào mặt Nash rằng tôi không có lòng tin tuyệt đối vào khả năng hồi phục của anh.

Vì thế tôi chọn cách im lặng. Một sự im lặng đau đớn và căng thẳng, như thể có một sợi dây thép gai đang cuốn chặt lấy tâm hồn hai chúng tôi. Cuối cùng anh Nash cũng lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào mấy ngón tay đang đan chặt vào nhau đặt trên đùi.

“Kaylee, em có nghĩ tới chuyện quay trở lại với anh không? Bởi vì nếu em không định quay lại với anh và anh lại bảo cô ấy ra đi thì anh sẽ cùng lúc mất cả bạn gái và cô bạn thân nhất của mình.”

“Giờ chị ta là bạn thân nhất của anh cơ đấy?” Sao lại có thể như thế được? Chị ta mới chuyển đến đây chưa đến ba ngày!

“Cô ấy đã trở lại làm bạn thân nhất của anh *một lần nữa*. Chắc em cũng thấy vị trí ấy dạo gần đây đã bị bỏ trống rồi.” - Nash khẽ gắt lên, và tôi chợt nhận ra đây là lần hiếm hoi, kể từ sau cái chết của anh Doug và tình trạng điên loạn của anh Scott, anh ấy chịu để lộ ra nỗi đau đớn và sự cay đắng mà anh vẫn cố chôn chặt bên dưới những cơn thèm thuốc và những lần mất kiểm soát của mình - “Còn anh Tod thì hầu như không nói chuyện với anh, em biết rồi đấy.”

“Thế thì anh cần phải tìm một người bạn nào đó tử tế hơn.” - Tôi đứng dậy, hậm hực đi vào trong bếp, với bát bắp rang bơ trên tay - “Một người không nhầm nhe tìm cách đá em ra khỏi cuộc đời anh hay sống trên nỗi sợ hãi của bạn bè anh.”

Nash đứng dậy đi theo tôi vào bếp. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh!”

“Có mà anh chưa hỏi đúng câu hỏi thì có!” - Tôi đặt cái bát vào bồn rửa rồi quay sang đối mặt với anh - “Em có muốn quay lại với anh không ý hả? Có. Rất muốn là đằng khác. Mặc dù một phần trong em nghĩ rằng không nên. Nhưng giờ không chỉ là chuyện muốn hay không muốn nữa rồi. Em cần phải biết chắc rằng điều tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Dù là một chút cũng không được.”

“Em không hề tin anh.” Nash khoanh hai tay trước ngực, quai hàm bạnh lại.

“Và chị ta nói với anh là em sẽ không bao giờ tin anh đúng không?” - Tôi hỏi lại và anh ấy gật đầu - “Anh có nhận ra chị ta đang cố làm gì không? Chị ta đang cố làm anh tin rằng em sẽ không bao giờ tin tưởng anh trong khi bản thân lại đang làm mọi cách để anh phản bội lòng tin của em. Mọi chuyện đều đã được chị ta sắp xếp lên kế hoạch hết rồi.”

“Thế cô ấy nói có đúng không?”

“Em không biết!” - Tôi vút bịch bắp rang bơ vào trong thùng rác, quyết tâm giữ khoảng cách với Nash, bởi vì cứ ở gần anh là đầu óc tôi lại mù mịt hết cả đi, không nghĩ được cái gì hết, dù có hay không có sức Ảnh hưởng của anh. Mỗi khi anh ấy ở gần tôi, tôi chỉ muốn được ôm lấy anh, tận hưởng cái cảm giác ấm áp khi được nép mình trong vòng tay anh. Cái cảm giác mà tôi vẫn có thể có được nếu tôi chịu tha thứ cho anh - “Lòng tin là thứ anh cần phải nỗ lực thì mới lấy được, nhưng không phải bằng cách ngày ngày lớn vồn bên cô bạn gái cũ cho tới nửa đêm như thế.”

“Anh rất mong em có thể đừng coi cô ấy là bạn gái cũ của anh nữa, hãy nghĩ đấy là một người bạn của anh thôi.”

“Em cũng chỉ mong chị ta nghĩ được như thế!” Tôi bật lại Nash, có cảm giác như sắp nổ tung vì cơn giận sục sôi trong lòng. Trông anh Nash thật mệt mỏi và khổ sở, còn tôi chắc không khác gì một con điên. Vì thế tôi quyết định hít một hơi thật sâu để có thể lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị cho câu chuyện sắp nói ra sau đây.

“OK, anh nghe em nói này.” - Tôi vốn không định làm thế này, tôi vốn định chờ đến khi có

được bằng chứng cụ thể rồi mới nói nhưng giờ tôi thấy việc chờ đợi cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi - “Chúng ta cứ nói mãi về chuyện này cũng chẳng thay đổi được gì đâu.”

Nash nhú mày tỏ ý không hiểu. “Sao em lại nói thế?”

“Em nghĩ chị ta đã giết họ, anh Nash ạ. Thầy Wesner, cô Bennigan, và thầy Wells. Cô “bạn thân nhất” của anh là một kẻ giết người.”

“Không đâu.” - Nash lắc đầu không một chút do dự và tôi bỗng thấy có chút ái ngại cho anh. Cũng chẳng dễ dàng gì thật, khi mà từ trước tới nay anh ấy vẫn chỉ toàn tự dối lòng và giờ phải đối mặt với một sự thật quá phũ phàng.

“Sao vậy, chị ta cũng không hề nói chuyện đó với anh à? Có lẽ chị ta mới là người không đáng tin.”

Nash bước tới chỗ bàn ăn ở góc phòng và kéo ghế bảo tôi cùng ngồi xuống nói chuyện. Tôi miễn cưỡng gật đầu rồi ngồi xuống cái ghế anh vừa kéo ra cho tôi, còn anh ngồi xuống cái bên cạnh. “Kaylee, Sabine không hề giết những giáo viên đó. Anh hiểu, thật bất thường khi có ba giáo viên lần lượt qua đời chỉ trong vòng có hai ngày. Rõ ràng có gì đó đáng ngờ ở đây. Nhưng chắc chắn nó không hề liên quan tới Sabine. Sao em có thể nghĩ ra được chuyện như vậy cơ chứ?”

“Bởi vì *mara* là loài chuyên đi hút sinh khí của con người trong những giấc mơ của họ.” - Tôi cảm thấy rất không cam tâm, và cũng có phần hơi xấu hổ, vì nói mà không có bằng chứng nhưng tôi tin là mình đúng - “Sabine xuất hiện ở Eastlake và đột nhiên có ba giáo viên bị chết. Tất cả đều chết trong khi đang ngủ. Em suy luận như thế có gì là không lô-gíc không?”

“OK, nhưng cũng không có nghĩa là đúng. Sabine không giết người. Tại sao cô ấy phải làm thế khi mà chỉ cần gieo một cơn ác mộng là cô ấy đã có đủ năng lượng để dùng rồi? Cô ấy thậm chí còn không cần phải nạp năng lượng hằng đêm.”

“Ai bảo anh là không. Chị ta chẳng phải đã mò đến tìm em hai đêm liên tiếp đấy thôi, xong hôm nay lại vừa gieo vào đầu Chris Metzner một cơn ác mộng ngay giữa tiết ba nữa chứ. Và đấy cũng chính là nguồn cơn của vụ xung đột ban sáng.”

Nash lại gật đầu. “À, ừ, cô ấy có kể chuyện với Metzner rồi.”

Chị ta đã kể thật ư? Sao chị ta lại thừa nhận chuyện đó nhỉ? “Nhưng như thế không có nghĩa là cô ấy giết người. Cô ấy không làm chuyện đó đâu Kaylee ơi...” - Nash giờ tay lên xoa trán. Rõ

ràng sự cố chấp của tôi đang khiến anh ấy đau đầu - “Anh ước gì em có thể hiểu Sabine như anh hiểu cô ấy. Khi đó em sẽ hiểu tại sao anh lại một mực khẳng định như vậy. Sabine thích để mọi người nghĩ rằng mình là một người gai góc, và có thể cô ấy đúng như thế thật. Nhưng cô ấy không phải là kẻ giết người. Thậm chí cô ấy còn không hề thích đánh nhau. Nếu có cũng chỉ là để tự vệ mà thôi.”

Tức là chị ta cũng đã từng đánh nhau. Nhiều hơn một lần.

“Anh Nash, bố em đã biết chuyện về các thầy cô rồi.” - Về thầy Wesner và cô Bennigan - “Và bố nói sẽ tìm hiểu về những cái chết ấy. Rõ ràng là có chuyện gì đó không ổn! Em cần phải nói cho bố biết. Và em sẽ kể cho bố nghe về cả Sabine nữa.”

“Khoan đã.” - Các vòng xoáy trong mắt Nash đột nhiên chuyển động dữ dội và anh vội chộp lấy tay tôi, ghì chặt trên mặt bàn - “Đừng nói với bố em về Sabine. Anh xin em đấy, Kaylee. Nếu em nghĩ là cô ấy thì chắc chắn bố em cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng anh có thể lấy linh hồn mình ra để thề là Sabine không hề làm chuyện đó.” - Ánh mắt anh nhìn tôi đầy khẩn khoản và tha thiết, và trái tim tôi như muốn vỡ vụn khi nhận ra rằng anh quan tâm chị ta đến nhường nào - “Hãy cho anh vài ngày, anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

“Anh định chứng minh bằng cách nào?” Tôi nhẹ nhàng rút tay lại.

“Hồ sơ bệnh án của bệnh viện.” - Anh thốt lên, sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ - “Anh sẽ nhờ anh Tod lấy hộ anh. Qua đó sẽ chứng minh được là họ đều chết một cách tự nhiên.”

“Anh nghĩ thế thật đấy à?” - Tôi nhướn một bên lông mày lên hỏi anh, hai tay khoanh lại trước ngực - “Thế anh nghĩ trên biên bản tử thi sẽ viết cái gì khi một người bị quỷ *mara* hút cho cạn kiệt sinh khí?”

Nash thở dài. “Chắc sẽ lại là nhồi máu cơ tim.” - Như kiểu đó là nguyên nhân tử vong của hầu hết các ca đột tử ý - “Anh hiểu ý em muốn nói gì rồi. Nhưng anh sẽ tìm cách khác để chứng minh cho em thấy. Vì thế trước mắt em đừng nói gì với bố vội. Nếu bố em nghĩ Sabine là người nguy hiểm, xong lại thấy anh chơi với cô ấy, chắc chắn ông sẽ cấm không bao giờ cho anh gặp em mất. Hãy đợi anh thêm vài ngày thôi, được không Kaylee? Anh không muốn mất em.”

“Có mà anh không muốn mất *chị ta* thì có.”

Nash lại cầm lấy tay tôi và lần này tôi đã để yên cho anh cầm, mặc dù lý trí bảo tôi điều ngược lại. “Cả hai người anh đều không muốn mất.”

“Thế còn mẹ anh thì sao? Bố em thế nào cũng nhờ bác em và mẹ anh điều tra vụ án lần này. Và mẹ anh biết Sabine đã quay lại đúng không?”

“Ừ nhưng bà rất *hiếu* Sabine. Sẽ không có chuyện mẹ anh đưa cô ấy vào dạng tình nghi đâu. Nhưng nếu em nói chắc chắn bố em sẽ tin lời em.”

Tôi nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Sao lại không cơ chứ? Khi không thể tìm ra bằng chứng chứng minh Sabine không hề giết thầy Wells, cô Bennigan và thầy Wesner, đến lúc ấy anh ấy sẽ buộc phải đối mặt với sự thật thôi. Và hiển nhiên anh ấy sẽ không còn muốn tiếp tục ở bên cạnh chị ta nữa, một khi đã sáng tỏ chị ta chính là kẻ giết người.

Đúng không?

TTT

“SAO, HÔM NAY THẾ NÀO??” Tôi hỏi ngay khi Alec vừa bước vào đến cửa.

“Ờ thì vẫn như mọi ngày thôi. Bắp rang bơ, soda, kẹo dẻo và bim bim.”

“Tôi không phải hỏi cái đấy.” - Tôi mỉm cười nhìn Alec. Cảm giác được nói về những chuyện bình thường thật tuyệt! Không phải lo nghĩ về những gã bạn trai cũ nghiện ngập hay những cơn ác mộng mang tên bạn-gái-cũ hay những thầy cô giáo đột nhiên qua đời. - “Ý tôi là buổi phỏng vấn cơ.”

“À à.” - Đôi khi tôi vẫn thắc mắc không hiểu tại sao cùng là một màu mắt giống nhau mà sao mắt của Alec thì sáng như mã não, còn của Sabine thì tối lập hoàn toàn - “Được nhận rồi! Tuần tới tôi bắt đầu đi làm, làm ca ba. Tối nay tôi đã nộp đơn xin nghỉ ở rạp Cinemark rồi.”

“Tốt quá! Nhưng mà tận ca ba cơ à? Thế thì mệt lắm đấy!”

Alec nhún vai, đi vào bếp. “Đằng nào thì ban đêm tôi cũng có ngủ mấy đâu. Có gì cần thì ngủ bù vào ban ngày là được.”

“Cũng đúng. Nhưng bọn tôi sẽ nhớ anh ở rạp lắm đấy.”

Anh ta mở tủ lạnh lấy một lon Coca còn tôi khẩn trương dọn dẹp đồng sách vở này giờ đang

bày bừa trên ghế để trả lại giường cho khổ chủ. Trông Alec có vẻ mệt. “Rồi sẽ quen thôi. Các cô cũng đâu muốn làm việc mãi với một ông già như tôi, đúng không?” Nói rồi anh ta nhe răng cười với tôi nhưng tôi không thể không tự hỏi có bao nhiêu phần trong đó là thật.

“Đừng nói vậy mà. Tâm hồn anh có thể là 45 tuổi thật nhưng bề ngoài anh vẫn là một anh chàng 19 tuổi trẻ tuổi, đẹp trai và hấp dẫn, vì thế chắc chắn sẽ chỉ toàn những điều tốt đẹp đến với anh thôi.”

“Nhất là với công việc mới này.” Bố tôi đột nhiên chêm vào một câu. Tôi quay đầu lại và thấy bố đang đứng ở cửa phòng khách, trên tay là quả táo đã cắn được một nửa.

“Sao bố không nói với con là anh ấy đã được nhận vào làm?” Bố tôi đã về nhà được vài tiếng, ngồi ăn hết nửa cái bánh pizza và nghe tôi tường thuật về cái chết của thầy hiệu phó, vậy mà chẳng hề hé răng tới nửa lời về chuyện của Alec.

“Đây là tin vui của Alec, phải để cậu ta báo chứ. Và con đừng có gọi cậu ta là hấp dẫn.”

Tôi đảo tròn hai mắt và mỉm cười nhìn bố, sau đó kẹp mấy tờ bài tập Hóa vào quyển sách giáo khoa. “Thôi hai đồng nghiệp cứ ngồi đây ăn mừng tiếp đi nhá, con đi ngủ đây.”

“Sớm thế á?” Bố ngó đầu nhìn vào cái đồng hồ treo trong bếp. Mới có hơn 10 rưỡi.

“Con đang trong tuổi lớn, cần phải ngủ đủ giấc.” Thật ra tôi đang định ôm laptop lên giường để vào mạng xem có thông tin gì liên quan đến Sabine không.

“Đây, con cứ bình thường như thế này có phải hơn không.” Bố nói với theo, lúc tôi đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng khách.

Tôi nhe răng cười trừ rồi đi vào phòng đóng cửa lại. 20 phút sau tôi vẫn đang ngồi trên giường ôm laptop thì đột nhiên thấy anh Tod lù lù xuất hiện giữa phòng.

“Ồi mẹ ơi!” Tôi giật mình, nhảy dựng lên, xem chút nữa thì đánh rơi luôn cả cái máy tính.

“Xin lỗi nhé.” Tod vội nhoài người ra giữ lấy cái máy tính hộ tôi rồi ngồi xuống mép giường.

“Anh làm gì ở đây thế?” - Tôi gập máy tính lại rồi đặt lên cái bàn cạnh giường - “Bố em sẽ

giết anh mất nếu...”

Anh ấy cười phá lên. “Chừng nào anh vẫn còn chết thì mấy lời đe dọa kiểu ấy chẳng có tác dụng gì với anh đâu.”

“Có chuyện gì thế anh Tod?”

Anh ấy thở hắt ra và tránh không nhìn vào mắt tôi. “Anh không có ý rình rập bọn họ đâu. Anh thề đấy. Ít nhất là lần này. Anh chỉ định đến tìm mẹ anh thôi vì cứ nghĩ hôm nay bà được nghỉ làm.”

“Và anh đã nhớ nhầm?” Tôi đoán chúng tôi đang nói về anh Nash và cô bạn gái cũ. Đột nhiên bụng tôi quặn thắt lại vì lo lắng.

“Ờ, mẹ anh vừa đi thì Sabine đến.”

“Thế thì có liên quan gì đến em?” Ai chẳng biết hai người đấy vẫn thường xuyên gặp nhau ở nhà anh ấy, chỉ mong là anh Nash sẽ giữ lời hứa bảo chị ta từ bỏ đi thôi.

“Anh nghĩ em cần phải đến xem.”

“Vì sao?” - Tim tôi như muốn ngừng đập - “Có phải bọn họ đang...?” Tôi thực sự không muốn xem nếu đấy là sự thật.

“Không phải như em nghĩ đâu. Họ chỉ đang nói chuyện thôi. Nhưng anh nghĩ em cần phải xem cái cách họ ở bên nhau để hiểu rõ hơn mối quan hệ của họ. Để hiểu tại sao Nash không thể để Sabine đi. Bởi vì nếu em quyết định đón nhận lại Nash, anh nghĩ em sẽ không chỉ nhận lại được một mình cậu ta.”

“Anh Tod, em không muốn...”

“Hãy tin anh, Kaylee.”

Chương 12

TRỜI VỀ ĐÊM càng lúc càng lạnh tê tái mà tôi lại không hề mang theo áo khoác. Lúc này tôi chỉ chăm chăm bắt anh chàng thần chết quay mặt đi cho mình thay quần áo nên quên bồng mất vụ áo khoác. “Thế bọn mình làm thế nào để...?”

“Vào nhà mà không bị ai nhìn thấy ý hả?” - Anh Tod hỏi, và tôi gật đầu. Lúc này khi chuồn ra bằng đường cửa bếp tôi đã bắt Alec phải thề giữ bí mật rồi đi bộ suốt cả quãng đường vì sợ bố tôi sẽ nghe thấy tiếng nổ máy và dậy mất. Sau cùng, anh Tod và tôi cũng đến được trước cửa nhà anh Nash, ngấm nhìn ngôi nhà chìm trong màn đêm - “Giờ đến đoạn vui nhất đấy. Hy vọng thế.”

“Hả? Là sao?” - Tôi chột dạ, quay sang nhìn anh chàng thần chết nhưng chỉ nhận được một cái nhún vai. Chính cái điệu bộ không mấy tự tin của anh bỗng dưng làm tôi thấy lo lo - “Em bỏ sót chuyện gì à?”

“Anh mới thử có mấy lần. Căn bản anh chẳng tìm được ai để thực hành cùng cả...”

“Thực hành cái gì?” Tôi ngắt lời.

“Em chỉ cần nhớ mấy điều cơ bản là đủ.”

“Mấy điều gì?” - Tôi nhú mày nhìn anh, nhưng anh chỉ nhe răng cười rất ma mĩnh - “Anh đang nói về chuyện gì thế?”

“Anh định sẽ biến hình nhảy vào phòng Nash. Cùng với em.”

“Anh làm thế được ý hả?” Nếu vậy, tại sao trước giờ anh ấy chẳng hề nói gì với bọn tôi? Chúng tôi đã có thể tiết kiệm được một lố thời gian và xăng xe rồi!

“Ừ, được. Nhưng mà anh vẫn chưa thành thực cho lắm. Mỗi lần mới chỉ đưa được một người và cũng không đi được quá xa.”

“Vì thế nên bọn mình mới phải đi bộ thế này à?”

“Ừ.” - Nụ cười trên môi anh nở rộng hơn - “Với cả anh cũng chưa đủ mạnh, hoặc chưa đủ kinh nghiệm, để giữ cho em cũng một lúc vừa tàng hình vừa vô thanh được. Vì thế em nhớ phải

thở thật nhẹ nhàng và đừng có nói gì đấy.”

“Anh Tod! Em không thể vào trong kia và rình rập anh Nash được! Anh ấy sẽ nghe thấy chúng ta và mọi chuyện càng rối tung lên mà thôi. Anh ấy sẽ không bao giờ tin bọn mình nữa!”

Anh nhướn mày nhìn tôi, đôi mắt xanh sáng bừng lên dưới ánh đèn đường. “Em đang lo *cậu ta* không tin *bọn mình* ý hả?”

Công nhận như thế cũng ngược đời thật, dạo gần đây giữa hai chúng tôi đã có quá nhiều vấn đề về lòng tin rồi.

Vấn đề thực sự không phải là nguy cơ bị anh Nash phát hiện mà là việc tôi để cho anh Tod thuyết phục mình tham gia vào mấy chuyện rình rập này. Vì thế đã đâm lao đành phải theo lao thôi, còn sợ gì bị bắt quả tang nữa.

“Thế em phải làm những gì?”

“Em chỉ cần nắm lấy tay anh và giữ im lặng. Nhớ đừng có thả tay anh ra đấy, nếu không muốn thành linh hiện ra giữa phòng nhà người ta và gây ra những hiểu lầm không đáng có. Mà anh thì chúa ghét mấy trò hiểu lầm.”

“Em nhớ rồi.”

“Sẵn sàng chưa?”

“Chưa.” - Tôi lắc đầu quầy quậy, toàn thân run lẩy bẩy vì lạnh - “Nhưng cứ đi thôi, trước khi hàm răng của em va lập cập vào nhau.” Mà khi ấy thì còn lâu tôi mới giữ được chúng im lặng.

Tod cầm lấy tay tôi, và trong giây lát mắt tôi chỉ nhìn thấy mỗi mình anh ấy, và tôi bắt đầu quen dần với hơi ấm của anh bên mình. Các ngón tay của anh khế đan vào tay tôi, sau đó nắm lấy thật chặt, và tôi thề là mình đã nhìn thấy những vòng xoáy mờ mờ trong mắt anh.

Tim tôi bỗng đập loạn nhịp và tôi vội chớp mắt để phá vỡ cái mối liên kết bằng mắt ấy. Sau đó tôi lại chớp mắt một lần nữa, bối rối vì những gì mình suýt nhìn thấy được trong mắt anh.

Tod vẫn tiếp tục nhìn tôi thêm một giây nữa, rồi lắc đầu thật mạnh và quay trở lại với cái

điều nhấp môi quen thuộc. “OK, chúc anh may mắn đi!”

“Chúc anh may mắn!”

“Anh đùa đấy.” Tod đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi im lặng. Chưa đầy một tích tắc sau, tôi bỗng thấy hẫng một cái và toàn thân nhẹ bẫng, giống y như cái cảm giác lúc chơi xích đu hồi nhỏ.

Tôi nhắm chặt mắt lại. Chưa đầy một giây sau, mọi thứ dường như đã bình thường trở lại. Tôi khẽ hé mắt và thấy căn phòng của anh Nash đang dần hiện ra trước mắt. Tôi há hốc mồm kinh ngạc và xém chút nữa thì buột miệng thốt lên thành tiếng nhưng đã bị cái siết tay của anh Tod nhắc nhở.

Và cùng lúc đó, tiếng ù trong tai tôi biến mất và tôi bắt đầu nghe được trở lại.

“... và trời bắt đầu đổ mưa tầm tã, lúc chỉ còn cách nhà anh có hai dãy nhà đúng không nhỉ?” Sabine hỏi và anh Nash cười phá lên. Bọn họ đang nằm cạnh nhau, sắp bụng xuống giường, hai khuỷu tay chống lên còn chân thì vắt vẻo trên gối. Trước mặt họ, ở phía cuối giường, là một cuốn album ảnh đang được mở ra. Anh Nash vừa nói vừa lật từng trang.

“Tiếc là bọn mình đã không chụp ảnh lại! Anh vẫn nhớ hôm đấy bọn mình đã bị ướt sũng, đến nỗi đôi giày của anh đến tận ngày hôm sau vẫn không thể khô nổi.”

“Anh còn nhớ bọn mình đã phải giữ ấm bằng cách nào không?” Đây là lần đầu tiên tôi thấy Sabine dịu dàng với ai như thế. Anh Nash quay sang nhìn chị ta và môi hai người chỉ còn cách nhau có vài phân.

Tôi nín thở và anh Tod siết chặt lấy tay tôi như để nhắc tôi giữ im lặng. Nhưng tôi biết, nếu giờ hai người họ hôn nhau, tôi sẽ không thể kìm nén được cơn thịnh nộ cùng cảm giác bị phản bội của mình. Hơn nữa, nếu chuyện đó xảy ra thật thì việc tôi có giữ im lặng hay không cũng không quan trọng nữa. Và việc anh Tod và tôi đột nhiên hiện ra giữa phòng anh Nash, trong khi anh ấy đang mãi ôm hôn cô bạn gái cũ, sẽ chẳng còn là vấn đề gì to tát.

Nhưng anh Nash đã không hề hôn Sabine, mà chỉ nhe răng cười và tiếp tục cúi đầu vào quyển album, chỉ có đôi má hơi ửng hồng của anh là dấu hiệu duy nhất chứng tỏ kỷ niệm ấy vẫn còn có chút ảnh hưởng đối với anh.

Đáng ra tôi phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng. Đáng ra tôi phải thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh vượt qua được cái cảm dỗ mà đa phần các chàng trai thường khó vượt qua. Thế

nhưng nhẹ nhõm đầu chẳng thấy, tôi chỉ thấy cái vị cay cay chát chát nơi đầu lưỡi. Kỷ niệm về cái ngày hai người họ cùng chạy trong mưa, và say đắm trong tình yêu, đến giờ vẫn còn ít nhiều ảnh hưởng tới anh ấy. Chứng tỏ Nash vẫn chưa hề bán chúng cho lão Avari để đổi lấy thứ hơi thở độc hại kia. Anh ấy chọn giữ lại những kỉ niệm về Sabine nhưng sẵn sàng đánh đổi những kỉ niệm về hai chúng tôi.

“Sao anh có thể quên được.” Nash vừa nói vừa giơ tay lật sang trang khác, hoàn toàn không có ý thức về sự hiện diện, và nỗi cay đắng, của tôi. Còn Sabine chăm chú nhìn anh, thay vì xem ảnh.

“Nếu có thể thì anh có làm không? Quên đi ý?” - Chị ta hỏi - “Liệu anh có quên em không?”

Mắt anh mở to và dù đứng ở xa nhưng tôi vẫn nhìn thấy các vòng xoáy đang chậm rãi chuyển động trong mắt anh. “Không, anh sẽ không bao giờ quên em hay bất cứ kỉ niệm nào mà chúng ta từng có với nhau, Sabine ạ. Em đại diện cho mọi cái đầu tiên của cuộc đời anh, và điều đó vẫn có một ý nghĩa nhất định đối với anh, kể cả bây giờ, khi mọi thứ đã thay đổi. Sẽ luôn là như vậy.”

Nụ cười trên môi Sabine trở nên méo xẹo, kiểu không biết nên cười hay nên khóc. “Hồi đó anh có đi tìm em không, Nash?” - Khi thấy anh lặng thinh không nói gì, chị ta liền hỏi tiếp, giọng nghe như sắp tru lên khóc. Không ngờ một người gai góc như chị ta cũng có mặt yếu đuối như thế này! - “Sau khi dọn đi, anh thậm chí có nghĩ tới chuyện đi tìm em không?”

Anh Nash gấp cuốn album lại và ngồi dậy, còn Sabine cũng lật người lại, nằm ngửa ra nhìn anh. “Có, anh đã gọi đến nhà Holser để báo với em là anh sắp dọn đi, nhưng họ không cho anh gặp em, thậm chí đến lời nhắn cũng không cho anh gửi lại.”

Chị ta gật đầu và đưa tay vén tóc sang một bên. “Tên anh không có trong danh sách được phép nhận cuộc gọi của em. Với cả, em đã bị tước hết mọi đặc quyền sau khi họ phát hiện ra cái điện thoại di động anh đưa cho em.”

“Sau đấy anh đã thử gọi đến nhà Harper nhưng họ cũng không biết tin tức gì về gia đình mới nhận nuôi em. Đến trường hỏi thì chỉ biết em đã chuyển trường, còn chuyển tới đâu thì họ không chịu nói. Còn trên mạng thì em dường như không hề tồn tại.”

“Ừ, em cũng phải mãi mới tìm ra được anh.” - Sabine nhắm mắt lại rồi nằm nghiêng đầu sang một bên - “Em thật quá ngốc khi nghĩ rằng anh sẽ chờ em.”

“Bina...” Sự dằn vặt và nét buồn bã hằn rõ trên khuôn mặt anh Nash. Mặc dù rất muốn ghét chị ta nhưng giây phút ấy chẳng hiểu sao cơn giận dữ của tôi tự dừng cứ biến đi đâu mất. Sabine đích thực là cô gái đầu tiên của anh Nash về mọi mặt, kể cả lần thất tình đầu tiên.

“Anh có bao giờ tự hỏi mọi chuyện sẽ thế nào nếu anh không dọn đi? Nếu em không bị bắt lại không?”

“Anh...” - Nash thở dài, và các vòng xoáy bắt đầu chuyển động chậm rãi trong mắt anh, chứng tỏ lòng anh đang rối bời và đầy mâu thuẫn - “Anh có. Nhưng chuyện đó giờ không quan trọng nữa Bina à. Luyến tiếc cũng chẳng thay đổi được điều gì. Mọi chuyện đã không thể quay trở lại như xưa.”

“Vẫn có thể đấy.” Chị ta vươn tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán anh ấy và tôi đã phải cắn chặt môi để không hét lên phản đối. Tôi không muốn chị ta đụng vào người anh ấy. Không bao giờ.

“Không.” - Anh cầm lấy cổ tay chị ta chặn lại, trước khi chị ta kịp vuốt tóc anh thêm lần nữa - “Mọi chuyện giờ đã khác rồi.”

“Vì cô ta đúng không?” - Sabine nhìn thẳng vào mắt anh Nash và hỏi. Anh gật đầu, rồi buông tay chị ta ra - “Cô ta nghĩ em đã giết mấy thầy cô đó.”

“Anh biết.”

“Anh có tin lời cô ta không?”

“Tất nhiên là anh biết em không làm chuyện đó rồi. Nhưng ngược lại, em chẳng hề cho cô ấy một lý do nào để tin em cả.”

Sabine nhăn mặt lại rồi ngồi dây đối mặt với anh Nash. “Em chưa hề nói dối cô ta một lần nào. Và em cũng chẳng quan tâm tới chuyện cô ta tin hay không tin em.”

Nash đặt cuốn album xuống gối. “Sabine, em cần phải quan tâm dần đi. Bởi vì một mình anh là không đủ, em cần phải có nhiều hơn một người bạn.”

Chị ta lắc đầu quày quật, mái tóc đen xòa xuống mặt. “Anh là tất cả những gì em cần.”

Chưa bao giờ tôi lại thấy chị ta yếu đuối đến như vậy. Nói đúng hơn, chị ta như một con người trái ngược hoàn toàn khi ở bên anh Nash. Không hiểu tôi nên thở phào vì thấy chị ta còn

lưu lại chút phần người, hay là nên tức điên vì phần người ấy chỉ hiện hữu khi chị ta ở cạnh bạn trai của tôi mà thôi.

“Không đúng.” - Nash nói - “Khi ấy, anh là tất cả những gì em có thì đúng hơn. Em chưa bao giờ có cơ hội phát triển với bất kỳ mối quan hệ nào bởi em không thể kiểm soát được khả năng của mình. Nhưng giờ thì em có thể rồi.”

“Anh im đi. Anh chỉ đang nói thế để chọc tức em mà thôi.”

“Anh đang nói sự thật mà.” - Anh nhe răng cười - “Còn chọc tức em chỉ là phần phụ thôi.”

“Á à, vậy là anh muốn thấy em nổi điên ý gì?” Sabine bật cười rồi kéo Nash nằm lại xuống giường, gác một chân lên người anh và quặp chặt lấy anh. Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi có cảm tưởng như nó đang muốn xé rách cả lồng ngực. Tôi cố giằng tay ra khỏi anh Tod nhưng anh ấy vẫn nắm chặt lấy tay tôi và khế lắc đầu, như muốn bảo tôi hãy chỉ nhìn thôi, đừng nói gì hết.

Sau đó thì sao? Chúng tôi sẽ như hai bóng ma bay qua cửa sổ và lặng lẽ biến mất?

Sabine nhìn chăm chăm vào mặt anh Nash, mái tóc dài của chị ta đang che khuất mắt của cả hai người bọn họ. “Anh đã quên lúc em nổi điên thì sẽ thế nào rồi à?” Nhưng qua ánh mắt hấp háy và nụ cười tinh quái của chị ta, tôi có linh cảm Sabine có cách thể hiện cơn điên khác hẳn với người bình thường.

“Anh chẳng quên chuyện gì hết Bina à.” - Nash nắm lấy cổ tay cô bạn gái cũ rồi nhẹ nhàng đẩy chị ta ngồi lại xuống giường - “Kể cả về Kaylee. Chúng ta sẽ khó mà tiếp tục như thế này nếu em không biết kiềm chế.”

“Chúng ta *chỉ có thể* tiếp tục nếu em không kiềm chế lại mới đúng.”

“Anh nói nghiêm túc đấy.” - Nash chống khuỷu tay, nghiêng người sang một bên - “Em nên cho Kaylee một cơ hội. Cô ấy biết em là ai. Cô ấy có thể trở thành một người bạn tốt của em, nếu em chịu để cho cô ấy thử. Nếu em ngừng ngay cái trò dọa dẫm người ta mỗi khi gặp mặt nhau.”

Ồi... không nhé, tôi *không thể* làm bạn tốt với một Con Ác Mộng lúc nào cũng nghĩ tới chuyện trả thù như thế. Anh ấy mất trí rồi chắc?

Sabine khịt mũi, phải công nhận là trông rất dễ thương. “Em chẳng có việc gì phải dọa nạt

cô ta cả, mọi chuyện tự nhiên cứ thế đấy chứ.”

Tôi ném cho anh Tod một cái nhìn sắc như dao. *Rốt cuộc thì tôi còn phải đứng đây xem đến khi nào nữa?*

Tod hất hàm chỉ về phía gương nơi Sabine đang nhìn Nash như thể anh là đốm sáng duy nhất lóe lên giữa đêm tối mịt mùng.

Nash nhìn Sabine như thể cô là một câu đố phức tạp, hóc búa mà anh đang cố tìm lời giải đáp, và tôi biết rất rõ cái nhìn đó. Anh đã từng nhìn tôi như thế khi lần đầu tiên chứng kiến tôi cất tiếng hát cho linh hồn của một người xa lạ, trước khi tôi biết mình là một *bean sidhe*. Anh đã từng nhìn tôi như thế khi tôi là cô gái mà anh tôn trọng và cảm thấy muốn giúp đỡ khỏi những đau khổ, không cần biết tôi có cần giúp đỡ hay không. Tôi đã từng yêu cái nhìn đó.

Giờ thì tôi ghét nó.

“Sabine!” - Cuối cùng, khi thấy chị ta không có vẻ gì là chịu nhượng bộ, Nash đành lên tiếng - “Hãy đọc suy nghĩ của anh đi.”

“Cái gì?” - Lần đầu tiên, kể từ lúc cùng anh Tod vào đây tới giờ, tôi mới thấy chị ta khó chịu ra mặt như vậy - “Không.”

“Anh muốn em đọc nỗi sợ hãi của anh. Một cách thật nghiêm túc. Hãy đi vào tận sâu bên trong và xem thử xem anh thực sự sợ điều gì.”

Giờ thì mặt chị ta đang nhăn tít lại, giọng đầy hoài nghi. “Tại sao?”

“Anh nghĩ nó sẽ giúp em hiểu anh hơn.”

“Thế nếu em không muốn hiểu thì sao?”

Anh khế nhích lại gần và nhìn thẳng vào mắt chị ta, “Thế thì em quá là hèn và anh thấy xấu hổ vì em.”

Sự giận dữ và cả nỗi cay đắng bùng nổ cuộn cuộn trên khuôn mặt xinh xắn của Sabine. Chị ta cau mày hỏi. “Anh đang định chọc giận em thật đấy hả?”

“Anh chỉ đang đưa ra một lời thách đố thôi. Chẳng phải trước đây em vẫn thích những lời thách đố hay sao? Không lẽ em đã thay đổi?”

Một nụ cười mới khẽ nở trên môi Sabine, chậm rãi và u tối, hết như đôi mắt đen của chị ta. “Chả có gì thay đổi cả. Đó chính là điều em vẫn cố nói với anh từ đầu đến giờ.”

“Thế thì hãy đọc nỗi sợ hãi của anh đi.”

Sabine ngồi dậy và anh Nash cũng vội nhồm dậy theo. “Anh muốn làm theo kiểu nào? Kiểu vui vẻ giống hồi xưa chẳng?”

Tôi lại liếc sang nhìn anh Tod. Tại sao việc bị người khác đọc ra nỗi sợ hãi lớn nhất của mình lại có thể là niềm vui được? Nhưng anh chàng thần chết thậm chí còn chẳng buồn nhìn về phía tôi.

“Sabine...” Anh Nash nói, bằng cái giọng nhắc nhở quen thuộc.

Chị ta nhe răng cười, cố gắng làm dịu đi bầu không khí đang khá căng thẳng giữa hai người, nhưng không mấy tác dụng. “Anh không thể trách một cô gái nỗ lực vì anh được.”

Nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng, tôi sẽ tặng cho chị ta ba cái tát thẳng vào mặt, nếu biết họ đang nói về chuyện gì.

“Thôi được. Anh đưa tay cho em.”

Anh Nash chìa tay ra, giống như định bắt tay Sabine. Nhưng thay vì một cái bắt tay thông thường, Sabine lại đan các ngón tay của mình vào tay anh rồi hướng chúng lên trần nhà.

Tôi cứ tưởng khi ấy cả hai sẽ phải cùng nhắm mắt lại, nhưng ai dè chị ta lại xích lại gần anh ấy như kiểu muốn nhìn xuyên vào trong mắt anh. Và họ cứ giữ nguyên tư thế đó trong vài giây. Anh Nash cũng chớp mắt mất mấy lần nhưng ngược lại, ánh mắt của cô nàng *mara* thì không hề thay đổi.

Tuy nhiên, tay chị ta thì có. Cuối cùng chị ta cũng đã chịu chớp mắt, và anh Nash nhắm mắt lại, hai tay chị ta rung lên bần bật. Sabine gỡ các ngón tay khỏi tay anh Nash rồi chùi tay vào

quần, như thể mồ hôi của cả hai đã bị vấy bẩn bởi chính nỗi sợ chị ta vừa đọc được trong đầu anh.

“Em đã nhìn thấy gì?” Lúc này anh ấy mới lại là người đang bình tĩnh hơn.

“Kaylee...” - Chị ta thì thầm, làm tôi suýt nữa thì rút tay khỏi anh Tod vì choáng.

Anh Nash sợ tôi thật sao?

“Anh sợ sẽ mất cô ta.” - Sabine tránh ánh mắt của anh Nash, như thể nhìn vào chúng sẽ khiến cho chị ta càng thêm đau đớn - “Anh hoảng sợ tốt độ và mơ về nó hằng đêm, bởi vì đó chính là điều hắn đã nói với anh là sẽ xảy ra. Gã tà ma đó. Hắn nói rằng anh sẽ mất cô ta. Rằng giờ anh đã không còn đủ tốt với cô ta nữa. Rằng anh không xứng đáng với cô ta. Và anh tin lời hắn ta. Nỗi sợ hãi lớn nhất của anh chính là bản thân không xứng đáng với Kaylee. Và sợ rằng cô ta cũng nghĩ như vậy.”

Môi tôi khẽ mở ra và cái hơi thở nãy giờ tôi đang cố nín lại, một cách vô thức, từ từ thoát ra ngoài không khí.

Tôi liếc sang anh Tod và anh ấy gật đầu. Thì ra đây chính là chuyện anh ấy muốn tôi thấy. Hoặc nghe. Nhưng chẳng hiểu sao trông mặt anh ấy chẳng hề vui vẻ gì.

“Biết được chuyện đó cũng đâu có giúp cho vấn đề của anh dễ dàng hơn.” Sabine hơi ngời nhích ra nhưng không có vẻ gì là sẽ sớm rời khỏi giường.

“Anh biết, sẽ chỉ càng khó khăn hơn mà thôi. Nhưng đó là sự thật, và sự thật thì không phải lúc nào cũng dễ dàng cả.”

Sabine đảo tròn hai mắt. “Giờ anh nghĩ mình là ai thế, thầy tu chắc? Có phải Kaylee đã nói như thế với anh không?”

“Cô ấy không nói gì nhiều, nhưng thường chỉ cần nhìn vào mắt cô ấy là hiểu cô ấy đang nghĩ gì.”

Không, không thể nào! Tôi cau mày và cảm nhận được hai má mình đang đỏ ửng lên. Thật may là bọn họ không nhìn thấy tôi lúc này.

“Cái đó thì công nhận. Nhất là cái thông điệp “hãy biến đi và chết đi cho rảnh” của cô ta, nhìn cứ gọi là rõ mồn một.” Sabine đảo mắt nhìn quanh phòng và tự dưng khựng lại ở góc nơi anh Tod và tôi đang đứng. Mặc dù vẫn biết là chị ta không thể nhìn thấy bọn tôi nhưng chẳng hiểu sao đôi mắt ghê rợn ấy vẫn khiến tôi sớn cả gáy.

Tôi xem thế là đủ rồi. Giờ bọn họ cũng chỉ đang nói chuyện phiếm thôi, rõ ràng là chị ta đã từ bỏ ý định dụ dỗ anh ấy quay lại với mình. Và đá tôi. Ít nhất là trong tối nay.

Đi thôi! Tôi ra hiệu cho anh Tod và lần này anh ấy đã gật đầu. Sau đó, anh ấy nhắm mắt lại và tôi hiểu rằng mình cũng phải làm theo.

Lại là cái cảm giác bị hẫng một cái khi nãy và tôi rùng mình trước cơn gió lạnh vừa đột ngột thổi qua. Tôi mở mắt ra và thấy mình đang đứng trước cửa nhà anh Nash. Sau khi đã chắc chắn là tôi có thể đứng vững tôi mới thả tay anh Tod ra. Và ngay lập tức thấy nhớ hơi ấm của cái nắm tay đó.

“Cũng... thú vị anh nhỉ.” Tôi dứt hai tay vào túi áo và anh Tod quay sang nhìn tôi đầy ngạc nhiên, như thể tôi vừa nói đúng những lời anh ấy đang định nói vậy. Và rồi anh ấy mỉm cười.

“Ừ, cũng...”

“Ý em là... thật kỳ quặc khi thấy bọn họ đã dành phần lớn thời gian để nói về em. Có lẽ em phải lấy đấy làm mừng anh nhỉ?”

Tod nhú mày, có vẻ chưa hiểu ý tôi cho lắm, sau đó anh ngoái đầu nhìn về phía ngôi nhà như để tìm câu trả lời. “À, ừ.” - Anh mỉm cười nói - “Anh cũng có cảm giác bọn họ nói về em rất nhiều. Thế... em có thấy dễ chịu hơn không?”

“Có và không.” Tôi bắt đầu bước đi và anh Tod đi theo tôi.

“Sao lại không?”

Tôi ngập ngừng. “Bởi vì nhìn chị ta ở bên anh ấy như thế khiến em càng khó tin chị ta là kẻ giết người.” Không phải là không có khả năng đấy. Nhưng đúng là khó tin hơn hẳn.

Anh Tod nhún vai. “Có thể không phải cô ấy thật.”

Tôi nhướn mày nhìn anh. “Nhất định là chị ta, không thì còn có thể là ai?” - Tod mở miệng định nói nhưng đã bị tôi cướp lời trước - “Anh đừng nói có thể không phải là ai nhé, bởi vì chẳng thể nào có chuyện chỉ trong vòng hai ngày có tới ba giáo viên lần lượt qua đời trong khi đang ngủ, lại còn đúng vào cái tuần Sabine chuyển đến.”

“Anh đồng ý. Nhưng không có nghĩa là cô ấy đã làm chuyện đó.”

“Không chị ta thì là ai?”

“Làm sao anh biết được. Có thể là bất cứ ai, hoặc bất cứ *thứ gì*. Liệu có phải em cứ nhắm vào cô ấy chỉ vì cô ấy cứ nhắm vào Nash không?”

Tôi dừng lại trên vỉa hè, nãy giờ chúng tôi đã đi được hơn nửa đường, từ nhà anh Nash về nhà tôi. Anh Tod nói đúng. Tôi vẫn chưa sẵn sàng loại bỏ nghi ngờ với Sabine. Nhưng chừng nào còn đóng vai cảnh sát thì tôi vẫn phải suy nghĩ như một cảnh sát, mà một cảnh sát giỏi thì không bao giờ vì tư thù cá nhân mà loại bỏ hết các khả năng có thể xảy ra, để quy kết tội cho người khác.

“Hãy giúp em.” Tôi ngược lên cầu cứu anh Tod.

“Giúp cái gì?” Anh nhúm mày.

“Hãy giúp em. Anh hiểu rõ về Cõi Âm hơn em rất nhiều. Chắc chắn một người bình thường không thể làm những chuyện này. Nếu anh thực sự nghĩ rằng Sabine vô tội thì hãy giúp em loại bỏ những nghi ngờ về chị ta và tìm hiểu xem ai là người đứng đằng sau mấy chuyện này. Chúng ta không thể để chuyện đó tiếp tục xảy ra được. Chính anh đã chẳng bảo thầy Wells, cô Bennigan và thầy Wesner chưa hề đến số phải chết còn gì.”

“Kaylee còn chưa đầy một tiếng nữa anh phải đi làm rồi.”

Tôi lại bước đi, làm anh ấy gần như là phải chạy theo mới đuổi kịp. “Thế ca đầu tiên của anh là mấy giờ?”

Anh Tod thở dài. “Hai giờ cơ. Nhưng thỉnh thoảng anh cũng phải ra vẽ cho họ thấy là mình muốn giữ công việc này chứ.”

“Thôi mà, thần chết! Ở đó có cả kem đấy, chúng ta sẽ có thể ăn thỏa thích cả đêm.”

Ngay lập tức, mắt anh Tod cứ gọi là sáng rực cả lên. Anh liếc nhìn xuống tay tôi, đang buông thõng giữa anh và tôi, sau đó gật đầu. “Em thừa biết là anh không thể nói không với món kem mà.”

“Hoặc pizza, hoặc bánh rán, hoặc đồ ăn nhanh ở tiệm Chick-fil-A...”

“Thôi ngay đi, không anh đổi ý bây giờ.”

Chương 13

SAU KHI VỀ ĐẾN NHÀ, tôi rón rén kiểm tra xem bố đã ngủ say chưa, rồi nhẹ nhàng đi vào trong bếp lấy hộp sô-cô-la bạc hà trong tủ lạnh. Anh Tod, Alec và tôi mỗi đứa một thìa, vừa xúc kem ăn vừa giúp tôi lên danh sách tất cả những loài không-phải-con-người có khả năng giết chết một người trong giấc ngủ.

Cả hai đều đồng quan điểm là kẻ giết người chắc chắn phải là một loài chuyên sống ký sinh vào cảm xúc của các nạn nhân. Nhưng trong khi anh Tod cứ khẳng định nói rằng về lý thuyết thì bất kỳ loài ký sinh nào cũng có thể hút năng lượng của nạn nhân trong khi đang ngủ - đó có thể là quỷ *incubus* trong hình hài một nam nhân chuyên quyến rũ phụ nữ trong giấc mơ hoặc quỷ *succubus* mang dáng vẻ của một cô gái xinh đẹp chuyên quyến rũ đàn ông trong giấc mơ, hay một con quỷ chuyên trích hút từ các cơn giận dữ, hoặc một con quỷ của sự ghen tuông - thì Alec lại một mực cho rằng quỷ *mara* vẫn là tình nghi số một bởi vì loài quỷ ác mộng ấy *chỉ có thể* trích hút năng lượng khi nạn nhân đang ngủ mà thôi. Anh Tod tỏ thái độ khó chịu ra mặt với cái kết luận của Alec nhưng cũng không phản đối được gì.

Lúc anh Tod phải về đi làm thì tôi cũng rút về phòng cùng với cái máy tính và một lát pizza còn thừa ban nãy. Mong là không còn tôi ngồi lải nhải bên cạnh hỏi han về bầy quỷ man rợ kia, Alec sẽ chọn mất được một chút.

Vừa gặm pizza vừa nhấp soda mát lạnh, tôi vừa mò mẫm trên mạng tìm xem có gì liên quan đến Sabine Campbell không. Nhưng trong số tất cả những Sabine Campbell mà tôi tìm thấy trên mạng, chẳng có ai ở độ tuổi cần tìm cả. Chị ta không hề đăng ký vào bất kỳ trang mạng xã hội nào mà tôi biết - ít nhất là dưới cái tên thật - kể cả trên trang web của các trường chị ta từng theo học. Chứng tỏ chị ta chẳng tham gia vào bất kỳ môn thể thao hay câu lạc bộ nào, cũng chẳng giữ vai trò gì quan trọng khi còn học ở trường cũ.

Cũng chẳng có gì bất ngờ lắm.

Và hiển nhiên, hồ sơ phạm tội của trẻ vị thành niên là thứ không thể tìm kiếm trên mạng rồi bởi vì tôi tìm mãi, tìm mãi vẫn chẳng thấy có gì liên quan đến quá khứ phạm tội của chị ta.

Cuối cùng, đến tầm hai rưỡi sáng tôi chợt nảy ra một ý tưởng khá thông minh. Đây là tìm trường cũ của anh Nash, nơi mà anh ấy đã gặp Sabine.

Tên của chị ta không hề thấy xuất hiện trong các kết quả tìm kiếm, nhưng khi thử gõ thêm hai chữ *bị bắt* thì tôi đã tìm được một vài thông tin khá giá trị.

Hai năm trước, khoảng ba tháng sau khi anh Nash chuyển tới trường trung học Eastlake, một nữ sinh 15 tuổi ở trường cũ của anh ấy đã bị bắt vì tội tấn công giáo viên. Sau đó hai tháng, lại có một nữ sinh 15 tuổi bị đuổi học vì tội mang rượu đến trường. Cả hai tin đều có

nguồn từ cùng một trang báo mạng nhưng không nói rõ liệu hai người có phải là một hay không, nhưng tôi nghĩ là đúng. Ngoài hai vụ đó ra, tất cả những vụ lộn xộn khác ở trường cũ của anh Nash đều gây ra bởi đám con trai hết.

Kết luận hợp lý hơn cả chính là Sabine hoặc đã bị đuổi học hoặc đã chuyển đi chỗ khác.

Nhưng chị ta đã ở đâu trong khoảng thời gian giữa khi học tại ngôi trường cũ của anh Nash và ngôi trường Eastlake hiện tại? Tôi nhớ là mình đã từng nghe thấy cái tên trường gần đây nhất của chị ta, bởi vì Sabine đã kể cho Emma nghe hôm hai người gặp nhau lần đầu ở lớp tiếng Anh.

Valley gì đấy hoặc cái gì đấy Valley thì phải. Là Valleyview? Không. Hay là Oak Valley? Cũng không phải, nhưng nghe có vẻ gần giống hơn. Đại loại là cái gì đó liên quan đến tự nhiên.

Thế rồi tự nhiên tôi chợt nhớ ra: là Valley Cove. Sabine chuyển đến Eastlake từ trường Trung học Valley Cove. Tôi vẫn nhớ Emma còn kể là Sabine đã pha trò về cái tên ấy mà.

Sau một hồi mò mẫm tìm kiếm, cuối cùng tôi cũng “khai quật” được một bài báo cũ đăng trên tờ báo địa phương của thị trấn Valley Cove về một nữ sinh trung học năm ba bị đuổi học vì tội phá hoại tài sản của nhà trường. Cô nàng bị bắt quả tang khi đang sơn xịt “những hình ảnh và từ ngữ thô tục” lên tường của một tòa nhà trong trường, vào lúc nửa đêm.

Chuẩn rồi, nghe chẳng khác nào Sabine của chúng ta.

Tới tận lúc tắt máy tính lúc ba giờ sáng, tôi vẫn tuyệt đối tin rằng Sabine là một ả tội phạm ngang bướng, đáng ghét, không hề biết hối cải. Nhưng lại chẳng có bằng chứng nào chứng tỏ chị ta từng phạm tội giết người cả.

TÔI NGỒI BẬT DÂY TRÊN GIƯỜNG và một cảm giác bất an cứ như đàn nhện tí hon bò lồm cồm khắp người tôi. Tôi chớp mắt cho qua cơn buồn ngủ và căn phòng dần hiện ra trước mắt tôi, tối đen như mực, ngoại trừ một chút ánh sáng lẻ loi từ ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ. Có gì đấy không ổn nhưng tôi lại không biết đó là gì. Hay nói đúng hơn là chưa biết. Nhưng tôi đã bắt đầu cảm thấy rợn hết tóc gáy.

Tôi ngửi thấy nó, trước cả khi nghe thấy, và đàn nhện bên dưới da thịt tôi bỗng trở nên điên cuồng và hoảng loạn. Tôi biết cái mùi ấy. Một lần, có một con sóc bị kẹt trong cái thùng rác cũ dùng để cất lá khô của nhà tôi, và khi bố tôi phát hiện ra, nó có mùi y chang cái mùi này. Mùi của sự mục nát. Mùi của cái chết vẫn còn âm nguyên.

Tim tôi đập thình thịch và tôi vội nín thở. Tôi không muốn ngửi cái mùi hôi thối tanh tưởi ấy, càng không muốn cái vị của nó vương lại nơi đầu lưỡi nên đã mím chặt môi lại.

Kế đó là âm thanh của những tiếng bước chân ngắt quãng, xen kẽ bởi tiếng đế giày trượt kìn kít trên sàn. Các bước chân mới đầu còn nhẹ nhàng, càng về sau càng to hơn. Gần hơn. Hơi thở của tôi ngày một gấp gáp hơn, và tôi vội lùi sát ra sau, thành giường, như để nói rộng khoảng cách giữa mình với cái thứ khủng khiếp đang lướt về phía mình.

Tôi nên bỏ chạy. Nhưng tôi lại không thể nhúc nhích. Toàn thân tôi như bị đóng băng, sự tò mò và nỗi sợ hãi đang giằng xé bên trong cơ thể tôi khi cánh cửa phòng tôi vang lên một tiếng cọt két, rồi từ từ mở ra.

Cửa phòng tôi sao lại kêu cọt két được nhỉ. Trước giờ nó chưa bao giờ bị như vậy. Thế mà giờ nó lại kêu ken két, và một bàn tay màu xám đang nắm vào núm cửa.

Tôi thở hỗn hển, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi muốn hét lên thật to. Lâu nay tiếng hét vẫn là thế mạnh của tôi, vậy mà hôm nay dù cố gắng thế nào cũng chẳng thấy âm thanh nào thoát ra. Giọng nói của tôi cũng đang bị liệt như những bộ phận khác của cơ thể. Tôi chỉ có thể chờ đợi trong nỗi khiếp sợ tột cùng.

Từng giọt mồ hôi chảy dài trên sống lưng tôi. Thậm chí tôi cảm nhận được những giọt đang rơi trên trán và khuỷu tay mình. Bàn tay xám xịt kia bắt đầu thò vào bên trong phòng, kế đến là cổ tay, cánh tay, và bả vai dần hiện ra. Và trước khi tôi kịp hoàn hồn thì đã thấy bà đứng ở đấy. Trước cửa phòng tôi. Đang nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt trắng đục không có sức sống.

Tôi không thể thở nổi nữa, mỗi hơi thở giờ đây đều có mùi giống như bà. Mùi của sự thối rữa. Mùi của những thứ đáng ra đang phải phân hủy và nằm sâu dưới lòng đất, chứ không phải đang chảy tong tỏng trên sàn nhà tôi như thế này.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là bề ngoài trông bà giống như bị mù nhưng tôi biết bà nhìn thấy tôi. Đôi môi nứt nẻ nhợt nhạt tưởng chừng như không thể cử động được, đột nhiên lại mở hé ra. Và cái cổ họng mặc dù đã bị mục nát theo thời gian nhưng lấp ló qua mấy lỗ hồng trên da tôi thấy sợi dây thanh quản vẫn còn nguyên và nói được bình thường. Và tôi vẫn nhận ra giọng nói ấy.

Làm sao tôi có thể quên được, mặc dù không còn nghe lại giọng nói đó kể từ năm 3 tuổi. Từ cái đêm bà qua đời. Từ cái đêm tôi chết đi và bà thế chỗ cho tôi.

Cái xác chết biết đi, đang mục rữa và bốc mùi kia chính là mẹ tôi.

“Ta muốn lấy lại nó.” - Mới đầu giọng bà nghe chỉ như một tiếng thì thào, có lẽ đã 13 năm rồi bà chưa sử dụng đến nó. “Con đã lãng phí nó và giờ ta muốn lấy lại nó.”

“Me à?” Tôi không hề biết mình đã lấy lại được giọng cho tới khi nghe thấy giọng nói của mình cất lên. Ôi, tôi đã luôn ước ao được gặp lại và nói chuyện với mẹ, dù chỉ là một lần. Nhưng không phải trong hoàn cảnh khủng khiếp như thế này. Mặc dù không muốn tin nhưng tôi không thể phủ nhận những gì đang diễn ra trước mắt mình. Khi mà mùi hôi thối của xác chết đang nồng nặc khắp phòng, làm ô nhiễm hai lá phổi của tôi. Khi mà đôi tay của mẹ đang vươn ra, mỗi lúc một gần...

“Con đã lãng phí nó. Con không phải đang sống, mà là đang chết từ từ.” - Rõ ràng mỗi một từ, một chữ thốt ra là cả một sự nỗ lực lớn đối với mẹ nhưng bà vẫn kiên trì tiếp tục - “Vì thế hãy trả lại nó cho ta.” Mẹ tập tễnh bước lại gần tôi, trong khi đáng ra đôi chân ấy phải ngừng hoạt động từ lâu rồi mới phải. Và sau 13 năm nằm dưới mồ, đáng ra thân xác ấy giờ chỉ còn là bộ xương mới đúng.

Toàn thân tôi run lấy bầy, nỗi sợ hãi chính là thứ duy nhất giữ cho trái tim tôi còn đập. Tôi rất muốn bỏ chạy, và lần này tôi đã có thể chạy, nếu muốn. Nhưng tôi lại không nỡ chạy trốn khỏi mẹ. Dù bà có chết, có bốc mùi, có đáng sợ đến thế nào thì vẫn là mẹ tôi.

“Me ơi...” Tôi gọi mẹ thêm một lần nữa và nín thở chờ đợi. Chờ mẹ nhớ ra tôi, giống như tôi vẫn nhớ ra mẹ. Nhưng đôi mắt bà hoàn toàn vô cảm, không hề có chút biểu hiện nào của tình yêu hay tình mẫu tử. Còn giọng nói thì lạnh lùng và cay nghiệt đến kinh sợ.

“Con chỉ biết than vãn khóc lóc. Con không chịu lắng nghe người khác. Con chưa thực sự sống hết mình. Con không dám mạo hiểm, cũng chẳng học hỏi được cái gì sau ngần ấy năm sống trên đời. Vì thế con sẽ chẳng bao giờ có thể lớn lên được.”

Nỗi sợ hãi cháy bùng lên trong tôi, như muốn thiêu sống tôi từ bên trong. Từng lời nói của mẹ như những vết dao cứa vào da thịt tôi. Điều duy nhất khiến tôi vẫn giữ được tỉnh táo cho tới bây giờ chính là sự phủ nhận tất cả với những gì đang diễn ra. Nếu ngày đó mẹ không chết thay tôi, có lẽ giờ người đang đứng ở kia chính là tôi. Tôi yêu mẹ, bởi mẹ là mẹ của tôi - người đã mang lại cho tôi sự sống, không những một mà là hai lần.

“Me ơi?” Lần này là một câu hỏi, bởi mẹ tôi chưa bao giờ nói với tôi bằng thái độ như vậy. Mẹ tôi vốn là một người ân cần, tốt bụng và tình cảm. Tôi không nhớ nhiều lắm về mẹ nhưng ít nhất tôi vẫn nhớ điều đó.

“Ít ra nếu con có gì đó xuất chúng hơn người thì ta còn thấy chấp nhận được.” - Mẹ bước thêm một bước vùng về phía tôi và nước mắt tôi bắt đầu rơi lã chã trên má - “Ví dụ một phẩm chất phi thường, chứng tỏ sự hy sinh của ta là xứng đáng.” - Mẹ lại tiến thêm

một bước nữa. Nước mắt đã thấm đẫm hai má tôi nhưng mẹ vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục làm tôi đau đớn tôi bằng những lời nói đầy cay nghiệt - “Vẻ đẹp. Trí tuệ. Tài năng. Con chẳng có gì hết. Con quá tầm thường, giống như bao người khác. Con không hề tỏa sáng như ta đã từng tỏa sáng.”

Thêm một bước nữa và giờ thì mẹ đã tiến tới sát chân giường tôi. Mẹ nhướn người về phía trước, đặt cả hai tay lên chân. Các ngón tay của mẹ tách ra như cái vỏ bọc xúc xích bị ép lại bên dưới sức nặng của cơ thể. Quá khiếp sợ, tôi hít vào nhanh tới nỗi xém chút nữa thì mắc nghẹn với chính hơi thở của mình.

“Ta đã từng là ánh sáng của cuộc đời cha con, soi đường chỉ lối cho ông ta trong mỗi bước đi. Nhưng con lại không hề tỏa sáng. Bố đã phải bỏ con lại cho bác nuôi bởi vì bố không thể chịu đựng nổi việc phải sống cùng với con. Bởi vì bố biết điều ta biết. Điều mà chính con cũng biết. Đó là... con không hề xứng đáng, Kaylee ạ. Con không xứng đáng có được cuộc đời của ta, và giờ ta muốn lấy lại.”

“Không đâu, mẹ ời.” Tôi giơ tay quạt những giọt nước mắt đang âm thầm rơi trên má. Mẹ bắt đầu bò lên giường. Đầu gối đè lên vết bẩn mà hai bàn tay vừa để lại. Mùi thối rửa càng lúc càng sục lên khủng khiếp đến mức không chịu nổi.

Mãi đến lúc này tôi mới nhìn thấy rõ từng chi tiết trên khuôn mặt mẹ. Da mẹ chảy xệ, ẩm ướt, và xám ngoét. Lông mi và cả lông mày trơ trụi. Tóc trên đầu rụng cả mảng, nhưng có khi như thế lại là may, bởi đám tóc còn lại vừa rối, vừa bẩn, dính đầy bùn đất và những tạp chất mà tôi thậm chí còn không dám nghĩ tới.

“Ta chỉ cần đúng hơi thở của con thôi. Chỉ cần mỗi thế thôi...” Mẹ thì thào nói. Chiếc váy trên người mẹ thùng lố chỗ nhưng tôi vẫn nhận ra nó. Mẹ đã được chôn cùng với nó. Chiếc váy vốn dĩ là màu xanh da trời, cùng màu với đôi mắt mẹ, nhưng giờ nó đã bạc màu, bẩn thỉu và mục rữa giống như cơ thể mẹ.

“Mẹ ời, mẹ không có ý đẩy đâu đúng không.” Tôi cố nép sang một bên nhưng trong lòng biết rõ làm vậy cũng vô ích. Nếu mẹ đã có thể tìm ra tôi ở đây thì dù tôi có trốn đằng trời mẹ cũng sẽ tìm ra tôi. Tôi đã không sống cho xứng đáng với món quà mà mẹ ban tặng và giờ mẹ muốn lấy lại nó.

Và mẹ sẽ lấy lại được. Cả hai chúng tôi đều hiểu rõ điều đó.

“Con đã để cho cuộc đời của ta mục nát, hết như cơ thể này vậy. Nếu con thực sự yêu ta, hãy trả lại cho ta thứ mà ngày đó ta đã đại dột cho đi...”

Tôi co vội chân lại, ép sát hai đầu gối vào ngực để giữ khoảng cách với mẹ nhưng tôi

không còn chỗ nào để lui nữa, lưng tôi đã chạm vào thành giường. Mẹ với tay nắm lấy chân tôi, các ngón tay rờ rẫm lên xương bánh chè. Một thứ chất lỏng nhầy nhụa rỉ ra từ làn da mục rữa, chảy dài trên chân tôi và bốc mùi khủng khiếp.

Bụng tôi quặn thắt lại, toàn thân nôn nao. Nước mắt này giờ đã khiến cho tầm nhìn của tôi nhòe đi. Nỗi khiếp sợ như một nắm tay sắt đang bóp nát trái tim tôi.

Cuối cùng tôi đã cất tiếng hét, nhưng đã quá muộn. Tất cả đã quá, quá muộn.

Chương 14

LẦN NÀY, TÔI ĐÃ KHÔNG ngồi bật dậy trên giường như mọi khi. Tôi kéo chăn trùm lên đầu như một đứa trẻ con, tự thuyết phục bản thân rằng mình vẫn đang nằm mơ. Rằng nếu tôi nhòm ra ngoài bây giờ, sẽ vẫn thấy mẹ ở trong phòng đợi tôi. Người mẹ đã-mục-rữa-mất-phân-nửa của tôi đang đòi tôi trả lại cuộc sống cho bà, trước khi tôi phung phí nốt nửa còn lại.

Tôi cứ nằm im như thế cho đến khi chóng hết cả mặt vì thiếu oxy. Chỉ đến khi tôi chắc chắn là không có thứ gì bò về phía mình, cũng chẳng thấy có mùi thối rửa nào trong không khí nữa, thì tôi mới dám lật chăn ra và ngồi dậy.

Mọi thứ trong phòng tôi vẫn hoàn toàn bình thường. Cửa sổ vẫn còn đóng, tuy rằng không khóa, mặc dù cả anh Tod và anh Nash thường xuyên căn nhắc tôi vì tội không khóa cửa. Chăn nệm vẫn sạch bong không tì vết, kể cả hai cái đầu gối của tôi cũng vậy.

Mẹ tôi đã không hề xuất hiện trong căn phòng này. Cũng như bà đã không hề xuất hiện ở bất kỳ đâu trong suốt 13 năm qua. Và sâu thẳm trong tim, tôi biết rằng cho dù mẹ đến gặp tôi đi chăng nữa thì mẹ cũng không bao giờ đòi lại sự sống của con mình như thế.

Mẹ không bao giờ muốn tôi chết. Nhưng đúng là tôi đã lo sợ rằng mình đang lãng phí món quà của mẹ. Và Sabine biết rõ điều đó.

Sau khi nhận ra sự thật ấy xong, nỗi sợ hãi trong tôi dần dần chuyển thành nổi tức giận vô bờ bến. Đêm nay sẽ lại là một đêm thức trắng đối với tôi. Sabine đã thực hiện công việc của mình rất, rất tốt.

TTT

“CÔ LAI GẶP ÁC MỘNG ĐẤY À?” Alec hỏi khi thấy tôi nhón chân đi qua chỗ anh ta để đi vào nhà bếp - “Lần thứ hai trong tuần rồi đấy.”

Thứ ba mới đúng, nhưng ai rảnh mà đếm cơ chứ?

“Còn anh không ngủ bao giờ à?” Tôi hỏi, nhưng chân vẫn tiếp tục đi.

Anh ta vút chăn sang một bên rồi ngồi dậy. “Tôi cũng đang định hỏi cô điều tương tự.” “Tôi ngủ rồi.” - Tôi đáp lại rồi đi thẳng tới cái máy pha cà phê - “Vừa dậy xong. Chỉ là hơi sớm một chút thôi!”

Tiếng lò xo kêu kễnh kễnh sau lưng tôi. “Bây giờ mới có bốn rưỡi sáng.”

Tôi biết chứ, các đốt xương trên người tôi đang đau như đây này. “Thế nên mới bảo là *sớm*.”

“Cô ngủ còn chưa được đến hai tiếng ý!”

Sàn phòng bếp lạnh tê tái dưới bàn chân trần của tôi. Đáng nhẽ khi này tôi phải nhớ đi dép vào mới phải. “Giờ anh lại định làm nhà toán học à?” Hay định làm bố tôi?

“Cô có biết giờ trông cô hết như bản sao của Sophie không?” - Alec mới chỉ gặp bà chị họ của tôi có một lần, nhưng như thế cũng là quá đủ - “Có chuyện gì thế?”

Sau khi nhìn chỗ cà phê còn sót lại của ngày hôm trước, tôi thấy pha một bình mới quá ư phiền phức, nên đành lấy một lon soda trong tủ lạnh uống tạm. Tôi bật nắp lon rồi thả người đánh phịch xuống cái ghế yêu thích của bố, đối diện với chiếc ghế dài nơi Alec đang ngồi chăm chú nhìn tôi, trên người mặc độc chiếc quần soóc thể thao.

Tôi ngửa cổ tu một ngụm dài rồi nhìn vào đôi mắt đỏ au đầy mệt mỏi của anh ta. “Sabine lại giờ trò. Mà có khi chị ta vẫn còn đang lớn vồn đầu đây ý. Tôi cũng chẳng biết nữa.”

“Cô bồ cũ của Nash ý hả?” - Alec giơ tay lên gãi đầu bâng quơ - “Cô ta lại làm gì?”

“Vẫn như mọi khi. Chui vào đầu tôi rồi gieo vào đó những cơn ác mộng. Chuyện này cần phải chấm dứt ngay.”

“Thế thì có vấn đề gì đâu nhỉ?” - Alec nhún vai thờ ơ - “Chỉ là những giấc mơ thôi mà. Cô cứ quên chúng đi rồi ngủ tiếp thôi.”

Tôi chớp mắt nhìn Alec, phân vân không biết có nên nghe theo lời khuyên của anh ta hay không. “Đấy không chỉ là những giấc mơ, Alec ạ. Đấy là những nỗi sợ hãi của tôi, và là thức ăn của chị ta. Chị ta là quỷ *mara* mà, anh quên à?”

Alec ngồi thẳng dậy trên ghế, mắt tròn xoe ngạc nhiên. “Sabine là quỷ *mara* á? Sao cô không kể với tôi?”

“Tôi có kể với anh rồi mà!”

Alec lắc đầu quả quyết. “Đêm hôm nọ cô kể là nằm mơ thấy cô ta ôm hôn người yêu cũ của cô, xong đêm nay thì bảo cô quen một con quỷ *mara*. Nhưng lại chưa bao giờ đề cập tới chuyện con quỷ *mara* kia và Sabine là cùng một người.”

Tôi đặt lon nước xuống rồi cau mày nhìn anh ta trân trối. “Tình hình là anh cần phải ngủ nhiều hơn đi, Alec ạ. Đêm qua tôi vừa nói với anh chị ta là quỷ *mara* xong! Lúc trong bếp ý, nhớ không?”

Trông Alec có vẻ giật mình - nếu không muốn nói là hoảng sợ, nhưng chỉ trong tích tắc - sau đó toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt anh ta đột nhiên biến mất, giống như cái cầu dao điện sập xuống làm tắt phụt mọi ánh đèn trong khu phố - “Đêm qua á?” - Anh ta hỏi lại, hai tay ôm lấy đầu - “Có phải vào lúc nửa đêm không?”

“Ừ, lúc anh còn đang mãi xử lý hộp bánh quy của bố tôi ý!”

Anh ta chậm rãi thở ra, miệng lẩm bẩm. “Thì ra ý bác ấy là muốn nói đến *chuyện đó*.”

“Cái gì cơ?” - Tôi nhào người về phía trước để quan sát biểu cảm trên khuôn mặt anh ta - “Anh không sao chứ hả?”

“À ừ. Tôi chỉ là... bị mất ngủ ý mà. Tôi hầu như không nhớ tí gì chuyện đêm qua thật. Vậy ra... Sabine là một *mara* à? Thật ý hả?”

“Cuối cùng thì anh cũng bắt nhịp được với câu chuyện rồi đấy.” - Tôi quay đầu chậm rãi từ trước ra sau cho đỡ mỏi cổ - “Chị ta đang tìm cách khai thác các nỗi sợ hãi của tôi để khiến tôi phải hoảng sợ và từ bỏ anh Nash”.

“Uầy” - Alec huýt sáo, rồi ngả người ra sau, hai tay khoanh lại trước ngực - “Thế thì tệ thật. Khác gì hành hạ không cho con nhà người ta ngủ.”

Tôi cầm lon soda lên và nhấp thêm một ngụm, để giữ cho tinh thần được tỉnh táo. “Giờ thì anh hiểu tại sao tôi không dám đi ngủ rồi chứ.”

“Thế cô định sẽ làm thế nào? Cô không thể để cô ta tiếp tục lấn át mình như thế được.” Alec

có vẻ đã tỉnh táo hơn, và tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn khi anh ta trở lại là chính mình.

“Tôi biết. Tôi cứ tưởng sau khi tôi cho chị ta một cái bạt tai thì mọi chuyện đã giải quyết xong rồi cơ, và anh Nash cũng bảo...”

“Khoan, cô mà cũng dám tát người khác ý hả?”

Các ngón tay của tôi nắm chặt lấy lon nước lạnh. “Tại sao ai cũng có vẻ ngạc nhiên khi nghe chuyện đấy thế nhỉ?” - Alec chỉ nhướn mày nhìn tôi - “Thôi được, tôi thừa nhận trông mình không giống một đứa hay đi đánh lộn cho lắm. Nhưng ai bảo chị ta gây sự trước. Tóm lại, sau đó anh Nash nói là chị ta đã hứa từ giờ sẽ không can hệ vào những giấc mơ của tôi nữa. Nhưng rõ ràng chị ta đã nói dối. Hoặc không thì là anh ấy.”

“Thế cô nghĩ là ai đang nói dối cô?”

Tôi lại với lấy lon nước để né tránh câu trả lời. “Thực sự tôi cũng không biết nữa. Thành thật mà nói, tôi chưa bắt được quả tang Sabine nói dối lần nào, con người chị ta chẳng tới mức đáng sợ, trong khi dạo gần đây anh Nash lại leo lẻo nói dối tôi hết lần này đến lần khác. Thật đáng buồn khi phải thừa nhận rằng tôi thấy tin cô bạn gái cũ kiểm sát thủ liên hoàn kia còn hơn là anh ấy.”

“Sát thủ...” - Alec trở mắt ra nhìn tôi - “Cô thực sự nghĩ rằng cô ta giết mấy giáo viên đó à?”

“Tôi cũng không biết nữa. Sabine luôn công khai thừa nhận tất cả những việc mình đã làm, duy chỉ có điều này là chị ta nhất định không chịu thừa nhận. Dù gì thì cảnh sát cũng đâu thể bắt giữ chị ta vì tội rình rập giấc mơ của người khác, đúng không? Vì vậy, có thể chị ta không phải là hung thủ thật.” - Tôi nhún vai và ngả đầu ra sau ghế - “Nhưng tôi cũng chẳng có nghi phạm nào khác. Mà chẳng phải chính anh cũng nói quỷ *mara* là nghi phạm lớn nhất còn gì.”

Alec cau mày. “Ừ, nhưng đó là trước khi tôi biết thì ra cô đang nói về một người bạn cùng trường.”

“Chuyện đó thì liên quan gì?”

Anh ta nhún vai, rõ ràng là đang do dự điều gì. “Thế này nhé, có thể đúng là một loài nào đó về mặt lý thuyết hoàn toàn phù hợp với các đặc điểm cô đang tìm kiếm, nhưng điều đó không có nghĩa là cứ thuộc loài đó thì chắc chắn là kẻ giết người. Cô không thể buộc tội một người giết hại thầy cô giáo của mình mà không có đầy đủ bằng chứng được Kaylee ạ.”

Tôi ngập ngừng trả lời. “Quá muộn rồi.”

Alec chớp mắt. “Làm ơn đừng nói với tôi là cô đã buộc tội giết người thẳng vào mặt cô nàng *mara* đó nhé. Lại còn là một *mara* vốn đã không ưa gì cô nữa chứ.”

“Ừm... phải, tôi đã làm thế đấy.”

“Khỉ thật!” - Alec ngả hẳn người ra đằng sau và nhìn chăm chăm lên trần nhà - “Tôi cũng không biết nên bảo cô dừng cảm hay ngu ngốc nữa, Kaylee ạ. Hèn gì mà cô ta lại cứ thích chơi trò dệt giấc mơ trong đầu cô như thế.”

Mặt tôi giờ đã nhăn tít lại. “Thì mấy hôm nay chị ta đã làm trò đó suốt rồi đấy thôi. Với cả tôi suy đoán như thế có gì là sai. Sabine là người duy nhất có động cơ và cơ hội để làm chuyện đó.”

Alec lại nhào người về phía trước và lắc đầu nhìn tôi. “Cô xem quá nhiều phim truyền hình rồi đấy. Ngoài đời thực chẳng phải cái gì cũng rõ ràng như thế đâu. Nhất là khi nghi phạm của cô thậm chí còn không phải là con người.”

Tôi hậm hực ngồi sát vào mép ghế, mặt đầy tức tối. Tại sao chỉ có mỗi tôi là người duy nhất nhìn ra bản chất thật của Sabine thế nhỉ? “Chị ta đang tìm mọi cách dọa cho tôi sợ để mà từ bỏ, cả anh Nash và cuộc điều tra lần này.”

“Cô ta muốn cô từ bỏ người bạn trai mà đến chính bản thân cô còn chưa chắc là muốn quay lại, và một cuộc điều tra mà danh sách tình nghi toàn là những sinh vật siêu nhiên được viết nguệch ngoạc trên một tờ giấy nháp? Xin lỗi nhé Kay, nhưng tôi chẳng hề thấy cô ta có vấn đề gì khác thường cả.”

Nếu mà nói kiểu như Alec thì toàn bộ sự việc nghe thật... mơ hồ. Và cực kỳ, cực kỳ thảm hại. Nhưng dù thế nào... “Nếu anh là cảnh sát điều tra một vụ giết người, chẳng phải nên chú ý tới những nghi phạm từng có tiền án tiền sự trước sao?”

Tại Alec lập tức vênh lên. “Khoan đã, Sabine từng có tiền án á? Cô chẳng kể với tôi chuyện đấy gì cả.”

“Có, tôi có kể mà!” - Tôi đặt lon nước của mình xuống bàn và nhú mày nhìn anh ta - “Anh thực sự cần phải học cách tập trung hơn đi. Tôi biết anh vẫn đang trong quá trình thích nghi với thế giới con người, nhưng bộ nhớ của anh có nhiều lỗ hổng đến mức xuyên cả sợi mỳ qua

được rồi đấy.” Đây rõ ràng không phải chỉ là một sự đấng trí thông thường. Tôi có thể đoán ra được điều đó, qua cái cách anh ta tránh không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, hai vai căng cứng đầy căng thẳng.

Một cơn ớn lạnh bỗng chạy dọc sống lưng tôi. “Chuyện gì đang xảy ra thế Alec?”

Alec hít một hơi thật dài, thật chậm rãi, và sau vài giây im lặng, cuối cùng anh ta cũng chịu nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt nâu của anh ta ngập tràn nỗi sợ hãi. “Có điều gì đó không ổn, và tôi nghĩ tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi cần phải nói với cô một chuyện, nhưng cô phải hứa là không được bắn loạn lên đấy nhé?”

Tại sao mọi người luôn nói với tôi câu này thế nhỉ?

Cơn ớn lạnh vẫn tiếp tục chạy dọc theo sống lưng của tôi, từ từ bò sang hai bên cánh tay. “Bảo tôi đừng bắn loạn có khác nào làm tôi thấy bắn loạn đâu...”

“Xin lỗi.” - Alec hít một hơi thật sâu - “Chuyện là thế này... Ký ức của tôi về những ngày qua không chỉ là những cái lỗ thông thường đâu, mà phải gọi là những cái hố mới đúng. Những cái hố sâu và lớn.”

Ôi trời! “Lớn từng nào cơ?”

Alec dựa lưng ra sau ghế và giơ hai tay lên xoa mặt. “Lớn khủng khiếp luôn. Tôi thức dậy và không có một chút ý niệm nào về việc mình đang ở đâu. Tôi không thể nhớ được mình đang làm gì. Cảm giác thấy rất... bất an.”

Tôi thấy phải nói là “kỳ quái và đáng sợ” mới đúng. Nhưng suy cho cùng, tôi đâu có bị nỗi sợ hãi bao vây suốt một phần tư thế kỷ như anh ta đâu mà phán xét.

“Từ khi nào...?” - Tôi mở miệng định hỏi tiếp nhưng rồi chợt hiểu ra điều Alec vừa nói - “Khoan đã, anh vừa nói là anh “tỉnh dậy” và không nhớ chuyện gì đã xảy ra. Vậy là... chuyện đó chỉ xảy ra khi anh đang ngủ à?”

Nỗi sợ hãi tràn ngập trong người tôi và tôi cảm thấy miệng bắt đầu thấy đắng đắng. Một thứ mùi vị vừa nặng vừa hôi thối. Và vô cùng quen thuộc...

“Phải, chính là hần đấy, Kaylee ạ.” - Toàn thân tôi như bị ánh mắt u tối của Alec làm cho tê liệt hoàn toàn - “Lão Avari đã nhập vào cơ thể tôi.”

“Không đâu.” - Tôi lắc đầu kịch liệt phản đối. Mặc dù tôi biết dù có chối bỏ cũng chẳng được gì - “Không, không thể nào, lão ta không thể làm thế được!” Tôi cố ép mình đặt lon nước xuống bàn, trước khi nó bị tôi bóp nát và bắn hết nước soda lạnh lên người.

Alec vẫn chăm chú ngồi quan sát tôi trên chiếc ghế sô-pha. Đột nhiên lúc này trông anh ta yếu đuối đến lạ kì. Trẻ hơn so với cái cơ thể 19 tuổi kia, và trẻ hơn rất nhiều so với trí óc và tâm hồn tuổi trung niên của anh ta. “Nếu không thể thì chẳng có cách giải thích nào khác cả!”

“Kể cả cái giả thuyết của anh nghe cũng rất vô lý!” - Tôi vẫn nhất quyết không chịu tin - “Không thể nào là lão Avari được! Lão ta đâu có đủ sức mạnh để làm điều đó. Nhất là khi không còn anh ở bên đó để cung cấp thêm sức mạnh cho hắn.”

Trong suốt nhiều năm, gã tà ma ấy đã sử dụng Alec như một tủ đồ ăn di động, ngày ngày hút năng lượng và chất dinh dưỡng từ anh ta để có thêm sức mạnh thực hiện những tham vọng và âm mưu tàn ác khác của lão. Nhưng giờ khi không còn Alec ở bên cạnh nữa, lão Avari đâu còn đủ năng lượng để nhập vào một người ở bên thế giới loài người. Ít nhất là không thể thường xuyên hoặc trong một thời gian dài được.

Alec thở dài náo nức. “Tới thời điểm này thì tôi chỉ có thể tin là lão ta đã tìm được một người đại diện mới. Không thì cũng chẳng biết phải giải thích thế nào khác nữa.”

Đầu tôi có cảm giác như sắp nổ tung. “Ý anh là lão Avari đã nhập vào cơ thể của anh chỉ để buôn chuyện tào lao với tôi và kiếm mấy cái bánh ngọt ỷ hả? Không phải đâu!” - Chắc chắn là anh ta đã nhầm. Tôi tin là như vậy - “Alec, rõ ràng là anh đã nói chuyện với tôi mà. Cả hai lần đều là anh, chắc chắn là giọng của anh, chứ không phải lão Avari. Nếu lão ta nhập vào anh thật thì sao có chuyện như thế được?”

Alec lặng lẽ lắc đầu buồn bã. “Đúng là sẽ không thể nếu lão ta nhập vào cô. Hoặc Emma hay Sophie, hay một ai khác lão ta không hiểu rõ. Nhưng tôi đã ở bên cạnh lão ta suốt 26 năm trời và ngày ngày bị lão ta hút năng lượng. Lão Avari đã quá quen thuộc với cơ thể tôi, vì thế hoàn toàn dễ hiểu khi lão ta biết phải làm sao để điều chỉnh giọng nói và hành động giống với tôi.”

Hơi thở của tôi càng lúc càng dồn dập, và tôi đã phải cố kìm nén để giữ cho đầu mình khỏi nổ tung. *Đây không thể là sự thật được!* Không thể có chuyện lão Avari đang ở rất gần với chúng tôi - bên trong cơ thể Alec - mà không ai hay biết gì! Nhất là khi giờ tôi đã biết rõ các dấu hiệu. Giọng nói chính là đặc điểm nhận dạng rõ nhất. Ai mà ngờ lão ta lại có thể nhại được cả giọng của con rối của mình!

“Nhưng nếu như thế thì thật vô lý, Alec ạ. Tại sao lão ta lại phải tốn chừng ấy năng lượng chỉ để trò chuyện với tôi và nạp thêm ít đường như thế? Lão ta thậm chí còn không hề nói cho

tôi biết việc mình đang làm, chứng tỏ cũng không hút được chút sợ hãi hay tức giận nào của tôi. Vậy thì lão ta bày ra lắm trò phiền phức như thế để làm gì khi mà chẳng có chút lợi lộc nào hết?”

Alec không trả lời mà chỉ chống hai khuỷu tay lên gối, đầu cúi gằm giữa hai tay. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy ở anh ta khi ấy là những hơi thở gấp gáp và nặng nề.

“Alec, còn chuyện gì mà anh chưa kể cho tôi nghe đúng không?” Bởi vì rõ ràng là anh ta vẫn còn giấu tôi chuyện gì đó. Rất nhiều là đằng khác.

Nhưng anh ta lặng thinh không hề trả lời.

Tôi rời khỏi chiếc ghế đang ngồi và bước tới ngồi xuống cạnh Alec, đặt một tay lên cánh tay ấm áp của anh ta. “Alec?” Tôi không biết nên nổi giận vì anh ta không chịu mở lòng với mình hay nên thông cảm với nỗi đau anh ta đang phải chịu đựng nữa.

Cuối cùng anh ta hít vào một hơi run rẩy và ngẩng đầu lên. “Tôi nghĩ chính tôi là người đã giết chết các giáo viên đó, Kaylee ạ. Tôi nghĩ lão Avari đã *lợi dụng* tôi để giết người. Và tôi không biết phải làm thế nào để bắt lão ta dừng lại.”

Phòng khách nhà tôi đột nhiên tối sầm lại. Tôi không thể nghĩ thêm được gì nữa, thậm chí đến hít thở thôi cũng thật khó khăn. Có quá nhiều suy nghĩ trong đầu tôi lúc này, quá nhiều các câu hỏi, khiến tôi không thể tập trung vào một câu nào cụ thể.

“Alec...” - Tôi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, hi vọng bằng cách đó có thể tập trung đan xen các suy nghĩ trong đầu mình lại - “Tại sao... Điều gì...” - Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp - “Sao có thể như thế được? Rõ ràng các thầy cô ấy đều chết trong khi ngủ mà. Anh Tod cũng bảo là trên người họ không hề để lại bất cứ dấu vết gì.”

Khi thấy Alec chỉ cúi gằm mặt, nhìn chăm chăm xuống chân, tôi đành tiếp tục hỏi, hi vọng có thêm thông tin gì đó để khỏi phải tưởng tượng lung tung. “Không lẽ anh định nói là do lão Avari có thể... Nói thế nào nhỉ... Ý anh là lão ta có thể sử dụng năng lực của mình thông qua cơ thể anh, trong khi đang ở trong thân xác anh?”

Tôi không thể hình dung còn có điều gì khủng khiếp hơn thế nữa. Thật đáng sợ khi biết rằng có một tà ma đang kiểm soát cơ thể của mình. Nhưng nếu hẳn là còn có khả năng khiến ta giết người, bằng những năng lực mà bản thân ta không hề sở hữu thì thật là...

Không còn từ nào để diễn tả nỗi kinh hoàng của tôi vào giây phút đó.

“Không phải thế đâu.” - Cuối cùng Alec cũng chịu mở miệng và ngẩng mặt lên nhìn tôi - “Lão ta không thể sử dụng khả năng của mình bên ngoài Cõi Âm, kể cả khi đang ở trong cơ thể tôi. Nhưng lão ta có thể sử dụng các năng lực *của tôi*.”

“Hả?” - Ruột gan tôi đảo lộn như muốn chui tuột ra ngoài - “Các năng lực gì cơ?”

Tôi bắt đầu nghi ngờ Alec không phải là con người kể từ khi anh ta liên lạc với tôi từ Cõi Âm thông qua cơ thể Emma, nhưng cho đến tận hôm nay vẫn chưa thấy anh ta có biểu hiện gì khác người cả. Mà trước giờ anh ta cũng chưa từng đề cập tới bất cứ chuyện gì liên quan tới vấn đề đó.

Tôi đứng bật dậy và lùi vội ra xa khỏi Alec để đề phòng bất trắc. “Làm ơn hãy nói với tôi anh là con người đi Alec. Tôi cần anh nói với tôi rằng anh là con người, *ngay bây giờ*. Hãy nói rằng không phải anh đã giấu bố con tôi một chuyện lớn đến như vậy suốt hai tuần qua.”

Làm ơn hãy để cho tôi tin lời anh ta...

Alec vẫn ngồi yên, tôi nghĩ anh ta cũng hiểu rằng nếu đứng dậy lúc này tôi sẽ mất nốt chút kiểm soát còn lại và hét ầm lên gọi bố. “Tôi không thể nói cho cô biết được Kaylee ạ. Tôi không muốn cô sợ và xa lánh tôi.”

“Quá muộn để lo tới chuyện ấy rồi, chẳng thà anh cứ nói thật đi thì hơn.” - Tôi vòng qua cái bàn nước và đi giật lùi ra phía bên kia phòng - “Rốt cuộc anh là cái gì thế?”

Alec thở dài và liếc nhìn cái gối trên ghế sô-pha, như thể muốn xé tan nó ra từng mảnh, hoặc ôm nó vào lòng. “Chuyện dài lắm.”

“Tôi cũng đâu có ý định đi ngủ lại.” Tôi ngồi lại xuống ghế và cầm lấy lon nước cho tay đỡ trống trải.

“Mẹ tôi là con người...” - Cuối cùng anh ta nói - “Cách đây hơn nửa thế kỷ lão Avari đã bắt giam và biến bà thành người đại diện của mình trong suốt nhiều năm. Trong thời gian đó, bà đã yêu. Không phải với lão ta...” - Alec nói ngay trước khi tôi kịp thắc mắc - “Mà là một người khác. Với bố tôi. Thịnh thoảng ông lại giúp bà thoát khỏi sự kiểm soát của lão Avari trong một khoảng thời gian ngắn, bằng cách đánh lạc hướng sự chú ý của hắn với những món đồ chơi mới hơn và bóng bẩy hơn mẹ tôi.”

Nghe đến đây bụng tôi càng cảm thấy nôn nao khó chịu hơn. “Bố anh đã mang tới cho lão Avari những người khác để... làm thức ăn? Và để hành hạ ý hả?”

“Không cứ nhất thiết lúc nào cũng phải là con người, bởi vì các tà ma có rất nhiều sở thích, và...” - Alec dừng lại khi thấy vẻ khiếp sợ đang hiện rõ trên khuôn mặt tôi - “Bố tôi làm vậy là vì mẹ tôi. Để giải thoát cho bà khỏi những cơn đau đớn trong giây lát. Để hai người họ có thể ở bên cạnh nhau.”

Và ngay lập tức tôi hiểu ra vấn đề, mặc dù thật khó lòng thông cảm cho những hành động kiểu như thế. Chính anh Tod cũng đã làm điều tương tự với Addison, sau khi chị ấy chết đi mà linh hồn lại bị lão Avari chiếm giữ.

Tôi gạt đầu ra hiệu cho Alec tiếp tục câu chuyện.

“Thế rồi mẹ tôi có thai và bố mẹ tôi cần phải rời khỏi Cõi Âm, và quan trọng hơn cả là lão Avari không bao giờ được biết về sự tồn tại của tôi. Nếu lão ta sở hữu được nguồn năng lượng của một đứa con lai như tôi - dồi dào và bền bỉ hơn bất cứ con người nào có thể cung cấp - thì lão ấy sẽ trở nên quá mạnh và mẹ tôi sẽ không bao giờ có thể thoát ra khỏi đó. Vì thế, bố tôi đã sắp xếp để một người từng chịu ơn của bố làm trung gian đưa mẹ tôi trở lại thế giới con người. Kể từ đó họ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa, và tôi được nuôi dạy ở đây, như một con người.”

“Và mẹ anh đã không hề kể cho anh biết điều đó?” Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi thấy thông cảm với Alec vô cùng. Tôi cũng đã lớn lên trong hoàn cảnh tương tự như vậy, hoàn toàn không hề biết gì về thân phận thực sự của mình, về sự khác biệt cũng như những năng lực của bản thân.

“Bà giấu tôi cho tới khi tôi trưởng thành và sự khác biệt của tôi càng ngày càng bộc lộ rõ rệt. Bà đã phải buộc lòng kể hết mọi chuyện cho tôi nghe, bởi vì tôi cần phải học cách kiểm soát bản thân mình. Để tránh làm bị thương những người vô tội. Sai lầm lớn nhất của bà chính là đã liên lạc với bố tôi để nhờ giúp đỡ. Bà đã gửi tin nhắn cho ông thông qua người bạn đã giúp đưa bà rời khỏi Cõi Âm năm xưa, nhưng chính điều ấy đã khiến bà lại một lần nữa lọt vào tầm ngắm của lão Avari. Lão ấy đã tóm được người bạn kia trước khi tin nhắn kịp đến tay bố tôi, và... tôi cũng không biết là lão ta đã đe dọa hay hứa hẹn cái gì mà ông ta đã đưa mẹ tôi trở lại Cõi Âm, thay vì đưa tin. Và một khi lão Avari đã bắt lại được bà, không tốn nhiều thời gian để lão ta biết về sự tồn tại của tôi.”

“Lão ấy đã bắt được anh bằng cách nào?” Giọng tôi nhỏ tới mức hầu như chỉ có mình tôi nghe được. Lão Avari đã làm điều tương tự với anh Nash, và với bố tôi. Thật kinh khủng khi biết rằng gã tà ma khốn kiếp ấy có khả năng lôi kéo bất cứ ai mà lão ấy muốn từ thế giới của chúng tôi sang bên Cõi Âm, bất cứ lúc nào lão ấy thích.

Làm sao tôi còn dám đi ngủ, sau khi biết được điều đáng sợ đó?

“Lão ta nói với tôi rằng tôi có thể trao đổi bản thân để cứu lấy mẹ. Lão ấy thề sẽ gửi trả lại mẹ tôi ngay sau khi tôi chịu giao nộp bản thân mình.”

“Lão ấy có giữ lời không?” Tim tôi đập mạnh tới nỗi tôi gần như không thể nghe thấy tiếng của Alec nữa. Và tôi sợ rằng tôi đã biết câu trả lời.

“Có. Nhưng lão ấy chỉ đề cập tới chuyện mẹ tôi đã chết. Lão ta đã hút kiệt năng lượng của bà trong một lần lên cơn đói. Và sau khi tôi đi qua Cõi Âm, lão ta đã giữ lời gửi xác của bà trở lại thế giới con người.”

Quai hàm của Alec cứng lại và tôi hiểu rằng nếu không phải vì đã có hàng chục năm trời khóc thương mẹ thì giờ chắc anh ta cũng đã vỡ òa trong nước mắt rồi. “Tôi đã không được dự đám tang của bà. Tôi cũng chẳng biết bà được chôn cất ở đâu. Thậm chí ngày ấy có ai tìm thấy bà không tôi cũng không dám chắc. Tôi chỉ biết một điều, cho dù tôi còn bất cứ người thân nào đi chăng nữa thì tôi cũng không thể đi gặp họ, bởi tôi không hề già đi một chút nào, kể từ ngày mẹ tôi qua đời. Hơn nữa sau những gì lão Avari đã làm với cơ thể của tôi... tôi càng không thể đặt những người thân còn lại của mình vào nguy hiểm. Cô và bố cô là tất cả những gì tôi có ở đây. Và nếu tôi không thể khiến lão Avari ngừng ngay việc nhập vào cơ thể mình, tôi sẽ mất cả cô.”

Tôi muốn phủ nhận những lời anh ta vừa nói. Tôi muốn vòng tay ôm chầm lấy anh ta để an ủi, giống như an ủi một người anh trai tôi chưa bao giờ có. Hoặc như một người chú, vì thật ra tuổi tác chúng tôi chênh lệch cũng khá nhiều. Nhưng tôi không thể làm được, bởi Alec nói đúng. Nếu thực sự lão Avari có thể kiểm soát Alec tới mức ấy thật thì sẽ không ai được an toàn. Nhất là hai bố con tôi.

“Lão ta làm vậy bằng cách nào? Làm thế nào mà lão ta có thể khiến anh giết người được? Rốt cuộc anh là loài gì hả Alec?”

Alec ngược đôi mắt nâu trong vắt lên nhìn tôi. “Tôi có một nửa là Thần Ngủ.”

“Thần Ngủ là cái gì?” - Tôi nín thở chờ đợi lời giải thích của anh ta, nhưng tim tôi vẫn đập bình bình trong lồng ngực.

“Thần Ngủ là một loài sinh vật nhỏ thuộc Cõi Âm mà nguồn thức ăn chính là năng lượng của loài người khi đang ngủ, được chảy qua ranh giới giữa hai thế giới. Một Thần Ngủ thuần chủng không thể đi qua thế giới con người nhưng tôi thì có thể. Tôi nghĩ lão Avari đã sử dụng tôi để hút cạn năng lượng của các giáo viên trong giấc ngủ của họ.” - Alec nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra để tôi có thể nhìn thấy nổi tức giận cùng mặc cảm tội lỗi đang hiện rõ trong mắt anh

- “Có vẻ như ở đây tôi còn hữu dụng với gã tà ma ấy hơn cả hời còn ở bên Cõi Âm.”

Chương 15

“ANH LÀ MỘT THẦN NGŨ thật à?” Tôi chà hai lòng bàn tay vào quần, tìm kiếm một cảm giác chân thật và quen thuộc để chắc chắn rằng mình vẫn đang được an toàn trong phòng khách nhà mình. Chứ không phải đã vô tình bước qua thế giới của những cơn ác mộng hoặc qua đời vì một cơn ác mộng *thực sự*.

“Một nửa Thần Ngủ thôi” - Alec chữa lại, cau có nhìn xuống sàn nhà.

Tâm trí tôi vẫn chưa muốn chấp nhận cái khái niệm đó và miệng tôi vẫn chưa thực sự muốn đặt câu hỏi tiếp theo. Nhưng tôi vẫn mở miệng hỏi anh ta. “Một loài sinh vật nhỏ thuộc Cõi Âm... Làm ơn đừng nói với tôi “loài sinh vật nhỏ” chỉ là cách nói giảm nói tránh cho “quái vật khổng lồ” đấy nhé! Bố anh chắc không phải là loài quỷ chứ hả? Kiểu như một loài có họ hàng với tà ma ý?”

“Bố tôi chết rồi.” - Giọng Alec cut ngắn, khuôn mặt cũng không hề bộc lộ một chút cảm xúc gì - “Nhưng không, ông không có hề có bất kỳ quan hệ gì với đám tà ma cả. Tà ma là loài sinh vật Cõi Âm duy nhất tấn công vào linh hồn con người. Thần Ngủ chỉ là một trong rất nhiều loài khác ở Cõi Âm trích hút năng lượng của con người. Một số hấp thụ năng lượng chảy xuống từ thế giới loài người. Một số chỉ uống các chất dịch cơ thể con người. Còn một số lại chỉ thích ăn thịt. Đối với hầu hết các loài Cõi Âm, các sản phẩm làm từ con người là một món ăn ngon, không phải thiết yếu. Giống như mấy cái bánh quy của bố cô vậy. Tuy nhiên, Thần Ngủ là một trong số ít những loài cần phải có một phần năng lượng con người nhất định trong chế độ của mình để tồn tại. Chúng hấp thụ nguồn năng lượng ấy thông qua ranh giới giữa hai thế giới.”

“Bố anh đã chết như thế nào?” Tôi lái sang chủ đề khác, vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với sự thật điên rồ là Alec mang một nửa dòng máu của loài quỷ hút năng lượng con người.

“Lão Avari đã giết chết ông ấy sau khi tôi đi qua Cõi Âm, để đảm bảo ông ấy không thể tìm cách đưa tôi trở về nhà.”

“Tôi rất tiếc.”

Alec lại chỉ nhún vai thờ ơ. “Sau ngần ấy năm, tôi cũng quen rồi. Với cả tôi đã gặp ông ấy bao giờ đâu.”

Nhưng tôi hiểu cái cảm giác mất đi người thân là như thế nào, mà anh ta lại còn phải hứng chịu sự mất mát gấp đôi người khác. Điều ấy cũng nhắc nhở tôi rằng Alec vẫn có một nửa là con người, chứ không phải hoàn toàn là ma quỷ, vì thế tôi cũng bớt sợ hãi và thấy đồng cảm với anh ta hơn.

Nhưng sẽ thế nào nếu phần quý của anh ta lại mạnh hơn phần người?

“Thế... anh có phải... hút năng lượng từ con người không? Giống như bố anh? Hay Sabine không?”

Alec lắc đầu. “Tôi thậm chí còn không biết mình có thể làm điều đó cho đến khi gần trưởng thành. Tôi thừa hưởng khả năng trích hút năng lượng từ con người nhưng không bắt buộc phải dùng tới nó.”

Ơn trời! Nhưng ngay lập tức một câu hỏi khác lại nảy ra trong đầu tôi. “Alec, có phải chính anh là người đã kéo tôi sang Cõi Âm trong khi đang ngủ, hôm lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh không?” Lần ấy anh ta đã băng qua cánh đồng lúa mì sắc nhọn, với cái nắp thùng rác làm khiên.

“Phải. Cho tôi xin lỗi nhé!” - Trông anh ta có vẻ xấu hổ vì đã che giấu thân phận của mình - “Tôi chỉ có thể liên lạc với cô khi cô đang ngủ. Trong trạng thái vô thức. Nhưng mọi chuyện đã diễn ra như kế hoạch ban đầu.”

Lạ lùng thay, tôi không hề cảm thấy tức giận trước lời thú nhận của anh ta. Ít nhất thì từ nay tôi không còn phải lo nghĩ tới chuyện nằm mơ thấy cái chết và tỉnh dậy trong thế giới Cõi Âm nữa.

“Thế... lão Avari đã dùng anh để giết người như thế nào?”

Alec nhún vai đầy đau khổ. “Tôi cũng không biết. Tôi đâu có ở trong này khi lão ta làm chuyện đó.” - Anh ta giơ tay chỉ vào hộp sọ của mình - “Nhưng tôi có thể khẳng định với cô một điều: Nguồn năng lượng mà lão Avari lấy được từ họ chắc chắn phải là một lượng rất lớn mới có thể làm chết người như thế và tất cả đều truyền qua người tôi rồi sang hết người lão ta, bởi vì tôi chẳng hề thấy được nhận thêm chút năng lượng nào. Cơ thể tôi vẫn mệt mỏi và kiệt quệ hết như hồi còn ở bên Cõi Âm.”

Cái ý nghĩ rằng Alec - người bạn mới và người bạn tâm tình của tôi - lại chính là người đã hút hết sinh khí của các thầy cô khiến tôi phát buồn nôn. Nhưng việc biết được nguồn năng lượng ấy thực chất dùng để tăng cường sức mạnh cho lão Avari cũng chẳng khiến tôi thấy khá hơn là mấy.

“Tại sao lại là các giáo viên?” Tôi hỏi, và cái nhú mày của Alec càng lúc càng sâu hơn.

“Tôi không biết. Tôi không biết bất cứ cái gì về chuyện lần này, Kaylee ạ. Tôi thậm chí còn chưa bao giờ đặt chân đến trường cô, ít nhất là khi tôi vẫn đang kiểm soát cơ thể của mình.”

Bên ngoài, trời đã bắt đầu sáng. “Vậy là... anh chắc chắn đó là những gì đang xảy ra đúng không? Bởi vì tôi sẽ rất hạnh phúc nếu có thể tiếp tục ghán cái tội này cho Sabine.” Tôi nửa đùa nửa thật nói.

“Tôi biết cô muốn tin là cô ta có tội. Và tôi cũng không hề thích thú gì với việc nhận tội thay cho người khác. Nhưng trong vòng hai đêm liên tiếp, tôi đã đi ngủ trên ghế sofa để rồi lần nào thức dậy cũng thấy mình đang đứng ở trong bếp, quần áo chỉnh tề, mà không hề nhớ mình đã ra đó bằng cách nào. Lão Avari đã lợi dụng tôi để giết người, và tôi cần phải ngăn lão ta lại.”

“Anh sẽ làm được. *Chúng ta* sẽ làm được. Tôi sẽ giúp anh.” Nhưng giúp thế nào thì tôi chưa hề nghĩ ra, ngoại trừ việc không để cho ai ngủ gật ở trường. Một lần nào nữa.

Tôi đứng dậy cùng với cái vỏ lon đi vào trong bếp, nhưng vẫn nghe thấy giọng anh ta líu lo ngoài phòng khách. “Cảm ơn, nhưng tôi không nghĩ là chúng ta còn có thể làm gì để xoay chuyển tình thế nữa đâu.”

“Xin lỗi, nhưng lần trước lão Avari cũng đã nghĩ như thế đấy và hãy nhìn xem kết quả như thế nào.” - Tôi ném cái vỏ lon vào trong thùng rác và mở tủ lấy thêm một lon mới - “Chẳng phải chúng tôi đã cứu được anh, anh Nash, và bố tôi ra khỏi Cõi Âm và ngăn không cho lão Avari lừa nguyên cả đám học sinh trường trung học Eastlake sang bên đó đấy sao”.

Alec hừ một tiếng đầy hoài nghi. “Thật không may, lớp vỏ bạc đó đã nhanh chóng bị che phủ bởi một đám mây xám xịt. Cô và Nash đã không có một kết thúc có hậu, còn lão Avari vẫn tiếp tục sử dụng thân xác và khả năng trích hút năng lượng của tôi bất cứ khi nào lão ý muốn.”

“Lão Avari không phải là lý do tôi và anh Nash chia tay.” - Tôi khẳng định nói - “Chính Nash là người đã làm cho mối quan hệ giữa hai chúng tôi rạn nứt, và giờ lại còn có thêm cả Sabine nữa” - Tôi bật nắp lon soda rồi quay trở ra phòng khách, ngồi xuống cái ghế bành quen thuộc của bố - “Quay lại vấn đề của anh... ít nhất thì bây giờ chúng ta đã biết lão ta đang làm gì, và chúng ta hoàn toàn có thể ngăn chặn lão ta.”

Nói thì dễ lắm nhưng làm thế nào mới gọi là khó. Trước đây, điều duy nhất khiến chúng tôi có thể mặc cả được với lão Avari là vì lão ta không thể đi qua thế giới loài người Nhưng giờ lão ta đã tìm ra được cách - chưa kể còn đang nắm trong tay một thứ vũ khí vô cùng lợi hại - có lẽ không gì có thể ngăn cản được lão ta. Luật chơi đã thay đổi và chúng tôi sẽ cần phải thích ứng thật nhanh, nếu còn muốn nuôi hi vọng ngăn cản lão ta.

“Kaylee ơi...?” Cái giọng đột nhiên nhẹ nhàng đến kỳ lạ của Alec ngay lập tức kéo tôi trở lại với hiện thực.

“Hử?”

“Cô định sẽ làm gì? Ý tôi là... Cô có định nói với... mọi người không?”

“Mọi người” ở đây nghĩa là bố tôi. Ông đã bỏ qua các nguyên tắc của mình để giúp Alec, vì lòng biết ơn. Nhưng nếu bố phát hiện ra việc Alec bị sử dụng làm công cụ giết người cho lão Avari và việc anh ta đã giữ bí mật về thân phận và các năng lực của mình - chắc chắn ông sẽ đá anh ta ra khỏi cửa ngay lập tức mà không cần suy nghĩ tới giây thứ hai. Với tính cách của bố, như thế vẫn có thể coi là nhân đạo chán. Ông sẽ không bao giờ cho phép ai, hay bất cứ cái gì đe dọa tới sự an toàn của tôi, kể cả nếu có phải quay lưng với một người bạn.

“Tôi không còn nơi nào để đi, Kay ạ.” - Alec thẳng thắn nhìn vào mắt tôi - “Suốt một phần tư thế kỷ qua, tôi đã phải khom gối nhặt nhạnh những mảnh vụn thương xót, mà hầu như không bao giờ có, rơi rớt từ bàn của lão Avari. Sau khi trở lại với thế giới con người, tôi đã thề rằng sẽ phải sống cho ra sống, ở đây, tôi có tự do và lòng tự trọng. Và bạn bè. Nhưng chỉ một lời của cô thôi sẽ có thể lấy đi tất cả những thứ đó. Vì thế tôi cầu xin cô, Kaylee.”

Mắt Alec rung rung trông rất tội nghiệp, tôi hiểu thật không hề dễ dàng gì với anh ta khi phải cầu xin lòng thương hại của người khác, trong khi đáng ra anh ta không cần phải làm như vậy.

“Và tôi xin thề, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Tôi đã mất hai thập kỷ rưỡi để tìm cách thoát khỏi lão Avari, và tôi sẽ *không* cho phép lão ta sử dụng tôi ở đây như đã từng sử dụng tôi ở bên đó. Nhưng tôi cần sự giúp đỡ của cô. Tôi cần cô hãy giữ im lặng trong khi tôi tìm cách buộc hẳn phải tránh xa cơ thể mình ra. Và tôi xin lấy mạng sống của mình ra mà thề rằng tôi sẽ không bao giờ để cho lão ta dùng tôi để giết người thêm một lần nào nữa.”

Tôi rất muốn tin lời Alec. Anh ta nhìn có vẻ chân thành, và giọng nói cũng đầy ý tốt. Và trái tim tôi tin vào nỗi đau khổ cùng sự quyết tâm đang hằn rõ trên khuôn mặt anh ta. Nhưng nếu linh cảm của tôi là sai và anh ta đang nói dối thì sao? Nếu anh ta đã biết mọi chuyện lão Avari làm ngay từ đầu và hai người bọn họ đang phối hợp với nhau thì sao?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta, mặc dù đã rất cố gắng, vẫn không thể ngăn lão Avari sử dụng thân xác của mình? Nếu anh ta biết đó là cách duy nhất để lão Avari không thuê người bắt anh ta trở lại Cõi Âm? Nếu anh ta sẵn sàng trả cái giá này - đứng nhìn những người vô tội chết đi mà không làm gì - để đổi lấy tự do cho bản thân?

Nhưng điều đau đớn nhất là giờ tôi không còn biết nên tin vào ai - kinh nghiệm cho thấy tôi toàn đặt niềm tin của mình vào nhầm chỗ.

Tôi tin anh Nash và anh ấy đã nói dối tôi. Tôi tin anh Tod, và anh ấy đã giấu nhem đi sự thật về những điều có thể xảy ra với tôi khi đi qua Cõi Âm. Tôi tin tưởng gia đình tôi, và tất cả đều đã nói dối tôi về việc tôi là ai, thân phận thực sự của tôi là gì, trong suốt mười mấy năm trời.

Người duy nhất trên thế giới này - ở cả hai thế giới - mà tôi có thể khẳng định chưa bao giờ nói dối tôi là Emma. Nhưng đáng tiếc, tôi không thể nói điều ngược lại với Emma. Tôi đã nói dối cậu ấy hết lần này đến lần khác, tuy là để giữ an toàn cho cậu ấy khỏi các sinh vật của Cõi Âm.

Cuộc đời của tôi giống như một cái tháp được dựng lên bởi những lời nói dối. Và tôi có thể cảm nhận được là cái tháp ấy đang nghiêng, thậm chí là xiêu vẹo. Một ngày nào đó nó sẽ đổ sập xuống và đè chết tôi, cùng những người xung quanh. Nhưng cho đến khi đó, tất cả những gì tôi có thể làm là trát thêm chút vữa và bám lấy cái khung của niềm tin vào tình người - thứ đã giúp tôi đứng thẳng suốt thời gian qua. Ngay cả nếu tôi đang góp phần vào chính sự sụp đổ sau này của mình.

Alec khó chịu ngo ngoáy trên ghế sô-pha, sốt ruột chờ đợi trong im lặng cho câu trả lời của tôi.

“Không, tạm thời tôi sẽ *chưa* nói với bố tôi, chứ *không* phải là không nói.” - Tôi nói và cơ mặt anh ta lập tức giãn ra. Nhìn anh ta mừng rỡ như vậy tôi lại càng không muốn phá hỏng điều đó. Nhưng tôi không thể chỉ vì giữ bí mật cho Alec mà đặt tính mạng của những người khác vào nguy hiểm - “Nhưng tôi cần phải nói với anh Nash.” - Nếu không, anh ấy sẽ vẫn tiếp tục cố gắng chứng minh Sabine vô tội - “Và tôi thề là nếu anh còn để cho một ai đó chết nữa thì đích thân tôi sẽ mang anh thả xuống trước cửa nhà lão Avari.”

Anh ta lắc đầu quả quyết. “Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Tôi thề đấy.”

Làm ơn, làm ơn, làm ơn hãy để tôi đứng về Alec.

“Tốt. Và tôi nghĩ từ bây giờ chúng ta nên chia ca ra mà ngủ. Để còn canh chừng được cho nhau. Anh có thể đánh thức tôi dậy nếu thấy tôi lại có vẻ như đang gặp ác mộng, và nếu lão Avari dám nhập vào anh một lần nữa, tôi sẽ làm mọi cách để đuổi lão ta ra khỏi cơ thể anh.”

“Cô định dùng cách gì thế?” Alec nhú mào hỏi.

Tôi nhún vai. “Cứ đánh thật mạnh vào đầu có lẽ là ổn. Có thể tỉnh dậy anh sẽ thấy đau đầu một chút nhưng như thế còn hơn là tiếp tục để tay anh vấy máu người vô tội, đúng không?”

Alec gật đầu. “Nhưng làm thế nào cô biết được đó là lão ta, nếu lão ấy lại giả giọng tôi?”

Tôi rất muốn nói với Alec là tôi sẽ biết. Rằng bằng cách nào đó tôi sẽ có thể nhìn vào mắt anh ta và biết mình đang nhìn vào một con quỷ, chứ không phải một người bạn, nhưng sự thật là bản thân tôi cũng không hề chắc chắn. Anh Nash mới chỉ không phát hiện ra sự khác biệt giữa tôi và lão Avari một lần, nhưng tôi đã mắc phải sai lầm đó tới hai lần.

“Chúng ta cần có một mật khẩu liên lạc, hay một câu hỏi bí mật gì đó.”

“Mật khẩu á?” - Alec cười khúc khích như trẻ con, trông anh ta có vẻ đã bớt căng thẳng hơn. Tôi lườm anh ta một cái rồi đưa lon nước lên miệng uống - “Như thế có hơi trẻ con không?”

“Thế anh có ý tưởng nào hay hơn không?”

Sau một hồi suy nghĩ, Alec lắc đầu.

“OK, vậy thì chúng ta cùng nghĩ ra một câu hỏi bí mật nhé. Phải là chuyện gì mà lão Avari không biết cơ. Ví dụ như màu sắc ưa thích của anh, hay tên thời con gái của mẹ anh.”

“Mẹ tôi chưa bao giờ kết hôn. Và tôi không nghĩ là có điều gì về tôi mà lão ta không biết. Chúng ta nên đặt câu hỏi liên quan tới cô.”

Tốt thôi. Lão Avari không biết gì về tôi nhỉ...? Nếu kể ra thì có mà cả ngày không hết, nhưng tôi lại chẳng biết nên chọn cái nào.

“Chiếc xe đạp đầu tiên của cô có màu gì?” Alec hỏi.

“Trắng, với ruy băng màu đỏ”.

Anh ta mỉm cười. “Đó sẽ là câu hỏi và câu trả lời bí mật của hai chúng ta.”

“Được.” Nghe cũng hợp lý... Với điều kiện, người đang chuyện cùng tôi bây giờ không phải là lão Avari. Nhưng điều đó là không thể, đúng không? Lão Avari không thể diễn giỏi như thế được. Tuy nhiên, cứ nên cẩn thận vẫn hơn...

“Tối nay lão ta có giết ai nữa không? Anh có thêm lỗ hổng nào mới trong bộ nhớ của mình không?”

Alec lắc đầu. “Tôi thậm chí còn chưa hề chớp mắt tí nào mà.” - Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía cái cửa sổ đang đóng im ỉm sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại và thấy những tia nắng Mặt Trời đầu tiên bắt đầu lọt qua khe cửa - “Và cũng chẳng còn thời gian để ngủ nữa rồi.”

Ngoại trừ việc anh ta đã tình cờ tóm được cô Bennigan ngay giữa ban ngày, lúc cô ngủ gật trên bàn giáo viên. Cô Bennigan vừa quay trở lại trường sau thời gian nghỉ sinh, vì thế không có gì là lạ khi cô luôn ở trong tình trạng kiệt sức và mệt mỏi. Nhưng cô không phải là giáo viên duy nhất trong trường ngủ gật giữa ban ngày. Và Alec càng ít ngủ đêm thì anh ta càng dễ ngủ gật ban ngày, và đặt bản thân mình, cùng các giáo viên ngủ gật khác, vào nguy hiểm.

“11 giờ anh mới phải đi làm đúng không? Sao anh không ngủ vài tiếng đi trong khi tôi ở đây canh chừng cho anh?”

Anh ta ngờ vực. “Cô có chắc không?”

“Chắc.” - Tôi đứng lên và đi vào trong bếp - “Tôi sẽ đi pha ít cà phê rồi ngồi làm bài tập thôi.” Tối qua tôi vẫn chưa làm bài tập, vì còn mãi theo dõi anh Nash và tìm cách gán tội giết người cho Sabine.

“Cảm ơn Kay. Tôi thực sự đã nợ cô.”

Tôi nở một nụ cười gượng gạo. “Tôi sẽ ghi vào sổ.”

TTT

Hai tiếng rưỡi sau, tại bãi đỗ xe của trường, tôi lại ngồi trong xe đợi Sabine. Một lần nữa. Và đây là lần đầu tiên tôi thực sự hy vọng chị ta đang đi cùng anh Nash. Như thế, anh ấy sẽ biết được chuyện chị ta đã phá vỡ lời hứa không can thiệp vào giấc mơ của tôi. Một lần nữa.

Tôi chỉ phải chờ có vài phút thì thấy xe chị ta đi vào trong sân, đậu cách đó một hàng. Tôi vớ lấy cái ba-lô rồi khóa cửa xe lại. Đến lúc ra ngoài rồi tôi mới ân hận vì đã không mang theo áo khoác. Tuy nhiên, đầu óc tôi giờ đang quay cuồng với những cơn ác mộng, những vụ giết người, và nỗi ám ảnh về gã tà ma nên cũng chẳng còn tâm trí đâu để lo lắng về cái lạnh của tháng Một.

“Sabine!” - Tôi hét ầm lên và lao rất nhanh về phía chị ta. Một số người đang đứng gần đó lập tức quay đầu lại nhìn, làm tôi có hơi nao núng. Nhưng khi thấy vẻ mặt hờn hĩnh của chị ta lúc bước từ trên xe xuống thì tôi lại sôi máu, chẳng còn biết sợ là gì nữa.

“Kaylee?” - Anh Nash mở cửa xe bước ra, tay vẫn đang đặt trên cửa - “Có chuyện gì thể em?”

Tôi bước tới trước mặt Sabine, gần hơn so với dự định ban đầu bởi vì tôi không muốn để người khác nghe thấy. “Cô bạn gái của anh lại chui vào đầu tôi lần nữa chứ sao.” Tôi rút lên qua kẽ răng.

“Cô nên cảm thấy đây là vinh hạnh.” - Sabine nhìn tôi cười khẩy, tỏ thái độ không thiết tha.

Tôi nóng hết cả mắt, hai tay nắm chặt lấy quai ba-lô. “Xem ra cái tát lần trước vẫn chưa đủ mạnh với chị nhỉ?”

“Có giỏi thì thử lại xem.”

“Khoan đã.” - Anh Nash vòng vèo qua xe và túm lấy tay Sabine kéo ra khỏi tôi. Không hiểu anh ấy đang cố bảo vệ ai, tôi hay chị ta? Giờ thì mọi con mắt đang đổ dồn về phía ba chúng tôi, và anh đã phải quay lại nói ầm lên - “Mọi người vào lớp đi! Ở đây không có gì để xem đâu!” Tôi cảm nhận được hơi ấm của sức Ảnh hưởng vừa lướt qua - nhưng không phải trực tiếp nhắm vào tôi, ờn Chúa - và có lẽ tôi đã nổi điên lên với anh vì đã dùng sức Ảnh hưởng với các bạn của mình, nếu không phải đang bận nổi điên với Sabine. Ngay lập tức, đám đông hiếu kỳ kia lũ lượt đi vào trong trường, một cách ngoan ngoãn.

Khi chúng tôi không còn là trung tâm của sự chú ý nữa, anh Nash quay sang hỏi Sabine. “Em lại đi vào giấc mơ của cô ấy lần nữa đấy à?”

“Ôi giời, cô ta chỉ đang làm quá lên thôi.” - Sabine nhìn tôi lắc đầu như thể tôi nên cảm thấy xấu hổ với chính mình - “Chuyện về mẹ cô ta rút cuộc cũng là để gây sự chú ý mà thôi.”

“Tránh xa đầu tôi ra.” Tôi gắt lên, cùng lúc anh Nash cũng nghiêm giọng nói. “Sabine, em đã hứa rồi mà!”

Chị ta quay sang nhìn anh Nash, đôi mắt lóe lên đầy phẫn nộ. “Em chỉ hứa là sẽ không khiến cho cô ta quá sợ hãi mà rời bỏ anh. Chuyện lần này chẳng liên quan gì tới anh hết. Cô ta dám chọc mũi vào đời tư của em thì giờ em chọc lại thôi.”

Anh Nash giờ tay lên xoa trán và hỏi tôi. “Cô ấy đang nói về chuyện gì vậy?”

“Đúng đấy, Kaylee, hãy nói cho anh ấy biết tôi đang nói về chuyện gì đi.” - Sabine mở to mắt, giả đồ ngây ngô trong một giây, trước khi quay trở lại với cơn giận dữ ban đầu - “Sao cô không nói cho anh Nash biết cô đã ở đâu tối qua?”

Má tôi đỏ bừng lên như ánh hoàng hôn ở đường chân trời. “Kaylee?” Anh Nash hỏi, nhưng tôi không thể thốt ra được lời nào.

“Ngay cả khi tôi không thể nhìn thấy cô, tôi vẫn có thể ngửi thấy các cảm xúc của cô, như cá mập ngửi thấy máu trong nước” - Sabine nghiêng hẳn người qua anh Nash thì thầm với tôi - “Cô không thể theo dõi hay rình rập tôi được đâu, Kaylee ạ. Tôi sẽ luôn phát hiện ra thôi, vì thế hãy bỏ ngay ý định đó đi.”

Giờ thì mặt tôi như muốn *bốc cháy* và tôi không có gì để dập tắt ngọn lửa hổ thẹn đó.

“Ai đó làm ơn nói cho tôi biết chuyện quái gì đang xảy ra thế?” Anh Nash sốt ruột gắt lên. Lại có thêm một vài cặp mắt tò mò nhìn về phía chúng tôi, trước khi đi vào trong trường.

Sabine khoanh tay lại trước ngực, mặt rất hả hê. “Kaylee đã đóng giả làm cô nàng tàng hình và quanh quẩn ở trong phòng anh cả tối qua.”

Anh Nash quay sang nhìn tôi, ánh mắt anh ngập tràn nỗi nghi ngờ và sự sững sốt. “Kaylee?”

Tiêu rồi!

“Em xin lỗi. Em chỉ...” - Tôi đã rất muốn giải thích với anh nhưng lại không thể đổ lỗi cho anh Tod. Kể cả nếu đó có là lỗi của anh ấy thật - “Em không hiểu anh nhìn thấy gì ở chị ta và em muốn xem lúc hai người ở bên nhau thì như thế nào. Em cần phải biết. Để cho chắc.”

“Chắc chuyện gì?” - Chưa bao giờ tôi thấy anh Nash giận như vậy - “Em theo dõi anh để chắc chắn rằng anh đã không ngủ với cô ấy?”

“Cô ấy đâu có tin anh.” - Sabine, giống như một con rắn độc, trườn bên mang tai Nash và thì thầm - “Và cô ấy sẽ không bao giờ tin. Sao anh vẫn chưa chịu nhận ra điều đó nhỉ?”

Ngay lập tức, anh quay sang trừng mắt nhìn chị ta. “Em im đi!” - Các vòng xoáy của sự giận dữ xoay tròn trong mắt anh, như những đám mây bão. Có điều không phải tất cả đều nhắm vào Sabine, mà phần lớn trong số đó là dành cho tôi - “Là lỗi của anh nên cô ấy mới không tin tưởng anh như vậy.” - Sau đó quay lại nói với tôi - “Anh biết, là lỗi của anh, nhưng em không thể lấy đó làm lý do để bào chữa cho việc làm của mình được.”

Anh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, rõ ràng đang rất cố gắng để giữ bình tĩnh. “Anh không thể tin là em đã theo dõi anh” - Cuối cùng, anh mở mắt nhìn tôi đầy cay đắng, vừa buồn rầu vừa phẫn nộ - “Điều đó có làm em cảm thấy khá hơn không? Anh hy vọng là những gì em nhìn thấy có thể biện minh cho việc em xâm phạm vào đời tư của Sabine. Và của anh.”

Và chỉ vậy thôi, lại một lần nữa Nash làm bùng lên ngọn lửa giận dữ vốn đã âm ỉ trong tôi suốt mấy ngày qua, thiêu rụi luôn cả cái cảm giác tội lỗi này giờ của tôi. “Anh làm như mình cao thượng lắm không bằng, sau những gì anh đã làm với em.”

“Anh không nói là mình cao thượng hay gì hết.” - Nash khẳng định - “Chỉ là anh đã nghĩ em khá hơn thế. Khá hơn anh. Mà em đã trốn ở đâu thế? Trong tủ à?”

“Em đã bảo là cô ta tàng hình rồi mà.” Sabine đành giọng.

Nash lắc đầu. “Kaylee không thể...” - Anh khựng người lại và khẽ cau mày khi chợt hiểu ra vấn đề - “Anh Tod. Giờ ạ! Vậy là anh ấy đã thực hành được rồi?”

Tôi chỉ có thể nhún vai.

“Một mình anh ấy đi rình mò người khác còn chưa đủ hay sao mà lại còn kéo thêm em vào nữa. Anh ấy đã đi quá xa rồi.”

“Cũng không hẳn là lỗi của anh ấy.” - Tôi nói - “Em hoàn toàn có thể nói không mà.”

“Nghe nói cô rất giỏi cái khoản nói không.” Sabine nhếch miệng cười hết sức đều giả, sau đó cúi xuống nhặt ba-lô lên.

“Nghe nói cô thậm chí còn không biết đánh vần chữ KHÔNG.” Tôi mỉa mai. Tự dưng thấy giận điên lên vì chị ta biết về cuộc sống cá nhân của mình. Thôi thì cứ coi như vụ nghe trộm tối qua của tôi là để trả đũa lại chị ta.

“Thôi, đủ rồi đấy!” - anh Nash gầm lên - “Anh thật hết chịu nổi hai em.” - Anh xốc một bên ba-lô lên rồi quay sang nói với tôi - “Hãy suy nghĩ thật kỹ rồi cho anh biết em muốn gì ở anh. Anh yêu em và anh rất nhớ em. Anh sẽ đợi em cho tới khi em cảm thấy sẵn sàng. Nhưng đừng bao giờ theo dõi anh nữa. Không một lần nào nữa.”

Tôi lặng lẽ gật đầu, trong khi anh quay sang đối mặt với Sabine. “Còn em... Hãy đến tìm anh khi em đã sẵn sàng làm bạn của anh, bởi vì đó là tất cả những gì anh có thể đề nghị em lúc này. Mặc dù anh rất muốn có một người để nói chuyện cùng, nhưng cuộc đời anh đã quá đủ phức tạp rồi, anh không cần thêm một sự phức tạp nào nữa. Và hai người...” Anh bước ra xa chúng tôi, đi giật lùi về phía lối vào trường học. “Hãy tự giải quyết các mâu thuẫn với nhau. Hoặc không thì tùy. Nhưng đừng cố lôi anh vào cuộc.”

Sau đó, lần đầu tiên kể từ nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, anh quay lưng bỏ đi mà không buồn nhìn lại lấy một lần.

“Tất cả là lỗi của cô.” Sabine rít lên, mắt lờ ra như hai con ốc nhồi, ngay khi anh Nash vừa đi khỏi.

Tôi tỉnh bơ. “Chúng tôi vẫn ổn, cho tới khi cô xuất hiện.”

“Ôi, ổn ghê cơ.”

“Mối quan hệ của chúng tôi đã dần cải thiện hơn rồi.” Tôi khẳng định nói.

“Cô chỉ giỏi phụng phịu và chăm chăm vào vết thương của mình thôi.” - Sabine đóng rầm cửa xe lại và khóa xe - “Cô tránh xa tôi ra và tôi cũng sẽ không cản đường cô nữa. Thỏa thuận vậy nhé?”

“Tức là chị sẽ từ bỏ anh Nash đúng không?”

“Điên à, tất nhiên là không!” - Sabine lồng lộn - “Nghĩa là tôi sẽ từ bỏ cô.”

Có tiếng bước chân quen thuộc lọc cọc phía sau lưng tôi và Emma dừng lại bên cạnh tôi. “Êu, có chuyện gì thế?”

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Sabine lập tức chuyển từ tôi sang Emma làm cậu ấy giật nảy mình, hơi lùi ra đằng sau. Sau đó, cô nàng *mara* quay ngoắt người bỏ vào trong trường.

“Mình bắt đầu nhìn thấy sự kỳ quái ở chị ta rồi đấy.” Emma thì thầm nhìn theo bóng chị ta. Hy vọng rằng cậu ấy sẽ không bao giờ phải nhìn thấy con người thật của Sabine - hay cảm nhận nổi giận dữ của chị ta.

Chương 16

NỬA CÒN LẠI CỦA BUỔI SÁNG THỨ NĂM trôi qua khá êm đềm. Không có giáo viên nào bị chết - tối qua lão Avari đã không có cơ hội nhập vào người Alec - và tôi coi đó là một ân huệ, bởi vì trong vòng mấy ngày qua chúng tôi đã phải hứng chịu quá nhiều mất mát rồi. Càng lúc lão Avari ra tay càng lộ liễu và gây ra nhiều chú ý với con người, nhưng lão ta thậm chí còn không buồn quan tâm tới chuyện đó, khiến tôi vô cùng lo lắng.

Điểm sáng duy nhất của ngày hôm nay - mặc dù chỉ là một đốm sáng lơ mờ - chính là việc tôi đã tranh thủ làm xong chỗ bài tập còn lại trong giờ Đại số, bởi vì giáo viên dạy thay không biết phải làm gì nên đã để cho lớp tự quản.

Tranh thủ có tiết trống, tôi lại đi ra ngoài mua bữa trưa cho tôi và Emma, và lúc quay trở lại, tôi thấy Sabine đang ngồi ở một cái bàn trong sân trong, nói chuyện với bà chị họ Sophie của tôi, cùng mấy cô nàng trong đội khiêu vũ, bọn họ ríu rít cứ như chị em gái lâu ngày mới gặp lại.

Chuyện đó vẫn có thể tin được - nếu chị ta không cố tình sượt qua cánh tay của Sophie lúc nhào người lấy gói mù tạt. Sabine không chỉ đang mở rộng mối quan hệ xã hội của mình, chị ta còn đang đọc nỗi sợ hãi của họ.

Tâm trạng của tôi ngay lập tức trở nên xấu đi khi tôi băng qua sân, tiến về phía họ với túi thức ăn nhanh trong tay. “Có chuyện gì thế?” Tôi hỏi, mắt nhìn trừng trừng về phía Sabine đang ngồi sau lưng Laura Bell, tân Nữ hoàng Tuyết của Lễ Mùa Đông năm nay, kiêm bạn gái thân nhất của chị Sophie. Hiển nhiên là Sabine đang có ý đồ xấu rồi.

Tôi chỉ cần nhìn qua là biết.

“Không thấy ở đây đang nói chuyện riêng à” - Sophie giọng đầy khó chịu - “Phấn ra chỗ khác đi.”

“Sabine?” - Tôi nghiêng răng nói, và chị ta ngược mắt lên nhìn tôi với một nụ cười không thể giả dối hơn - “Tôi gặp chị một phút được không?”

“Tôi đang bận một chút, Kay ạ.” - Chị ta nhướn một bên lông mày như muốn thách thức tôi - “Sophie và Laura đang kể cho tôi nghe về đội khiêu vũ. Có vẻ như họ đang thiếu mất một người.”

Chị ta nói cứ như thể muốn lấp vào chỗ trống đó không bằng. Vị trí đó đã từng thuộc về một người mà mấy tháng trước tôi đã không thể cứu được khỏi tay của ả thần chết nổi loạn.

Tôi vẫn tiếp tục cắn răng nhìn chị ta. “Tôi mua cho chị một cái bánh kẹp thịt.”

Sabine nghiêng đầu sang một bên tỏ vẻ thích thú. “Tôi không bao giờ có thể nói không với một miếng thịt ngon.”

Chị ta đứng dậy và Sophie thấy vậy lập tức nắm lấy tay chị ta giữ lại. Tính của chị ấy là vậy, dù thích hay không thích Sabine, Sophie vẫn sẽ làm tất cả để ngăn không cho tôi có được thứ tôi muốn. Nhưng rồi Sabine cúi xuống nhìn Sophie và bà chị họ của tôi đột nhiên dờ người ra ngay khi ánh mắt của họ chạm vào nhau. Một giây sau, cô nàng *mara* quay mặt đi còn Sophie lẳng lặng buông tay và quay lại với đồng đội của mình, trông chị ấy rõ ràng không hề thoải mái với những gì vừa nhìn thấy trong mắt của “người bạn” mới.

Ít ra thì tôi không phải là người duy nhất bị như vậy. Có vẻ như gần đây gặp ai Sabine cũng làm cho họ sợ chết khiếp và tránh xa chị ta ra. Duy chỉ có mình tôi là vẫn dám gặp chị ta như thường.

“Tôi tưởng chúng ta sẽ tránh xa nhau ra cơ mà.” Tôi giận dữ thì thào với Sabine, lúc hai đứa chuyển sang cái bàn bình thường tại tôi vẫn hay ngồi ăn trưa gần đó.

“Chính cô là người vừa kéo tôi ra khỏi mối quan hệ lành mạnh duy nhất mà tôi có trong nhiều năm nay.” - Sabine dẩu mồm lên cãi lại - “Vì thế phải nói cô là người đang ngáng đường tôi mới đúng.”

“Sophie là chị họ của tôi.” Tôi nói, nhưng nhìn vẻ mặt đắc thắng của Sabine là tôi hiểu chị ta đã biết từ trước.

“Thì sao?”

“Vì thế... hãy để chị ấy yên. Chị ấy có thể là một kẻ khó ưa thật nhưng không phải là thức ăn.” - Tôi vừa nói vừa mở túi lấy ra một cái bánh kẹp thịt - “Chị hiểu chưa?”

“Cô ta ghét cô.” - Sabine nói - “Ghét thực sự luôn đấy. Các nỗi sợ hãi của cô ta có hơi nhạt nhẽo, ngoại trừ một nỗi sợ hãi mơ hồ, không thể giải thích được đối với cô. Và đấy cũng chính là điểm thú vị duy nhất ở cô bạn này. Được cái, cô ta tràn trề năng lượng và cái nào cũng mang mùi vị của sự thù hận và bất an. Để tôi nhấp một chút thì có làm sao? Như thế có khi lại còn là đang giúp cho cô ý chứ.”

“Chỉ vì tôi không thích chị ấy không có nghĩa là tôi muốn chị hút năng lượng của chị ấy.”

Sabine cau mày khi tôi đưa cho chị ta cái bánh mà tôi đã mua cho mình. “Tôi thật không thể nào hiểu được cô, Kaylee ạ.”

“Rõ ràng là như thế rồi.” - Tôi lấy một miếng khoai tây chiên ra và bỏ vào mồm. Cũng may lúc này tôi đã không đưa nốt gói khoai cho chị ta - “Tóm lại là hãy tránh xa gia đình và bạn bè tôi ra.”

“Ôi, đồ ăn thực sự đây rồi!” - Emma rú lên và chạy thật nhanh về phía chúng tôi. Cô nàng chỉ tay về phía Sabine, nhướn mày nhìn tôi đầy dò hỏi, nhưng tôi không thể giải thích cho cậu ấy hiểu vì Emma không biết Sabine là gì - “Đây chính là lý do vì sao mình yêu cậu, Kaylee ạ!”

Tôi đẩy cái túi dính đầy mỡ về phía Emma, sau khi cậu ấy ngồi xuống.

“Đây chính là lý do vì sao tất cả chúng ta đều yêu cô ấy” - Sabine bỗng đổi giọng thảo mai vô đối - “Bởi vì cô ấy cho chúng ta ăn.”

Tôi nhìn chằm chằm về phía Sabine, hy vọng chị ta sẽ đứng dậy bỏ đi, sau khi đã lấy mất bữa trưa của tôi. Nhưng chị ta có vẻ như vẫn quyết tâm ngồi lại, cốt là để trêu ngươi tôi, mặc dù anh Nash rõ ràng là sẽ không tham gia cùng chúng tôi. Và vì tôi không có chuyện gì để nói với cô nàng *mara*, bữa trưa nay hoặc có thể diễn ra trong im lặng hoặc có thể kết thúc bằng một trận ẩu đả, nếu không phải vì cô bạn thân của tôi. May mắn thay Emma là một nguồn tin đồn vô nghĩa không bao giờ cạn.

“Cậu có biết chính Chelsea Simms là người đã tố Mona Barker hút cần sa ở đằng sau phòng Thể dục trong tiết hai không?” Emma thao thao bất tuyệt, nhưng tay vẫn liên tục đút khoai tây chiên vào miệng.

“Tại sao cậu ấy lại làm thế nhỉ?” - Tôi vừa hỏi vừa mở nắp chai Coke - “Họ đã là bạn thân từ... bao giờ nhỉ? Trường mẫu giáo?”

“Ừmmm...” - Emma gật đầu - “Và cái gì Mona cũng chia sẻ với bạn mình.”

“Chelsea Simms á?” - Sabine trông có vẻ không tin - “Con nhỏ làm ở tờ báo trường ý hả? Tôi không thể hình dung người như cô ta mà cũng dám hút cái gì cơ đấy. Trông cô ta quá... cứng nhắc.” Chị ta liếc mắt nhìn tôi, nhưng tôi chỉ trừng mắt nhìn lại, còn tay thì vẫn tiếp tục bốc khoai tây.

“Ừ, cậu ấy nghĩ nó sẽ khiến cậu ấy giống với mấy nhóm híp-pi, chuyên đòi quyền tự do ngôn luận và thích biểu tình vì hòa bình hơn.”

“Tổ cáo người bạn thân nhất nghe không có vẻ gì là hòa bình với mình” - Tôi nói, và Emma vẫy vẫy cái bánh mì kẹp thịt của mình để nhấn mạnh thêm.

“Nghe nói Chelsea đã nổi đóa lên khi biết mình bị giáng chức khỏi vị trí biên tập của tờ báo trường, vì đã cho đăng giả thiết về mối liên quan giữa cái chết của cô Bennigan với cái chết của thầy Wells và thầy Wesner. Cậu ta vừa phát hiện ra cô bạn thân được giao công việc đó trong tiết một. Sang đến tiết hai đã thấy Mona yên vị ở sau xe cảnh sát rồi.”

“Khá quá!” Sabine huýt sáo, mặt đầy ấn tượng. Tôi chỉ muốn tát cho chị ta một cái, một lần nữa.

Tôi lẳng lặng ăn nốt gói khoai tây của mình, trong khi người đó thảo luận về cơ hội Mona có thể qua được một đêm ở trong tù - Sabine thậm chí còn cung cấp thêm kinh nghiệm cá nhân của một người từng trải - sau đó là cơ hội sống sót khỏi sự trừng phạt của bố mẹ cậu ấy vào ngày hôm sau. Tôi đứng dậy định đi vứt rác, đúng lúc cánh cửa căng-tin bật mở và cô hiệu trưởng Goody bước ra.

Hai nhân viên bảo vệ đi ngay sau lưng cô.

Giọng của Emma nhỏ dần rồi tắt ngúm, còn tôi ngồi lại xuống ghế. Mọi con mắt đều đang đổ dồn về phía cô Goody và hai nhân viên bảo vệ, đang đi thẳng tới cái bàn cuối cùng bên tay trái, cách chúng tôi hai bàn. Đó là bàn của đội bóng, nơi Brant Williams đang ngồi cùng với đồng đội và các cô bạn gái - những người mang tiếng là bạn của anh Nash nhưng lại không biết phải xử sự thế nào khi không còn Scott và Doug ở bên cạnh anh.

“Zachary Green?” - Cô hiệu trưởng Goody đồng dục nói. “Hãy đi cùng chúng tôi.”

“Đi đâu với cô cơ ạ?” - Zach hỏi. Anh ta thậm chí còn không buồn hỏi xem mình đã làm gì sai.

“Văn phòng của tôi. Sau đó là về nhà với bố mẹ em. Họ đã được gọi điện thông báo.”

“Về chuyện gì ạ?”

Giờ anh ta mới thêm hỏi cơ đấy...

“Vì tội phá hoại tài sản của nhà trường.”

Thay vì yêu cầu muốn biết thêm chi tiết cụ thể, Zach chỉ lảng lảng đứng dậy và để mặc cho bảo vệ lôi mình đi, nhưng vẫn kịp ném qua vai một cái nhìn hài lòng về phía một trong mấy đồng đội của mình, người vẫn đang trố mắt ngạc nhiên với những gì đang diễn ra.

Cửa căng-tin bật mở và cô nàng Leah của đội cổ vũ lao ra, xém chút nữa đâm sầm vào đoàn diễu binh của cô hiệu trưởng. Leah hấp tấp đứng lùi ra sau để nhường đường cho họ, và ngay khi cánh cửa ra vào vừa khép lại, cô nàng phóng như bay qua bãi cỏ tới chỗ Zach vừa ngồi.

“Mọi người đã xem chưa?” - Leah ngồi xuống bên cạnh Laura hào hứng hỏi mấy người xung quanh - “Anh ấy chơi hẳn màu hồng nè-ông mới kinh. Trông không khác gì màu của chim hồng hạc vậy trên mấy cái tủ đựng đồ.”

“Tủ của ai?” - Brant hỏi, và Leah hất hàm về phía Tanner Abbot, anh chàng mà Zach đã liếc nhìn lại khi nãy.

“Của anh ấy.” - Kể đó cô ấy quay qua cô bạn gái của anh ta - “Và Peyton.” Tình cờ lại là bạn gái cũ của Zach và hai người đó đã có một cuộc chia tay không hề yên ả, ngay trước kỳ nghỉ Đông vừa rồi.

“Ồi, mình cứ tưởng Zach đã quên chuyện đấy rồi cơ.” - Emma thì thào nói.

“Ghen tuông à...” - Sabine lẩm bẩm và tôi suýt nữa thì sặc Coca khi thấy chị ta đứng dậy quay sang chỗ bàn bên kia và hỏi với sang - “Êu, anh ta đã viết gì lên đó?” Ngay lập tức các tiếng rì rầm ngưng bật và tất cả đồng loạt quay đầu nhìn về phía bọn tôi.

Tôi chỉ muốn kiếm một cái lỗ nẻ để chui xuống đất, để thoát khỏi những ánh mắt đang nhìn chằm chằm kia, nhưng Sabine vẫn thản nhiên ngẩng cao đầu, âm thầm yêu cầu một câu trả lời.

Leah ngập ngừng, liếc qua Peyton - bạn của cô ta - mặt đầy thông cảm. Nhưng rồi tham vọng của bản thân đã chiến thắng, cô ấy không thể làm thất vọng khán giả của mình. “Anh ấy đã viết, “*đồ gái lẳng lơ*” trên tủ đựng đồ của cậu và “*thằng phản bội*” trên tủ anh Tanner.”

Sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ cái sân trong, trong khoảng một phút. Sau đó cả sân bật cười ầm ỹ, kèm theo những lời bình luận hồ hởi, trong khi Peyton và Tanner chỉ biết rúc đầu

vào nhau vì gương.

“Ở đây chẳng có ngày nào là buồn tẻ nhỉ?” Sabine ngồi lại xuống ghế, miệng nở một nụ cười rất tươi.

Chị ta đã đúng về điều đó - mọi thứ không còn như xưa kể từ khi chị ta chuyển tới Eastlake.

TTT

SAU GIỜ HỌC, tôi tới thẳng chỗ làm cùng Emma và Alec. Cũng may là cậu ấy đã tình nguyện cầm lái, chứ không tôi cũng không chắc là mình còn đủ tỉnh táo để ngồi đằng sau tay lái.

Alec trông mệt mỏi không kém gì tôi và khi tôi hỏi, anh ta thừa nhận là đã không dám ngủ suốt cả ngày hôm đó vì sợ sẽ lại tỉnh dậy ở đâu đó không phải trên ghế nhà tôi, với đôi giày lấm lem bùn đất và thêm một lỗ hổng mới trong ký ức của mình.

Buổi tối thứ Năm ở rạp chiếu phim lúc nào cũng đông nghịt nên tôi thậm chí còn chẳng có thời gian nào để mà buồn ngủ, liên tục chạy đi chạy lại để phục vụ khách suốt cả tối. Nhưng đến giờ nghỉ, tôi định đi xem tình hình của Alec thế nào thì phát hiện ra anh ta đã biến mất. Tôi vội chạy ra bãi đậu xe, nơi anh ta thường lĩnh ra đó để ngủ trong giờ nghỉ, để tìm kiếm.

Thật không may, xe của Emma trống không.

Sau khi xới tung cả cái bãi đậu xe lên mà vẫn không thấy, tôi quyết định chạy trở lại vào bên trong, tìm trong phòng nghỉ của nhân viên và đứng bên ngoài từng cái toa-lét nam gọi âm tên anh ta. Nhưng Alec đã biến mất, và anh ta không phải là người tự dưng bỏ đi mà không nói với tôi một tiếng như thế. Nhất là sau những gì chúng tôi phát hiện ra tối hôm qua.

Nghĩ đi nào, Kaylee! Tôi dựa lưng vào cánh cửa đóng kín của phòng chiếu số 2 và tự nhủ với bản thân. Tim tôi đập nhanh đến nỗi người tôi bắt đầu vã hết mồ hôi, mặc dù trong này điều hòa đang mở vù vù. *Nếu lão Avari thực sự đang có anh ta, lão ấy sẽ phải nhắm vào một người nào đó đang ngủ.* Nhưng làm gì có ai trả tiền đến rạp để ngủ, trong khi họ hoàn toàn có thể ngủ ở nhà miễn phí?

Có lẽ anh ấy đã đi rồi. Có lẽ lão Avari đã biết chúng tôi đang nghi ngờ lão ấy nên đã nhập vào Alec ngay khi có cơ hội và rời khỏi rạp. Hiển nhiên là lão ta sẽ không buồn quan tâm tới việc anh ấy có bị đuổi việc hay không rồi...

Tôi vừa mới bước được độ hai bước - trên đường tới gặp sắp để xin nghỉ sớm - thì cánh cửa phòng chiếu bật mở, đập cả vào vai tôi. Hai anh chàng vừa đẩy cửa đi ra thậm chí còn không nhận ra có tôi ở đó.

“Tôi thề là tôi sẽ ngủ gật trong đó mất nếu không làm ít cà phê và đường.” - Một trong hai người đó nói - “Hy vọng lát nữa sẽ được đền bù xứng đáng.”

“Chắc chắn rồi.” - Anh chàng còn lại nói, và cả hai đi về phía sảnh để mua đồ uống - “Con gái mà, ai chẳng thích mấy bộ phim ủy mị kiểu này, nhất là một người luôn thích ra vẻ là thánh nữ như Dana. Nhớ đừng có ngủ gật đấy. Không là họ mà dối thì coi như anh em ta mất toi một tiếng rưỡi đồng hồ chẳng được cái gì đâu.”

Những lời vừa rồi đã khiến cho bộ não đang mệt mỏi và kiệt sức của tôi chợt như được tiếp thêm năng lượng. Nếu một bộ phim tâm lý có thể khiến họ buồn ngủ thì hiển nhiên nó có thể khiến nhiều người khác buồn ngủ nữa. Vì thế, phòng chiếu số 2 chính là nơi tốt nhất để tìm Alec, giả sử lão Avari đã tóm được anh ấy lúc đang ngủ gục sau tay lái.

Tôi mở cửa đi vào trong và phải mất vài giây để cho đôi mắt thích nghi dần với bóng tối. May mắn thay, phòng chiếu số 2 là một trong những phòng chiếu nhỏ nhất ở đây, vì thế tôi đã không mất nhiều thời gian để tìm thấy mái đầu quen thuộc, đang ngồi ở hàng thứ ba từ dưới lên, cách lối đi có vài ghế.

Tôi chậm rãi bước tới chỗ Alec đang ngồi nhưng anh ta đã nhìn thấy tôi trước cả khi tôi đến nơi. Thật không may, trong bóng tối, tôi không thể thấy biểu cảm trên khuôn mặt của anh ta, do đó tôi không thể biết mình đang nhìn vào Alec hay lão Avari. Hoặc cũng có thể dù đèn sáng đi chăng nữa, chưa chắc tôi đã nhận ra được sự khác biệt.

“Xin chào!” Alec nói, và tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh ta, sau đó hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Tim tôi như muốn nổ tung khỏi lồng ngực. Là lão Avari. Chắc chắn là như vậy. Bởi nếu không tự dưng sao Alec lại đi lãng phí giờ nghỉ ăn trưa của mình vào một bộ phim đã chiếu được hơn 6 tuần nay, kể về những người phụ nữ trung niên đi tìm lại tuổi trẻ đã mất?

Suy đoán của tôi càng được củng cố hơn khi tôi nhận thấy người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía trước đang ngáy đều đều, trong khi cô vợ vẫn ngồi ăn bỏng ngô mà không hề hay biết gì. Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn cần phải kiểm tra lại cho chắc. “Chiếc xe đạp đầu tiên của tôi có màu gì?” Tôi thì thào hỏi.

Alec từ từ quay đầu sang phía tôi và tim tôi như muốn ngừng đập. “Cái gì cơ?”

Tim tôi gần như đã nhảy tọt lên cả cổ họng tôi, và tôi đã phải nuốt nó xuống để nói chuyện. “Tôi biết ngay là ông mà. Cút xéo ra khỏi Alec ngay. Ngay lập tức!”

Alec chỉ chớp mắt, và hai tay tôi nắm chặt lấy cái tay ghế - Cuối cùng, gã tà ma gạt đầu, và trả lời bằng đúng giọng thật của mình, nghe mà lạnh hết cả gáy.

“Cô Cavanaugh, thật vui khi được gặp lại cô, mà không cần phải giả vờ nữa.”

Cái giọng ma mị đó không lẫn vào đâu được. Đích thị là lão Avari. Nhưng chuyện biết và chuyện trải nghiệm nó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tôi không hề nhận ra điều đó cho đến khi nhìn sâu vào đôi mắt nâu quen thuộc mà xa lạ kia.

“Ông ra khỏi anh ấy ngay!” Tôi thì thầm rít qua kẽ răng.

“Ồ, ta không nghĩ như vậy.” - Lão Avari nghiêng đầu Alec sát đến nỗi môi của anh ta chạm vào tai tôi, làm cho cả người tôi nổi hết gai ốc. Nhưng tôi không dám nhích ra xa, sợ rằng làm như vậy sẽ càng khiến lão ấy tiến lại gần hơn - “Dạo gần đây rất khó để nhập vào Alec vì thế ta không có ý định thả cậu ta ra sớm như thế đâu.”

“Ông cũng chẳng thể ở trong đó mãi được.” Tôi nhẹ nhàng nói, cố gắng kiềm chế để không giờ tay xoa xoa hai cánh tay đang sờn hết gai ốc vì sợ.

Lão ta nắm lấy cổ tay tôi, như thể đã biết tôi đang nghĩ gì. “Không, không phải mãi mãi. Nhưng hiện tại ta đã tích được một lượng năng lượng khá lớn, nhờ anh ông bạn Alec của chúng ta, vì thế ta vẫn có thể tiếp tục lưu lại đây cho tới khi tìm được đối tượng mới thay thế cho bữa ăn vừa bị cô làm gián đoạn.” Vừa nói lão Avari vừa chỉ về phía người đàn ông đang ngủ gật ở đằng trước, cái tay éo lá trông chẳng hợp với cơ thể trẻ khỏe, trai tráng của Alec tẹo nào.

Tôi hoảng hồn rút tay lại. Thì ra lão ấy nãy giờ đã đang ăn rồi. Nhưng may mà tôi xuất hiện kịp lúc và cứu được mạng sống của người đàn ông tội nghiệp kia.

“Đi ra ngay!” Lần này tôi thậm chí còn không thềm hạ giọng, và người phụ nữ trước mặt tôi quay đầu lại nhìn khó hiểu.

“Nếu không thì cô định làm gì tôi?” - Lão Avari lại nghiêng người về phía tôi - “Hất nguyên cả gói bắp rang bơ vào bộ đồng phục rẻ tiền, xấu xí này chẳng?”

Phải tới khi đó tôi mới sực nhớ ra tôi vào đây mà không hề có kế hoạch gì hết.

Kế hoạch của tôi mới chỉ dừng lại ở việc vạch mặt gã tà ma. Còn làm sao để tổng khứ lão ta ra khỏi người Alec thì tôi chịu. Tôi chẳng có gì trong tay để đập vào đầu anh ta cả. Hơn nữa tôi cũng không thể làm loạn lên ngay giữa rạp chiếu phim được.

Hay là có thể nhỉ?

“Đây thực sự là người đại diện trước kia của ta sao? Thật không thể nhận ra cậu ta nữa rồi.”
- Lão ta nhếch miệng hỏi - “Khóm lưng phục vụ con người trong bộ đồng phục không thể tầm thường hơn. Ta nghĩ cậu ta hợp ở Cõi Âm với ta hơn.”

“Tôi thì lại không nghĩ thế và Alec cũng vậy.”

Gã tà ma tặc lưỡi một cái và âm thanh đó khiến tôi thấy buồn nôn. “Cậu ta nói với cô như thế à? Rằng trong chuyện này cậu ta chỉ là nạn nhân chứ không phải là đồng phạm? Thế cậu ta đã đề cập tới cái phí cho thuê cơ thể của mình với cô chưa?”

“Phí gì?” Lão ta đang nói dối. Chắc chắn là vậy. Alec không có nghĩa vụ phải kể cho tôi nghe mọi thứ về sở thích mới của lão Avari, nhưng anh ấy đã tình nguyện cung cấp thông tin cho tôi. Anh ta sẽ không đời nào làm vậy nếu quả thực anh ta là đồng phạm của gã tà ma, đúng không?

“Cậu ta không hề kể cho cô biết với mỗi nạn nhân cậu ta lại được ta chia cho một phần năng lượng, đúng không?”

Trên thực tế, Alec đã nói điều ngược lại thì đúng hơn. “Ông nói dối.”

Lão Avari bật cười và lần này hơi thở của lão phả vào da thịt tôi, khiến tóc tai tôi dựng đứng. “Cô Cavanaugh, cô thật đáng yêu, với sự ngờ nghệch của mình. Ta phải tự nhận là mình có rất nhiều, rất nhiều tài năng. Một số thậm chí còn không hề có trong từ điển của con người, thật đáng tiếc. Nhưng nói dối không nằm trong số đó. Các tà ma không biết nói dối.”

Nhưng nếu bản thân đó đã là một lời nói dối rồi thì chẳng phải tất cả những thứ khác lão ta nói đều là nói dối sao?

Tôi lắc đầu, bối rối. Cuối cùng tôi quyết định bám vào cái điều mà tôi hiểu rõ nhất. Tôi không chắc liệu mình có thể tin tưởng Alec hay không, nhưng tôi chắc chắn mình *không thể* tin tưởng Avari.

“Đi ra ngay nếu không tôi sẽ hét ầm lên gọi bảo vệ.” - Tôi rút qua kẽ răng, chủ động ghé sát

về phía lão, bất chấp nỗi sợ hãi đang gào rú trong người - “Tôi sẽ nói với họ là ông đã tấn công tôi, và ông có thể dành nốt quãng thời gian còn lại của mình ở trong tù, làm quen với những người bạn mới.”

Tôi cần phải cảm ơn Sabine và cái lý lịch tội phạm của chị ta. Nhờ đó mà tôi mới nảy ra được kế sách tuyệt vời này.

Cặp lông mày rậm rạp của Alec lập tức rướn lên đầy vẻ thách thức. “Ta không tin là cô sẽ dám làm như vậy với bạn của mình.”

“Vậy thì hãy tin đi. Alec thà thức dậy ở trong tù, sau khi ông đã cạn năng lượng, còn hơn là trở thành đồng phạm bất đắc dĩ của ông trong các vụ giết người.”

Hơn nữa, tôi có thể đến rút lời buộc tội của mình lại sau, mà không cần phải làm tổn thương đến bất kỳ ai, ngoại trừ độ tín nhiệm của bản thân.

“Sao, ông muốn chọn cái nào? Trở về nhà ở Cõi Âm, hay là bên trong nhà tù Quận Tarrant?”

“Ở trong tù mọi người vẫn phải ngủ, đúng không?” Lão Avari mỉm cười, nhưng tôi nghĩ lão ta chỉ đang thử tôi mà thôi.

“Có thể. Nhưng nghe nói đa số đều được bảo lãnh ra khá nhanh, vì vậy tối nay chắc chỉ có mình ông qua đêm ở đó thôi.” - Tất nhiên, kiến thức của tôi về mấy chuyện này hoàn toàn là nói mò dựa trên phim ảnh hết, chứ đã bao giờ tôi thò mặt vào tù đâu - “Và cứ chiếu theo cái cách dạo gần đây ông chưa hề được bữa ăn ngon nào vào bụng, tôi đoán ông sẽ khó lòng mà cầm cự nổi lâu như thế. Tôi nói đúng không?”

Nụ cười đi mượn trên môi lão Avari mỗi lúc một nham nhở. “Cô biết là ta sẽ trở lại.”

Tôi nhún vai, cố tỏ ra bình thản, trong khi thực tế đang sợ chết run, và mồ hôi đang vã ra như tắm bên dưới đồng phục “xấu xí, rẻ tiền”. “Tôi sẽ làm mọi cách không để chuyện đó xảy ra.”

“Vô ích thôi. Cả cô và Alec sẽ không làm gì được đâu. Ta đồn rằng rất nhiều người đang muốn có cái đầu của cô đấy, *bean sidhe* bé nhỏ ạ. Hãy cẩn thận. Chỉ cần... một... cái ngoạm thôi.”

Tôi nắm chặt lấy cái tay ghế để che giấu đôi tay đang run lẩy bẩy của mình.

“Hẹn gặp cô vào lần tới, cô Cavanaugh ...”

Và rồi mắt Alec nhắm nghiền lại, hai tay thả lỏng, đầu ngoẹo sang một bên kèm theo tiếng ngáy đều đều.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi thả ra từ từ, như để xua tan nỗi sợ hãi của mình. Sau đó tôi lay anh ta dậy.

Alec giật mình, ngồi thẳng dậy, nháo nhác nhìn xung quanh. Đôi mắt anh ta mở to đầy hoảng loạn, hai tay nắm chặt đến nỗi muốn gãy cả cái tay ghế.

“Không sao đâu” Tôi thì thầm nói và anh ta quay hẳn người sang đối diện với tôi.

“Kaylee à?” - Alec nuốt nước bọt cái ực - “Nó lại xảy ra một lần nữa đúng không?”

Tôi gật đầu. “Trước tiên, chiếc xe đạp đầu tiên của tôi có màu gì?”

Alec chớp mắt. “Màu trắng, với ruy băng đỏ”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, toàn thân giờ đã có thể thả lỏng. Tôi biết giờ nghỉ của mình đã hết, nếu không muốn nói là hơi quá một chút, “Ơn Chúa. Ừ, nó lại xảy ra một lần nữa. Chúng ta ra khỏi đây thôi.” Tôi đứng dậy, hối hả kéo anh ta chạy xuống cầu thang cùng với mình, và suýt chút nữa thì làm cho cả hai ngã lộn nhào vì chạy nhanh quá. Ở bên ngoài phòng chiếu, tôi kéo anh ta ra một góc để tránh con mắt soi mói của người khác.

“Tôi bị muộn rồi, vì vậy để tôi nói sơ qua cho anh biết: Chắc là anh đã ngủ thiếp đi vào giờ nghỉ nên lão Avari đã nhập vào anh. Lão ta đã tìm thấy một người ngủ gật trong phòng chiếu số 2 và đang hút dở sinh khí của người đó thì bị tôi cắt ngang. Tôi đã dọa sẽ báo cảnh sát bắt anh... à, bắt *lão ta*... nếu không chịu rời khỏi cơ thể anh ngay lập tức.”

“Và nó đã có tác dụng?”

Tôi nhún vai. “Có thể tôi đã hơi phóng đại về thời gian lão ta sẽ phải ở trong tù, một mình, mà không có ai để ăn.”

Alec cau mày. “Cô định báo cảnh sát bắt lão ta vì tội gì thế?”

Tôi cúi gằm mặt nhìn xuống đất, tránh không dám nhìn vào mắt anh ta.

“Có hành vi không phù hợp với trẻ vị thành niên”.

“*Tấn công tình dục á?*” - Alec rít lên - “Cô định để tôi bị bắt vì tội sờ soạng một cô gái 16 tuổi trong rạp chiếu phim ý hả? Cô có *điên* không thế?”

Phải thừa nhận là nghe anh ta nói ra như vậy tôi cũng thấy mình hơi tệ thật. “Tôi chỉ hù lão ta thôi mà.” - Tôi phân trần - “Với cả đằng nào sau đó tôi cũng rút đơn mà.”

“Kaylee...”

“Thế theo anh khi đó tôi phải làm gì?” - Tôi hỏi - “Tôi không có gì trong tay để đập vào đầu anh, càng không thể để cho lão ta lợi dụng anh để giết người đàn ông tội nghiệp đó được.”

“Thôi được rồi.” - Nhưng trông anh ấy chẳng có vẻ gì là được cả. Cứ nhìn vào ánh mắt hoảng sợ của anh ta là tôi lại càng thấy tội lỗi hơn - “Chỉ cần hứa với tôi là lần sau cô sẽ nghĩ ra lời đe dọa nào khá khảm hơn. Tốt nhất là đừng liên quan tới chuyện gì có thể khiến tôi bị bắt.”

“Tôi thề. Và anh phải hứa sẽ không ngủ lúc chỉ có một mình nữa.”

“Chuyện đó nói thì dễ hơn làm, cô biết mà.”

“Tôi nhớ chứ. Tôi đã mất nhiều ngày chẳng dám ngủ vì sợ anh sẽ kéo tôi sang Cõi Âm trong giấc mơ của mình.”

“Tôi *đã* nói tôi xin lỗi về chuyện đó rồi mà.” Alec rên rĩ.

“Còn tôi xin lỗi về chuyện lần này. Nhưng giờ tôi phải đi đã. Không thể tin được tôi đã mất cả giờ nghỉ của mình để ngồi nói chuyện với một tà ma trong rạp chiếu phim.”

Alec ngập ngừng. “Tôi sẽ đền bù lại cho cô.”

Chẳng hiểu anh ta định làm điều đó như thế nào. Tôi thất thểu chạy về phía quầy bán đồ ăn, nơi tôi sẽ phải làm một mình mà không có Emma. Đáng tiếc, hôm nay cậu ấy lại bị phân công trực quầy vé. Đột nhiên tôi chợt nhớ ra một chuyện, liền dừng khựng lại. “Alec này?”

“Ơi?”

“Lão Avari nói anh cũng tham gia vào chuyện đó. Rằng anh là đồng phạm của lão ta, và rằng anh cũng được chia một phần năng lượng từ mỗi nạn nhân của mình.”

Alec cau mày. “Kay, liệu tôi có phải kiệt sức như thế này nếu tôi nhận chỗ năng lượng đó như lời hắn nói?”

À, *ừ nhỉ*. Nhưng kiệt sức cũng có thể giả vờ được mà... “Lão ta cũng nói các tà ma không biết nói dối. Đó cũng là một lời nói dối đúng không?” Tôi hỏi, cố gắng lục lại trí nhớ xem có lần nào nào Avari nói dối mình chưa. Nhưng tôi đã không thể tìm được.

Cái nhú mày của Alec càng lúc càng sâu hơn. “Thực ra, chuyện đó thì là thật.”

“Thế tại sao lão ta lại nói...?”

“Rằng tôi là đồng phạm của lão ấy trong mấy vụ giết người vừa rồi?” - Alec nói nốt hộ tôi và tôi gật đầu - “Chưa chắc là lão ấy đã nói như thế. Các tà ma không thể nói dối, nhưng bọn họ rất, rất giỏi trong việc ám chỉ điều này điều kia, và để cho mọi người tự rút ra kết luận của riêng mình. Cô có nghe chính miệng lão ta nói là tôi tham gia vào chuyện đó không? Hay chỉ dẫn dắt cô bằng những câu hỏi, rồi để kệ cho cô tự suy luận mà không buồn chỉnh lại xem cô nghĩ như thế là đúng hay sai?”

Tôi cố gắng nhớ lại nhưng không thể nhớ ra chuyện gì. Cuộc gặp gỡ khi nãy không còn đọng lại nhiều trong tôi, ngoại trừ cái cảm giác rờn rợn khi bàn tay của hắn chạm vào tay tôi, hơi thở của hắn phả vào tai tôi.

Tôi đang sống trong cái thế giới gì thế này, khi mà những người duy nhất chưa từng nói dối tôi lại là những kẻ đang tìm cách đánh cắp linh hồn của tôi hoặc bạn trai tôi?

Chương 17

ĐÊM HÔM ĐÓ, đợi sau khi bố tôi đã ngủ say, Alec vào phòng tôi và hai đứa thay phiên nhau mỗi người ngủ hai tiếng. Đúng như lời hứa, Sabine đã tránh xa giấc ngủ của tôi, nhưng lão Avari không hề thỏa thuận như vậy với Alec, vì thế cứ thấy anh ta có vẻ đang nói mơ trong giấc ngủ là tôi lại lay cho anh ấy tỉnh. Và mỗi lần như thế tôi lại bắt anh ta trả lời xem chiếc xe đạp đầu tiên của tôi màu gì.

Lần nào anh ta cũng đều trả lời đúng. Vậy là chúng tôi đã thoát được một đêm, nhưng rõ ràng đây chỉ là giải pháp mang tính tạm thời, chúng tôi đâu thể đêm nào cũng như thế này được. Chưa kể tới tình trạng kiệt sức của tôi vào sáng hôm sau, sau gần một tuần hầu như không có được một giấc ngủ tử tế nào.

Ngày thứ Sáu hôm sau trôi qua thật ảm đạm, quanh quẩn chỉ có bàn học, sách vở, và những tiếng chuông đình tai nhức óc. Anh Nash vẫn tiếp tục tránh mặt tôi và Sabine. Nguyên cả ngày. Phải thừa nhận là sau khi đã biết chắc không có giáo viên nào chết nữa thì thần trí tôi cũng không còn ở trường nữa rồi. Tôi đã quá mệt mỏi để tập trung vào bất cứ chuyện gì.

Cho đến khi có vụ mấy cô nàng năm thứ hai, do cay cú vì bị loại khỏi đội cổ vũ mùa giải năm nay, bị bắt quả tang đang đổ thuốc tẩy lên toàn bộ đồng phục của đội cổ vũ, trong giờ ăn trưa. Sự vụ chấn động này lại một lần nữa khiến cho trường học của chúng tôi rung chuyển.

Cô hiệu trưởng Goody đã phải áp giải cả nhóm lên văn phòng và gọi phụ huynh đến đón. Lúc cô đi ngang qua hành lang, tôi nghe loáng thoáng thấy cô than thở với thầy HLV chỉ mong sao cho cái tuần này mau kết thúc.

Tôi rất hiểu cảm giác bây giờ của cô.

Tối hôm đó, tôi phải đi làm một mình mà không có Emma hay Alec đi cùng. Sau khi xong việc, tôi mở điện thoại xem có cuộc gọi nhớ nào không và thấy có một tin nhắn thoại của anh Nash. Tôi mở ra nghe trong xe ô tô, trong bóng tối tĩnh lặng để không có gì có thể phân tán sự tập trung của tôi vào giọng nói thân thương của anh.

“Chào em, anh đây!” - Chỉ mới nghe thấy giọng nói của anh thôi cũng đã khiến trái tim tôi ngừng đập mất vài giây, bởi đã hai ngày rồi anh không hề mở miệng nói chuyện với tôi - “Anh xin lỗi về chuyện hôm nọ. Em đang đi làm à? Tối nay em có muốn qua nhà anh chơi không? Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi! Bọn mình có thể gọi bánh pizza ăn. Mẹ anh đã làm cả bánh quy trước khi đi làm.”

Anh ngừng lại, và tiếng thở dài của tôi lúc này có lẽ là âm thanh thảm hại nhất mà tôi từng được nghe.

“Dù sao đi nữa, anh nghĩ nếu anh mời em như thế này em sẽ không cần phải tàng hình lên vào... cùng anh Tod nữa. Gọi lại cho anh nhé?”

Sau đó chiếc điện thoại im bật trong tay tôi.

Tôi thả điện thoại xuống cái ghế bên cạnh và khởi động xe. Nhưng rồi tôi lại tắt máy và nhìn xa xăm ra ngoài tấm kính chắn gió trước mặt.

Mọi chuyện vẫn chẳng có gì thay đổi. Nash vẫn đang phục hồi sau cơn nghiện. Hơi thở của Quý, tôi vẫn đang cố gắng tìm cách tha thứ cho những việc làm của anh, và cô bạn gái cũ của anh vẫn đang nhắm nhe tìm cơ hội giành lại anh từ tay tôi.

Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, có lẽ mọi chuyện sẽ *chẳng thể* thay đổi cho tới khi tôi chịu cho anh ấy một cơ hội thực sự để chứng minh. Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ có thể thanh thản đi tiếp cho tới khi tôi hoặc là tha thứ cho anh ấy hoặc là buông tay để anh đi.

Mà tôi thì rất không muốn để anh ấy đi.

Tôi sẽ chỉ ghé qua đó vài phút. Tôi sẽ ăn đúng một lát pizza. Và có thể thêm một cái bánh quy nữa. Thêm một cái bánh quy cũng có mất gì đâu, đúng không?

Với cả, tôi cũng chưa có cơ hội kể cho anh ấy nghe về chuyện của Alec, bởi vì ở trường anh ấy tránh mặt cả tôi và Sabine. Vì thế tôi sẽ chỉ ngồi lại vài phút. Nhiều nhất là một tiếng.

Chắc chắn sẽ vẫn kịp về nhà trước giờ giới nghiêm...

TTT

HAI MƯƠI LĂM PHÚT SAU, tôi gõ cửa nhà anh Nash, đột nhiên thấy tiếc vì đã không thay bộ đồng phục trước khi đến. Lúc này trên đường tới đây tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi, nhưng sau một hồi suy nghĩ lại thôi vì sợ chần chút quá nhớ anh ấy lại hiểu nhầm thì khổ.

Nếu tôi mặc bộ đồng phục đến như thế này anh ấy sẽ hiểu là tôi chỉ đến để nói chuyện. Chứ không phải tôi cố tình mặc đẹp vì mục đích gì khác. Tôi đã lựa chọn đúng.

Nhưng tôi vẫn ước giá như mình thay sang bộ đồ tươm tất hơn một chút.

Anh Nash mở cửa, trên người mặc mỗi chiếc quần bò, và tôi bỗng ước gì *anh ấy* thay sang bộ khác. Tôi sẽ khó mà tập trung để nói chuyện khi anh ấy ăn mặc kiểu này.

Mặt anh bừng sáng khi nhìn thấy tôi, và một nụ cười nhẹ nhõm nở trên môi anh, khiến tôi không thể không mỉm cười đáp lại. “Anh đã không nghĩ là em sẽ tới.” - Anh lùi lại để cho tôi vào nhà - “Anh đã gọi cho em ba tiếng trước.”

“Lúc ý em còn đang làm việc, ở đây họ bắt phải cắt điện thoại trong tủ để đồ trong giờ làm mà.” Thật ra ngay cả sau khi tan ca tôi cũng không gọi báo cho anh ấy biết là mình sẽ đến, bởi vì tới tận khi bấm chuông cửa rồi tôi mới chắc chắn là mình sẽ làm được. Đối với tôi, việc phải ở một mình bên cạnh anh Nash thực sự quá khó khăn. Ngay cả khi anh ấy không dùng tới sức Ảnh hưởng của mình thì bản thân Nash đã là một sự cám dỗ khó cưỡng lại rồi. Khi ở bên anh ấy, tôi chỉ muốn chạm vào anh, và khi đã chạm vào anh rồi thì lại muốn chạm thêm và rồi nó sẽ dẫn đến những việc làm phi logic khác. Mà logic là thứ vũ khí duy nhất giúp tôi cầm cự được đến tận bây giờ trước sự cám dỗ mang tên N-A-S-H, và kẻ phản bội ở đây chính là trái tim tôi.

Anh đóng cửa lại sau lưng tôi. Tôi vừa cởi áo khoác vắt lên ghế, tim vừa đập thành thịch. “Em đã ăn gì chưa?” Nash hỏi trong khi tôi cứ lóng ngóng như một con ngốc ở giữa phòng khách.

“Em ăn một ít bắp rang bơ giữa giờ nghỉ rồi.”

“Để anh gọi pizza.”

Trong khi anh ấy đi gọi điện, tôi ngồi xuống ghế sofa, cố gắng tỏ ra thoải mái nhất có thể. Trước giờ chúng tôi chưa bao giờ ngồi chơi trong phòng khách thế này, nhưng tôi muốn tỏ rõ quan điểm không-trò-chuyện-trong-phòng-ngủ của mình. Ít nhất không phải hôm nay. Khi chúng tôi vẫn còn chưa làm rõ mọi chuyện như lúc này.

Sau khi gác máy, Nash đến ngồi xuống bên cạnh tôi, và tôi quay người lại đối diện với anh, lưng dựa vào tay ghế. Các vòng xoáy màu nâu và xanh lá cây quay tròn trong mắt anh, vừa hài lòng vừa lo lắng.

Tôi mừng vì thấy anh cũng có chút lo lắng. Anh hiểu là mình đang có cơ hội thứ hai và anh không hề muốn phá hỏng điều đó.

“Anh đã đúng về Sabine.”

Nash lắc đầu chậm rãi. “Anh không muốn nói về Sabine.”

“Em chỉ muốn nói là chị ta đã không hề giết các thầy cô đó.”

“Anh biết. Nhưng anh vẫn không muốn nói về cô ấy.”

Tôi mỉm cười. “Có vẻ như chúng ta vẫn còn có vài điểm chung giống nhau.”

“Anh cũng hy vọng là vậy.” Anh chìa tay ra nắm lấy tay tôi và đan các ngón tay vào với nhau. Trái tim tôi lại một lần nữa đập loạn nhịp, giống như lần đầu tiên khi chúng tôi chạm vào nhau. Sau ngần ấy thời gian tại sao cảm xúc ấy vẫn có thể còn nguyên như vậy nhỉ?

Tôi hơi do dự, mặc dù rất muốn bỏ qua chủ đề đó để tập trung vun đắp cho khả năng hàn gắn giữa tôi và Nash. Nhưng anh ấy xứng đáng được biết sự thật, và thành thực mà nói tôi không thích cái áp lực của việc là người duy nhất biết về bí mật của Alec. “Còn một chuyện nữa.” Tôi nói tiếp.

“Anh đang nghe đây...” Mắt anh sáng bừng lên, làm trái tim tôi lại thổn thức.

“Liên quan tới Alec.” Tôi nói, và Nash sững người.

“Chuyện gì về Alec cơ?” - Anh cau mày, rút tay lại khỏi tay tôi - “Em và Alec...?”

“Không!” - Tôi đảo tròn hai mắt và khoanh hai tay lại trước ngực - “Tại sao mọi người cứ nghĩ như thế nhỉ? Anh ta *già khú đế* rồi mà, mặt trông trẻ vậy thôi!” - Và anh ta hiện đang có nhiều chuyện quan trọng hơn cần suy nghĩ, chứ không phải mấy trò hên hò trẻ con này. Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp - “Alec đã giết các giáo viên đó.” - Tôi nhúm mày - “À, cũng không hẳn là anh ta. Thực ra là lão Avari, nhưng lão ta đã sử dụng thân xác của Alec để làm chuyện đó. Nói chung chuyện dài lắm.”

“Thế em nói nhanh lên đi.” Các vòng xoáy trong mắt anh chuyển động nhanh đến nỗi tôi không thể phân biệt được cảm xúc nào với cảm xúc nào, nhưng tôi thấy miệng anh mím chặt lại, hai tay nắm chặt lấy thành ghế.

“Chuyện là thế này... Hóa ra Alec chỉ có một nửa là con người thôi. Nửa còn lại là Thần Ngủ,

và lão Avari chẳng hiểu bằng cách nào đó đã kiếm được đủ năng lượng để nhập vào Alec và hút sinh khí của những người khác thông qua anh ta. Kết quả là lão ta đã mạnh lại càng mạnh hơn còn các nạn nhân của lão thì mất mạng.”

Kể ra thì thấy chuyện cũng không dài như tôi tưởng.

Anh Nash cau mày. “Và anh ta nằm ngủ trong phòng khách nhà em?”

Thực ra giờ Alec ngủ một nửa tối trong phòng tôi để tôi có thể canh chừng cho anh ta. Nhưng tất nhiên là tôi chẳng dại gì nói với anh Nash chuyện đó. “Anh ấy hầu như cũng có ngủ được mấy đâu, từ sau khi bọn em khám phá ra mọi chuyện.”

“Kaylee, em phải kể cho bố em biết chuyện này.”

Tôi lắc đầu. “Bố sẽ đuổi anh ấy đi mất.”

“Thì mục đích là thế mà.”

“Không được đâu, anh Nash. Nếu bố em đuổi Alec ra khỏi nhà, ai sẽ đảm bảo là anh ấy sẽ không bị nhập lại và tiếp tục đi giết người?”

“Chuyện đó cứ để bố em lo.” - Tôi lại định lắc đầu nhưng anh Nash đã chặn luôn - “Nếu em không nói, anh sẽ nói. Chuyện này quá nguy hiểm, Kay ạ. Hãy thề với anh là em sẽ nói cho bố biết đi. Ngay trong tối nay.”

Cuối cùng tôi đành gật đầu, cảm thấy nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng, nhưng đồng thời lại thấy tội lỗi vì sẽ phải phá vỡ lời hứa với Alec. “Thôi được rồi, em thề.”

Cánh tay anh Nash buông thõng trên thành ghế, toàn thân có vẻ cũng đã bớt căng thẳng hơn, sau khi có được lời hứa của tôi.

“Thế... anh thế nào rồi?” Tôi quyết định chuyển sang chủ đề khác. Mặc dù không muốn khơi lại chuyện cũ nhưng tôi cần phải biết tình trạng sức khỏe hiện giờ của anh. Và tôi *muốn* được biết.

“Anh khá hơn nhiều rồi.” - Anh nhẹ nhàng nói. Sự căng thẳng tôi đang nhìn thấy trong mắt

anh bây giờ lại là một sự căng thẳng kiểu khác - “Kaylee, anh rất lấy làm tiếc vì những chuyện đã xảy ra. Anh ước có thể quay ngược lại thời gian và thay đổi mọi chuyện. Anh ước có thể làm mọi chuyện khác đi...”

Tôi nắm chặt lấy tay anh. “Nash, anh có thể ngừng việc xin lỗi rồi đấy.”

“Nhưng em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh.”

“Không phải vì thiếu những lời xin lỗi.” - Tôi nhìn về phía các ngón tay đang đan vào nhau của chúng tôi, tận hưởng cảm giác ấm áp quen thuộc và cái cách lòng bàn tay của chúng tôi vừa khít với nhau - “Chỉ là có quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc. Anh Doug chết vì chúng ta không làm được gì nhiều và hành động quá muộn. Còn anh Scott có lẽ đang ước gì có thể chết đi còn hơn.”

Rõ ràng tha chết đi còn hơn sống với giọng nói của lão Avari thường trực trong đầu, nói về những thứ bạn không hề muốn biết, bắt bạn làm những điều một người bình thường không bao giờ làm...

Nash nắm chặt lấy tay tôi và tôi có cảm tưởng như sắp bị ánh mắt như thiêu như đốt của anh xuyên thủng một lỗ trên người. “Anh còn có thể làm gì nữa?”

“Em không nghĩ là anh còn *có thể* làm gì nữa.” - Tôi thì thầm nói - “Mọi thứ cần phải có thời gian. Giờ cứ tạm thời như thế này là tốt rồi.” Tôi mỉm cười và giờ hai bàn tay đang lồng vào nhau của chúng tôi lên, nhưng anh Nash chỉ cau mày.

“Tốt nhưng không đủ. Anh muốn em quay lại với anh thực sự cơ. Anh muốn được nói chuyện với em vào giờ ăn trưa, thay vì ngồi nhìn em trong lúc em ăn. Anh muốn được nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt em và biết rằng anh là người đã mang đến cho em nụ cười ấy. Anh muốn được nghe thấy những tiếng cằn nhằn của bố em mỗi khi anh ngồi lại quá muộn.”

Tôi nhe răng cười. Không ai có thể làm bố tôi bồn chồn giống như anh Nash.

Ngoại trừ anh Tod.

“Em cũng biết tại sao bố em lại tỏ ra như vậy đúng không?” - Nash hỏi - “Bởi vì bố hiểu tình cảm của anh dành cho em, và nó khiến bố sợ hãi. Bố biết bố đã bỏ lỡ phần lớn thời gian trưởng thành của em và giờ em không còn là một cô bé con nưa, và anh chính là bằng chứng. Bố biết điều anh biết - điều mà một ngày nào đó em sẽ buộc phải thừa nhận với bản thân mình - rằng em yêu anh. Và điều đó khiến bố vô cùng sợ hãi.”

Tôi không thể thở nổi bởi những ngôn từ đang mắc nghẹn ở cổ họng. Những lời tôi đã mong muốn được nói từ lâu nhưng lại không dám, bởi tôi vẫn chưa chắc mình có thể tin tưởng Nash hoàn toàn. Nhưng tôi cũng không thể nuốt chúng ngược trở lại vào bên trong, bởi vì dù tôi muốn nói ra hay không và nói ra có thay đổi được gì hay không, thì đó vẫn là sự thật.

“Kaylee ơi?” - Nash nhìn vào mắt tôi như muốn tìm kiếm một cái gì đấy - “Em không thể nói với anh là trong đó không còn gì dành cho anh. Anh biết là vẫn còn. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt em.”

“Anh làm vậy thật không công bằng.” Tôi lẩm bẩm.

“Ở đây chẳng có gì gọi là công bằng cả.” - Anh ngập ngừng nói tiếp - “Anh biết anh không xứng đáng có một cơ hội thứ hai, nhưng anh vẫn xin em cho anh một cơ hội nữa. Hãy để anh chứng minh cho em thấy là anh nghiêm túc đến thế nào. Chỉ một cơ hội nữa thôi, được không em?”

Tôi nhìn chăm chú vào các vòng xoáy trong mắt anh và tất cả gì tôi đọc được trên đó là sự chân thành và lòng quyết tâm. Anh ấy đang nói thật.

Và thay vì trả lời, thay vì *suy nghĩ*, tôi nghiêng người sang hôn lên môi anh. Lần đầu tiên trong đời, tôi để mặc cho trái tim mình dẫn đường, muốn dẫn đi đâu thì dẫn.

Anh Nash cũng hôn lại tôi, và tôi có cảm giác như chưa bao giờ chia tay và chúng tôi hoàn toàn có thể tiếp tục lại với nhau, quên đi mọi chuyện đã xảy ra.

Nhưng làm như thế có đúng không? Tôi có thể quên thật không?

Vào giây phút ấy, tôi không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa. Bức tường mà lý trí của tôi vừa dựng lên ngay lập tức bị trái tim và cơ thể tôi xô đổ. Mọi câu hỏi bị tôi gạt qua hết một bên và chỉ tập trung vào anh Nash. Vào đôi môi của anh. Vào cảm xúc của anh. Vào hơi ấm của bàn tay anh trên cổ tôi.

Tôi mở hé miệng ra, đón nhận anh trở lại, sau ba tuần xa cách. Nhưng anh Nash tỏ ra rất thận trọng, mọi thứ đều ở trong tầm kiểm soát. Anh ấy ý thức được rất rõ các ranh giới mà tôi đã vạch ra, nhất là sau chuyện xảy ra lần trước.

Sự thận trọng của anh vừa là một điều may nhưng cũng vừa là một sự hành hạ. Nó giống

như việc gãi ngứa mà đeo găng tay - chỉ càng khiến tôi muốn nhiều hơn. Có lẽ đó chính là điều anh muốn. Anh muốn để tôi tự quyết định, xem chúng tôi có thể tiến xa tới đâu và vào lúc nào. Và tôi thầm cảm ơn anh vì điều đó.

“Anh Nash...” Tôi thốt lên, khi môi anh rời môi tôi và trượt xuống cổ.

“Nhanh quá à?” Anh định dừng lại nhưng tôi không chịu.

“Không phải. Em chỉ muốn gọi tên anh mà không phải nổi giận.”

Anh mỉm cười và cụng trán vào trán tôi. “Anh cũng chỉ mong em gọi tên như thế này. Nhưng đúng là cũng hơi nhanh thật. Chúng ta cần phải chậm lại, nếu không muốn...”

“Nhưng anh không...”

“Kaylee, *anh* cần phải chậm lại.”

“À.” - Tôi cố không để lộ sự thất vọng trong giọng nói của mình nhưng hiển nhiên là anh ấy có thể đoán ra. Và tôi nghĩ nó chỉ càng khiến anh khó xử hơn, khi biết rằng tôi muốn nhiều hơn ở anh. Nhưng anh ấy đang làm điều đúng đắn và tôi cũng nên như vậy. “Ừm... OK. Để em đi lấy ít nước uống. Anh muốn một lon Coke không?” Tôi đứng dậy, chỉnh lại áo quần.

“Ừ. Trong tủ lạnh có mấy lon đấy.”

Tôi còn chưa ra khỏi phòng khách để vào đến bếp thì đã nghe thấy tiếng ô tô dừng lại ngoài cửa. “Chắc họ giao pizza đấy.” Anh Nash đứng lên lấy ví trong khi tôi đẩy cửa đi vào trong bếp, hơi bất ngờ trước tốc độ giao pizza thần tốc như thế.

Tôi mở tủ lạnh và nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía bên kia cánh tủ. “Không phải là pizza đâu.” Là anh Tod. Tôi chẳng kịp lấy nước uống, lập tức đóng sầm tủ lại. Nhưng trong bếp hoàn toàn trống không.

“Anh ở đâu thế?” - Tôi thì thào hỏi, và nghe thấy tiếng cửa ra vào bên ngoài phòng khách bật mở - “Sao anh biết không phải là người giao pizza?”

Tod đột nhiên hiện ra, trong bộ đồng phục của tiệm bánh pizza. “Bởi vì anh đang cầm bánh

pizza của em chứ đâu, và anh không hề lái xe.”

Tôi không nhin nổi, liền bật cười phá lên. Thần chết đi giao bánh pizza? Có chuyện gì hài hước hơn thế không?

“Chẳng có gì buồn cười ở đây cả!” - Tod cúi kính gắt lên - “Chẳng phải đó là ý tưởng của em sao?”

“Lúc đây em chỉ nói đùa thôi mà, ai ngờ anh làm thật!” Tôi nhún vai, quay ra mở tủ lạnh lần nữa.

“Nhưng anh thì không. Anh đâu thể suốt ngày đi ăn trực mọi người được, đúng không?” - Anh Tod nói - “À, mà em đã nói đúng về vụ ăn pizza miễn phí.”

Tôi nhe răng cười. “Thế... người trong nhà có được giảm giá không?”

“Tất nhiên là không rồi. Nash sẽ phải trả đủ. Kể cả tiền tip.”

Tôi chưa kịp trả lời thì nghe thấy có tiếng nói chuyện ngoài phòng khách. “Ai thế?” Đặt hai lon Coke xuống bàn, tôi định đi ra phía cửa bếp nhưng đã bị anh Tod nắm tay giữ lại.

“Là chị ta đúng không? Là xe của Sabine đúng không? Anh đã nhìn thấy chị ta?”

Anh Tod miễn cưỡng gật đầu. Tôi định bước ra ngoài nhưng lại bị anh ấy kéo lại. “Bỏ em ra. Sao nào, giờ anh lại còn đứng về phía chị ta à?”

“Anh chỉ đang cố không để mọi chuyện om sòm lên thôi.”

“Suyt...” Tôi ra hiệu cho anh, khi phát hiện ra mình có thể nghe thấy đoạn hội thoại ngoài phòng khách.

“Kaylee đang ở đây à?” - Sabine hỏi, mặc kệ cho anh Nash ra sức bảo chị ta im lặng. Đâu phải là chị ta không biết tôi đang ở đây, xe của tôi đậu lù lù ở ngoài sân thế cơ mà! - “Em tưởng sẽ chỉ có mình chúng ta thôi chứ.”

“Anh không biết là cô ấy sẽ tới. Bina, *làm ơn* rời khỏi đây trước khi cô ấy nghe thấy tiếng em.”

Tôi phải dí sát tai vào cửa mới nghe thấy rõ tiếng hai người bọn họ. Ở bên cạnh, anh Tod đang nghiến chặt răng nhưng đã buông tay tôi ra.

“Sabine, đừng mà! Anh sẽ bù đắp lại cho em, nhưng em phải đi ngay bây giờ...”

Sau đó tôi không còn nghe thấy họ nói chuyện nữa và máu trong người tôi sôi lên.

Tôi mở toang cửa ra và đứng chết lặng trước những gì đang đập vào mắt mình. Sabine Campell, trên người không mặc áo, đang ôm dính lấy người anh Nash, đúng như bản chất ký sinh trùng của chị ta. Nhưng điều tồi tệ nhất là...

Anh Nash một tay đang cầm cái áo của chị ta, còn miệng thì hôn đáp trả lại.

Tôi không thể thốt lên lời. Tôi thậm chí không nghĩ được gì hết, cho tới khi anh Tod hắng giọng từ phía sau tôi, và Sabine đành miễn cưỡng buông bạn trai tôi ra.

Mặt anh Nash đỏ lựng lên, còn Sabine chỉ nhếch miệng cười. “Xin chào, Kay. Xin lỗi tôi đến hơi muộn, nhưng càng đông càng vui đúng không?”

“Tôi thấy không cần tôi hai người cũng đủ vui rồi.” Tôi nghiến răng nói. Sau đó tôi đi ra khỏi bếp và để mặc cho cánh cửa xuyên qua người anh Tod nhưng anh ấy cũng chẳng để ý.

“Kaylee, khoan đã...” - Nash đẩy vợ Sabine ra - “Anh không... Cô ấy...”

“Em biết. Chị ta bám dính lấy anh như con ve chó nhìn thấy máu.” Nhưng tôi cũng biết anh ấy không hề đẩy chị ta ra. Anh ấy hoàn toàn có thể không để chuyện đó xảy ra ngay từ đầu nhưng anh ấy vẫn làm. Và tôi không thể không tự hỏi nếu tôi không có mặt ở đây ngày hôm nay, liệu anh ấy còn để chị ta tiến xa đến đâu nữa.

Tôi nhìn thẳng vào cái áo sơ mi trên tay anh và hai má anh đỏ bừng.

Nash quay ngoắt sang ném trả cái áo vào tay Sabine. Chị ta cầm lấy và miễn cưỡng mặc lại vào người. Sau đó anh mở cửa, nắm lấy tay chị ta và đẩy ra ngoài. “Đừng bao giờ quay lại đây.”

Anh gầm lên và đóng sầm cửa lại trước mặt chị ta.

“Kaylee...” Anh dựa lưng vào cửa, quay sang nhìn tôi.

“Anh đã không hề ngăn chị ta lại.”

“Anh đang định...”

“Đang định ghê cơ. Đứng từ xa cũng thấy rõ là cậu thích thú với nụ hôn đó thế nào rồi...” Anh Tod giọng đầy mỉa mai.

Nash gườm gườm nhìn ông anh trai. “Đây không phải là chuyện của anh. Mà anh đang làm gì ở đây thế?”

“Cậu nợ tôi 15 đô 99. Chưa kể tiền típ.”

Nash ngẩn người ra mất một lúc cho tới khi nhìn thấy bộ đồng phục trên người anh Tod. “Coi như em nợ anh.” - Cuối cùng anh gắt lên - “Giờ thì anh hãy biến đi.”

“Em cũng đi.” Tôi đi ra cửa, và nghe thấy tiếng xe của Sabine bắt đầu rời khỏi sân.

“Kaylee, khoan đã.”

“Áo ngực của chị ta đâu?” Tôi hỏi, tay đặt lên núm cửa.

Anh Nash nhắm mắt lại rồi thở hắt ra, mặt đầy đau khổ. “Cô ấy không mặc áo ngực.”

Chương 18

“KAYLEE!”

Ai đó nắm lấy vai tôi và lắc thật mạnh.

Tôi mở choàng mắt ra. Alec đang đứng trước mặt tôi, mái tóc dường như đen hơn dưới ánh đèn mờ trong phòng. Đôi mắt nâu mở to đầy lo lắng, nhưng môi thì bặm lại như đang dối.

“Gì thế?” Tôi thậm chí còn không hề mơ, chứ đừng nói là gặp ác mộng. Tóm lại, anh ta vừa phá ngang giấc ngủ yên bình đầu tiên và duy nhất của tôi trong mấy ngày trở lại đây.

Ngay khi suy nghĩ ấy qua đi, tôi mới chợt nhận ra vấn đề: Đáng ra tôi phải là người thức trông cho Alec ngủ, chứ không phải lăn ra ngủ gật như vừa rồi. Khi này tôi cứ khẳng khẳng bắt anh ta ngủ trước vì nghĩ rằng bố tôi sẽ từ nhà bác Brendon về - sau khi đã thảo luận xong với bác ấy về mấy cái chết bất thường của giáo viên trường tôi - lúc Alec vẫn đang ngủ. Như thế tôi có thể kể cho bố nghe về vụ giết-người-thông-qua-người-đại-diện của lão Avari mà không phải phá vỡ lời hứa với Alec trước mặt anh ta.

Nhưng rõ ràng là tôi đã đánh giá hơi thấp tình trạng kiệt sức của bản thân.

“Xin lỗi.” - Tôi ngồi dậy và ngượng ngùng giơ tay lên lau nước dãi ở khóe miệng - “Bố tôi về chưa?”

“Chưa” - Alec nói và tôi giật mình khi nhìn vào cái đồng hồ trên bàn. Đã quá nửa đêm rồi - “Kaylee này, cứ như thế này mãi cũng không ổn.” - Anh ta ngồi xuống mép giường, hai vai chùng xuống trong nỗi thất vọng và sự mệt mỏi thấy rõ - “Làm sao chúng ta có thể trông chừng cho nhau khi mà cả hai còn chẳng thể tỉnh táo?”

“Tôi vẫn ổn mà.” - Tôi đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi - “Tôi chỉ cần một chút cà phê thôi.”

“Nếu giờ mà cô uống cà phê, đến lúc tới lượt mình cô sẽ lại chẳng thể ngủ được cho mà xem. Và như thế mọi chuyện sẽ càng trở nên tồi tệ hơn thôi.” - Alec thoáng tần ngần một chút và tôi đọc được nỗi sợ hãi trên nét mặt của anh - “Cô sẽ phải trối tôi lại.”

“Hả? Không đâu!” - Tôi ghé mông ngồi xuống mép bàn và lấy tay vén mấy sợi tóc lòa xòa ra đằng sau, hy vọng là mình đang nghe nhầm - “Tôi sẽ không trối anh lại, hay ghì anh xuống hay làm bất cứ điều gì tổn hại tới anh đâu.”

“Kay, tôi nghĩ chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác đâu. Giờ lão Avari chỉ chờ có cơ hội là chui ngay vào đầu tôi thôi. Còn Sabine, cô nghĩ sau vụ hành sự bất thành tối nay cô ấy chịu để yên cho cô chắc?”

Tôi đã kể sơ qua cho anh ta nghe về chuyến viếng thăm của mình tới nhà anh Nash lúc tối, nhưng bỏ qua chi tiết tôi đã hứa với anh ấy sẽ kể hết mọi chuyện cho bố tôi nghe.

“Nếu giờ một trong hai chúng ta không may ngủ gật vào sai thời điểm thì mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn rất nhiều.”

Bộ não mệt mỏi của tôi căng lên, cố nghĩ ra một giải pháp thay thế nào đó khả thi hơn, nhưng cuối cùng đành từ bỏ. Tôi đã quá kiệt sức để có thể suy nghĩ thông suốt, chứ đừng nói là tranh luận. Bây giờ làm sao để sống sót, và có một giấc ngủ ngon là ưu tiên hàng đầu của tôi. Vì thế, tôi đành nhượng bộ và lê bước xuống ga-ra lấy cuộn dây thừng bố vẫn treo trên tường.

Sau đó tôi trở về phòng, mở nhạc thật to lên, hi vọng tiếng ồn sẽ giúp cho tôi được tỉnh táo. Alec giúp tôi cắt dây thành từng khúc vừa đủ dùng và chỉ cho tôi làm thế nào để thắt nút cho chắc. Rõ ràng anh ta đã từng giúp lão Avari trói... nhiều thứ, lúc còn ở Cõi Âm.

Tôi cá là gã tà ma không bao giờ nghĩ được rằng sẽ có ngày kỹ năng đặc biệt ấy được sử dụng để chống lại lão ta, và ý nghĩ đó khiến tôi mỉm cười, mặc dù đang vô cùng mệt mỏi và lo lắng về những gì mình sắp làm.

Kế hoạch là tôi sẽ trói Alec vào cái ghế đặt ở góc phòng tôi - chiếc ghế mà tôi vừa ngủ gục trên đó - nhưng không may lưng ghế lại là một tấm gỗ liền, không có gì để buộc tay vào. Và cái ghế ở chỗ bàn học cũng không khả thi hơn, mà tôi lại không muốn trói anh ta ngoài phòng khách vì sợ bố tôi sẽ nhìn thấy trước khi tôi có cơ hội giải thích mọi chuyện, thế nên lựa chọn còn lại duy nhất là cái giường của tôi.

Tôi không biết phải diễn tả như thế nào về sự xấu hổ của mình lúc tôi quỳ xuống trói tay hai tay của Alec vào thành giường, kể đó là hai chân. Tôi gặp một chút khó khăn với cái nút thắt cuối cùng nhưng đến lúc sắp sửa trói xong cái chân phải cho anh ta thì đột nhiên cảm thấy như có ai đang theo dõi mình.

“Con đang làm cái quái gì thế?” Cái giọng khàn đục quen thuộc của bố vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt người lại, nhanh đến nỗi ngã khụy xuống một gối và sợi dây thừng trong tay tôi tuột ra. Bố tôi đang đứng ở bậc cửa, các vòng xoáy trong mắt bố quay điên cuồng, vừa hoang mang vừa giận dữ.

Rõ ràng tiếng nhạc mở lớn đã làm át mất tiếng bước chân và tiếng xe của bố.

“Có lẽ đây không phải là một ý hay.” Alec lăm bằm sau lưng tôi và mặt bố tôi tối sầm lại.

“Nhìn vào hoàn cảnh hiện tại của cậu, ta dám cá đây là lời nói thông minh nhất của cậu trong tối nay!”

“Chuyện không như bố nghĩ đâu.” - Tôi cau có bước xuống khỏi giường, trong khi Alec vẫn đang cúi gầm mặt vì xấu hổ - “Con biết, lúc này ai nhìn vào cũng sẽ dễ hiểu lắm... Nhưng con làm như vậy là vì an toàn của cả hai đứa thôi...” Tôi cố vót vát thêm câu cuối.

“An toàn khỏi cái gì?” Bố có vẻ hơi giật mình.

“Khỏi...” - Tôi nhắm mắt lại và khẽ thở dài - “Con cũng đang định nói rõ mọi chuyện với bố, sau khi bố về. Anh Nash đã bắt con phải hứa như vậy.”

Sau lưng tôi, Alec vặn vẹo trên giường - với hai tay và một chân đang bị trói chặt vào thành giường - và tôi có thể cảm nhận được sự bồn chồn lo lắng của anh ta.

“Nash đã làm gì để mà con phải trói Alec vào thành giường như thế này?” Bố hỏi, nhưng trông không có vẻ gì là muốn biết câu trả lời.

Tôi đi ra chỗ bàn học, vặn nhỏ nhạc xuống. “Bố nghe con nói đã...”

“Bố đang nghe đây.”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi tuôn ra một tràng. “Lão Avari đã nhập vào Alec và giết chết mấy thầy cô ở trường con, nhưng bọn con không biết tại sao lão ta lại nhắm vào các giáo viên mà không phải học sinh. Vì thế mấy tối nay, Alec và con thay phiên nhau ngủ để ngăn không cho chuyện đó xảy ra lần nữa. Nhưng giờ con mệt quá, không còn đủ tỉnh táo...” - Không cần phải cho bố biết về Sabine vội, bởi vì chị ta không liên quan gì tới gã tà ma và các giáo viên bị chết - “... do đó Alec nảy ra ý tưởng trói anh ấy lại, phòng khi con ngủ gật và lão Avari nhập lại vào anh ấy. Như thế, mọi người sẽ đều được an toàn.” Tôi nhún vai đầy đau khổ, sau đó nín thở nhìn bố chờ đợi.

“Bố cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.” - Bố tôi khẽ nhủ mày - “Vậy là lão Avari chính là người đã giết chết những giáo viên đó?” - Bố hỏi, và tôi gật đầu - “Và lão ta sử dụng Alec để làm điều đó?” - Lại thêm một cái gật đầu nữa từ phía tôi - “Và con đã biết chuyện này được hai ngày mà không hề nói gì với bố?”

“Tại con sợ bố sẽ đuổi Alec ra khỏi nhà. Và ngay cả nếu chúng ta có thể làm như vậy với một người bạn - mà con nghĩ là không nên chút nào - nếu bố đuổi anh ta đi, sẽ không có ai ở bên cạnh để đảm bảo rằng Avari không sử dụng anh ta làm vũ khí giết người một lần nữa.” Tôi nói xong cũng cảm thấy tự hào với chính mình, trong tình trạng kiệt sức như thế này mà vẫn suy nghĩ được logic như vậy.

Bố tôi im lặng không nói gì trong vài phút, sau đó quay sang nhìn Alec. “Các giáo viên đó không hề có dấu hiệu bị tổn thương nào trên người.” - Bố nói, quai hàm bạnh lại đầy tức giận. Có vẻ bố đã đoán ra cái điều mà tôi còn chưa kịp nói với bố - “Cậu là loài gì?”

“Cháu có một nửa là Thần Ngủ.” Alec nhìn thẳng vào mắt bố tôi, không một chút do dự - xét cho cùng thì cũng đâu phải là lỗi của anh ta khi sinh ra đã là Thần Ngủ - nhưng đầy áy náy vì đã mang nguy hiểm tới cho bố con tôi.

“Làm ơn hãy nói với ta nửa còn lại của cậu là con người.” Bố tôi nói và cả Alec và tôi cùng gật đầu.

Bố tôi thở dài và rút con dao gấp ở trong túi quần sau ra. “Kaylee, con đã nói đúng một chuyện: Chúng ta không thể cho cậu ta ở một mình. Nếu không muốn tay chúng ta vấy máu nạn nhân tiếp theo.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm để rồi lại bối rối khi thấy bố lặng lẽ bước tới cắt dây trói chân cho Alec.

“Bác Cavanaugh, sẽ không an toàn khi để cháu ngủ tự do đâu.” Alec khẳng định nói, lúc bố tôi bước tới đầu giường.

“Đó chính là lý do tại sao cậu không được phép ngủ trong phòng con gái tôi.” - Bố tôi cắt phẳng sợi dây quanh cổ tay trái của Alec, sau đó nhoài người sang cắt nốt bên còn lại - “Không một lần nào nữa.”

Vài phút sau, ba người chúng tôi đi ra phòng khách với một đoạn dây thừng mới. Alec ngồi xuống cái ghế bành của bố và kê một cái gối ở dưới đầu, sau đó bố tôi trói hai chân anh ta vào cái khung kim loại dưới ghế. Trong khi tôi đắp chăn cho vị khách ở nhờ tội nghiệp, bố kéo hai tay của Alec ra sau lưng ghế và buộc hai cổ tay lại với nhau. Các nút buộc của bố đúng là chắc và khỏe hơn nút của tôi khi nãy.

Ngay cả như vậy nhưng bố tôi vẫn không yên tâm để cho Alec ngủ một mình ngoài phòng khách. Và thế là khi tôi quay trở lại vào giường lúc 1 giờ sáng, bố mang gối và chăn ra ghế sofa để canh chừng anh ta và bảo vệ tất cả chúng tôi khỏi mối hiểm họa mới nhất của Cõi Âm. Kể cả trong giấc ngủ.

TTT

“ANH ẤY ĐÃ TỔNG CỐ CHỊ TA ra khỏi nhà ý hả?” Emma xúc một thìa kem Phish Food to dùng cho vào miệng, đôi mắt nâu sáng rực lên giữa căn phòng bếp đang tràn ngập ánh sáng. Sau một đêm dài hầu như không ngủ, buổi sáng thứ Bảy của tôi có lẽ sẽ chẳng ra làm sao nếu không có Emma đến cùng hai hộp kem lớn.

Tôi gật đầu, và ngậm nguyên cái thìa kem trong mồm cho nó tự chảy ra. Sô-cô-la có thể không chữa được mọi thứ, nhưng nó còn dễ nuốt hơn rất nhiều so với những loại thuốc mà tôi đã từng uống.

Cánh cửa trước bật mở và Alec đi vào với một tờ báo kẹp trong tay, nước mũi chảy ròng ròng vì lạnh. Anh ta đóng cửa lại sau đó mới nhìn thấy bọn tôi ngồi trong bếp.

Anh ta còn kịp mở miệng thì tôi giơ cái thìa lên và hỏi. “Anh đã đi đâu thế? Hôm nay đâu phải là ngày đi làm của anh.” Lúc tôi tỉnh dậy đã không thấy anh ta, sợi dây thừng và chăn gối cũng chẳng thấy đâu.

Alec đặt tờ báo xuống bệ bếp. “Đi tìm thuê nhà.”

Tôi nhú mày nghi ngờ. “Tôi tưởng anh không có tiền cơ mà.”

“Giờ thì chưa. Nhưng sắp tới thì có, cũng nhờ công việc mới.” Tôi đoán sau cuộc trò chuyện tối qua, bố tôi đã đề nghị Alec đẩy nhanh kế hoạch độc lập về tài chính và chỗ ở của mình.

Nhưng sau lần đụng độ với lão Avari ở rạp chiếu phim, tôi thấy cứ cảnh giác vẫn hơn. “Trước tiên, chiếc xe đạp đầu tiên của tôi có màu gì?”

“Màu trắng với ruy băng đỏ.” Alec trả lời không một chút do dự.

“Tự xưng sao cậu lại hỏi anh ta câu đó?” Emma vừa hỏi vừa lấy thìa vét hộp kem quên quệt.

Tôi dứt thêm một miếng kem vào mồm để kéo dài thời gian, trong khi chưa nghĩ ra câu trả lời. Nhưng Alec đã nhanh trí hơn. “À, trò chơi hỏi đáp nhanh cho vui ý mà.” - Nói rồi anh ta nháy mắt với tôi - “Tôi thắng rồi nhé!”

“Ồi, mình cũng muốn chơi!” - Emma ngồi thẳng lưng - “Tên của cái áo ngực đầu tiên của mình là gì?”

Tôi suýt nữa thì sặc luôn miếng kem trong miệng. “Cậu đặt tên cho cái áo ngực đầu tiên của mình nữa ý hả?”

Emma cau mày. “Ờ thế cậu không à?” - Khi thấy tôi vẫn lăn ra cười rũ rượi, cô nàng liền quay sang phía Alec - “Anh có muốn thử đoán không?”

Alec giả vờ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói. “Tôi đoán là Helga” - Anh ta vội để thêm - “Lấy cảm hứng từ nhân vật Helga Geraldine Pataki trong phim hoạt hình *Hey Arnold!*”

Ngay lập tức Emma chộp lấy cái nắp hộp kem phi thẳng vào người Alec làm anh ta cười phá lên, sau đó đem quăng cái nắp vào thùng rác. “Một hộp kem, hai cô gái, hai cái thìa. Tôi đoán chắc là chuyện liên quan đến Nash đúng không?”

Emma gật đầu và dõi mắt nhìn theo Alec lúc anh ta cởi áo khoác vắt lên bức tường nửa, ngăn giữa bếp và lối ra vào. Cậu ấy không hề giấu giếm sự ngưỡng mộ của mình với Alec, nhưng tôi lại không thể nói với cậu ấy rằng anh ta gấp gần ba lần tuổi bọn tôi.

Alec nhướn một bên lông mày và nhe răng cười. “Liệu pháp chữa bệnh bằng kem này có hơi cũ quá không?”

Tôi lắc đầu. “Chẳng phải tự xưng mà nó được ưa chuộng.”

“Và một trong các lý do là vì bọn này vẫn còn chưa đủ tuổi.” - Emma nói - “Nếu không giờ chúng ta đã đang dùng liệu pháp chữa bệnh bằng cốc-tai dậu tây rồi.”

Alec cười phá lên và mở cái ngăn kéo đựng dao dĩa. “Liệu đây có phải là bữa tiệc kem chỉ dành-cho-con-gái không, hay một anh chàng biết chia sẻ có thể tham gia cùng được?”

Emma lập tức nhoài người ra phía trước, xa hơn mức cần thiết để đẩy hộp kem về phía Alec. “Cái gì của em cũng là của anh.”

Tôi lấy chân đá cho cô bạn thân một cái ở dưới gầm bàn, trong khi Alec mở tủ lạnh lấy soda. Anh ta thậm chí còn già hơn cả mẹ cậu ấy! Và hiện đang bị dùng làm vũ khí giết người cho một con quỷ ở Cõi Âm. Nhưng tất nhiên cậu ấy chẳng biết gì về mấy chuyện này.

Lại thêm một lý do để tôi không phải giữ bí mật với Emma. Cứ cái đà chắc tôi cũng phải nói sớm với cậu ấy thôi...

“Gì chứ?” Emma phụng phịu liếm cái thìa trên tay.

“Đó là *tất cả* những gì cậu được phép chia sẻ với anh ta.” Tôi thì thảo nói.

Cô nàng lè lưỡi trêu tôi rồi xúc thêm một thìa kem nữa cho vào miệng.

“Mà cô đến nhà Nash làm gì thế?” Alec ngồi xuống cái ghế phía bên cạnh tôi. Tôi nghĩ Emma đã làm cho anh ta sợ. Ớn Chúa!

“Làm lành.”

Emma nhe răng cười. “Còn làm gì nữa?”

“Chuyện đó giờ cũng chẳng quan trọng nữa.”

“Tại sao?” - Cái thìa xúc kem của Alec nhỏ xíu, nếu đem so với của tôi và Emma. Rõ ràng anh ta chẳng hiểu gì về cách ăn kem cả - “Nếu là *cô ta* hôn cậu ta thì có vấn đề gì đâu?”

Tôi cau mày. “Anh ấy cũng hôn chị ta lại mà. Tôi đã chứng kiến tận mắt. Anh ấy không hề đẩy chị ta ra. Anh ấy đứng yên cho chị ta cởi áo ra và hôn mình.”

Alec liếm sạch cái thìa rồi bỏ xuống bàn, sau đó bật nắp lon soda. “OK. Có thể cho tôi đưa ra một chút ý kiến theo cách của con trai không?”

Tôi cảnh giác hỏi lại. “Nó có khiến tôi muốn đánh anh không?”

Anh ta nhún vai. “Có thể. Nhưng đó là sự thật. Việc hôn đáp lại chỉ là theo bản năng thôi. Trừ phi miệng cô gái đó hôi như nước cống, chứ bản năng đầu tiên của một đứa con trai là hôn đáp lại. Đây là phản ứng rất bình thường của con người. Điều quan trọng là nụ hôn đáp lại đó kéo dài trong bao lâu. Thế... nó đã kéo dài trong bao lâu?”

“Anh đang nói nghiêm túc đấy à?” - Tôi bắt đầu sôi máu - “Anh nghĩ việc anh ấy hôn đáp lại chị ta là *bình thường* sao?” Tôi không phải là kiểu người cổ hủ hay quá phong kiến, nhưng không thể lấy cái lý do không-thể-kiểm-soát-bản-thân ra để biện hộ cho hành động đó được.

“Không phải.” - Alec giơ một tay lên đề phòng - “Nhưng tôi nghĩ cô cũng không thể lên án hay chỉ trích cậu ta, nếu cậu ta là người bị hôn, chứ không phải là người chủ động trong nụ hôn đó.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Đúng, anh ấy không phải là người hôn trước.”

Alec gật đầu, hài lòng với tiến triển của câu chuyện. “Thế cô ta có biết cô ở đó không?”

“Biết chứ, xe chị ta đậu ngay đằng sau xe tôi mà.”

“Và anh ấy đã đuổi cô ta ra khỏi nhà đúng không?” Emma hỏi để thêm. “Và anh ấy bảo chị ta đừng có quay lại.”

Alec quay sang nhìn Emma và cô nàng hấp háy mắt hỏi. “Anh có nghe thấy điều em đang nghe thấy không?”

“Có.” - Alec gật đầu - “Cậu ta nói như vậy là vì cô, chứ đâu phải vì bản thân. Cô ta đã giằng bẩy cả hai người và làm mọi cách để khiến cô nghĩ rằng cậu ta cũng muốn chuyện đó. Và cô...”

Tôi nhú mày hỏi. “Anh nghĩ tôi đã phản ứng hơi quá?”

Alec lại nhún vai và xúc thêm một thìa kem nữa. “Tôi không có mặt ở đó. Nhưng có vẻ như cô nợ cậu ta một cơ hội để giải thích.”

Tôi ngậm ngừng. “Cũng có thể.” Nhưng tôi không dám chắc trong tôi còn bao nhiêu cơ hội dành cho anh Nash nữa.

TÔI ĐANG NGỒI Ở BÀN với cái máy tính xách tay mở trước mặt. Cả tối nay tôi đã ngồi lục tung trên mạng xem ở đâu có bán hộp xit diệt mara với giá rẻ một chút. Rồi đột nhiên tôi cảm thấy ròn rợn ở sau gáy. Tôi không quay đầu lại. Tôi thậm chí còn không ngẩng mặt lên, bởi vì tôi biết làm vậy cũng chẳng ích gì. Trong vài giây dài tưởng như vài chục phút cả hai chúng tôi đều giả vờ như tôi không biết lão ta đang ở đây. Răng đăm tóc sau gáy tôi đang không hề dựng ngược lên.

Cuối cùng lão đã gọi tên tôi và tôi không thể tiếp tục lờ lão ta đi. Tôi từ từ gập máy tính lại và quay ghế ra đằng sau, đối diện với điều không thể.

“Ông không thể có mặt ở đây.” Nhưng như thế không có nghĩa là nó không xảy ra.

“Ngạc nhiên chưa!” Lão Avari nói, giọng đầy phẫn khích. Bằng cách nào đó, lão ta đã đi qua được thế giới loài người trong thân xác của chính mình.

Gã tà ma trông khác hẳn với những gì tôi còn nhớ về lão, nhưng tôi cũng không vì thế mà ngạc nhiên. Các tà ma có thể biến hình thành bất cứ ai mà chúng muốn, với một ngoại lệ: Chúng không thể tạo ra bản sao chính xác của một thực thể đang sống hoặc đã chết. Sẽ luôn luôn có một đặc điểm gì đó khác - và phát hiện ra sự khác biệt đó chính là mấu chốt của vấn đề.

Ít nhất thì đấy là cái quy tắc mà tôi từng được nghe. Nhưng nếu giờ lão ta đã có thể đi sang thế giới bên này thì liệu các quy tắc đó có còn chính xác không?

Lão Avari bây giờ thấp hơn và ít tóc hơn so với hồi tôi gặp. Nhưng lão ta vẫn không hề thay đổi giọng nói và đôi mắt vẫn đen thẫm và trống rỗng như ngày xưa.

“Đi ra!” Đó là tất cả những gì bộ não tôi có thể điều khiển miệng tôi lúc này, trong khi các bộ phận khác trong người tôi đang chiến đấu chống lại những đợt sóng của nỗi sợ hãi và sự tuyệt vọng phát ra từ gã tà ma, giống như bức xạ phát ra từ điểm zê-rô.

“Chỉ tới khi ta có được thứ ta muốn.”

Tôi không hỏi, bởi vì tôi biết lão ta muốn gì: **TÔI**. Nhưng tôi không biết tại sao, và lão ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện giải thích. Các tà ma có thể thương lượng và mặc cả - tôi đã

được tận mắt chứng kiến chuyện đó - nhưng chúng sẽ không bao giờ cho không một cái gì cả, mà tôi thì không có ý định trả giá.

“Thế ông định làm thế nào?”

Gã tà ma tiến lên phía trước một bước và tôi vẫn đứng yên, nhưng tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Tôi muốn lùi lại nhưng không còn chỗ nào để lùi, lưng tôi đã đang chạm vào thành bàn mất rồi. “Ta sẽ tóm lấy cô, và mặc cho cô có gào thét và vùng vẫy thế nào đi nữa, ta sẽ vẫn lôi cô sang Cối Âm, nơi ta sẽ chăm sóc cô rất cẩn thận, cho tới khi có món đồ chơi mới thay thế.”

“Và ông định giữ tôi lại đó bằng cách nào?” Thề là tôi đã phải thán phục chính bản thân mình vì sự bình tĩnh này. Tôi đang cố kéo dài thời gian - để làm gì? Đợi người giải cứu? Suy nghĩ ra một sáng kiến tuyệt vời? - nhưng đồng thời cũng là để moi thêm thông tin từ lão ta.

“À, sau vài giờ ở với ta, cô sẽ không còn sức để qua lại bên này đâu. Cô sẽ không được ngủ và được ăn cho tới khi ta bẻ gãy được tinh thần cô và cơ thể cô, và sau đó... Nói chung là chuyện xảy ra sau đó sẽ không còn quan trọng nữa. Bởi cô sẽ chẳng còn cảm thấy sự khác biệt.”

“Ông sẽ không thể bẻ gãy được tôi đâu.” Đột nhiên tôi cảm thấy bình tĩnh đến kỳ lạ. Cảm giác đó giống như một sự chấp nhận. Tôi không thể đấu lại được lão ta, và tôi sẽ không gào thét kêu cứu hay cố tỏ ra làm người hùng. Và điều đó cũng có nghĩa là lão ta đã thắng, trước cả khi trận đấu bắt đầu. Vậy thì việc gì phải cố gắng chiến đấu làm gì cho mệt?

Và rồi lão ta đến trước mặt tôi, các ngón tay lão mọc đầy vuốt. Lão ta nắm lấy tay tôi và các móng vuốt của lão cắm sâu vào cổ tay tôi, và đột nhiên ý chí chiến đấu lại bùng lên trong tôi. Tôi đã nhớ ra tại sao mình cần phải chiến đấu.

Sự đau đớn, cái khoảnh khắc lão ta chạm vào tôi. Tôi gập đôi người lại, cố gắng hít thở qua nỗi đau đớn quằn quại giống như cổ một dòng điện đang chạy khắp người tôi. Lão Avari là tia chớp còn tôi là cái cột thu lôi, và tôi đang phải hứng chịu những cú đánh dường như không có hồi kết.

Sự đau đớn ở khắp mọi nơi. Tôi ngửi thấy mùi da thịt của mình bốc cháy, nghe thấy những tiếng nổ lép bép của nang tóc. Nhìn trong gương trông tôi vẫn chẳng khác gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được nó, như thể cuộc đời là ngọn lửa còn tôi là khí đốt, mãi mãi bùng cháy nhưng không bao giờ có thể tiêu rụi. Chỉ bằng một cái chạm nhẹ mà lão ta đã khiến cho từng tế bào trong cơ thể tôi như muốn bốc cháy. Và sự tra tấn này sẽ không bao giờ dừng lại, nếu tôi đi theo lão.

Mà lão ta còn chưa hề động tới tinh thần của tôi đấy.

***KHÔNG!** Tôi hét ầm lên cái từ màu nhiệm. Hồi còn học mẫu giáo, chúng tôi đã được dạy là: Nếu có chuyện gì xấu xảy ra, hãy hét ầm lên “KHÔNG!” và bố mẹ sẽ chạy tới ngay. Nếu bị người lạ chạm vào người, hãy hét ầm lên “KHÔNG!” và cảnh sát sẽ tới bắt người đó đi. Chỉ cần hét lên một tiếng KHÔNG! là sẽ luôn có người ở đó bảo vệ cho chúng tôi.*

Nhưng đó là một lời nói dối. Không hề có ai tới. “KHÔNG!” là một lời nói dối và sự an toàn cũng là một lời nói dối. Sự thật duy nhất chỉ có nỗi đau đớn và sự vĩnh viễn. Và nỗi đau đớn ở khắp mọi nơi còn sự vĩnh viễn mới chỉ bắt đầu.

Lão ta kéo giập lấy tay tôi và tôi cảm thấy đau đớn gấp đôi. Nhưng đó là điều vô lý bởi làm sao chúng ta có thể nhân đôi cái được gọi là vĩnh viễn? Tôi ngã khụy xuống đất bởi tôi không còn thể đứng vững được nữa. Tôi cũng không thể suy nghĩ được gì nữa. Tôi chỉ có thể cảm nhận, quằn quại và là hết, và hiểu rằng chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc. Rằng những ảo tưởng của tôi về sự chống đối chỉ giống như những hơi thở vào bức tường gạch. Tôi chẳng thể làm gì được nữa. Đầu hàng sẽ không chấm dứt được cơn đau. Cầu xin sẽ không chấm dứt được cơn đau. Và cuối cùng, ngay đến cả cái chết cũng sẽ không chấm dứt được cơn đau.

Và khi thế giới của tôi bắt đầu chìm vào màn sương xám dày đặc, tôi hiểu rằng tôi đã bị lạc hoàn toàn, và tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ được tìm thấy...

TTT

NGOÀI TRỜI VẪN CÒN TỐI OM khi tôi mở mắt ra, và âm thanh duy nhất tôi có thể nghe thấy được là hơi thở của chính mình. Tôi vẫn chưa hoàn hồn khỏi cơn ác mộng. Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà mà không biết mình đang nhìn cái gì. Tôi sợ phải đối mặt với điều tôi vừa nhận ra.

Đó không phải là Sabine. Cơn ác mộng của tôi về lão Avari không giống như việc làm của Sabine. Nó không mang màu sắc cá nhân rõ nét cho lắm. Không có những mặc cảm tội lỗi hay sự hoài nghi về bản thân - hai tông màu chủ đạo trong bảng màu của chị ta.

Giấc mơ này giống như kiểu... lão Avari. Kiểu một tà ma chơi đùa với tinh thần và thể xác của con người. Nhưng đó là điều không tưởng, đúng không? Các tà ma không thể mang tới những cơn ác mộng cho con người được, đúng không?

Trong bóng tối, khi hơi thở tôi đã dần ổn định trở lại, tôi chợt nhận ra vẫn còn một âm thanh nữa, nhẹ nhàng và đều đều. Ai đó đang thở. Trong phòng của tôi.

Tôi từ từ quay đầu lại, tim đập thình thịch, và tôi nhận ra thân hình quen thuộc qua ánh sáng tù mù của cái đồng hồ báo thức.

Alec đang ngồi ở cái ghế góc phòng. Im lặng. Quan sát tôi, như thể anh ta đã ngồi đó quan sát tôi lâu lắm rồi.

Tại sao anh ta lại ngồi nhìn tôi như vậy? Tại sao anh ta không bị trói ngoài phòng khách như lúc ban tối? Bố tôi đâu rồi?

Ôi không!

“Alec?” Tôi biết trước cả khi anh ta trả lời. Tôi biết qua nụ cười xảo trá mà Alec không bao giờ có, và cái cách đôi mắt anh ta nhìn chăm chăm vào *bên trong* người tôi.

“Ác mộng à?” Anh ta khẽ nhoài người về phía tôi và tôi sững người lại khi nghe thấy giọng nói của anh ta. Bởi vì đó không phải là giọng của Alec. Là giọng của lão Avari.

Lần này lão ta không thêm giả vờ hay nói năng vòng vo nữa. Giống hệt như trong giấc mơ của tôi.

“Làm sao ông...?” Tôi nắm chặt lấy cái chăn.

“Làm sao ta có thể giúp Alec thoát ra khỏi đám dây rợ đó ý hả?” Lão ta hỏi và tôi gật đầu. Tôi cũng chẳng có ý định yêu cầu lão ta rời khỏi đây bởi vì lần này tôi không có gì để đe dọa lão ta, nếu không muốn lôi bố tôi vào cuộc và gây nguy hiểm cho bố. Mà nếu gã tà ma ấy đã có thể vượt qua được bố tôi và sợi dây thừng, có lẽ giờ bố tôi đã đang bị nguy hiểm mất rồi.

“Phải thừa nhận là tình dục trong tình trạng tay chân bị trói cũng hơi bất ngờ thật.” - gã tà ma gật gù nói - “Đáng tiếc, cơ thể này không có sức mạnh gì đặc biệt. Cũng may, bố cô, hay nói chính xác hơn là thân xác của hắn, cũng có chút hữu ích.”

“Ông đã nhập vào bố tôi ý hả?” Mồ hôi túa ra trên tay tôi và toàn thân tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Cơ thể của bố tôi hoàn toàn có thể bị nhập do bố từng có thời gian ở bên Cõi Âm, khi lão Avari bắt cóc ông hồi đầu tháng trước.

“Chỉ đủ lâu để cởi trói cho Alec thân yêu của chúng ta trong khi đang ngủ thôi. Giờ bố cô vẫn đang bất tỉnh và bị trói và khóa miệng bằng chính sợi dây thừng của hắn, để thuận tiện cho ta. Nhưng ngoài ra thì hắn không bị thương ở đâu hết. Và ta đề nghị cô đừng làm gì để ta có lý do thay đổi quyết định của mình.”

Tim tôi đau nhói, và mỗi hơi thở giống như một nhát dao đâm vào tim. Giờ đây không còn ai để giúp tôi và tôi cũng không có nhiều lựa chọn để cứu bản thân mình, mà không làm hại tới bố và Alec. Kể cả nếu tôi có chấp nhận bỏ bố lại, tôi cũng khó lòng mà chạy được xa, bởi nếu lão Avari đã hiểu cơ thể của Alec đến độ điều khiển được cả giọng nói của anh ta thì hiển nhiên lão ấy có thể dùng cơ thể cao lớn và khỏe mạnh ấy tóm lại tôi chỉ trong tích tắc.

Tại sao lão ấy lại ngồi đây nhìn tôi ngủ mà không đi giết người như mọi khi? Chẳng nào thì lão ấy cũng đâu thể kéo tôi qua Cõi Âm, bằng cơ thể của Alec.

“Ông đã làm chuyện đó à? Giấc mơ của tôi ư?” Tôi hỏi, cố gắng để tìm cách kéo dài thời gian để suy nghĩ. Hy vọng duy nhất hiện giờ của tôi là đánh cho Alec bất tỉnh, và như thế mới đuổi được gã tà ma ra khỏi cơ thể anh ta. Nhưng từ bé đến giờ tôi chưa bao giờ đánh ai mạnh như vậy. Nhất là trong tay lại chẳng có lấy một tác sát...

Lão Avari hăng hái gật đầu, như một người nghệ sỹ đang tự hào với tác phẩm của mình. “Cô thấy thế nào? Các giấc mơ chính là vật trung gian mới của ta, và có lẽ ta đã sử dụng hơi quá tay nổi khiếp sợ, chính ra chỉ cần một chút là đủ.”

Sự sợ hãi và nổi tức giận đang quấn chặt lấy nhau trong tôi, như một con rắn đang chuẩn bị tấn công, nhưng tôi cần phải căn sao cho chuẩn để chỉ cần một đòn là hạ được hắn. “Bằng cách nào?”

Lão Avari nhún vai đầy thờ ơ. “Thì phải học thôi, nhưng ta tin chắc là lần sau ta sẽ có được công thức chuẩn hơn.”

“Làm sao ông chui vào được trong đầu tôi?” - Tôi gắt lên - “Và sẽ không có lần sau đâu.” Thậm chí đáng ra *lần này* còn không nên có. Mục đích của việc tách lão Avari ra khỏi người đại diện của lão ta là để khiến cho lão ấy quá yếu để nhập vào bất kỳ ai khác. Nhưng không những lão ta vẫn khỏe mà còn thi triển được thêm kỹ năng mới!

“Sau chuyến viếng thăm cuối cùng của cô tại Cõi Âm, ta đã phát triển thêm được vài kỹ năng mới, cô Cavanaugh ạ. Và chắc chắn là sẽ còn có *lần sau*. Các kỹ năng mà không được thực hành thì thật là uổng phí.”

“Ông muốn gì?” Tôi hỏi, hoàn toàn ý thức được rằng cuộc đối đầu này đang diễn ra giống y như giấc mơ khi nãy của tôi. Nhưng đây là tất cả những gì tôi có thể làm, khi mà cơn ác mộng ấy vẫn còn rõ như in trong tâm trí tôi - từ cái chạm tay của gã tà ma, đến cái cảm giác khi các móng vuốt của lão ta cắm sâu vào da thịt tôi, làm rung động tới từng tế bào thần kinh trong cơ thể tôi.

Lão Avari nghiêng đầu Alec sang một bên, ánh mắt tò mò trống rỗng. “Cô biết không, trước giờ ta chưa bao giờ gặp vấn đề gì với câu hỏi đó trong quá khứ. Nhưng giờ ta lại muốn quá nhiều thứ nên vẫn chưa quyết định được nên lấy cái nào trước.”

Tôi gạt đầu. “Cũng phải thôi, ông là con quỷ của lòng tham mà.”

“Dạo gần đây, chuyện đó không còn mang lại nhiều hứng thú như trước nữa. Điều ta thực sự muốn lúc này là thọc tay vào cổ họng cô và móc trái tim của cô ra, cùng tất cả lực phủ ngũ tạng. Nhưng ta không chắc là cơ thể này có thể thực hiện được công việc đòi hỏi rất nhiều sức mạnh như vậy. Mà kể cả nếu nó có thể đi chằng nữa thì ta e rằng như vậy sẽ quá dễ dàng cho cô, chưa kể ta sẽ mất đi linh hồn trong trắng, quý giá của cô. Và ta nghĩ ta muốn có nó hơn là cái chết đau đớn của người.”

Đừng để cho lão ta nhìn thấy là mình đang sợ hãi. Đừng run, cũng đừng chảy mồ hôi. Hãy cố bám vào nỗi tức giận của mình, Kaylee!!! Nhưng nói và làm là hai việc hoàn toàn khác nhau. “May mắn cho tôi ghê!”

“Không hề! Một khi có được linh hồn cô, ta sẽ có thể giết cô đi giết cô lại, hết lần này đến lần khác. Đó là thú tiêu khiển yêu thích nhất của ta. Cứ hỏi cô Page mà xem.”

Addison. Tim tôi nhói đau khi nghĩ về chị ấy và những sự đau đớn, hành hạ mà chị ấy phải chịu đựng ngày này qua ngày khác với lão Avari và bộ vuốt của lão ta. Bởi vì chị ấy đã bán đi linh hồn của mình cho lão ta và chúng tôi đã không thể lấy lại nó cho chị.

“Vì thế trong khi ta còn chưa thực sự muốn giết cô, và cần có Alec ở đầu bên này để tiện cho việc hành sự của mình, ta thấy không có lý do gì phải để cho bố cô sống, nếu không thể mang hắn sang Cõi Âm.”

Không! Đầu óc tôi bấn loạn, tôi lao vội ra phía cửa, bỏ qua mọi kế hoạch mà mình đã vạch ra trong đầu nãy giờ. Nhưng tôi còn chưa kịp chạy quá cái giường đã bị bàn tay của Alec kéo giật trở lại. Không ngờ một người đang cho mượn thân xác mà vẫn khỏe như vậy, rõ ràng lão Avari đã đánh giá thấp sức mạnh của anh chàng Thần Ngủ này. Anh ta quăng tôi lên giường như quăng một cái gối, làm đầu tôi đập cả vào thành giường.

Sau đó anh ta đè nghiêng tôi xuống, hai tay ghì chặt lấy cổ tay tôi.

“Buông tôi ra!” Tôi ra sức vùng vẫy, cố gắng đè nén cơn hoảng loạn đang bùng lên dữ dội như muốn nhấn chìm mọi giác quan của tôi. Ký ức về những sợi dây trói quanh bốn góc giường và các nhân viên y tế trong chiếc áo bờ-lu trắng vụt hiện lên trong đầu tôi, cùng một nỗi khiếp sợ mới khi tôi nhìn vào ánh mắt thích thú không phải của Alex.

“Suytttt...” - Lão Avari thì thào và má của Alec khẽ sượt qua má tôi - “Bố cô có làm sao đâu. Tam thời là vậy. Tại ta vẫn chưa quyết định được nên làm gì với hấn.”

Và đó chắc chắn là sự thật, bởi vì một tà ma không thể nói dối...

Tôi nằm im, tim đập thành thịch, nỗi sợ hãi giờ đã lấn át cả cái khả năng kiểm soát mong manh của tôi.

“Cô có tin được là khi ở trong cơ thể này, ta có thể cảm nhận được mọi cảm xúc mà nó cảm nhận được không? Và nó đang *rất thích* sự sắp xếp này.” - Gã tà ma quét một lượt dọc cơ thể tôi, và tôi đã phải cắn chặt môi để không bật ra tiếng hét, bởi tôi biết rằng nỗi sợ hãi của tôi sẽ chỉ càng khiến lão ta thích thú hơn mà thôi - “Cô và Alec của ta đã làm như thế này bao giờ chưa?”

Tôi không thể mở miệng. Tôi không thể làm bất cứ cái gì vì nỗi khiếp sợ đã lấn át mọi chức năng của cơ thể tôi. Giờ tôi chỉ ước gì mình vẫn đang ở trong cơn ác mộng đó, rằng tất cả những cái này chỉ là một giấc mơ.

Lão ta buông cổ tay trái của tôi ra để vuốt mấy sợi tóc đang lòa xòa trên mặt tôi, sau đó chen một chân vào giữa hai đầu gối tôi.

Quá khiếp sợ, tôi đã hành động theo bản năng mà không thêm suy nghĩ. Giờ tôi cũng chẳng còn thời gian để cân nhắc thiệt hơn xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu kế hoạch vội vàng của tôi không thành công như mong đợi. Tôi quờ cánh tay đang được tự do của mình sang bên cạnh, với vội lấy thứ đầu tiên mà tay mình chạm phải. Cái đồng hồ báo thức.

Tôi vung tay đập thật mạnh, bằng tất cả chỗ sức lực còn lại của mình. Cái ổ cắm bật tung ra khỏi tường và cái đồng hồ phang cái rầm vào đầu Alec. Lão Avari chớp chớp mắt, mặt đầy sùng sốt. Và tôi lại dùng hết sức bình sinh đập thêm một lần nữa.

Hai mắt lão nhắm lại, lão đảo rồi đổ sụp xuống người tôi.

Nước mắt và nỗi sợ hãi làm mờ cả tầm nhìn của tôi. Tôi đẩy lão ta ra, lồm cồm bò dậy khỏi giường. Cơ thể của Alec lăn ra mép giường rồi rơi phịch xuống đất.

Tôi ngồi thu lu trong góc nhà một lúc lâu và thở hổn hển, toàn thân ướt sũng mồ hôi. Hai chân tôi run lẩy bẩy lúc tôi vịn tường đứng dậy, hai tay run bần bật lúc tôi giơ tay quạt nước mắt, cố kìm nén để không bật khóc. Tôi rón rén đi ra khỏi phòng, mắt vẫn không dám rời khỏi Alec, nơm nớp lo sợ rằng lão Avari chỉ đang giả vờ nằm im để rồi sẽ bật dậy bất cứ lúc nào và tiếp tục trò chơi đuổi bắt bệnh hoạn của mình. Nhưng lão ta không hề nhúc nhích, ngoài tiếng thở đều đều chậm rãi của Alec.

Ngay khi vừa ra được đến cửa phòng ngủ, tôi lao thật nhanh ra hành lang và chạy vào trong phòng khách, nơi tôi quỳ sụp xuống bên cạnh bố đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà. Hai chân bố bị trói chặt vào nhau, hai tay bị bẻ ngoặt ra đằng sau. Lúc tôi giật miệng bằng dính dán trên miệng bố ra - hy vọng rằng nó có thể khiến cho bố tỉnh lại - tôi còn phát hiện ra cái giẻ rửa bát nhét trong miệng bố.

Tôi không thể tìm thấy con dao bấm của bố - cũng không đoán được gã tà ma đã làm gì với nó - vì thế tôi chạy vào trong bếp lấy một con dao ăn và cẩn thận cắt dây trói cho bố. Nhưng hai mắt bố tôi vẫn cứ nhắm nghiền và tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi cần phải làm gì đó. Tôi cần phải gọi cho ai đó, nhưng gọi xe cứu thương thì hơi mạo hiểm. Tôi biết nói gì với cảnh sát bây giờ? Về lý thuyết, Alec chính là người tấn công cả hai bố con tôi, và ngay cả khi tôi có cố phủ nhận điều đó thì mọi chứng cứ ở hiện trường vẫn chứng minh điều ngược lại.

Nhưng tôi lại không muốn ở một mình với hai người đàn ông đang bất tỉnh nhân sự trong nhà, nhất là hai người vừa bị một con quỷ tràn đầy hận thù nhập vào người chỉ trong vòng một tiếng qua. Và thế là tôi lập cập vớ lấy cái điện thoại trên bàn và bấm nút gọi nhanh tới số điện thoại thứ trong danh sách.

Tôi vẫn chưa tha thứ cho anh Nash, và tôi *không* muốn cầu xin sự giúp đỡ của anh. Nhưng tôi thực sự cần phải nghe thấy giọng anh ấy. Và một cái chạm nhẹ của anh, để thay thế cho cái cảm giác rờn rợn lúc lão Avari chạm vào tôi.

Điện thoại đổ chuông được khoảng vài tiếng thì anh Nash nhấc máy và tôi ngồi phịch xuống sàn nhà, thở phào nhẹ nhõm. “Alô?” Giọng anh vẫn còn đang ngái ngủ, và tôi ước sao có thể nằm cuộn tròn trong vòng tay anh và quên đi mọi nỗi khiếp sợ vừa xảy ra.

“Em cần anh giúp.” Tôi cố nói bằng cái giọng bình tĩnh nhất có thể, nhưng đây đâu phải là ngày đầu tiên Nash quen tôi.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” - Từ phía đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng giường cọt kẹt và tiếng đèn ngủ được bật lên - “Em không sao chứ?”

“Vâng. Chỉ hơi sợ một chút thôi. Và giờ em không muốn ở một mình. Anh có thể... qua nhà em được không?”

“Cho anh năm phút.” Nói rồi điện thoại tắt cái rụp. Anh ấy thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng điều đó không quan trọng. Chỉ cần tôi nói cần anh, anh sẽ tới ngay, không cần biết là chuyện gì.

Tôi ngồi chờ trên sàn thêm một lúc nữa, vẫn chưa hoàn hồn sau những gì vừa diễn ra mấy phút trước. Sau đó tôi đứng dậy và làm cái việc duy nhất tôi có thể nghĩ ra để bảo vệ bản thân mình, trong khi chờ đợi: Tôi cầm lấy cuộn băng dính đang nằm lăn lóc trên sàn, cạnh đầu bố tôi và rồi vào trong phòng ngủ, nơi tôi lần Alec sang một bên và dán hai chân anh ta lại và hai tay ra đằng sau. Đây không phải là giải pháp tối ưu nhưng đó là tất cả những gì tôi có. Một cuộn băng dính và hy vọng mong manh rằng lão Avari sẽ không có sức mạnh hoặc cơ hội để nhập lại vào Alec hay bố tôi một lần nữa trước khi cái đêm dài đằng đẵng này qua đi.

Sau đó tôi mở cửa trước và ngồi xuống đất, bên cạnh bố tôi. Và chờ đợi.

Khoảng một phút rưỡi sau, cánh cửa trước bật mở. Anh Nash đang đứng trước cửa nhà tôi, trong chiếc quần bò và áo phông cộc tay, cùng đôi giày thể thao không đi tất, và thở hồng hộc. Anh bước vào nhà, và đóng cửa lại. “Anh vừa chạy cả quãng đường tới đây đấy à?” Tôi đứng dậy hỏi.

“Mẹ anh để xe ở nhà.” Anh vòng tay ôm lấy tôi và tôi để yên cho anh ôm, mặc dù hai cánh tay lạnh ngắt của anh đang lấy đi hơi ấm của tôi và làm tôi rùng mình theo.

Nhưng trong lòng tôi thấy ấm áp vô cùng.

“Chuyện quái gì đã xảy ra thế?” Cuối cùng anh buông tôi ra và quỳ xuống bên cạnh bố tôi, giơ hai ngón tay bắt mạch trên cổ cho bố.

“Lão Avari. Bố em đã trói Alec ngủ trên ghế và tối nay lão ta đã lợi dụng bố em để cởi trói cho Alec rồi nhập vào anh ta và...”

“Và sao?” Nash thở phào khi thấy bố tôi không sao, mắt anh tái nhợt đi vì sợ hãi và tức giận.

“Không có gì.” - Tôi nhún vai - “Không có gì xảy ra cả. Em đập cả cái đồng hồ báo thức vào đầu anh ta. Và giờ có lẽ em sẽ phải mua một cái đồng hồ mới, nhưng em nghĩ là Alec không sao.”

“Anh chẳng thèm quan tâm anh ta có sao hay không.” - Các vòng xoáy trong mắt anh càng lúc càng quay dữ dội - “Em thì sao? Em vẫn ổn chứ?”

“Vâng. Chỉ bị bầm tím một chút thôi.” - Tôi giơ tay lên chỉ cho anh thấy vết bầm ở cổ tay và anh nghiêng rặng chạt đến nỗi tôi chỉ lo anh tự làm gãy hết răng của mình - “Em đã dùng băng dính trói anh ta lại rồi, vì thế em nghĩ là sẽ không sao đâu. Chỉ là... Em không muốn ở một mình.”

Nash vòng một tay ôm lấy tôi và giờ thì tay anh đã ấm trở lại. “Anh ta đâu rồi?”

Tôi chỉ về phía phòng ngủ của mình và anh đứng dậy, hăm hăm đi vào trong đó. Một giây sau, anh đi ra với cơ thể vẫn đang bị trói chặt và bất tỉnh của Alec kéo lê ở đằng sau. Anh thả phịch Alec xuống sàn nhà rồi nhìn chăm chăm về phía anh ta, với ánh mắt đầy căm phẫn. Anh đang rất kiềm chế để không giơ chân đạp cho Alec một cái - Tôi có thể đọc được điều đó trong mắt anh.

“Anh Nash, tất cả những chuyện này không phải là lỗi của Alec. Anh ta cũng căm ghét lão Avari y như chúng ta. Thậm chí còn nhiều hơn.”

“Không. Không thể nào nhiều hơn chúng ta được. Nhất là sau chuyện đó.” Anh hất hàm chỉ vào cái cổ tay bầm tím của tôi. Tiếp theo, anh giúp tôi đỡ bố lên ghế sofa rồi hai chúng tôi nằm ôm nhau trong cái ghế bành của bố, canh chừng họ và chờ đợi trời sáng.

TTT

ANH NASH Ở LẠI cho tới khi bố tôi tỉnh dậy lúc tờ mờ sáng và cảm ơn anh rồi đưa anh về tận nhà. Lúc hai bố con ngồi uống cà phê với nhau, tôi giải thích cho bố nghe về chuyện đã xảy ra - bố không hề nhớ bất cứ điều gì - và vờ như không nhìn thấy nỗi sợ hãi đang chầm chậm quay trong mắt bố. Nếu lão Avari có thể nhập vào bố tôi - một *bean sidhe* hơn một trăm tuổi - chứng tỏ khả năng của lão ta không còn giới hạn nữa rồi. Và điều đó đủ để làm khiếp sợ bất kỳ ai.

Nửa tiếng sau, Alec tỉnh dậy, lúc bố tôi đang tắm.

“Kaylee à?”

Tôi dụi mắt cho qua cơn buồn ngủ, nhưng vẫn ngồi im trên ghế, đối diện với chỗ anh ta đang nằm trên sàn nhà. “Anh có phải là... anh không?”

“Tất nhiên rồi. Ôi... cái tay tôi sao tê dữ thế này.” - Anh ta định cử động nhưng chỉ có thể nhúc nhích cái vai vì hai tay vẫn đang bị trói nghiêng đằng sau lưng. Trán anh ta nhăn tít lại đầy bối rối - “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Tôi gạt sợi tóc lòa xòa trước mặt sang một bên, vẫn ngồi im trên ghế. “Xe đạp đầu tiên của tôi màu gì?”

Alec dường như chợt hiểu ra vấn đề. Mặt anh ta lập tức biến sắc. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Hãy trả lời câu hỏi đó đi đã. Màu gì?”

“Đỏ. Không phải!” - Alec vội lắc đầu, trong khi tôi giật thót mình kinh hãi - “Trắng, với ruy băng đỏ. Xin lỗi.”

Tôi nhú mày nhìn anh ta đầy dò xét. Tôi cũng muốn tin anh ta lắm nhưng tôi không thể. Hiện giờ tôi không thể tin tưởng bất cứ ai. Chưa bao giờ tôi thấy cuộc đời mình cô độc như thế này.

“Tha cho tôi đi mà, Kaylee. Đầu tôi đang đau như búa bổ, tay chân thì bị trói chặt, và tôi thậm chí còn không biết tại sao mình lại nằm lăn lóc trên sàn nhà thế này. Thử hỏi làm sao tôi suy nghĩ thông suốt được.”

Tôi thở ra thật chậm, cố gắng giữ bình tĩnh. Lão Avari đã lừa tôi quá nhiều lần rồi. “Anh đã đoán tên của cái áo ngực đầu tiên của Emma là gì?”

Anh mắt anh ta vụt sáng lên “Helga.” - anh ta nói và cuối cùng tôi cũng đứng dậy - “Chuyện quái gì đã xảy ra thế?”

Tôi bước tới với con dao ăn trên tay nhưng vẫn do dự chưa muốn cắt dây trói cho anh ta. Tôi biết giờ đang là Alec thật nhưng cứ nhìn vào mắt anh ta là tôi lại nhớ tới lúc lão Avari cúi xuống nhìn tôi qua đôi mắt của Alec. Và mỗi lần như vậy, nỗi hoảng sợ trong người tôi lại bùng lên, khiến tôi chùn lại.

“Kay ơ?”

“Anh...” - Tôi dùng dao cắt đoạn băng dính trói tay ở sau lưng để không phải nhìn vào mắt anh ta. Dù sao đây cũng không phải là lỗi của Alec - “*Lão ta...* Lão ta đã trói bố tôi lại rồi đi vào phòng của tôi và...” Tôi không thể nói tiếp, chỉ lẳng lặng chìa tay ra cho anh ta xem vết bầm tím trên cổ tay mình.

“Ôi không, Kaylee. Tôi rất xin lỗi.” - Alec co rúm người lại, giống như vừa bị ai đó thụi cho một quả vào bụng - “Cô cũng biết tôi không bao giờ...”

“Tôi biết.” - Tôi ngồi bệt xuống sàn, dựa lưng vào ghế và co hai chân lại trước ngực - “Giờ tôi không biết phải làm gì nữa. Lão ta sẽ quay lại. Tôi không nghĩ là chúng ta có thể ngăn được hắn.”

“Được chứ, chúng ta có thể mà.” - Alec ngồi thẳng dậy, tự dùng dao cắt nốt chỗ băng dính ở chân - “Chúng ta sẽ tìm được cách.” - Sau đó anh ta sờ tay lên đầu và thấy có vết máu. Alec nhăn mặt lại - “Tôi đoán là bố cô đã rất giận đúng không?”

Tôi nhe răng cười gượng gạo. “Ừ, nhưng vết đó là do tôi làm đấy. Còn nữa, nếu là anh, tạm thời tôi sẽ tránh xa anh Nash ra. Và có lẽ anh cũng nên tránh xa cả anh Tod nữa, cho an toàn.” Bởi vì sớm muộn gì anh chàng thần chết đó cũng sẽ nghe được chuyện vừa xảy ra đêm qua.

Và rồi tôi nhìn thấy vết máu khô trên thảm. Suýt chút nữa tôi đã giết chết Alec, trong khi chuyện xảy ra hoàn toàn không phải là lỗi của anh ta.

“Chuyện này cần phải chấm dứt.”

“Tôi biết. Chúng ta sẽ tìm ra được cách. Tôi thề với cô, Kaylee, chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại nữa.”

Nhưng giờ thật khó để tôi tin vào những lời hứa của Alec bởi vì càng lúc chúng càng trở nên trống rỗng đối với tôi.

Chương 19

9H30 SÁNG CHỦ NHẬT, Sabine đang ngồi trong xe của tôi, lúc tôi ra xe chuẩn bị đi làm. Tôi nhìn thấy chị ta ngay khi vừa bước chân ra khỏi cửa và trong một giây, tôi đã nghĩ tới chuyện quay trở vào trong bếp, nơi bố tôi đang lau rửa vết thương trên đầu cho Alec và tìm cách tống cổ lão Avari ra khỏi cuộc đời chúng tôi vĩnh viễn. Tôi đã hơi bất ngờ khi sáng nay thấy bố tỏ ra thông cảm với Alec hơn hẳn mọi khi, có lẽ vì giờ bố cũng đã hiểu cái cảm giác trở thành nạn nhân của trò đi mượn thân xác ấy nó như thế nào.

Nhưng lời chị ta đi sẽ chỉ càng kéo dài một sự thật không thể tránh khỏi thôi. Và tôi bắt đầu cảm thấy sự hiện diện của Sabine đang dần trở thành một điều không thể tránh khỏi trong cuộc đời tôi, mặc dù tôi mới chỉ biết chị ta được có một tuần. Có thể ví loài *mara* giống như một sức mạnh của tự nhiên - một cơn sóng triều của nỗi sợ hãi, sự đau đớn và những ham muốn - và cách duy nhất để tồn tại trước chị ta là bám lấy một cành cây gần nhất và vượt qua sóng gió mà thôi.

Chị ta thậm chí còn chẳng thèm ngẩng lên lúc tôi chạy xuống cầu thang; chỉ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, mái tóc dài đen dài xoã xuống che hết cả một bên mặt. Tôi liếc ngang liếc dọc nhưng chẳng thấy xe của chị ta đâu, và tôi quyết định sẽ không hỏi xem chị ta tới nhà tôi bằng cách nào.

Tôi thở ra thật chậm rãi và bước xuống đường, cố gắng kìm nén cơn giận dữ lại vừa chột bùng lên khi nhìn thấy chị ta. Giờ không phải lúc để đôi co với chị ta.

Rõ ràng là chị ta đã đột nhập trái phép vào trong xe của tôi nhưng cánh cửa bên ghế lái vẫn đang khóa nguyên, và Sabine cũng chẳng hề quay sang nhìn tôi hay nhòai người sang mở cửa xe cho tôi lúc tôi thử vặn vào cái tay nắm cửa. Chẳng hiểu chị ta đã chui vào xe tôi kiểu gì. Và nếu không phải tôi nhìn thấy lồng ngực của chị ta vẫn đang phồng lên xẹp xuống theo từng nhịp thở, có lẽ tôi đã tưởng là chị ta đã chết.

Như vậy mới đúng với phong cách của Sabine, dù có chết cũng phải cố chết trong xe của tôi, để rồi ám ảnh tôi trong suốt phần đời còn lại của mình.

Tôi nghiêng chặt răng, mở khóa cửa rồi chui vào trong xe. “Chị đang làm gì trong xe tôi thế?” Tôi hỏi, tay vẫn nắm khư khư lấy chìa khóa xe vì sợ nếu tra chìa vào ổ bây giờ nhớ bị chị ta cướp lấy rồi bỏ chạy thì khổ. Với Sabine, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Chờ cô.” Chị ta nói giọng nghèn nghẹn.

Cột sống tôi lạnh toát. Lẽ nào lão Avari đã tìm được cách chiếm đoạt thân xác chị ta? Lẽ nào lão ta đã kịp nhập vào người khác nhanh như thế?

Nhưng rồi chị ta quay sang nhìn tôi và tôi đã hiểu. Chị ta không phải đang bị nhập hồn hay gì hết - chị ta đã khóc.

Tuyệt! Một Con Ác Mộng mít ướt! *Tiếp tới sẽ là gì? Một con quỷ đầu trâu mặt ngựa bị tâm thần phân liệt chăng?*

“Chị làm thế nào mà vào được đây?” Tôi hỏi vậy thôi chứ cũng không chắc là muốn nghe câu trả lời. Đáng nhẽ tôi có thể đập cho chị ta một phát bay xuyên qua cửa kính và đi thẳng tới chỗ làm. Nhưng nghĩ kĩ lại thì hiếm khi tôi được trên cơ Sabine như thế này. Thế nên tôi không thể cưỡng lại cơ hội tìm hiểu xem điều gì có thể khiến một cô nàng *mara* xấu tính phải rơi nước mắt lã chã thế này.

Sabine thọc tay vào cái khe giữa cái ghế và cánh cửa ô tô bên phía chị ta, rút ra một thanh kim loại dài, mảnh với cái móc ở đầu.

Tôi nắm chặt lấy chùm chìa khóa. “Tôi thậm chí còn chẳng muốn biết chị làm thế nào mà học được cách sử dụng cái thứ ấy.” - Sự tò mò của tôi, kể cả sự kiên nhẫn của tôi, nhanh chóng tan biến mất - “Nếu chị hy vọng rằng tôi sẽ thấy tội nghiệp cho chị thì xin lỗi nhé, chị không gặp may rồi!” - Tôi nói, cố gắng tránh không nhìn vào đôi mắt sưng húp, khuôn mặt đỏ lựng, và những giọt nước mắt đang lăn dài trên má chị ta.

“Tôi không cần sự thương hại của cô.” - Chị ta sụt sịt, sau đó với tay lấy tờ giấy ăn trong cái hộp bên cạnh và tự lau nước mắt - “Tôi cần cô khắc phục chuyện này.”

“Khắc phục chuyện gì cơ?”

“Chuyện này!” - Chị ta dang rộng hai tay ra, như để ám chỉ toàn bộ cuộc đời khổ sở của mình - “Anh Nash không chịu nói chuyện với tôi nữa. Tối qua tôi đã quay lại đó nhưng lại bị anh ấy đuổi ra khỏi nhà. Anh ấy thậm chí còn không thèm nghe tôi nói.”

Phải thừa nhận là tôi thấy có chút hả hê trước sự đau khổ của chị ta, dù gì thì chị ta cũng phá tôi quá đủ rồi. “Tôi lấy làm lạ là anh ấy vẫn còn mở cửa cho chị vào nhà đấy.”

Sabine cau mày. “Tôi đã tự trèo vào qua đường cửa sổ.”

“Chị đã đột nhập vào nhà anh ấy ỷ hủ?” Tôi tròn tròn mắt nhưng rồi nghĩ lại cũng thấy không bất ngờ lắm. Chị ta chẳng phải đã đột nhập vào cả giấc mơ và xe ô tô của tôi, huống hồ...

Sabine nhún vai. “Cô Harmony lúc nào chẳng quên đóng cửa sổ.”

“Đó không phải là vấn đề.” - Mặc dù vậy nhưng lần tới gặp nhau tôi sẽ phải nhắc cho anh Nash biết - “Chị không thể đột nhập vào nhà người khác rồi hy vọng là họ sẽ vui mừng khi nhìn thấy chị được!”

Chị ta khó chịu. “Lúc trước anh ấy vẫn luôn thích thế mà. Bọn này chẳng bao giờ có thể giận nhau lâu. Sau mỗi cuộc cãi vã, một trong hai đứa sẽ lên vào phòng đứa kia và thay vì nói lời xin lỗi, chúng tôi sẽ...”

“Dừng lại!” - Tôi quát lên, ở trong xe thể này nghe giọng tôi to hơn hẳn. Trong vài giây, tôi chỉ có thể chớp mắt nhìn chị ta, không tôi vẫn ngồi tiếp chuyện chị ta được tới bây giờ - “Tôi tự đoán được rồi, không cần chị mô tả chi tiết đâu... Nói thật nhé tôi thấy như thế không bình thường chút nào. Nghe như kiểu hai người chẳng có điểm gì chung, ngoài chuyện quan hệ ý.”

Sự tổn thương thoáng vụt qua đôi mắt đang rung rung như sắp khóc của chị ta, và một lần nữa trái tim tôi lại đập nhanh hơn, đầy thỏa mãn. Nhưng sau đó chị ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Tôi không nghĩ cô biết thế nào là bình thường, Kay ạ. Hơn nữa đôi khi có những thứ vốn dĩ đã là sai lầm. Và thậm chí nếu chúng tôi không phải là một cặp đôi bình thường thì cũng có sao? Bình thường để làm cái gì, khi mà nó chỉ dành cho những kẻ nhạt nhẽo. Anh Nash và tôi giống như tia chớp đứng trong cái chai vậy. Chúng tôi cháy nhanh và dữ dội, nhưng không bao giờ tàn lụi.”

Tôi mở miệng định bật lại, nhưng đã bị chị ta cắt ngang. “Hơn nữa mối quan hệ của chúng tôi được xây dựng trên nền tảng gì thì có liên quan quái gì đến mọi người? Nhưng có một điều cô nên hiểu: Cô sẽ mãi mãi không thể hiểu anh Nash bằng tôi. Cô sẽ không thể thực sự hiểu một người nào đó cho tới khi cô nhìn thấy được nỗi sợ hãi của anh ta, và ngay cả nếu anh ấy có kể cho cô nghe những điều bí mật thầm kín nhất của mình thì cô cũng không bao giờ có thể hiểu chúng được như tôi. Cô không bao giờ có thể hiểu *anh ấy* được như tôi.”

“Chị ra khỏi xe ngay!” Tôi đã nghe quá đủ rồi.

“Không.” - Chị ta dùng khuỷu tay gạt khóa cửa lại và khoanh hai tay lại trước ngực - “Tôi sẽ không đi đâu hết cho tới khi cô khắc phục chuyện này cho tôi.”

“Việc gì tôi phải khắc phục cho chị? Chị thậm chí còn không có lấy một lời xin lỗi tôi.”

Lông mày chị ta khể chau lại và mặt đầy bối rối, “Tôi không thể xin lỗi.”

Hai tay tôi nắm chặt lấy cái vô lăng. “Tại sao không?”

“Bởi vì tôi không hề thấy có lỗi!” - Chị ta ngồi thẳng dậy, mắt mở to và nói giọng rất nghiêm túc - “Tôi đã làm điều tôi phải làm. Nó đã không có tác dụng, và giờ tôi ước gì mình đã làm khác đi. Nhưng ít nhất thì tôi cũng đã cố gắng, và tôi không hề cảm thấy có lỗi vì điều đó. Tôi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để có lại được anh ấy. Tôi cứ nghĩ cô sẽ hiểu điều đó cơ đấy.”

“Tôi hiểu.” - Tôi thở ra đầy khó nhọc, mắt nhìn chăm chăm vào cái bảng điều khiển trước mặt, trước khi quay sang nhìn vào đôi mắt đau đớn của chị ta. “Đó chính xác là lý do tại sao tôi sẽ không giúp chị. Bây giờ thì ra khỏi xe tôi ngay! Tôi còn phải đi làm.”

Ánh mắt của Sabine đột nhiên tối sầm lại, đôi môi đầy đặn của chị ta mím chặt thành một đường thẳng. Chắc hẳn chị ta đang điên lắm. “Nghe đây, Kaylee... Cô sẽ phải khắc phục chuyện này, nếu không tôi thề là tôi sẽ ở trong đầu của cô suốt cả đêm, đêm này qua đêm khác trong suốt phần đời còn lại của cô.”

Hai hàm răng của tôi nghiến chặt đến nỗi mắt tôi như muốn nổ tung. Tôi cắm chìa khóa vào ổ và khởi động xe. “Tùy chị thôi. Cứ coi như tôi cho chị đi nhờ xe. Nhưng đừng hỏi tôi lát nữa chị về bằng cách nào nhé bởi vì đây là một cuộc tranh luận một chiều.”

“Tôi có thể làm chuyện đó thật đấy.” - Sau đó vài phút chị ta lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, như thể không hề nghe thấy câu cảnh cáo trước đó của tôi - “Những cơn ác mộng chỉ kết thúc khi tôi cho phép chúng dừng lại. Tôi có thể bắt cô mơ cả đêm, bao lâu tùy thích, và cô sẽ không thể thức dậy nếu chưa được sự cho phép của tôi. Và tôi sẽ chỉ làm thế nếu cô giải quyết xong mọi chuyện giữa tôi và anh Nash.”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, cố gắng tỏ ra cho chị ta thấy những lời đe dọa vừa rồi của chị ta chả là cái đỉnh gì với tôi hết. Nhưng thực tế không phải vậy. Ngoài nỗi kinh hoàng mà chị ta truyền qua các giấc mơ, nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi chính là cảm giác không kiểm soát được bản thân mình. Tôi không thể chịu được ý nghĩ bị kẻ nào đó khống chế. Và chị ta biết điều đó. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quỳ gối trước những lời đe dọa của chị ta, cho dù chúng có khủng khiếp đến đâu.

“Chị cũng thừa biết hăm dọa không phải là cách có thể buộc tôi giúp chị mà.” Tôi nói, trong lòng thầm ước có thể quay sang theo dõi phản ứng của ta, thay vì phải tập trung nhìn đường như thế này. Bởi vì thành thực mà nói, tôi cũng không chắc cái nào nguy hiểm hơn, giao thông trên đường cao tốc hay việc có một con quỷ *mara* ở trong xe.

“Thế cái gì mới có thể khiến cô chịu giúp tôi?” Chị ta lại tiếp tục sục sục và lần này giờ cả hai tay lên lau nước mắt.

“Không gì hết! Tôi chẳng nợ nần gì chị hết! Và tôi thấy vui hết sức khi anh Nash không thèm nói chuyện với cái loại như chị! Chị là cái thứ con gái lỗ lã, cởi áo rồi nhảy xổ vào đàn ông con trai. Lại còn cố tình để tôi nhìn thấy mới đáng tởm chứ. Chị nghĩ chúng tôi là một lũ rảnh việc tham gia trò chơi tâm lý bệnh hoạn của chị chắc?”

“À...” - Sabine nói và tôi liếc sang thấy chị ta cau mày, có vẻ hơi bất ngờ trước sự chao chát của tôi - “Cô thừa biết là tôi theo đuổi anh ấy rồi mà, tôi chẳng đã nói thẳng với cô ngay từ đầu còn gì. Chuyện đó có phải là bí mật đâu. Nhưng cô đã sai ở một điều cuối cùng. Đây không phải là một trò chơi. Đây là *cuộc đời* của tôi, và anh Nash là điều tốt đẹp duy nhất mà tôi có. Anh ấy là tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến trong suốt hai năm qua và tôi sẽ không để mất anh ấy một lần nào nữa. Cô phải giúp tôi, Kaylee. *Tôi xin cô đấy.*”

Giọng chị ta nghen lại ở câu cuối cùng và tôi lại liếc sang nhìn chị ta đầy bất ngờ. Hiển nhiên một người như Sabine rất ghét phải cầu xin sự giúp đỡ của tôi, nhưng chị ta sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì miễn sao có thể giành lại được anh Nash, và tôi hiểu cảm giác đó của chị ta.

Anh Nash và tôi đã làm lành với nhau, nhưng không phải vì tôi đã tha thứ cho anh. Mà vì tôi quá nhớ anh, muốn quay lại với anh kể cả khi vẫn chưa thể tha thứ cho anh. Do đó, Sabine đã nhờ nhằm cô bạn gái cũ rồi.

“Chị dừng lại được rồi đấy, tôi chẳng có nghĩa vụ *phải* giúp gì chị hết!” Cuối cùng, tôi đành mở miệng lên tiếng. Câu nói đó lạ lẫm đến nỗi tôi thực sự đã phải lặp đi lặp lại chúng trong đầu để chắc chắn.

“Cô đúng là một *con khốn* ích kỷ! Cô có tất cả mọi thứ” - Chị ta ta gào lên, làm tôi giật bắn mình, suýt nữa thì đi chệch sang làn bên cạnh - “Cô có thể tìm một người khác để yêu cô, chỉ cần cô vẫy tay một cái thì thiếu gì người, nhưng tôi thì không thể. Nash là tất cả những gì tôi có. Anh ấy là tất cả những gì tôi *có thể* có, và tôi đã phải hy sinh mọi thứ để đi tìm anh ấy.” Và rồi chị ta ngừng la hét, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi cả hai chúng tôi đều cố gắng để hít thở lại bình thường.

Sau đó, chị quay sang nhìn tôi một lần nữa, lần này đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn không kém phần căng thẳng. “Kaylee, tôi không yêu cầu cô đẩy anh ấy về phía tôi. Thậm chí tôi cũng không đòi hỏi cô phải tránh sang một bên. Tôi chỉ mong cô đừng kéo anh ấy khỏi tôi.”

Tôi bật xi nhan rẽ phải và chuyển sang làn bên cạnh rời khỏi đường cao tốc, và khi không thấy tôi trả lời, Sabine lại cố thử một lần nữa.

“Thế cô muốn gì nào?” - Chị ta hỏi - “Không lẽ cô muốn tôi van xin cô?”

Cuối cùng thì chúng tôi cũng đã đến nơi. Tôi đánh xe vào bãi để xe của rạp chiếu phim và chọn một chỗ ở tí phía sau. “Tôi muốn chị hãy ra khỏi xe của tôi! Tôi không thể giúp chị, cho dù tôi có muốn đi chăng nữa. Anh Nash tự có ý kiến của riêng anh ý.”

“Tôi biết. Giờ anh ấy đang rất giận, nhưng rồi anh ấy sẽ quên thôi. Có thể không phải ngay lập tức nhưng sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hết giận và anh ấy sẽ không nói ra điều đó trừ phi cô chịu bỏ qua mọi chuyện trước. Nếu cô tha thứ cho tôi, anh ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi, và chúng ta sẽ có thể trở lại như xưa.”

“Tôi *không thích* cái ngày xưa ấy của chị!” - Tôi tắt máy và rút chìa khóa ra khỏi ổ - “Cả anh ấy cũng thế”.

“Hãy hỏi anh ấy xem.” - Chị ta nắm lấy tay tôi trước khi tôi kịp ra khỏi xe - “Hãy hỏi anh ấy xem liệu anh ấy có thực sự muốn thoát khỏi tôi không Kaylee. Anh ấy sẽ nói cho cô biết sự thật. Và nếu anh ấy nói rằng anh ấy không muốn mất tôi, ít nhất là với tư cách một người bạn, mà cô vẫn không chịu giúp tôi, tức là cô đang cố ý làm cho anh ấy không vui. Sao cô có thể làm như vậy nếu cô thực sự yêu anh ấy?”

“Chị có biết bản thân đang nói gì không thế? Tôi...” Nhưng tôi không có bất cứ lý lẽ gì để phản bác lại, vì vậy tôi chỉ còn biết ngã đầu ra sau ghế, rên rỉ - “Chị đúng là kẻ khó chịu nhất mà tôi từng gặp.”

Sabine nhướn mày tỏ vẻ thích thú ngay cả khi nước mắt vẫn đang chan chứa trong mắt. “Tôi sẽ coi đó là một lời khen.”

“Không hề.”

“Nhưng cô vẫn chưa đuổi tôi ra khỏi xe.”

“Đây là vì chưa cố thôi!” - Tôi lại thở dài, nhưng lần này tôi nhận ra âm thanh của sự bất lực trong tiếng thở dài của mình, khó để ghét chị ta khi chị ta đang không ôm hôn bạn trai

của tôi hay rình mò các giấc mơ của tôi - “Sabine, năm phút nữa là tới giờ làm của tôi rồi. Và tôi nhắc lại một lần nữa, chuyện đó sẽ không xảy ra. Chị không thể yêu cầu tôi tha thứ cho chị sau màn thoát y tối hôm trước của chị ở nhà anh Nash được. Nói gì đến việc giúp hai người hàn gắn lại tình bạn.”

“Tại sao cô lúc nào cũng thích bảo tôi không thể làm cái này không thể làm cái kia thế nhỉ?”

Không có gì mà tôi không thể làm, và cô cũng thế, chỉ có điều cô có nhận ra điều đó hay không thôi. Và nếu không phải vì cô thấy bị đe dọa bởi tôi, có lẽ cô đã không có vấn đề gì với chuyện đó rồi."

"Thôi nhé! Tôi nhin chị thế này là quá đủ rồi!" Tôi mở cửa chui ra khỏi xe - "Lúc nào đi, nhớ khoá xe. Và hãy tránh xa xe của tôi ra!" *Và tránh xa cả cuộc đời của tôi nữa.*

TTT

CA LÀM CỦA TÔI KẾT THÚC lúc hai giờ, và tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy trong xe mình không có ai. Nhưng không nhẹ nhõm cho lắm khi nhận ra cả bốn cánh cửa đều không khóa - một đòn trả đũa hèn hạ của Sabine. Cũng may là tôi không để bất cứ cái gì trong xe, vì vậy không có gì có thể bị lấy mất ngoại trừ chính cái xe - điều hoàn toàn có thể đã xảy ra nếu tôi làm ca đêm hôm nay.

Tôi mở cửa đi vào trong nhà và thấy một tờ giấy nhắn của bố, trong cái bát đựng kẹo mà tôi vẫn thường dùng để bỏ chìa khóa. Nội dung trong giấy cũng không khác gì lắm với cái tin nhắn thoại trước đó của bố: Bố đưa Alec đến nhà máy để kiểm tra sức khỏe và tham quan chỗ làm việc, cả hai sẽ về nhà lúc sáu giờ cùng với bữa tối.

Trong tin nhắn không nói nhưng qua giọng nói của bố, tôi hiểu là ông không muốn để Alec ở nhà một mình, nhất là sau sự cố xảy ra đêm qua.

Vì vậy lần đầu tiên trong nhiều tuần, tôi mới được tận hưởng cảm giác ở nhà một mình. Tôi rất muốn có một giấc ngủ ngắn, hoặc thậm chí là vài tiếng ngồi nhìn chăm chăm vào cái ti-vi mà không bị ai giành điều khiển cùng. Đáng tiếc, tôi không thể thực sự thư giãn chừng nào tôi biết được làm sao để đuổi lão Avari ra khỏi những giấc mơ của tôi, và ra khỏi cơ thể của Alec.

Tôi đoán, lý do duy nhất khiến lão ta chưa tìm cách đoạt lấy cơ thể *của tôi* là vì tôi không thể cung cấp năng lượng cho lão Alec. Nhưng sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi tôi khiến cho lão ta nổi điên lên và quyết bắt lấy tôi cho bằng được, dù chỉ là để hành hạ hay làm nhục tôi. Hoặc tệ hơn thế. Bởi vì nếu lão ta đã có đủ sức mạnh để nhập vào một Thần Ngủ lai thì chắc chắn sẽ có đủ sức mạnh để nhập vào tôi, và lão ta sẽ không mất nhiều thời gian để tìm ra cách sử dụng năng lực của chính tôi để mang tôi sang Cõi Âm. Vì thế, làm sao tôi có thể ngồi yên để cho cái suy nghĩ ấy ăn dần ăn mòn tôi như axít được.

Thật không may, tôi chẳng có chút ý tưởng nào phải bắt đầu tìm kiếm từ đâu. Bố và bác tôi và có lẽ cả cô Harmony Hudson đã thử đưa ra rất nhiều giả thiết nhưng cho đến thời điểm này vẫn chưa thấy có dấu hiệu thành công nào.

Ý tưởng duy nhất của tôi - về việc sử dụng thứ thảo mộc kì lạ của Cõi Âm giúp con người

không nằm mơ trong khi ngủ mà cô Harmony đã cho anh Nash trong thời gian anh bị bệnh - đã bị vùi dập ngay từ trước khi tôi có thể giải thích thêm. Anh Nash nói loại thảo mộc ấy có thể ngăn Sabine mang đến cho tôi những cơn ác mộng, vì cô ta không thể điều khiển những giấc mơ không hề tồn tại, nhưng với lão Avari thì chẳng có tác dụng gì. Lão ta đâu cần chúng tôi nằm mơ, lão ta chỉ cần chúng tôi ngủ.

Mà theo kinh nghiệm của tôi thì mạng Internet cũng chẳng có thông tin gì về tà ma. Ít nhất không phải là các tà ma thực sự. Có rất nhiều thông tin về tà ma trong truyện tranh và trò chơi điện tử. Nhưng chẳng có cái nào hữu ích cả, trừ phi tôi có một thanh kiếm ma thuật đeo bên hông hoặc một binh đoàn siêu nhân không liên quan gì đến nhau nhưng vô cùng mạnh mẽ, hỗ trợ sau lưng.

Và thậm chí kể cả thế thì cũng không có gì bảo đảm là chúng tôi sẽ thắng được lão già quỷ quái đó.

Tôi đang nhìn chăm chăm vào tờ giấy nhắn hình Betty Boop - vẫn còn trắng tinh - thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Giật mình, tôi đánh rơi cả cây bút cùng tờ giấy trên bàn và nhòem vội ra ngoài cửa sổ phòng khách. Là anh Tod, đang đứng ngoài cửa, hai tay giấu sau lưng.

Thật kỳ lạ!

Tôi mở cửa và ngược mắt nhìn anh ấy. “Vụ bấm chuông là gì thế?”

Anh ấy cười toe toét, mấy lọn tóc xoăn lò xo trên trán. “Anh định thử tỏ ra lịch sự ý mà!”

“Tại sao? Có ai chết à?” - Tôi chỉ định nói đùa vậy thôi nhưng khi thấy nụ cười trên môi anh ấy nhạt dần thì tôi lại hơi chột dạ - “Làm ơn nói với em là không ai bị chết...”

“Ờ chắc chắn là phải có ai đó, ở đâu đó chết rồi. Nhưng không phải là người anh biết.” - Anh nói, và tôi vẫn đang thắc mắc không hiểu anh chàng thần chết này đang làm gì ở trước cửa nhà tôi. Tod tần ngần một lúc rồi lên tiếng - “Anh vào nhà được không?”

Tôi nhún vai và bước lùi lại để cho anh ấy vào nhà. “Thường anh có bao giờ xin phép, hay dùng cửa đầu. Thế... hôm nay anh giao món gì nào? Pizza hay cái chết?”

“Thật ra là cả hai.” - Anh giơ hai tay từ sau lưng ra, tay phải anh đang bê một hộp pizza cỡ trung dính đầy dầu mỡ - “Bây giờ là bánh Pepperoni cho em, và 10 tiếng nữa là chúng phình động mạnh cho một bà cụ ở phòng 408.”

“Cám ơn anh.” - Tôi đón lấy hộp bánh và đóng cửa lại sau lưng anh. Chẳng hiểu sao dạo gần đây nghe anh Tod kể về công việc ca đêm của mình tôi không còn thấy khó chịu nhiều như trước nữa - “Nhân dịp gì thế này?”

“Chẳng nhân dịp gì hết. Anh cần phải nói chuyện với em, mà anh lại đang đói bụng.”

“Chúng ta cần nói về chuyện gì thế ạ?” Tôi đặt hộp pizza xuống bàn và mở nắp hộp ra, mùi bánh nóng tỏa ra thơm phức.

Nhưng thay vì ngồi xuống ghế, anh Tod vẫn cứ đứng lóng ngóng ở giữa phòng khách nhìn tôi, như kiểu không biết phải làm gì tiếp theo. “Em có đang ở một mình không?”

Tôi gật đầu và anh thở phào nhẹ nhõm. “Có chuyện gì thế anh Tod? Có gì không ổn à?”

“Chúng ta cần nói về Nash. Và Sabine.”

Tôi ngồi xuống ghế sofa và lấy một lát pizza, và ra hiệu bảo anh cũng ngồi xuống ăn cùng. “Một cái pizza không đủ để bảo em nói chuyện về Sabine đâu. Đáng nhẽ ra anh phải mua thêm ít kem sô-cô-la nữa.” - Tôi cắn một miếng pizza và nói. Anh ngồi xuống nhưng không hề đụng tới miếng pizza nào - “Sáng nay chị ta chui vào trong xe em và nhất quyết không chịu ra, vì thế em phải chở cả chị ta tới chỗ làm cùng với mình. Sau đó chị ta còn bỏ mặc xe em không khóa nữa chứ, có khác nào bảo trộm ời, cứ lấy đi.”

Anh Tod nhếch miệng cười điệu cười nửa miệng quen thuộc. “Em vẫn còn may là cô ấy không mang theo gậy bóng chày đấy.”

“Em có nghe chuyện đó. Chị ta đúng là không còn thuốc chữa nữa rồi.”

“Sabine đã tới tìm anh sau khi rời khỏi chỗ em.”

“Ở chỗ làm á?”

“Ừ. Cô ấy đang bị tổn thương, Kaylee ạ.”

“Em biết. Giờ thì hãy giải thích cái khúc tại sao đó là lỗi của em đi.”

“Anh đâu có nói như vậy. Nhưng cô ta không phải là người duy nhất bị tổn thương. Sau đó, anh đã nói chuyện với Nash.”

Tôi nhú mày, cố nuốt trôi miếng pizza trong miệng. “Anh đang quá rảnh rồi rồi đấy. Hai công việc và anh hầu như chẳng bao giờ có mặt ở chỗ làm. Có lẽ em cũng nên đổi việc khác thôi.”

Anh nhún vai, liếc nhìn hộp pizza nhưng vẫn không hề động tới một miếng nào. “Anh không phải mất thời gian di chuyển, vì thế anh ghé qua nhà...” - ý anh ấy nói là *nhà của anh Nash* - “... trên đường đi giao bánh.”

“Tiện gớm nhỉ.”

“Ừ thì làm thần chết đôi khi cũng có cái lợi.”

“Anh nói tiếp đi...”

“Nash lại đang rơi vào khủng hoảng, Kaylee ạ. Hôm thứ Sáu, cậu ấy không những được gặp lại người bạn thân lâu ngày không có tin tức, mà mối quan hệ với cô bạn gái cũng tiến triển theo chiều hướng tốt dần lên. Vậy mà hôm nay cậu ấy đã mất đi cả hai.”

“Anh ấy vẫn còn em.” - Tôi khẳng khẳng nói - “Bọn em gần như đã làm lành rồi mà. Anh ấy thậm chí còn đã qua nhà em tối qua.” *Hay nói chính xác hơn là rạng sáng nay...*

“Ừ, cái gọi là “gần như” làm lành của em vẫn chỉ dừng lại ở việc Nash sẵn sàng bỏ hết mọi thứ để chạy tới nhà em ngay khi em gọi, nhưng em thì vẫn chưa đủ tha thứ cho em trai anh để đối mặt với các vấn đề của cậu ấy. Suy cho cùng, Nash vẫn hoàn toàn đơn độc. Và việc ở một mình lúc này là rất nguy hiểm cho ý chí của cậu ấy.”

Tôi lại nuốt thêm một miếng bánh nữa. “Anh nói ý chí ở đây là ý chí cưỡng lại cơn nghiện hay là cô bạn gái cũ thế?”

“Anh đang nói về cái “hơi lạnh”, Kaylee ạ. Hơi thở của Quỷ. Nash không thể tự vượt qua chuyện này một mình được. Nhưng mẹ và anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh canh chừng cậu ấy được. Nhất là giờ anh lại còn đi làm hai nơi.”

“Anh có bao giờ ở đó đâu?”

“Anh vẫn quanh quẩn ở đó mà. Có điều không để cho Nash biết thôi. Nhưng anh sẽ không để em trai anh động với thứ hơi thở độc hại đó một lần nào nữa đâu.” - Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và tôi nhìn thấy sự lo lắng vụt thoáng qua trong mắt anh. Sự lo lắng và... một cái gì đó khác. Giống như một nỗi đau đớn đang bị đè nén - “Ở một mình và bị những cơn đau hành hạ khiến cho mọi thứ khó khăn hơn rất nhiều. Và hiện giờ Nash đang bị tổn thương vì nghĩ rằng em không thể tha thứ cho cậu ta. Em cần phải hiểu rằng thứ chất mà Nash đang phải ngày đêm vật lộn cùng, có sức gây nghiện cực kỳ lớn, không dễ gì mà từ bỏ được. Kaylee, Nash cần sự giúp đỡ của em.”

Anh ấy không hề nói gì với tôi về chuyện đó. Anh ấy không nói cho tôi biết về nỗi đau đớn và sự khổ sở của mình trong thời gian cai nghiện, bởi vì anh biết tôi không muốn có bất cứ liên quan gì tới phần đó của cuộc đời anh.

“Và anh nghĩ em nên tha thứ cho anh ấy?” Nếu mọi chuyện có thể đơn giản như vậy thì tôi đã làm từ lâu rồi.

Tod chớp mắt rồi nhìn tôi nói. “Anh nghĩ em nên từ bỏ cậu ấy. Em cần phải giao Nash lại cho Sabine.”

Chương 20

“EM CẦN PHẢI LÀM GÌ CỜ?” Hẳn là anh Tod đang đùa tôi. Chắc chắn là như vậy.

Anh ấy giơ hai tay lên như để phòng vệ. “OK, hãy nghe anh nói nốt đã rồi muốn gào thét gì thì gào thét, được không?”

Tôi gật đầu, bởi vì sự thật là giờ, tôi đến mở miệng nói chuyện còn khó, chứ đừng nói là gào thét. Dây thanh quản của tôi dường như đang bị tê liệt vì cú sốc. Điều gần như không bao giờ xảy ra với một *bean sidhe*.

“Kay, em và Nash không hề hợp với nhau.” - Tod nói và tôi định lên tiếng phản đối nhưng đã bị anh cắt ngang - “Em biết điều đó, kể cả nếu em không chịu thừa nhận nó. Nash cần em, nhưng em không cần cậu ta.”

“Đó không phải là sự thật.” - Tôi lắc đầu quày quẩy - “Em có cần anh ấy mà. Tối qua em đã cần anh ấy.”

“Không, đấy chỉ là em nghĩ thế thôi. Nash nói lúc cậu ta tới nơi, em đã tự đuổi được gã tà ma đi, trói Alec lại và giải thoát cho bố em, em đã tự làm tất cả. Em là một cô gái mạnh mẽ, và thông minh. Em không bao giờ do dự khi thấy có việc gì đó cần phải làm và điều đó thật... tuyệt vời.” - Các vòng xoáy trong mắt anh Tod đang xoay chậm chậm rồi đột nhiên dừng lại - “Nhưng Nash cần cái cảm giác được cần đến. Cả hai bọn em đều *muốn* có nhau, ngay đến một người chết cũng có thể nhìn thấy điều đó, nhưng em đã thay đổi, và Nash không còn gì để cho em nữa. Rồi sẽ đến một ngày em sẽ tự nhận ra được điều đó, sau khi đã lãng phí quá nhiều năm của cuộc đời em, và của Nash, với một người không hề hợp với mình.”

Lòng ngực tôi đau nhói, sự phẫn nộ bùng lên trong tôi, nhấn chìm tất cả mọi giác quan khác.

“Anh có quyền gì mà bảo em nên yêu người này, không nên yêu người kia? Sao chứ, anh nghĩ anh hơn em vài tuổi có nghĩa là anh biết tất cả mọi thứ trên đời chắc?”

Mặc dù Tod rất giỏi kiểm soát các cảm xúc của mình nhưng tôi vẫn kịp nhìn ra nổi tức giận thoáng vụt qua mắt anh, trước khi bị anh chớp mắt giấu đi. “Không. Nhưng anh nghĩ sau vài năm làm người chết cho phép anh rút ra được những điều mà phần lớn những người sống không hề nghĩ tới. Anh hiểu được cuộc đời con người ngắn ngủi như thế nào và anh có thể nhìn thấy những thứ điều mà em và Nash tạm thời chưa thể hiểu được. Ví dụ, có thể ở ngoài kia vẫn còn có người khác hợp với cậu ấy hơn. Và một người khác hợp với em hơn.”

Tôi ném miếng pizza mới cắn được một nửa vào trong hộp và sững sốt nhìn anh chàng thần chết. “Anh chết rồi không có nghĩa anh được quyền đi mãi mãi cho bạn trai của em với bạn gái cũ của anh ấy. Có thể họ không đến được với nhau lại là một điều tốt.”

“Hoặc có thể họ không đến được với nhau là vì bị cái chết của anh xen vào. Nếu họ không chia tay, hai người bọn em đã không bao giờ gặp nhau và toàn bộ những chuyện này đã xảy ra khác đi.”

Tôi điếng người khi nhận ra ý anh Tod muốn ám chỉ, và trong vài giây, tôi chỉ biết chớp mắt nhìn anh. “Nếu vậy anh ấy sẽ không trở thành kẻ nghiện ngập, đúng không? Bởi vì nếu không gặp em, Nash đã chẳng hít phải thứ Hơi thở độc hại đó.” Tôi gần như không thở nổi, những lời nói của anh Tod như những lưỡi dao cứa vào da thịt tôi.

“Không phải.” - Anh Tod nhào người sang nắm lấy tay tôi, mặt trông vừa sốc vừa bối rối, nhưng tôi đã rút tay lại - “Kaylee, anh xin thề đó không phải ý anh muốn nói. Anh thậm chí còn không hiểu sao em có thể suy diễn ra được như vậy. Trong khi điều anh đang muốn nói là...”

“Thế ý của anh là gì?”

“Anh chỉ muốn nói là nếu em và Nash chưa bao giờ gặp nhau...” Anh dừng lại và nhắm mắt lại, như thể muốn tìm lời diễn đạt cho chuẩn - “Nếu bọn em không gặp nhau, giờ cả hai đã không phải đối mặt với chuyện để cho người kia đi.”

“Em sẽ không để anh ấy đi.”

“Nếu em thực sự quan tâm tới Nash, em sẽ làm như vậy. Mặc dù có thể bây giờ em khó mà chấp nhận được sự thật này nhưng Nash và Sabine sinh ra là để dành cho nhau. Và giờ đây họ cần nhau hơn bao giờ hết. Cả hai đều đang bị tổn thương nặng nề nhưng khi ghép lại với nhau, họ tạo thành hai nửa hoàn chỉnh. Trong em và Nash giỏi lắm cũng chỉ được một nửa rưỡi.”

“Một nửa rưỡi?” Tôi nhắc lại như một con vẹt bị chết não. Tôi nghe thấy lời anh ấy nói nhưng không muốn tin rằng một cô nàng ương ngạnh, bạo lực, chuyên đi đánh cắp giấc mơ lại thích hợp với Nash hơn tôi.

Tod gật đầu. “Một phân số không thực sự. Buồn, nhưng là sự thật.”

“Phải gọi là hỗn số mới đúng.” - Tôi sửa lại - “Toán lớp 4.”

“Sao cũng được.” - Anh buồn bã nhìn tôi - “Riêng chuyện này thì anh lại đứng về phía Sabine. Nếu em thực sự quan tâm tới Nash, em cần phải giao Nash lại cho Sabine. Chỉ có như thế, hai người họ mới được hạnh phúc trọn vẹn. Nếu em vẫn cứ cố giữ Nash cho bản thân mình, em sẽ mãi mãi chỉ có được một nửa con người cậu ta.”

“Nhưng anh ấy yêu em.” Mọi thứ trong phòng bắt đầu chao đảo trước mắt tôi.

Rồi anh Tod đặt tay lên tay tôi và thế giới dường như đã bình yên trở lại.

“Đúng, Nash yêu em. Và mọi thứ sẽ giống như địa ngục với cậu ấy nếu phải quên em. Nhưng cậu ấy sẽ quên được em. Và Sabine sẽ giúp cậu ấy làm được điều đó.”

“Nếu em không muốn anh ấy quên em thì sao?”

“Vậy thì em lại là người ích kỷ rồi.” - Tod ngồi thẳng người lại. - “Kaylee, em sẽ không bao giờ có thể thực sự tha thứ cho Nash. Sau những gì cậu ta đã làm, và thú thực, anh cũng không biết là em có nên hay không. Nhưng điều anh muốn nói là nếu em không thể tha thứ cho Nash thì cậu ta sẽ không thể tha thứ cho bản thân. Vì thế, chừng nào bọn em còn ở bên nhau, Nash phải sống mãi với điều đó, và không ngừng cố gắng để bù đắp cho em để rồi thất bại hết lần này đến lần khác bởi vì cậu ta chẳng còn gì để cho em. Em thực sự muốn nhìn Nash sống khổ sở như vậy à?”

Tôi lắc đầu, nhưng đó không phải là một câu trả lời mà là một sự phủ nhận và bối rối. “Cho dù ở với Sabine cũng sẽ không khắc phục được điều đó. Chị ta không thể ấn nút “undo” lại mọi chuyện.”

“Không, nhưng cô ấy có thể giúp Nash tha thứ cho bản thân mình. Mỗi quan hệ của em và Nash quá đẹp, quá trong sáng và giờ nó đã bị vấy bẩn. Một vết bẩn mà em không bao giờ có thể giặt sạch. Một lời nhắc nhở thường trực. Còn mối quan hệ của họ... nói thế nào nhỉ, nó đã không bình thường ngay từ ngày đầu tiên. Và đây là đặc điểm rất riêng của họ. Họ vẫn có thể quay lại với nhau, Kaylee ạ, nếu em chấp nhận buông tay.”

Tôi mở to mắt nhìn anh Tod, vừa sốc vừa đau đớn. Và rồi cơ thể tôi như muốn vỡ ra trong sự phần rảy. “Anh *bị làm sao* thế hả Tod?” - Tôi gắt lên - “Sao anh có thể đứng đó và nói với em rằng hai người yêu nhau không nên đến với nhau? Rằng em nên đẩy anh ấy vào vòng tay của cô bạn gái cũ và lặng lẽ rút lui?”

“Bởi vì đó là sự thật.” - Lại một lần nữa, Tod giơ hai tay lên để tự vệ - “Em không thể nổi giận với anh vì đã nói ra sự thật được.”

“Ồ không, em có thể đẩy.” - Tôi đứng dậy và đóng sầm nắp hộp pizza lại - “Đi ra!” Tôi cầm hộp bánh lên và đẩy nó về phía anh.

“Kaylee...”

“Anh đi đi, Tod. Em đã có quá đủ thứ phải lo rồi, không có thời gian cho mấy lời khuyên ngu xuẩn từ một kẻ đã chết đâu.”

Tod chớp mắt nhìn tôi và tôi vẫn kịp thấy một vòng xoáy cảm xúc rất nhỏ màu cô-ban rung rinh trong mắt anh, trước khi anh lấy lại được kiểm soát. Trước khi tôi kịp nhìn ra đó là cái gì. Sau đó anh thở dài và biến mất khỏi phòng, cùng với hộp pizza.

Lại một lần nữa, trong nhà chỉ còn mình tôi. Tôi ngồi xuống ghế và giơ tay ôm lấy đầu, ấn thật chặt các ngón tay vào mắt để ngăn không cho nước mắt chảy ra. Anh Tod sai rồi. Kể cả nếu tôi không cần anh Nash nữa thì có sao? Chỉ cần tôi muốn có anh ấy là đủ rồi.

Nhưng đêm hôm đó, khi tôi nằm trên giường, lắng nghe tiếng ngáy đều đều của Alec ngoài phòng khách, nơi hai tay hai chân anh ta đang được còng lại vào cái ghế bành của bố tôi, sự hoài nghi bắt đầu gặm nhấm tôi, mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

Nếu anh Tod nói đúng thì sao? Nếu quả thực việc tôi chỉ muốn có anh Nash thôi là không đủ thì sao?

TTT

SÁNG THỨ HAI, dường như kiệt sức đã trở thành một trạng thái bình thường của tôi. Mặc dù Alec đã được trói lại cẩn thận bằng mấy cái còng anh Tod đã trưng dụng được từ trong kho của sở cảnh sát, nhưng chúng tôi vẫn không ngủ được mấy vì sợ rằng lão Avari sẽ nhập vào bố tôi và lật tung cả căn nhà lên để tìm mấy cái chìa khóa mở còng. Vì sự an toàn của mọi người, cả Alec và tôi đều không được biết bố tôi đã giấu chúng ở đâu.

Nhưng trên tất cả, tôi sợ rằng nếu tôi ngủ say, lão Avari sẽ lại tìm thấy tôi trong những giấc mơ của mình. Và việc nằm mở mắt thao láo trên giường chỉ càng khiến tôi có nhiều thời gian nghĩ ngợi về cái chết oan ức của các thầy cô, về gã tà ma lòng đầy hận thù, và về người bạn trai rất có thể hợp với một Cơn-Ác-Mộng-biết-đi hơn là tôi.

Sau một đêm gần như không ngủ, tôi tới trường khi chỉ còn cách tiếng chuông vào học độ 5 phút và phải đậu xe ở tít cuối bãi để xe. Tôi dồn tất cả năng lượng và sự tỉnh táo cuối cùng còn sót lại trong mình để tập trung tìm Emma, hy vọng có thể xin cậu ấy được ít lời khuyên về anh

Nash. Tôi mới đi được nửa đường vào trong trường thì nghe thấy một tiếng hét thất thanh vang ra từ bãi đỗ xe, kèm theo đó là những tiếng chửi rủa và tiếng một vật gì đó đang nện thình thịch vào da thịt người khác.

Tôi không nên đi ra đó, tôi không muốn biết. Nhưng lại không kiềm chế được sự tò mò của mình. Và thế là tôi đi theo dòng người đang đổ về phía có tiếng quát tháo và kêu gào thảm thiết hoàn toàn ý thức được rằng mình sẽ khó có thể ngăn chặn cái đang xảy ra.

Ngay tại cái làn chính của đường xe chạy, Trace Dennison - thành viên của đội bóng rổ - đang cầm một cây gậy đánh golf bằng cả hai tay, hai chân đứng dạng ra để giữ thăng bằng, mặt mày đỏ phừng phừng đầy giận dữ. Anh ta giơ cao cây gậy lên và đám đông xung quanh tôi há hốc miệng kinh hãi.

“Không, khoan đã!” Derek Rogers, đội trưởng đội bóng rổ, né vội người ra đằng sau, và ôm lấy cánh tay trái, mặt tái nhợt đi vì đau. Sau đó anh ta giơ tay phải lên che đầu để đề phòng Trace lại vung gậy đánh tiếp nhát thứ hai.

“Kìa, Trace!” - Hai thành viên trong đội này giờ đứng lẫn trong đám đông thấy vậy vội chạy ra can - “Ông đang làm cái quái gì thế? Bỏ cây gậy xuống!” Một trong hai người nói.

Nhưng Trace không thèm để ý tới anh ta.

Người thứ hai - là Michael gì đấy? - bước tới gần Trace và đám đông quanh tôi dường như ngừng thở - “Dennison, *đừng* có để tôi nện cho cậu một trận. Bỏ thứ đó xuống trước khi tôi nổi giận.”

Trace thậm chí còn chẳng buồn quay lại. Thay vào đó, anh ta nắm chặt lấy cây gậy đánh golf giống như cầm gậy bóng chày, và giáng thẳng xuống đầu Derek, bằng tất cả nổi tức giận và cơn cuồng nộ của mình.

Michale thấy vậy vội lao vào nhưng không kịp. Derek rú ầm lên và tôi nghe thấy có tiếng xương gãy. Cánh tay phải của anh ta rơi phịch xuống bên cạnh hông, hoàn toàn vô dụng.

Nước mắt làm nhòe hết tầm nhìn của tôi và tôi cũng như những người khác trên sân chỉ biết đứng đờ người ra vì sốc, không biết phải làm gì. *Không một ai*, ngoài Michael, mặc dù bản thân anh ấy cũng có thể đang gặp nguy hiểm.

“Mày bị điên rồi!” Derek gào ầm lên giữa những tiếng thở hỗn hển ngắt quãng vì đau. Trace lại giơ cây gậy lên một lần nữa.

“Trace...” - Michael giang rộng hai tay ra và Trace quay ngoắt người lại đối diện với anh ta, cây gậy vẫn đang giơ cao trên đầu. Đám đông ngay lập tức lùi vội ra sau, nhưng Michael dường như chẳng hề để ý tới điều đó - “Có chuyện gì thế? Chuyện này là thế nào?”

“Hắn ta chính là vấn đề!” - Trace rít qua kẽ răng, vẫn mắt nhìn về phía Derek, người đang mím chặt môi lại để nén cơn đau và ôm lấy cái tay gãy - “Điểm trung bình 17 và một đề cử cho danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất không có nghĩa hắn là thánh. Nếu không phải hắn cứ luôn khư khư giữ bóng, có lẽ mọi người đã nhận ra rằng trên sân còn có những người khác, chứ không phải chỉ có mình hắn.”

May mắn thay, đúng lúc Trace đang quay đầu, giơ gậy chuẩn bị nện cho Derek một quả nữa thì HLV Rundell và hai nhân viên bảo vệ xuất hiện. Có lẽ Michael đã nhìn thấy họ trước đó nên đã cố tình kéo dài thời gian để đánh lạc hướng Trace.

Từ phía sau, HLV Rundell bất ngờ giật phắt cây gậy trên tay của Trace làm anh ta không kịp trở tay. Anh ta quay phắt người lại, găm ghè nhìn vị HLV trong khi hai nhân viên bảo vệ mỗi người túm lấy một bên tay của Trace.

“Gọi xe cứu thương mau!” HLV Rundell gầm lên, ngay khi vừa nhìn thấy cánh tay buông thõng của Derek. Một trong hai viên bảo vệ rút bộ đàm ra khỏi thắt lưng và gọi vào trong trường nhờ người giúp, nhưng trước đó hàng chục học sinh đã gọi thẳng tới tổng đài 9-1-1.

Thầy Rundell nhẹ nhàng giúp Derek cởi áo khoác ra và anh chàng đội trưởng đội bóng rổ rú ầm lên khi cái tay áo rách bươm và be bét máu trượt khỏi tay mình. Có vẻ như cả hai cánh tay anh ấy đều đã bị gãy, nhưng không ngờ nó gãy nặng tới độ xương lộ cả ra ngoài.

“OK, trước tiên chúng ta hãy vào trong cái đã.” Nói rồi thầy khoát tay ra hiệu cho Michael tới giúp thầy đỡ Derek đứng dậy đi vào trong trường. Một vài giáo viên khác khi ấy cũng đã xuất hiện để giải tán đám đông.

“HLV Rundell!” - Một giọng nói vọng ra từ trong đám đông. Tôi quay đầu lại và nhận ra một thành viên của đội golf đang giơ cây gậy mà thầy Rundell vừa ném xuống đất khi nãy lên - “Em có thể lấy lại cái này chưa?”

Thầy Rundell dừng khựng lại và Derek ở bên cạnh khẽ rên lên vì đau. “Trace đã làm gì với nó thế?”

Anh chàng kia nhún vai. “Tự dưng anh ta rút nó ra khỏi túi của em và huơ loạn xạ.”

“Giờ nó đã là bằng chứng của một cuộc tấn công. Hãy bảo bố em gọi điện cho tôi.” Thầy Rundell chìa tay ra và cậu học sinh kia đành lút cút cầm cây gậy đưa cho thầy. Sau đó thầy dìu Derek đi vào trong trường, một tay cầm cây gậy, một tay đỡ vai anh ta.

“Chuyện gì thế?” Tiếng Emma vang lên sau lưng tôi, thì ra cậu ấy cũng vừa đến.

“Trace Dennison đột nhiên nổi cơn điên đánh người loạn xạ. Giờ đội bóng rổ đã mất đi hai người. Anh ta đã đánh gãy cả hai tay của Derek Rogers.”

“Ôi trời.” Emma huýt sáo, lúc chúng tôi rẽ vào trong tòa nhà.

“Ừ. Khủng khiếp lắm.” Đột nhiên tôi lại thấy mừng vì ít ra sau tất cả những gì đã được chứng kiến ở Cõi Âm, bạo lực giữa con người với con người vẫn còn khiến cho tôi thấy phiền muộn và không thoải mái.

Chúng tôi đi theo đám đông qua cánh cổng bên hông và những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, từ chuyện vừa xảy ra với Trace, đến chuyện Mona bị bắt vì tội tàng trữ chất cấm và hành động phá hoại của Tanner... Có vẻ như các sự kiện càng về sau càng nghiêm trọng hơn. Đúng lúc đó tiếng chuông báo hiệu vào tiết vang lên, các câu chuyện cũng vì thế mà bị bỏ dở lại, chỉ còn lại những tiếng bước chân đang hối hả đi vào lớp.

Hy vọng giáo viên dạy thể cho thầy Wesner không quá khó tính.

Lúc chúng tôi chuẩn bị bước vào trong tòa nhà thì nghe thấy tiếng xe đỗ xích lại đằng sau lưng. Từ xa tôi vẫn nhận ra con xe Chevelle năm 72 được độ lại của Jeff Ryan. Đột trước anh Nash cũng có vài lần tới giúp anh ta sửa sang lại con xe này nên Jeff đã cho anh ấy mượn nó một lần, coi như là để cảm ơn.

Tôi vẫy tay chào Jeff và kéo Emma đi. Chúng tôi chỉ còn cách cánh cửa chưa đầy một mét thì thấy một chiếc xe đen lao như bay vào bãi đỗ xe, và rồi có tiếng bánh xe rê ken két trên mặt đường. Tôi chưa kịp hét lên để cảnh báo cho Jeff thì đã nghe thấy rầm một cái.

Chiếc xe đen kia đâm sầm vào hông xe của Jeff làm cả đầu xe của con xe kia và một bên xe của con Chevelle bẹp rúm rỏ. Nổi kinh hoàng hiện trên khuôn mặt của những người đang có mặt tại bãi đỗ xe.

Đám đông bắt đầu vây quanh lấy hiện trường vụ tai nạn. Chủ nhân của chiếc xe đen dùng

đùng lao ra khỏi xe và bắt đầu chửi Jeff, nhưng đứng từ xa như thế này tôi không thể nghe thấy anh ta nói gì. Jeff lão đảo mở cửa chui ra khỏi xe, mặt vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Nhưng sau khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của con xe yêu quý, anh ta lắc đầu và lập tức lao vào cuộc khẩu chiến với anh chàng kia.

Các thầy cô lại một lần nữa phải nhảy vào ngăn không cho họ đánh nhau và giải tán đám đông.

“Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế này?” Emma bị tôi kéo đi đành miễn cưỡng quay lưng đi giật lùi thật chậm để vót vát thêm vài giây.

“Đấy là Robbie Scates.” - Ai đó đứng bên tay trái tôi nhanh nhẩu giải thích. Trông anh ta rất lạ, tôi chưa gặp bao giờ - “Cậu ta và Jeff đã tham gia một chương trình về xe độ ở Dallas hôm thứ Bảy vừa rồi, và Jeff đạt được thứ hạng cao hơn. Ảnh của cậu ấy được đăng trên tờ báo Chủ Nhật. Có vẻ như Robbie cay cú vì bị thua.”

“Sao anh ta có thể hành động ngu ngốc thế nhỉ?” Tôi lẩm bẩm. Ít nhất đã có hơn 50 người tận mắt chứng kiến anh ta cố tình đâm vào xe của Jeff.

“Ờo...” - Emma thở dài cái thượt - “Hôm thứ Sáu thì có một vụ bắt bớ, hôm nay thì có hai vụ đánh nhau và một vụ đâm xe ô tô, khi mà giờ học còn chưa bắt đầu.”

“Về lý thuyết mà nói, giờ học đã bắt đầu rồi.” - Tôi kéo tay cô bạn đi vào trong lớp - “Bọn mình mới chỉ mất có vài phút đầu thôi.”

“Thì có sao...” Emma phụng phịu đi theo tôi vào trong lớp Đại số, nơi giáo viên dạy thay của chúng tôi vẫn đang lóng ngóng chưa biết phải bắt đầu từ đâu.

TTT

MẶC DÙ ĐÃ VÀO GIỜ được một lúc và giáo viên đã nhắc nhở nhiều lần nhưng cả lớp vẫn cứ nhao nhao lên hỏi Emma về chuyện vừa xảy ra ngoài bãi đỗ xe. Cuối cùng, thầy giáo dạy thay đành bỏ cuộc, giả vờ như không thấy đám đông đang vây quanh lấy bàn chúng tôi.

“Chắc do áp lực đấy.” - Brant Williams nhú mày phán như đúng rồi - “Trace cần cái học bổng đó, nếu không anh ấy sẽ chỉ vào được trường TCJC thôi. Nhưng anh ấy đã ném bóng hỏng đến hai lần ngay trong 15 phút đầu, bảo sao mà người tuyển dụng chẳng thèm để mắt tới anh ấy.”

“Giờ thì đừng hòng có ai thêm gọi anh ấy vào đội tuyển.” - Leah của đội cổ vũ chen vào - “Trừ phi đội golf nhìn thấy ở anh ấy chút tiềm năng nào.”

Cho dù đó là do áp lực của học sinh năm cuối hay có ai đó đã bỏ cái gì đó vào nguồn nước của trường Eastlake chúng tôi, thì sự thật là chỉ sau hai ngày cuối tuần, dường như hơn một nửa học sinh trường tôi đang hóa điên hết cả rồi.

Sang đến tiết hai, đột nhiên chuông báo cháy vang lên đúng lúc chúng tôi cũng bắt đầu ngủ thấy mùi cháy và khói bốc lên. Sau khi cả trường đã yên vị ngoài bãi để xe, mọi người xì xào kháo nhau rằng công trình tham gia hội chợ khoa học của Camilla Edwards - người đầu tiên của trường chúng tôi lọt vào được vòng chung kết toàn bang trong gần một thập kỷ qua - đã bị ai đó tưới xăng lên và đốt cháy rụi trong phòng thí nghiệm hóa. Và giờ bức ảnh trong quyển kỷ yếu trường là thứ duy nhất còn sót lại của cái công trình mà chị ấy đã dày công xây dựng suốt 8 tháng nay.

“Đúng là điên hết rồi.” - Emma ôm đầu thốt lên, lúc tôi rời khỏi đám đông ra gặp cậu ấy ở ngoài xe ô tô. Xe cảnh sát và xe cứu hỏa đang đổ đầy sân trường - “Tại sao ai đó phải phá hoại công trình nghiên cứu của Cammie làm gì? Không lẽ chỉ để không phải học tiết hai?”

Tôi không có câu trả lời cho câu hỏi đó. Nhưng tôi biết chắc một điều rằng học sinh trường trung học Eastlake chúng tôi đang mất đi tính đoàn kết vốn có của mình và thời điểm quá chính xác để có thể coi là một sự trùng hợp. Tôi đang phải đối mặt với một Cơn Ác Mộng sống, cái chết của các thầy cô, một tà ma độc ác và giờ là bạo lực trong trường học.

Tất cả những điều này đều có liên quan với nhau. Tôi có thể cảm nhận được mối liên hệ giữa chúng, nhưng chưa nhìn ra được đó là cái gì. Một mảnh ghép của câu đố mà tôi vẫn chưa tìm thấy. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều: Chừng nào tôi chưa tìm ra mảnh ghép đó, không ai ở trường trung học Eastlake này còn được an toàn.

Chương 21

TÔI CHOÀNG TỈNH DẬY lúc 2 giờ 24 phút ngày sáng thứ Ba. Có cái gì đó trên gối của tôi, cách mặt tôi vài phân. Theo phản xạ, tôi ngồi bật dậy, với tay bật đèn ngủ. Đó là một tờ giấy nhẵn màu tím, lấy từ bàn học của tôi.

Mạch máu trong người tôi như muốn đóng băng, khi tôi đọc những dòng chữ trên tờ giấy nhẵn.

Bốn chữ. Cùng với hàng ngàn khả năng có thể xảy ra.

Tỉnh dậy đi nào.

Không có chữ ký và chữ viết trông cũng rất lạ, kiểu chữ hoa văn thời xưa.

Lão Avari đã quay lại. Và lão ta muốn đùa giỡn với tôi.

Chỉ tới khi ấy tôi mới nhận ra rằng mọi thứ xung quanh tôi im lặng như tờ. Không có tiếng ngáy, cũng không có tiếng sột soạt trở mình trên ghế sô-pha.

Tôi chới với trong nỗi hoảng loạn của chính mình, vội vã xỏ vào cái quần bò của ngày hôm trước, và lao thẳng ra ngoài phòng khách - để rồi điếng người khi phát hiện ra cái ghế bành của bố trống trơn, chăn và gối đang nằm chỏng chơ trên sàn nhà. Alec đã biến mất.

Tôi chạy vội tới chỗ ghế sô-pha và thấy nó cũng trống trơn. Mặt tôi cắt không còn giọt máu, kinh hãi trước ý nghĩ rằng bố tôi cũng đã biến mất... cho tới khi tôi nhận ra có cái gì đó đang chuyển động trong bóng tối giữa cái ghế và cái bàn nước. Ơn Chúa, bố tôi vẫn còn thở.

Tôi cuống cuống đẩy cái bàn ra và với tay bật công tắc đèn ở gần đó. Tôi quỳ xuống bên cạnh bố, hai tay bố đang bị còng ra đằng sau, máu chảy ròng ròng ở một bên thái dương.

Lão Avari đã tìm thấy chùm chìa khoá. Lão ta đã nhập vào bố tôi trong khi ngủ và đi lấy chìa khoá giải thoát cho Alec, sau đó còng tay bố tôi lại. Hẳn là bố tôi đã tỉnh dậy sau khi lão Avari nhập vào người Alec - chứ không tự dừng sao hẳn phải đánh bố tôi? Vậy mà tôi đã ngủ không biết gì.

Và giờ một người vô tội nữa sắp phải chết, chỉ vì tôi không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ.

Tôi biết đó không hoàn toàn là lỗi của tôi nhưng tôi vẫn không thể không trách bản thân, bởi vì tôi đã không ngăn được lão ta lại. Một lần nữa.

Nhưng có thể tôi sẽ bắt được lão ta. Những người khác chẳng phải đều đã chết ở trường đó sao?

Sau khi đã chắc là bố không sao, tôi lấy áo khoác và chìa khoá xe ô tô rồi lao ra cửa trước, nơi tôi tái mặt khi nhìn thấy tờ giấy nhắn màu tím thứ hai dán trên cửa. Vẫn là nét chữ cổ đó.

Cùng đi một chuyến.

Nếu đây là một câu đố thì quả là dễ tệ. Bởi tôi thừa biết lão ta đang đi đâu đó. Có lẽ là để giết một ai đó. Nhưng nếu thế thì tại sao còn nảy ra cái trò đố chữ này?

Lão ta sẽ không làm như vậy, nếu không phải mục đích của lão là dày vò tôi để tận hưởng nỗi đau đớn của tôi. Suy ra lão ta đang nhắm vào một người có liên quan đến tôi. Và lão ta đang phải đi bộ. Theo đó, tôi đã rút ngắn được danh sách những người có khả năng sẽ là nạn nhân tiếp theo của gã tà ma.

Tuy nhiên, cái danh sách ấy vẫn còn trên dưới chục cái tên mà tôi thì không có thời gian để kiểm tra từng người một.

Tôi vội vã chui vào trong xe và cắm chìa khoá vào ổ. Phải tới khi đã yên vị trên ghế, tôi mới nhận ra có một tờ giấy nhắn nữa được dán trên vô-lăng. Vẫn là bốn chữ, cùng màu mực, cùng nét chữ với hai tờ giấy trước đó.

Dắt cô ấy sang.

Lắp ráp chúng lại, nghe giống một bài thơ con cóc hơn là một câu đố.

Tĩnh dậy đi nào.

Cùng đi một chuyến.

Dắt cô ấy sang.

Emma.

Không, khoan đã. Có lẽ nào là Sophie? Bà chị họ và cô bạn gái thân nhất của tôi là hai cô gái duy nhất mà tôi biết là lão Avari có thể tìm ra. Tôi nắm chặt lấy cái vô-lăng đầy cảm phần. Emma là chỗ dựa tinh thần của tôi trong tất cả mọi chuyện. Chị Sophie là người thân, là máu mủ của tôi. Tôi không thể mất cả hai người đó. Nhưng tôi cũng không thể cứu cả hai cùng một lúc; nhà họ chỉ cách nhà tôi vài phút chạy xe nhưng lại ở hai hướng ngược hẳn nhau.

Vừa hận lão Avari vừa lo sợ cho tính mạng của bà chị họ và cô bạn thân, tôi vội vàng gạt sang số lùi cho xe lùi ra khỏi sân rồi bấm điện thoại.

Anh Nash bắt máy ở hồi chuông thứ ba.

“A lô?” Anh uể oải trả lời. Rõ ràng là tôi đã phá ngang giấc ngủ của anh.

“Dậy đi, anh Nash. Em cần anh giúp.” Tôi nhấn ga cho xe vượt đèn đỏ ở ngã tư đầu tiên, không một chút do dự bởi tôi hiểu rằng chẳng ai lại đi ra đường lúc 2 rưỡi sáng như thế này, ngoài tôi.

“Kaylee? Em đang lái xe đấy à?”

“Vâng. Anh giúp em gọi điện cho chị Sophie xem chị ấy có sao không nhé!” Với tính cách của Sophie, chị ấy sẽ chẳng thèm bắt máy nếu nhìn thấy số của tôi, nhất là lại vào lúc nửa đêm như thế này.

“Lão Avari à?”

“Lão ta đã tìm thấy chìa khoá còng, đánh bố em bất tỉnh và để lại cho em một câu đố rất ngu xuẩn. Em cần phải tìm ra cô gái trong câu đố đó là ai. Giờ em đang trên đường đến nhà Emma để xem cậu ấy có sao không. Anh gọi giúp em cho chị Sophie nhé!”

“Ừ. Anh gọi xong sẽ gọi lại ngay cho em.”

Hai phút sau tôi dừng lại trước cửa nhà Emma, sau khi đã vi phạm tất cả các quy định về

tốc độ và an toàn khi lái xe. Có hai cái xe ở ngoài sân và một xe ở vệ đường và tôi nhận ra cả ba cái đó. Một cái của Emma, một cái của mẹ cậu ấy và cái còn lại của một trong hai chị lớn. Không có dấu hiệu gì của Alec, hay lão Avari hay bất kỳ thế lực ma quỷ nào khác.

Tôi đóng cửa xe thật nhẹ nhàng rồi đứng quan sát nhà Emma lại một lượt nữa cho chắc ăn. Các phòng phía trước đều tắt đèn tối om trừ cái đèn ngoài sân lúc nào cũng bật. Tôi không có chìa khoá nên không thể vào bên trong mà không làm mọi người thức giấc. Và lão Avari cũng vậy, trừ phi Alec có khả năng đi xuyên tường mà tôi không biết.

Tôi rón rén đi qua sân trước và bước lên thềm nhà, thận trọng đặt tay vào núm cửa. Nếu giờ cửa không khoá có nghĩa là lão Avari đã đến trước tôi một bước. Nhưng không có nghĩa là nếu cửa khoá thì có thể yên tâm - bởi vì lão ta hoàn toàn có thể lén vào qua cửa sau hoặc cửa sổ.

Tôi nín thở vịn núm cửa và cánh cửa từ từ mở ra.

Ôi, không!

Tôi đi vào trong nhà, máu trong người chảy nhanh tới nỗi mắt tôi hoa hết cả lên, và phải khó khăn lắm tôi mới giữ được thăng bằng để bước tiếp. Tôi lần theo ánh đèn lờ mờ trong phòng khách đi về phía cuối hành lang và nhìn thấy một dải ánh sáng màu vàng nhạt phát ra từ khe cửa căn phòng thứ hai bên phải. Phòng của Emma.

Tôi nhích từng bước tới sát cửa phòng và ghé tai nghe vào bên trong. Có tiếng ai đó đang lẩm rầm nói chuyện. Một giọng nam và một giọng nữ.

Tôi hít một hơi thật sâu và lấy hết can đảm xô mạnh cánh cửa ra. Để rồi đứng ngẩn tò te ở bậu cửa, vừa ngạc nhiên vừa bối rối trước những gì đang diễn ra trong phòng.

Emma đang ngồi trên giường trong bộ pajama in hình vịt Tweety, mái tóc vàng được búi lại thành một búi sau gáy, còn Alec đang ngồi trên cái ghế xoay ở chỗ bàn học. Cả hai đều không hề tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

“Cậu đến rồi à?” - Emma vẫy tay gọi tôi vào bên trong - “Đóng cửa lại không mẹ mình thức giấc bây giờ.”

Hoang mang và nghi ngờ - đó là cảm xúc lúc này của tôi và tôi khép cửa lại nhưng tay vẫn nắm chặt lấy cái núm cửa. Tôi cần phải chắc chắn là mình được an toàn đã. Tôi nheo mắt quan sát Alec từ đầu tới chân, tìm xem có dấu hiệu nào chứng tỏ anh ta không phải là... chính mình

không. “Xe đạp đầu tiên của tôi có màu gì?” Tôi hỏi và Emma cười phá lên.

“Hai người đúng là bị ám ảnh bởi cái trò chơi đấy rồi!”

Nhưng Alec hiểu đó không phải là một trò chơi. “Màu trắng với ruy băng đỏ.” Giờ tôi có thể yên tâm hơn một chút rồi.

“Chuyện gì đang xảy ra thế?” Tôi cau mày và tiến sâu hơn vào trong phòng. Ngay cả giờ anh ta là Alec thật nhưng anh ta đã là lão Avari lúc viết những mẫu giấy nhắn đó và rời khỏi nhà tôi. Tôi cứ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Anh ta đã giải thích những chuyện này với Emma như thế nào?

Nhưng trước khi hai người họ có thể trả lời, điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi vội vàng nghe máy ngay khi nhìn thấy số của anh Nash. “Chị họ của em không phải là người của buổi sáng.” - Tôi còn chưa kịp nói gì thì anh đã nói trước - “Nhưng nói chung là cô ta vẫn ổn.”

“Cám ơn anh. Em cũng tìm thấy Alec rồi. Cả anh ta và Emma đều ổn. Anh có thể chạy qua nhà em và... tìm hộ em cái chìa khoá được không?” - Nếu không, tôi cũng không hiểu làm sao tháo được mấy cái còng trên người bố tôi - “Nếu bố tỉnh dậy, hãy bảo với bố là mấy phút nữa em sẽ về ngay, và em vẫn ổn.”

“Ừ, lát gặp em nhé.”

Tôi gập điện thoại lại và cất vào trong túi, sau đó ngẩng đầu lên và thấy Emma đang nhìn tôi chăm chăm.

“Alec tới kiểm tra xem tình hình thế nào.” - Câu ấy trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi - “Anh ấy bảo cậu đang đi ngay sau anh ấy, hoá ra đúng thế thật. *Anh ấy* còn mua cả kem nữa đấy.” - Tôi nhìn theo ngón tay của cô bạn thân và thấy hộp kem sô-cô-la và hai cái thìa trên bàn. Không cần nhìn cũng biết đó chính là hộp kem cậu ấy bỏ lại trong tủ lạnh ở nhà tôi hôm trước - “Mình cũng nói luôn để cậu biết, Kay ạ, nếu cậu định đánh thức mình vào giữa đêm và lấy lý do là vì sự an toàn của chính mình, nhưng lại từ chối không cho mình biết mình đang gặp nguy hiểm gì, thì mang kem theo là một cách tốt nhất để làm dịu đi sự khó chịu vì bị ngủ dờ mắt của mình.”

“Hử?” Trong trạng thái thiếu ngủ trầm trọng và triền miên như thế này, không thể trách được phản ứng lờ mờ của bộ não tôi.

Alec ngả người ra sau ghế. “Emma, em có thể lấy thêm một cái thìa nữa được không?”

Emma cau mày, hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Alec. “Nếu có chuyện gì hai người không muốn tôi biết, chỉ cần nói thẳng “Emma có một số chuyện bọn anh không muốn em biết”.”

Alec mỉm cười và tôi có thể thấy cô bạn thân của mình ngay lập tức mỉm lòng khi được anh chú ý. “Emma có một số chuyện bọn anh không muốn em biết. Và chúng ta thực sự cần thêm một cái thìa nữa.”

Emma thở dài nhưng vẫn đứng dậy. “Hai người thì thảo nhanh lên đây.” Nói rồi cô nàng lững thững đi ra ngoài hành lang.

“Giấy nhả dán đầy nhà tôi và trong xe của tôi.” - Tôi hạ giọng nói, sau khi nghe thấy tiếng bước chân của Emma đã đi xa hẳn - “Chuyện quái gì đã xảy ra thế?”

“Có vẻ như lão ta đã tìm thấy chìa khoá.” - Alec ngồi thẳng lưng trên ghế, trong khi tôi ngồi phịch xuống giường của Emma - “Tôi tỉnh dậy đã thấy đang ngồi ở đây rồi, một mình, và chỉ trước cô độ 10 phút. Sau đó thấy cô ấy đi vào với hai cái thìa trong tay. Rõ ràng là lão ta đã mang kem tới cho cô ta. Nhưng đến một thằng ngu cũng hiểu rằng đó không phải là mục đích chính của chuyến viếng thăm này.”

“Anh đã nói với Emma là tôi cũng sẽ tới đây à?”

Alec nhún vai. “Đâu có. Chắc là lão Avari thôi.”

“Vậy là lão ta để lại lời nhắn cho tôi và mang kem tới cho Emma.” - Tôi nhắm mắt lại, cố gắng chấp nối các sự việc lại với nhau, đầu đau như búa bổ - “Làm sao anh đuổi được lão ta ra?”

Alec lại nhún vai. “Tôi đâu có phải làm gì đâu.”

“Tức là lão ta đã tự bỏ đi...” - Tôi lẩm bẩm, đồng thời nghe thấy tiếng bước chân khệ khàng của Emma đang tiến về phía chúng tôi - “Lão ta không hề có ý định giết cậu ấy. Lão ta chỉ đang chơi một trò chơi tâm lý bệnh hoạn.” Nhưng tại sao?

Emma quay trở lại về phòng trước khi Alec có thể lên tiếng. Kể cả nếu không có cậu ấy ở đây, tôi e rằng anh ta vẫn không thể đưa ra cho tôi một câu trả lời. Mặc dù đã sống bên cạnh gã tà ma ấy hơn 1/4 thế kỷ, nhưng Alec không hiểu được cách suy nghĩ của lão ấy nhiều hơn tôi là mấy.

“Sao rồi?” - Emma hỏi, sau đó đưa cho tôi một cái thìa và ngồi xuống giường mở nắp hộp kem - “Rút cuộc thì đám mây mới nhất trên đường chân trời của sự tồn tại đáng thương này là gì?”

“Bạn có cần bị kích hoá đến mức ấy không, Emma?” Tôi không thể không mỉm cười trước lối nói chuyện màu mè của cô bạn thân. Dường như chẳng có gì có thể khiến cậu ấy mất tinh thần cả. Kể cả khi biết chuyện bản thân đang gặp nguy hiểm bởi một thể lực huyền bí mà cậu ấy không bao giờ hiểu được.

“Nghe thơ đấy chứ. Anh thích thế.” Alec nói và tôi thề là mặt Emma đã đỏ ửng lên. Lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng ấy của Emma.

“Bạn không đáng thương, và cậu cũng không bị nguy hiểm gì.” - *Không còn nữa...* - “Bọn mình đã hơi lo lắng quá, nhưng giờ mọi chuyện qua rồi.”

“Có liên quan tới cái Cõi Âm gì đó à?” - Nụ cười trên môi Emma nhạt dần. Cậu ấy biết trên đời này còn tồn tại một thế giới khác song song với thế giới chúng tôi đang sống và nơi đó đầy rẫy những nguy hiểm khó lường. Và hiểu rằng không nên hỏi sâu hơn về chúng, nếu muốn được an toàn. Chính nỗi sợ hãi đã giữ cho cậu ấy được an toàn cho tới bây giờ.

“Ừ, nhưng giờ mọi chuyện ổn rồi.” - Tôi đứng dậy và nhìn Alec - “Chúng ta đi được chưa?”

“Khoan đã!” Emma giơ cái thìa lên chặn lại - “Hai người ở lại và ăn kem đã chứ.”

“Emma, gần ba giờ sáng rồi.” Và tôi còn phải về xem bố tôi thế nào.

“Ê, hai người tự dựng dựng tôi dậy vào giữa đêm, trong khi đang ngủ ngon, giờ lại dùng dùng kéo đi hết là sao? Ít nhất cũng phải ngồi lại ăn với tôi mấy thìa kem chứ?”

Tôi không thể mạo hiểm để Alec lại và đi về một mình, vì thế tôi đành chiều lòng cô bạn thân ở lại thêm vài phút nữa.

Sau đó Alec và tôi về nhà, lau rửa vết thương trên đầu bố, trong khi anh Nash gọi điện cho mẹ anh ấy ở bệnh viện và nhờ mẹ bảo anh Tod tới sở cảnh sát kiểm thêm một cái chìa khoá khác.

Chúng tôi không thể tìm ra cái chìa khoá mà lão Avari đã lấy đi.

Chương 22

SAU MỘT ĐÊM tiếp tục gần như thức trắng và một bữa sáng sớm hơn thường lệ với cô Harmony đến để băng bó vết thương trên đầu cho bố, tôi nín thở đi vào trong trường, nửa tò mò, nửa lo sợ không hiểu chuyện gì đang chờ mình phía trước. Tôi tin rằng mấy vụ lộn xộn ngày hôm qua ở bãi đỗ xe mới chỉ là sự khởi đầu.

Tôi đã đoán đúng.

Tôi đang còn cách dãy tủ đựng đồ chừng ba mét thì cánh cửa phòng vệ sinh nữ bật mở, đập cái rầm vào bức tường trước mặt tôi. Tôi chỉ kịp nháy sang một bên, trước khi hai bóng người từ bên trong lao ra ngoài hành lang, vừa túm áo vừa nắm tóc nhau, la hét ầm ỹ. Mặc dù không nhìn ra ai với ai, nhưng tôi hiểu hơn ai hết là nên tránh xa khỏi cuộc hỗn chiến đó, càng xa càng tốt.

Đám đông hiếu kỳ nhanh chóng tạo thành vòng tròn quanh hai cô gái kia, như một vũ đài quyền anh thực sự. Trong cơn điên cuồng, họ giật tóc, xé áo và cào cào nhau không một chút khoan nhượng. Phải căng tai ra mất một lúc tôi mới hiểu được nguyên nhân của cuộc ẩu đả này.

Họ đánh nhau vì một chàng trai, mà không rõ là bạn trai hay người yêu cũ của ai.

Một vài thầy cô giáo thấy vậy vội chạy tới để can ngăn và tách họ ra. Kế đó, tôi thấy hai giáo viên Thể dục áp tải hai cậu học sinh mặt non choẹt, chắc là học sinh năm nhất, đi qua. Cậu bên trái môi sưng vếu, mắt tím bầm trong khi cậu bên phải máu chảy ròng ròng trên đầu, mũi lệch hẳn sang một bên.

“Cậu biết chuyện gì chưa?” Emma hỏi, lúc tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu ấy ở trong lớp Đại số.

“Về vụ đánh nhau ở hành lang á? Mình lại chẳng chứng kiến từ đầu tới cuối ý chứ, suýt nữa còn bị vạ lây. Giờ đến trường mà cứ như đi vào vùng chiến tranh.”

“Không phải chuyện đó.” - Emma giọng vẫn véo von như không hề có vụ bị dựng dậy lúc ba giờ sáng nay. Cũng chẳng thấy mắt cậu ấy có quầng thâm nào. Không lẽ ăn kem buổi đêm có tác dụng như vậy? - “Sáng nay họ vừa còng tay HLV Peterson giải đi xong. Bảo vệ đã bắt quả tang thầy ý đập phá văn phòng của HLV Rundell, vừa đập vừa gào lên rằng đáng ra cái ghế HLV trưởng của đội bóng phải thuộc về thầy ấy, nếu thầy Rundell không cưới con gái của thầy giám thị.” - Emma quay người sang thì thào vào tai tôi. Vấn đề là mọi người trong lớp cũng đang rỉ tai nhau cái tin y như vậy - “Mình thề với cậu là mọi người trong cái trường này hoá điên hết cả rồi!”

Lúc trước chỉ có học sinh, và giờ đến cả các giáo viên cũng vậy.

Sang đến tiết ba thì đã có thêm bốn vụ ẩu đả nữa và một giáo viên bị áp giải ra khỏi trường vì lý do gì không ai biết. Chỉ biết rằng chuyện đó xảy ra trong phòng của giáo viên, nhưng không thầy cô nào chịu hé răng tiết lộ nửa lời. Vì vậy đám học sinh chúng tôi cứ tha hồ suy đoán và đưa ra các giả thiết của mình.

Hết tiết ba, tôi có một tiết trống nên quyết định xuống căng-tin kiếm cái gì đó ăn lót dạ. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng hét thất thanh của ai đó vọng ra từ phòng thay đồ nữ. “Sophie! Khônggggg!”

Tôi quăng sách vở xuống đất và lao vội về phía phòng thay đồ để rồi chết sững trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Tay phải chị Sophie đang cầm cái kéo to bản hình răng cưa mà chị ấy vẫn hay dùng để cắt thủ công, tay còn lại là một nắm tóc dài óng ả của Laura Bell.

Laura gào lên khóc lóc thảm thiết, một tay ôm chặt lấy gáy.

“Mình... Mình xin lỗi!” Sophie rú lên, hai tay run bần bật và một giây sau chị ấy cũng oà khóc nức nở.

“Đưa nó cho em!” Tôi giật lấy cái kéo trên tay bà chị họ rồi quay Laura lại để xem vết thương sau gáy có gì nghiêm trọng hơn. Nguyên một mảng tóc ở chính giữa gáy của cô ta đã bị cắt sát tới tận gốc, làm lộ rõ cả da đầu.

Ôi giời. Nữ hoàng sắc đẹp mà bị trọc nửa đầu thế này thì đúng là thảm họa rồi. Sau vụ này chắc Laura phải đi gặp bác sỹ tâm lý để điều trị mất thôi.

“Hãy đến văn phòng và nhờ họ gọi điện cho mẹ cậu.” - Tôi nói, không hiểu Laura đang mãi khóc thế kia có nghe thấy gì không - “Chắc thế nào hiệu cắt tóc cũng tìm ra được giải pháp chữa cháy cho cậu thôi.”

Nhưng tôi e rằng cách duy nhất họ có thể làm là gọt hết cho bằng với chỗ vừa bị cắt nham nhở.

Laura giờ tat lên lau nước mắt rồi lão đảo đứng dậy ra khỏi phòng. Mặc dù không ưa gì cô ta nhưng trong hoàn cảnh này, không ai có thể không thương cảm cho cô ấy.

“Sophie, chị vừa làm cái quái gì thế?” Tôi chống nạnh hỏi, trong khi bà chị họ của tôi đứng gần người ra với nắm tóc của cô bạn thân nhất vẫn đang nắm chặt trong tay.

“Chị không biết!” - Sophie rít lên và tiếng rít của chị ấy cao và sắc đến nỗi tôi gần như đã phải giơ tay lên bịt tai. Có khi chị ấy cũng có một phần là *bean sidhe* cũng nên... - “Cậu ấy vừa chải đầu vừa nói đi nói lại về cái danh hiệu Nữ hoàng tuyết của mình. Và chị không nghĩ được gì khác ngoài chuyện đáng ra người thắng cuộc không phải là cậu ấy. Thế rồi chị... nổi điên lên và lúc tỉnh ra đã thấy đang cầm một nắm tóc của cậu ấy rồi.” - Nói đến đây mặt chị Sophie tối sầm lại và chị ấy lập tức giở giọng - “Đáng ra danh hiệu ấy *đã là* của tao nếu mày không ăn cắp cái váy và làm hỏng nó. Tao thậm chí còn không có cơ hội để tham gia!”

Có vẻ như chị ấy đã tìm ra cái cớ để biện minh cho hành động của mình. “Tất cả đều là lỗi của mày. Đáng nhẽ tao đã được làm Nữ hoàng tuyết nếu mày không xuất hiện và phá hỏng mọi thứ. Cái gì gọi là sự may mắn của người Ailen? Phải gọi mày là sứ giả của bóng tối mới đúng. Dưới đám tóc bấn thủ kia của mày có phải đang che giấu hai cái sừng của quỷ sứ không?”

“Xem ra chị đã tìm ra điểm chung của gia đình chúng ta rồi đấy.” - Tôi quắc mắt lên và tiến tới gần Sophie. Mồm chị ấy cứ đánh đá thể thôi chứ tôi biết tổng lá gan thổ đế của bà chị họ mình - “Cố muốn tôi cắt tóc chị cho giống với cô bạn thân Laura của chị không? Nếu chị còn mở miệng thêm một lần nữa, đừng có trách là tôi không cảnh báo trước.” Nói xong tôi vút cái kéo của chị ấy vào trong thùng rác và đi ra khỏi phòng thay đồ, bỏ mặc Sophie với cảm giác tội lỗi và những giọt nước mắt.

Tôi còn chưa ra được đến cửa phòng Thể dục thì lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên.

“Vậy là cô đã chết và cô ta... cứ để yên cho chuyện đó xảy ra?”

Sabine. Chỉ cần nghĩ tới cái tên ấy cũng đủ khiến máu trong người tôi sôi sùng sục rồi. Chị ta đang làm cái quái gì ở đây thế không biết?

“À, tôi không nghĩ là cậu ấy có thể làm gì để ngăn chuyện đó lại...” Một giọng nói nhẹ nhàng hơn cất lên và cơn giận dữ của tôi giờ đã bùng lên thành một ngọn lửa như muốn thiêu đốt toàn bộ ruột gan tôi. *Emma.* Sabine đã tiếp cận Emma, và họ đang nói về... những chuyện đáng ra họ không nên nói.

“Nhưng cô không biết chắc chắn, đúng không? Ý tôi là cô không thực sự biết cô ta có khả năng làm gì, đúng không? Tất cả những gì cô biết chỉ là cô ta không phải con người và tiếng

thét của cô ta còn to hơn cả tiếng còi xe cảnh sát, đúng không?”

Tôi quay đầu tìm kiếm khắp phòng Thể dục nhưng không thấy bóng một ai.

“Ừ, tôi nghĩ là như thế...” Phải mất một lúc sau Emma mới lên tiếng, tôi có thể nghe thấy một chút hoang mang trong giọng nói của cậu ấy.

“Cô không lo sẽ có lần thứ hai à? Nói gì thì làm bạn thân với một *bean sidhe* như chơi với lửa vậy. Cô đâu biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra với mình.”

“Công nhận... Tối qua đã xảy ra chuyện gì đó nhưng cậu ấy và Alec không chịu nói cho tôi biết.” - Emma ngừng lại và tôi nhẹ nhàng vòng ra phía sân bóng rổ - “Nhưng rồi mọi chuyện cũng ổn.”

“Nhưng nhớ lần sau không được may mắn như thế thì sao? Nhớ cô cũng sẽ bị nguy hiểm vì họ thì sao? Cô đã bao giờ nghĩ tới chuyện cô ấy có thể...”

“Để cho tôi chết?” Emma hỏi và tôi cảm nhận được sự sợ hãi trong câu hỏi của cậu ấy. Tôi giật điên lên. Sabine đang khích cậu ấy, khai thác và điều khiển nỗi sợ hãi của cậu ấy bằng lời nói, có điều tất cả đều là những nỗi sợ hãi thực sự của Emma - những điều mà cậu ấy chưa bao giờ kể với tôi.

“Có chứ.” - Emma tiếp tục - “Kaylee và Nash không thể cứu sống một người mà không làm cho một người khác chết đi để thay thế. Tôi nghĩ một ngày nào đó, khi số tôi đã tận, Kaylee sẽ... để yên cho chuyện đó xảy ra. Hoặc họ sẽ cứu một ai đó và vô tình giết chết tôi.”

“Chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra.” Sabine nói và tôi nhìn thấy nụ cười của chị ta đang dành cho tôi qua vai Emma. Chị ta đã biết tôi có mặt ở đây ngay từ đầu. Hai tay tôi co lại thành nắm đấm, hàm răng nghiến chặt đến nỗi quai hàm tôi như muốn nứt ra làm tư.

“Sabine, chị đang làm cái quái gì thế?” Tôi nghiêm giọng hỏi.

“Tôi chỉ muốn hiểu Emma hơn một chút thôi mà.”

Emma quay lại nhìn tôi đầy thất vọng. “Sao cậu không nói cho mình biết chuyện Sabine không phải là người? Và đừng có nói với mình đây lại là chuyện liên quan tới loài *bean sidhe* của cậu. Chị ta đâu phải là một *bean sidhe*. Và tại sao giờ cậu và Alec lại còn có những bí mật riêng về Cõi Âm? Hay đó chỉ là cái cớ để đẩy mình ra khỏi cuộc sống của cậu?”

Tôi nhướn lông mày nhìn Sabine. Có vẻ như tôi mới chỉ nghe được nửa sau của câu chuyện - Emma xem ra có nhiều nỗi lo lắng hơn tôi tưởng.

Sabine chỉ nhún vai và tủm tủm cười, vì thế tôi lại quay sang nhìn Emma, hai tay khoanh lại trước ngực.

“Chị ta có nói cho cậu biết chị ta là cái gì không?”

“Nhiều hơn những gì *cậu* nói với mình. Chị ta là một *mara*.”

Emma cau mày lại. *Tôi biết ngay mà!* “Chị ta là một Con Ác Mộng, Emma à. Theo đúng nghĩa đen luôn. Chị ta đọc nỗi sợ hãi của con người và khai thác chúng để tiêu khiển.” - Và để bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể. Tôi vẫn chưa hiểu lắm về chức năng này của loài *mara* - “Và đó cũng chính là điều chị ta đang làm với cậu ngay lúc này đây. Khai thác các nỗi sợ hãi của cậu.”

Phải tới khi ấy tôi mới chợt hiểu ra vấn đề. Sự hỗn loạn ở trường những ngày gần đây. Các trận ẩu đả và sự ghen tỵ. Chúng không hề liên quan tới lão Avari - lão ta đâu thèm quan tâm nếu một nhóm học sinh bị bắt hay bị đuổi học?

Là Sabine. Tất cả mọi chuyện là do chị ta gây ra. Nghe nói tuần trước chị ta đã lân la nói chuyện với Sophie và Laura về danh hiệu Nữ hoàng tuyết. Chị ta đã ngồi buồn chuyện với đội bóng rổ vào giờ ăn trưa. Và giờ chị ta đang nhắm vào Emma. Chị ta đang đùa giỡn nỗi sợ hãi và sự bất an của họ. Chuyện đó cần phải chấm dứt ngay lập tức!

Tôi hít một hơi thật sâu rồi quay sang nói với Emma, nhưng mắt vẫn không thể rời Sabine. “Emma, mình xin thề rằng mình sẽ không để cậu chết. Bất luận thế nào. Mạng sống của cậu là ưu tiên hàng đầu đối với mình, vì thế cậu có thể thôi lo nghĩ về chuyện đó.” - Tôi nhắm mắt lại, cân nhắc xem nên nói điều gì tiếp theo, sau đó mở mắt ra. Trông cậu ấy có vẻ vẫn chưa tin lời tôi cho lắm - “Và mình sẽ kể hết mọi chuyện cho cậu nghe. Mình hứa.” - Tôi đã không công bằng khi giấu Emma những chuyện đó, đáng ra tôi phải là người hiểu rõ điều này nhất - “Nhưng giờ mình cần phải giải quyết cho xong những lộn xộn mà Sabine đã gây ra cho tất cả chúng ta. Mình sẽ gặp cậu ở căng-tin, được không?”

Không đợi cho cậu ấy trả lời, tôi nắm lấy tay Sabine lôi ra khỏi phòng Thể dục. Chị ta cười phá lên và để mặc cho tôi kéo đi. “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Đi tìm anh Nash.” Người duy nhất có thể nói lý với cô nàng *mara* điên khùng này chỉ có thể là bạn trai của tôi, đồng thời là bạn trai cũ của chị ta. Tình yêu đích thực của cuộc đời

Sabine, theo lời anh Tod.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó thôi là tôi lại sôi hết cả máu.

“Ồ, tốt thôi!” - Tôi định đi tắt qua cái sân trong rồi xuyên qua cổng-tin nhưng suy đi tính lại thì đó không phải là một ý hay - “Nhưng cô nên biết là giờ anh ấy không chịu nói chuyện với tôi.”

“Nhưng anh ấy nói chuyện với tôi.”

“Rồi sao, cô định mách lẻo với anh ấy chuyện tôi kể với Emma mình không phải là con người à? Đó đâu phải là bí mật của cô hả Kaylee. Bí mật của tôi, tôi thích kể với ai là quyền của tôi. Và nếu việc tôi tiết lộ ra bí mật ấy làm tổn hại tới sự tín nhiệm của cô với người khác thì đấy là việc của cô, đâu liên quan gì đến tôi.”

“Chị đúng là một *kẻ trơ trẽn*.” Tôi đẩy cửa, kéo Sabine ra ngoài bãi đỗ xe rồi rẽ sang bên trái, và đi vòng qua toà nhà để đi vào sân trong.

“Tin đó không có gì là mới nữa.”

Tôi nắm chặt lấy tay chị ta lôi đi. Chúng tôi đã vào đến sân trong nhưng không thấy anh Nash. Hay nói đúng hơn là không thấy ai hết. Tất cả các dãy bàn đều trống trơn. Thật kỳ lạ, bởi giờ ăn trưa đã bắt đầu từ 10 phút trước.

“OK, cô nghe này...” - Sabine giật phắt tay ra khỏi tay tôi lúc chúng tôi dừng lại ở dãy bàn trống đầu tiên. Nụ cười nửa miệng khi nãy của chị ta đã biến mất, thay vào đó là nỗi tức giận thực sự loé lên trong mắt chị ta - “Tôi tưởng làm thế này có thể khiến anh Nash nói chuyện với tôi nên tôi mới chịu đi theo cô thôi. Vì thế, chúng ta dừng lại được rồi đấy.”

Nói rồi, chị ta quay lưng lại định đi vào cổng-tin nhưng tôi đã chộp lấy cổ tay chị ta. “Quay lại đây.” Nếu có anh Nash ở đây có lẽ sẽ dễ nói chuyện phải quấy với chị ta hơn nhưng vì giờ chỉ mình tôi và chị ta nên tôi sẽ làm theo cách của tôi.

Sabine lại giật tay lại một lần nữa. “Trong lúc tôi còn đang nói tử tế thì dừng lại đi.”

Và đột nhiên tôi chợt nhận ra rằng việc không có đám đông vây quanh vừa có cái lợi vừa có cái hại. Chị ta có thể sẽ không do dự đâm tôi một quả, nếu không có ai nhìn thấy. “Sao chị có thể kéo Emma vào chuyện này cơ chứ. Cậu ấy đâu có liên quan gì tới nỗi ám ảnh bệnh hoạn của

chị với anh Nash.”

Sabine đảo tròn hai mắt. “Tôi đã làm gì cô ta đâu. Tôi thậm chí còn chưa hề chạm vào nỗi sợ hãi của cô ta. Còn về chuyện tôi nói ra bí mật về thân phận của mình, đáng ra cổ hơn ai hết phải hiểu được cái cảm giác đáng sợ khi cô không hiểu gì về thế giới xung quanh mình mới phải. Tôi đã nghĩ cô sẽ không để người bạn thân nhất của mình phải trải qua nỗi sợ hãi ấy cơ.”

Tôi không thể cãi lại cái logic của chị ta và tôi cũng đã quyết định sẽ kể hết cho Emma nghe. Nhưng ngay cả nếu lý lẽ của Sabine là đúng thì ý đồ của chị ta cũng không hề tốt. Chị ta đã lợi dụng một người vô tội để chọc giận tôi và nó đã có tác dụng. “Hãy để Emma được yên.”

“Tôi không có trách nhiệm phải trả lời mọi chuyện với cô, Kaylee ạ. Bao gồm cả kế hoạch về bữa tối của mình.”

Một ngọn lửa giận dữ mới lại bùng lên trong tôi, liếm vào da thịt tôi và tôi có cảm tưởng như mình đang đứng quá gần với nó, nếu tôi không chịu lùi lại, sớm muộn gì tôi cũng bị quay chín. Nhưng tôi không có vấn đề gì với chuyện đó - miễn sao nó có thể bén sang và thiêu rụi được cả Sabine.

“Chị *không thể* đi loay quanh và hút năng lượng của hết người này đến người khác như thế được! Chị đang biến cái trường này thành một vùng chiến tranh và mọi người đang phải chịu quá nhiều tổn thương rồi.”

Sabine đảo tròn hai mắt và khoanh tay lại trước ngực. “Tôi đã nói với cô là tôi không giết các giáo viên đó. Và tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cách một vài con cừu con phản ứng khi mất đi mấy con cừu mẹ được.”

“Họ là con người, chứ không phải cừu!” - Mặc dù đôi khi họ cũng có xu hướng thích theo bầy đàn và nói những câu be be vô nghĩa thật... - “Và cho dù chị có dùng cái tên gì để gọi họ chẳng nữa thì chị cũng không có quyền xúi giục họ chống lại nhau để rồi kẻ ngồi tù, người vào bệnh viện!”

Sabine cau mày. “Tôi xin nhắc lại một lần nữa: Tôi không có liên quan gì tới mấy chuyện đó.”

“Vậy thì tôi hỏi chị...” - Tôi bước lên phía trước, gạt bỏ nỗi sợ hãi có thể bị chị ta cho ăn đòn bất cứ lúc nào - “Hôm trước chị vừa mới nói chuyện với chị Sophie và Laura xong thì hôm nay Laura đã bị mất nguyên một mảng tóc đằng sau đầu.”

“Sophie dám cao đầu cô bạn thân nhất ý hả?” - Sabine trở mắt hỏi lại, như thể chị ta không hề biết chuyện gì đã xảy ra - “Ừầy... Khá quá...”

“Im đi! Vấn đề của Laura chỉ là một trong rất nhiều chuyện chị đã làm. Con xe nát bươm của Jeff, đôi tay gãy lòi cả xương của Derek, văn phòng bị phả nát của HLV Rundell, công trình khoa học bị cháy rụi của Cammie... Trường học này là điều bình thường duy nhất, và nơi an toàn nhất mà tôi có trong cuộc đời mình. Eastlake không đáng bị huỷ hoại như thế này.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao tôi không làm điều đó.” - Sabine nhún vai - “Tôi có thể nếu tôi muốn, nhưng tôi thấy thích ở đây. Đồ ăn hơi tệ một chút nhưng vẫn chấp nhận được và tôi còn có bạn bè...” Chị ta chỉ về phía tôi và tôi thực sự đã há hốc mồm vì kinh ngạc. Hay kinh hãi?

“Tôi không phải là bạn của chị.”

Sabine nhếch miệng nói. “Tôi nghĩ cô nên nghĩ rộng hơn một chút về cái gọi là “tình bạn”, Kaylee ạ. Đâu phải cứ nhất thiết lúc nào cũng phải là bạn, đôi khi là bè cũng được mà.”

Tôi khoanh hai tay lại trước ngực. “Tôi khác với chị.”

“Sao cũng được. Tôi chỉ muốn nói là những chuyện này không phải là lỗi của tôi.”

Tôi lắc đầu, giọng đầy khinh bỉ. “Tôi đã *nhìn thấy* chị nói chuyện với hơn một người trong số những người đã hoá điên mấy ngày vừa qua!” Đây là còn chưa kể có bao nhiêu cuộc trò chuyện riêng mà tôi không biết.

“Ừ đúng. Tôi đã đọc nỗi sợ hãi của họ. Để dành cho sau này.” - Chị ta nhún vai - “Tôi cũng phải ăn chứ.” - Nói rồi chị ta ghé mông xuống bàn - “Tôi đã chui vào trong đầu cô. Tôi đã tán tỉnh bạn trai cô. Và tôi đã trêu chọc bạn thân của cô trong phòng Thể dục. Nhưng tôi không làm hại ai hết. Và tôi càng không làm mấy việc điên rồ mà cô đã nói.”

“Và tôi cần phải tin chị bởi vì mọi người ai cũng thấy vui vẻ khi ở bên chị?”

“Cô hãy thử nghĩ mà xem, Kaylee. Những chuyện này đâu có bắt nguồn từ nỗi sợ hãi. Theo như những gì tôi thấy, tất cả đều do tính đố kỵ và ganh ghét mà ra. Và đấy đâu phải là thức ăn của một *mara*, cho dù có đói bụng đến đâu tôi cũng không ăn mấy thứ đó.”

Ừ nhỉ, tôi đã không hề nghĩ tới chuyện đó. Nhưng nếu vậy thì chị ta cũng đâu có lợi gì từ việc làm cho Emma mất lòng tin ở tôi, và chị ta vẫn cứ làm đấy thôi.

“Vậy thì chị làm chuyện đó để cho vui.”

Nụ cười đã trở lại trên môi của Sabine và tôi chỉ muốn tát cho chị ta một cái để làm tắt đi nụ cười đáng ghét ấy. Nhưng tôi chẳng dại gì cho chị ta cái cớ để đánh mình. “Phải thừa nhận là tôi cũng rất muốn nhìn trường của cô bị phá huỷ trong tay của mình. Nhưng nếu chỉ để cho vui thôi thì tôi chẳng tội gì mà tổn công tổn sức như vậy. Hơn nữa các cơn ác mộng của tôi không phải chỉ đơn thuần là thức ăn, chúng là cả một nghệ thuật. Chúng là niềm kiêu hãnh của tôi. Nhưng cái này không phải là nghệ thuật, Kaylee à.” - Chị ta giang rộng cánh tay để chỉ trường học xung quanh chúng tôi - “Chẳng là gì hết ngoài... một sự hỗn loạn. Và mặc dù rất muốn làm đảo lộn cuộc sống của cô nhưng cô tin hay không thì tùy, tôi không sống nhờ vào sự hỗn loạn.”

Sự hỗn loạn...

Chị ta nói đúng. Loài *mara* không sống nhờ vào sự hỗn loạn nhưng các tà ma thì có.

Tuy vậy, những vụ bạo lực đang xảy ra ở Eastlake không giống với việc làm của lão Avari. Lão ta là con quỷ của lòng tham chứ không phải của lòng đố kỵ. Vì thế kẻ tình nghi duy nhất còn lại là Sabine, cho dù lý lẽ của chị ta nghe có thuyết phục đến đâu.

“Chị đã thử nhìn vào lý lịch của mình chưa? Chị đã bị bắt tội hai lần, bị đuổi học khỏi hai trường khác nhau, lại còn bị chuyển từ hết nhà này đến nhà khác trong nhiều năm. Tôi nghĩ điều đó nói lên khá nhiều điều.”

Mặt Sabine tối sầm lại. Chị ta đứng bật dậy và bước tới dí sát vào mặt tôi. Phải đến lúc này tôi mới nhận ra là chị ta cao hơn tôi vài phân. Và đang cực kỳ điên tiết. “*Cô google* tôi đấy hả?”

Tôi lắc đầu. “Tôi nghĩ mình cần phải biết đối thủ của mình là ai.”

“Cô chỉ cần hỏi thẳng là được mà.” - Chị ta gầm lên qua kẽ răng - “Tôi bị đuổi học lần đầu tiên vì đâm vào mặt lão thầy giáo đã chửi tôi là đồ ngu trước mặt cả lớp. Đó là lý do vì sao sau đó ông ấy bị đuổi việc mà vẫn chẳng dám kiện tôi. Tôi bị đuổi học lần thứ hai vì đã cạy tủ đựng đồ của một con dỏ hơi để lấy lại cái điện thoại di động mà nó đã lấy cắp của tôi và dùng nó để gửi email tục tĩu cho cả trường từ tài khoản của tôi.”

“Chị thực sự nghĩ rằng tôi tin những điều đó à?” Câu chuyện của chị ta nghe cũng không có gì vô lý, và có lẽ tôi đã tin lời chị ta - nếu chị ta không tìm mọi cách biến cuộc đời của tôi thành địa ngục như thế này, kể từ lúc chúng tôi gặp nhau. Mà có lẽ tôi không phải là nạn nhân đầu tiên của chị ta.

“Tôi không quan tâm cô tin cái gì, không tin cái gì. Nhưng nếu nào cô vẫn còn biết nghĩ một chút thì hãy nghe cho kỹ đây: Tôi chưa bao giờ nói dối cô, Kaylee ạ. Chưa một lần nào. Có thể tôi luôn nói những câu cô không muốn nghe, nhưng đấy luôn là sự thật.”

Ngay khi từ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng chị ta, tôi cảm nhận được đợt sóng đầu tiên của nỗi sợ hãi bao trùm lấy toàn bộ cơ thể tôi, lạnh và mạnh đến nỗi tôi đã phải chới với mãi mới thở được. Chị ta đã mở cánh cổng địa ngục ra và để mặc cho những cơn sóng ác mộng *mara* ập vào người tôi, nhấn chìm tôi.

“Đó chỉ là phiên bản sự thật từ *phía chị* thôi.” - Tôi vội lùi lại ra đằng sau khi sức nặng của nỗi khiếp sợ trong tôi đang muốn kéo cho tôi khuỵu gối - “Và độ tin cậy của nó chỉ giống như lời hứa của một chính trị gia.”

“OK, vậy thì hãy nói về một vài sự thật mà cô có thể tin nhé?” - Chị ta lại tiến tiếp lên phía trước và một lần nữa tôi lại lùi ra sau, mắt nhìn chăm chăm vào những cái bóng đang xoay tròn trong mắt chị ta - một sự phản chiếu thảm lạng của mọi nỗi sợ hãi đang bùng cháy trong tôi - “Nash thuộc về tôi, cho dù anh ấy có nhận ra điều đó hay không. Cô chẳng là gì hết ngoài một sự tò mò nhất thời và anh ấy đã bắt đầu quên được cô.”

“Thật đáng thương...” - Tôi thốt lên, và gần như nghẹt thở khi cái vòng xoáy đen sẫm trong mắt chị ta giãn ra như muốn nuốt chửng lấy tôi - “Chị đang không chấp nhận được sự thật và điều đó thật đáng thương. Giống như cuộc đời chị vậy. Sao thế, tôi nói gì sai à?”

Lông mày Sabine xéch ngược lên, đôi mắt đen của chị ta giờ giống như hai cái hố sâu không đáy. “Cô nghĩ tôi không kiểm soát được nó à?” Không đợi cho tôi trả lời, chị ta nhắm mắt lại và chỉ một giây sau, đám mây đen của nỗi khiếp sợ mà chị ta vừa gieo vào đầu tôi lập tức tan biến mất. Tôi đã có thể thở trở lại và Mặt Trời dường như trông sáng hẳn ra.

“Dễ chịu hơn chưa?” - Chị ta đã hút chúng vào bên trong, đồng nghĩa với việc cơn thịnh nộ trong người chị ta giờ đã nhún lên gấp đôi. Sabine giống như một con chó điên bị xích - nếu tôi cứ tiếp tục chọc giận chị ta, sẽ có lúc chị ta giật tung cả xích và không thể kiểm soát bản thân - “Tôi có thể tỏ ra tử tế nếu cô biết điều, nhưng nó vẫn không làm thay đổi được sự thật.” - Chị ta lại tiến thêm một bước nữa và lần này khi tôi lùi lại, lưng tôi đập luôn vào thành bàn bên cạnh - “Nếu tôi là người đang không chấp nhận được sự thật như cô nói, tại sao cô lại là người anh ấy chọn để từ bỏ, từng ký ức này đến ký ức khác?”

“Anh ấy không còn sự lựa chọn nào khác...” Tôi đứng thẳng dậy, đối mặt với Sabine.

“Luôn luôn có nhiều sự lựa chọn. Vấn đề là anh ấy đã chọn từ bỏ cô.”

“Không phải.” - Tôi lắc đầu. Tôi không muốn tin vào điều đó. Tôi không thể.

“Ồ vậy sao? Thế thì tại sao anh ấy không nhớ gì về cảm giác lần đầu tiên hôn cô, trong khi có thể nhớ hết mọi cảm xúc khi còn ở bên tôi? Tôi vẫn còn nguyên ở trên này.” - Chị ta giờ tay chỉ vào thái dương, mặt bừng bừng sát khí - “Và ở trong này.” - Chị ta đặt một tay lên ngực và tôi có cảm giác như vừa nghe thấy có tiếng rạn nứt trong trái tim mình. - “Cô đã để cho nỗi sợ hãi lấn át trái tim mình. Và giờ thì đã quá muộn.”

Tôi không thể thở nổi, và lần này không liên quan gì tới nỗi sợ hãi đang toát ra từ linh hồn mục rữa và đen tối của chị ta. Tôi không thể thở bởi vì chị ta nói đúng. Anh ấy đã từ bỏ những ký ức về tôi, nhưng chọn giữ lại toàn bộ mọi ký ức về chị ta.

Tại sao anh ấy lại làm như vậy?

Lông mày của Sabine lại nhướn lên và chị ta cúi xuống nhìn sâu vào trong mắt tôi. “Giờ thì cô hiểu ra rồi, đúng không? Anh ấy vẫn còn nhớ như in cái cảm giác lần đầu tiên khi chúng tôi chạm vào nhau.”

Chị ta giờ tay vuốt dọc cánh tay tôi và lồng ngực tôi như muốn nổ tung. Tôi lùi vội ra đằng sau nhưng chị ta chỉ phá lên cười. “Ban đầu chỉ là sự vô tư thôi. Mới mẻ và lạ lẫm. Xen chút hồi hộp. Như thế nếu trái tim tôi đập nhanh hơn nữa, có lẽ nó sẽ nổ tung. Và anh ấy vẫn còn nhớ như in cái cảm giác ấy, khi nghĩ về nó.”

Tôi lắc đầu và lùi ra sau cái bàn.

“Anh ắt cảm thấy thế nào khi nghĩ về cô gái Kay? Cô nên hỏi anh ý. Hay để tôi nói luôn cho cô biết nhé. Anh ấy không cảm thấy gì hết. Cô là một điểm chết trong trái tim anh ấy và giờ tất cả những gì anh ấy cảm nhận được khi ở bên cạnh cô là cảm giác tội lỗi và nỗi đau đớn. Cô đang giết dần giết mòn anh ấy vì cái gì? Để cô có thể bám vào cái điều mà anh ấy thậm chí còn chẳng quan tâm muốn giữ? Cô nên buông tay anh ấy ra để anh ấy có thể tìm lại được sự bình yên cho mình.”

Và cùng với đó, cơn giận dữ của tôi lại bùng cháy trở lại, thiêu rụi mọi hoài nghi và cảm giác thương hại trong tôi. “Tôi cũng không biết phải nói sao cho chị hiểu nữa. *Anh Nash không muốn chị.* Như cái cách chị muốn anh ấy. Và việc gạt tôi sang một bên sẽ không làm thay đổi điều đó, bởi vì tôi không phải là vật cản ngáng đường chị, Sabine ạ. Chính chị là người đang ngáng đường của bản thân.”

Niềm tin của tôi như được củng cố hơn với sự thật đó và tôi đứng thẳng dậy, nói thẳng

những điều mà chị ta không chịu nhìn ra. “Chị bị ám ảnh bởi anh ấy. Và thậm chí còn không phải với một Nash thực sự. Chị yêu cái ký ức mà chị từng có với một người chị quen từ hai năm trước, nhưng giờ cả hai đều đã thay đổi khác xưa rồi. Và điều khiến chị không thể chấp nhận được đó là: Anh ấy đã đi tiếp. Chị muốn tin rằng anh ấy chưa bao giờ quên chị. Rằng nếu chị có thể đẩy tôi ra khỏi đường của chị, anh ấy sẽ nhớ lại về những gì hai người từng có với nhau. Nhưng chính chị đã nói đẩy thôi, Sabine - anh ấy chưa bao giờ quên. Anh ấy vẫn nhớ như in cái cảm giác khi chạm vào chị, yêu chị và biết rằng chị cũng yêu anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn chọn tôi.”

Mặt Sabine đỏ bừng lên. Trông chị ta giống như một quả bóng bay bị thổi căng và sắp nổ tung. Tay phải của chị ta co lại thành nắm đấm và tôi chuẩn bị tinh thần để đón nhận cú đấm đó. Nhưng trước khi tay chị ta kịp vung lên, cánh cửa phòng ăn bật mở và mọi người lũ lượt ùa ra sân, cùng với những chiếc khay đựng đồ ăn và nước uống, ai nấy đều đang xì xào bàn tán về vụ việc vừa xảy ra trong căng-tin.

Tôi cũng không chắc là đám đông ấy có phải là lý do khiến chị ta bỏ tay xuống và chỉ trừng mắt nhìn tôi như thể muốn nhìn xuyên thấu vào trái tim và linh hồn tôi không. “Cô nói đúng.” - Chị ta hạ giọng nói, cơn thịnh nộ vẫn đang quay cuồng trong mắt chị ta - “Chúng ta không phải là bạn.” Sau đó chị ta quay lưng bỏ vào bên trong.

Và điều lạ lùng là tôi chỉ có thể đứng nhìn theo bóng Sabine, cố gắng chống lại cảm giác đau nhói trong lồng ngực mình - cái cảm giác mà tôi vẫn thường cảm thấy mỗi khi nói dối bố.

Chương 23

“CHÀO EM!” - Nash chạy tới đi song song với tôi, lúc tôi đang trên đường tới lớp tiếng Pháp vào tiết 5 - “Chúng ta cần...”

“Em không muốn nói về chuyện đó.”

Anh nhúu mày, định nắm lấy tay tôi nhưng bị tôi giằng ra. “Chuyện đó là chuyện gì? Có chuyện gì xảy ra à?”

Tôi ôm chặt quyển sách giáo khoa vào lòng và vẫn tiếp tục cắm cúi đi. “Lúc nào mà chẳng có chuyện xảy ra.” Sau bốn tháng bị cuốn vào vòng xoáy của thế giới tà ma và ma quỷ, giờ tôi thậm chí còn chẳng nhớ cuộc đời mình trước khi biết đến sự tồn tại của Cõi Âm như thế nào nữa.

“Cụ thể là...?”

Tôi thở dài, dừng lại và đứng dựa lưng vào cái tủ đựng đồ gần nhất. Tôi quá kiệt sức, cả về thể xác lẫn tinh thần, và tôi đang cố quá nhiều chuyện phải lo lắng để có thể tập trung vào bài vở ở trường. Hay Sabine. Hay liệu tôi đã sai khi đổ lỗi cho chị ta về tình trạng lộn xộn gần đây ở trường.

“Em vừa cãi nhau với Sabine.”

“Lần nữa ý hả?” - Anh cố mỉm cười nhưng tôi chẳng tin - “Chắc cũng không nghiêm trọng lắm đúng không, vì anh thấy mặt mũi em vẫn bình thường mà. Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Nếu như tôi rút ra được điều gì từ tuần vừa rồi thì đó là: Cho dù tôi có buộc tội Sabine về chuyện gì đi chăng nữa thì anh Nash cũng sẽ tự động bào chữa cho chị ta - lại thêm một bằng chứng chứng minh cho luận điểm của anh Tod về việc “họ sinh ra là để dành cho nhau”. Vì thế tôi cần phải sử dụng bài khác. “Anh không thấy mấy chuyện này có gì kỳ lạ à? Cả trường mình tự dưng hỗn loạn hết cả lên. Ai nấy cũng đều như hoá điên.” - Tôi ngừng lại, cho anh thời gian để suy ngẫm về điều mình vừa nói. Nhưng chỉ thấy cái nhúu mày của anh ý sâu hơn - “Có chuyện đó không ổn, anh Nash ạ. Và em không nghĩ nó xuất phát từ con người.”

Và sự thật là bản thân tôi cũng đang chưa biết phải lần ra nguồn cơn của mọi chuyện từ đâu. Trong hai kẻ tình nghi lớn nhất mà tôi có, một kẻ không tiếp cận được trực tiếp vì hắn đang sống ở một hiện thực tâm tối khác, còn một kẻ không thể giao lưu cùng vì giờ chị ta chỉ muốn chặt phăng cái đầu tôi ra.

“Đồng ý.” Cuối cùng anh gật đầu nói, và tôi gần như đã thở phào nhẹ nhõm.

“OK, em không nói là Sabine đứng đằng sau tất cả những chuyện này.” - Mặc dù một tiếng trước tôi vẫn tin là như vậy - “Nhưng chắc chắn chị ấy có liên quan một phần nào đó.”

“Kaylee...”

“Nghe em nói đã. Em *đã nhìn thấy* chị ta nói chuyện với mấy bạn đã hoá điên hôm trước, trong khi bình thường chị ta đâu phải là kiểu người chủ động đi kết bạn với người khác.” - Sabine giống một kẻ thích chui rúc trong bóng tối và chuyên đi gây rắc rối thì đúng hơn - “Chị ta học lớp Địa của thầy Peterson.” - Tôi đã hỏi một chị học cùng lớp tiếng Anh với chị ta - “Còn nữa, em thề là em đã nhìn thấy chị ta trong lớp của cô Cook, lúc đi toa-lét.”

Cô Cook là cô giáo đã mất bình tĩnh và nổi điên trong phòng nghỉ của giáo viên.

“Kaylee, có hàng trăm bạn khác cũng học lớp của cô Cook và thầy Peterson mà. Điều đó không chứng minh được điều gì.”

“Đúng thế, nhưng những chuyện này chỉ bắt đầu xảy ra sau khi chị ta chuyển tới Eastlake.” Tôi khẳng định nói.

Nash đặt một tay lên tay tôi và nhìn sâu vào trong mắt tôi. “Giờ thì đến lượt em nghe anh nói nhé. Chuyện này không liên quan gì đến Sabine hết.” - Anh liếc mắt nhìn về phía cuối hành lang rồi kéo tôi vào góc tường bên cạnh toa-lét - “Đây là một cuộc tấn công chớp nhoáng. Cá nhân anh chưa từng được chứng kiến lần nào nhưng mẹ anh bảo chuyện này không có gì là quá bất thường cả. Tin tức thường gọi đó là những cuộc tự sát tập thể - như vụ án ở thị trấn Jonestown hồi thập niên 1970 - hay hiện tượng rối loạn phân ly tập thể hay hội chứng ngắt xỉu hàng loạt ở trường học. Ngoài ra còn có những cuộc săn bắt phù thủy hay nạn hành hình kiểu lin-sơ đối với người da đen hay bạo động... Và nếu vụ việc lần này không được kiểm soát, Eastlake sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ...”

“Khoan đã.” - Tôi chớp mắt - “Anh đã kể cho mẹ anh nghe chuyện này ý hả?”

“Không, anh không hề nghĩ ra, cho tới khi nghe mẹ anh kể những cuộc tấn công chớp nhoáng từng xảy ra trong quá khứ, lúc hai mẹ con anh đang bàn về hành vi bầy đàn của con người trong tâm lý học.”

“Thế... cái cuộc tấn công chớp nhoáng đó chính xác là cái gì?”

“Đó là một cuộc tấn công tổng lực của một thế lực nào đó bên Cõi Âm vào một bộ phận dân cư nhất định ở thế giới loài người. Và trong trường hợp này, chính là trường học của chúng ta. Nhưng nó phải được gây ra bởi một lực lượng vô cùng *hùng hậu*, bởi vì... Nói thế nào nhỉ, em biết cách đám tà ma và các sinh vật khác của Cõi Âm hút năng lượng của con người chảy qua ranh giới giữa hai thế giới rồi chứ gì?”

“Vâng.” Thật không may, tôi chẳng còn lạ gì với chuyện đó.

“Để ủng hộ cho một cuộc tấn công chớp nhoáng, thế lực Cõi Âm này cần phải làm được điều ngược lại. Hắn ta phải đẩy vào thế giới của chúng ta một lượng năng lượng đủ lớn để có thể làm ảnh hưởng tới hành vi của con người. Hay ít nhất là tới trạng thái ý thức của họ.”

Nghe rất giống với những gì đang diễn ra ở trường chúng tôi.

“Thế... ai có thể sở hữu một sức mạnh như thế? Một tà ma chẳng?” Hiển nhiên lão Avari là kẻ tình nghi số 1 rồi.

“Nếu là một mình thì không thể. Nhưng nếu có sự giúp đỡ của người khác thì dám lắm.” - Nash thở dài và nhìn chăm chăm xuống chân - “Lão Avari là tà ma đứng đầu trong khu vực của chúng ta, hay nói đúng hơn là phiên bản Cõi Âm của khu vực chúng ta, và sự tồn tại của hắn được củng cố bởi lòng tham vô đáy. Không đời nào lão ta chịu để yên cho chuyện như thế này xảy ra mà không được lợi gì trong đó. Vì thế anh nghĩ lão ta chắc chắn là có liên quan nhưng không hành động một mình.”

“Chúng ta đang nói về loại lợi ích gì?” Tôi hỏi và cái mảnh ghép còn thiếu của câu đố bắt đầu lơ lửng trong đầu tôi, tìm chỗ để lắp vào.

“Năng lượng, có lẽ thế. Với những gì đang diễn ra ở quanh đây, hiển nhiên là một lượng lớn năng lượng đang trôi nổi ở đâu đó. Mà có năng lượng là có sức mạnh.”

“Liệu vụ tấn công lần này có đủ để... tăng thêm năng lực cho lão ta không?”

“Anh đoán là có. Sao em hỏi thế?” Khi thấy tôi không trả lời, anh Nash tiến sát lại gần tôi, và ngoái đầu nhìn xem có đang bị ai nghe thấy không.

“Em nghĩ năng lực của lão Avari đã nâng thêm một trình rồi. Lão ta đã vào được trong cơn ác mộng của em. Và em không nói là em nằm mơ thấy lão ở đâu đấy. Lão ta đã ở *trong đó*. Kiểm

soát nó. Làm em đau. Và em nghĩ lão ta đã hút năng lượng từ nỗi sợ hãi của em.”

“Kaylee, không thể có chuyện đó được. Các tà ma không thể can dự vào giấc mơ của người khác. Và lại càng không bao giờ ăn theo cách đó.”

Tôi nhún vai. “Người duy nhất có thể làm chuyện đấy là Sabine. Nhưng cơn ác mộng ấy không giống như của chị ta và chị ta đã bảo không phải là mình làm. Vậy thì có thể là ai được chứ?”

Trán anh Nash nhăn tít lại suy nghĩ và anh chợt hiểu ra vấn đề. “Thôi xong rồi! Là Sabine. Là lão Avari đã sử dụng Sabine. Nếu lão ta có thể nhập vào một Thần Ngủ thì hiển nhiên có thể nhập vào một *mara*, và trong khi đang ở trong cơ thể của Sabine, lão ta hoàn toàn có thể sử dụng các năng lực của cô ấy. Phần khó nhất chính là làm sao tóm được cô ấy lúc đang ngủ.”

“Ồi...” - Lão Avari càng lúc càng mạnh, càng nhanh và chúng tôi không biết phải làm sao để ngăn lão ta lại - “Tại sao chị ta không nói gì?”

“Anh không nghĩ là cô ấy biết. Nếu không, cô ấy đã phải nói với anh.” - Anh Nash nói - “Nếu biết chắc cô ấy sẽ tức hộc máu mất.”

Ai rơi vào hoàn cảnh ấy mà chẳng tức. Lão Avari đã lợi dụng Sabine, như đã lợi dụng tôi. Mặc dù không muốn phải thừa nhận nhưng quả thực chị ta cũng là một nạn nhân trong chuyện lần này - một nạn nhân ích kỷ, điên khùng, thích đi ăn cắp bạn trai của người khác, nhưng dù sao vẫn là nạn nhân.

“Nhưng điều anh không thể hiểu được là làm thế nào mà lão ta biết tới sự tồn tại của cô ấy để lợi dụng...”

Ôi không! “Ừm... cái đó là lỗi của em.” - Tôi nhún vai đầy đau khổ khi nhận ra rằng mình đã vô tình kéo cô nàng *mara* đó vào chuyện này và rồi lại quay sang đổ hết mọi tội lỗi lên đầu chị ta - “Lão Avari đã đóng giả là Alec được vài lần thì bọn em mới phát hiện ra, và một trong mấy lần đó lão ấy đã nghe được em và Emma... phàn nàn về Sabine.”

Lông mày của Nash nhướng lên như thể muốn hỏi thêm chi tiết hơn nhưng rồi không hiểu tại sao lại thôi. “Ừ, như thế cũng dễ hiểu.”

“Nếu lão ta có thể nhập vào Sabine và hút năng lượng qua những cơn ác mộng, hoặc nhập vào Alec và hút năng lượng từ các loại giấc ngủ... liệu như thế đã đủ năng lượng để tạo ra cuộc tấn công đó chưa?”

“Anh nghĩ là chưa. Bởi vì lão ấy còn phải tiêu tốn khá nhiều năng lượng cho việc nhập vào ai đó. Để tạo ra một cuộc tấn công với quy mô lớn như thế này đòi hỏi nhiều năng lượng hơn nhiều.” Anh Nash vừa nói vừa giang rộng hai tay ra.

“Thế lão ta sẽ điều hành như thế nào?”

“Sau khi đã tạo ra được nó thì cứ thế tự duy trì thôi. Sự hỗn loạn mà lão ta gây ra sẽ chảy qua mạnh mẽ hơn năng lượng bình thường của con người và lão ta có thể dễ dàng trích hút từ đó. Nhưng lão ta đã làm thế nào để đưa được nó vào thế giới của chúng ta thì...” - Anh nhún vai - “Anh cũng chịu. Nhưng chúng ta cần phải ngăn chặn chuyện đó lại.”

TTT

TÔI ĐÃ ĐOÁN TRƯỚC ĐƯỢC sẽ lại có chuyện chẳng lành xảy ra vào tiết 5, ngay khi cô Brown tắt điện. Bởi vì những vụ lộn xộn gần đây ở trường - mà ai cũng biết nhưng không thể giải thích tại sao - cô Brown quyết định không dạy theo giáo án nữa mà cho chúng tôi xem một bộ phim tài liệu về lịch sử kiến trúc Pháp.

Và đó là thứ đã lấy đi chút tỉnh táo cuối cùng của tôi. Hai mắt tôi díp tịt lại trước cả khi cái giọng kể chuyện đều đều cất lên.

TTT

NGƯỜI KỂ CHUYỆN *thao thao bất tuyệt về trường phái nghệ thuật mới, kèm theo tranh ảnh và đoạn băng minh họa về những toà nhà tôi chưa từng được nghe thấy bao giờ. Tôi không quan tâm cái gì gọi là nghệ thuật mới, nghệ thuật cũ. Tôi chỉ quan tâm làm sao để tỉnh táo và sống sót qua ngày hôm nay, để tôi có thể tìm ra và xoá sổ nguồn gốc của sự điên loạn này.*

Lão Avari *đã không ngừng xâm nhập vào cuộc sống của tôi, thân xác của tôi và bây giờ là trường học của tôi. “Chết dưới tay một con quỷ của lòng tham” - sẽ là dòng chữ được khắc trên bia mộ của tôi, nếu một ngày lão Avari quyết định không muốn đùa giỡn với tôi nữa.*

Cô Brown *đang đứng ở trước lớp và trong một giây tôi đã tin là cô ấy đã phát hiện ra tôi đang không hề tập trung xem phim. Nhưng thay vì xổ ra một tràng tiếng Pháp mắng tôi, cô ấy chỉ đứng nhìn chăm chăm xuống cuối lớp, ánh mắt không hề tập trung.*

Và đó cũng là lúc tiếng thét chui tuột ra khỏi miệng tôi. Nó mạnh và nhanh tới nỗi tôi không kịp ngậm miệng ngăn nó lại. Và tôi đang bị chính tiếng thét ấy làm cho nghẹt thở khi nó cào cấu cổ họng tôi để thoát ra.

Tôi cảm nhận được máu đang rỉ ra ở cuống lưỡi và mọi người đang quay ra nhìn tôi chằm chằm. Tôi không còn nghe thấy âm thanh của bộ phim tài liệu hay của bất cứ bạn học nào trong lớp, đang hoảng hốt tránh xa ra khỏi chỗ tôi ngồi. Âm thanh duy nhất mà tôi có thể nghe thấy là tiếng thét của chính mình.

Không ai để ý tới cô Brown. Không ai nhìn thấy bóng cô ấy đổ sụp xuống bàn. Cuối cùng thì tôi đã hiểu. Cô ấy đã chết và linh hồn của cô ấy đang gào thét gọi tôi, cố bám lấy cái sự sống vừa rời bỏ cô, cầu xin được ở lại nơi trần thế.

Tôi rất muốn giúp cô ấy nhưng tôi không thể. Bởi tôi sẽ phải lấy đi sinh mạng của một người khác để thay thế. Tôi cố ngậm miệng lại, nhưng tiếng thét ấy quá mạnh mà quái hàm của tôi lại quá yếu. Tôi đưa tay lên cào cấu cổ họng của mình một cách tuyệt vọng nhưng nó chỉ càng khiến cho tôi đau đớn hơn với đôi tay rớm máu. Tôi vẫn tiếp tục thét, và giờ tôi đã có thể nhìn thấy linh hồn của cô Brown, giống như một làn khói xám, đang bay lơ lửng trên xác của cô. Làn khói ấy chỉ là đại diện của một linh hồn thực sự, như cô Harmony đã từng giải thích với tôi. Tôi không thể nhìn thấy một linh hồn thực sự, và cô khẳng định tôi sẽ không muốn nhìn thấy chúng một chút nào.

Và rồi màn sương mù từ từ buông xuống, nỗi kinh hoàng thực sự đã bắt đầu. Tim tôi như muốn ngừng đập. Sương mù bao quanh lấy tôi, len lỏi vào từng chân bàn, từng góc ghế. Tôi lấy tay bịt chặt lấy miệng nhưng tiếng thét vẫn cứ thoát ra. 30 đôi giày lần lượt biến mất vào trong màn sương. Tôi cố lùi lại khỏi nó nhưng không còn chỗ nào để đi nữa. Nó đang ở khắp mọi nơi.

KHÔNG! Tôi sẽ không đi qua bên đó đâu! Tôi không muốn!

Nhưng tiếng thét của tôi đã tự mình quyết định tất cả. Nó muốn tôi phải đi và màn sương thì quá dày, tôi không thể chống đỡ lại được. Tôi nhắm mắt lại và giả vờ như nó không có thật. Và chỉ khi tiếng thét của tôi giảm dần đi thành một tiếng rên rỉ không rõ nghĩa, tôi mới dám mở mắt ra.

Lần này khi tôi cất tiếng thét, không có một âm thanh nào thoát ra.

TÔI VẪN NHẮM CHẶT MẮT, không dám nhìn. Mặt bàn lạnh ngắt dưới cánh tay đang gập của tôi, và tôi có thể cảm nhận được sự sần sùi của cái mép ghế đang cọ vào đùi mình. Cả hai điều đó chứng tỏ mọi chuyện vẫn ổn. Rằng tôi vẫn đang ở trong lớp học tối om, với 29 bạn khác, đang giả vờ hứng thú với lịch sử kiến trúc Pháp.

Nhưng sự im lặng không bao giờ nói dối.

Không có tiếng dậm chân của Courtney Webber lúc cậu ấy chăm chú nghe nhạc trong máy iPod, thay vì xem phim. Không có tiếng bút chì sột soạt trên giấy của Gary Yates, đang tranh thủ làm nốt bài tập Lịch sử trước khi vào tiết cuối. Và hiển nhiên là không có cái giọng kể chuyện đều đều như tra tấn về cuộc cách mạng trong nghệ thuật kiến trúc Pháp.

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi ngồi thẳng dậy, nắm chặt lấy hai bên mép bàn, và vẫn nhắm tịt mắt. Tôi không muốn nhìn. Nhưng tôi hiểu, sẽ là đại họa nếu tôi không mở mắt ra nhìn. Tôi có thể bị giết chết nếu không nhìn. Vì thế tôi mở choàng mắt ra và tìm kiếm sự khác biệt - những thứ vẫn chưa chảy qua ranh giới giữa hai thế giới để sang cái phiên bản méo mó, vẹo vọ trong thế giới của tôi.

Một căn phòng học trống trơn. 22 cái bàn trống, với những cái tên được khắc trên mặt bàn, bằng com-pa hoặc bút xóa, mang lại cho căn phòng một cảm giác bị bỏ hoang - phiên bản trường học của một thị trấn ma. Chiếc bàn giáo viên được đặt phía trên, gần cửa ra vào. Không có tấm bảng trắng. Không có những bức tranh vẽ bảo tàng Louvre, tháp Eiffel hay Trung tâm nghệ thuật và văn hoá quốc gia Centre Pompidou. Cũng không có màn hình vô tuyến chiếu đoạn băng cổ lỗ sĩ về nghệ thuật kiến trúc Pháp.

Thế giới Cõi Âm. Nếu khi này tôi còn có chút gì ngờ ngợ thì giờ không còn một tẹo nghi ngờ nào nữa. Tôi đã đi qua bên này. Trong giấc ngủ.

Không! Để qua được Cõi Âm, một người cần phải có ý định muốn đi sang đây mà tôi thì chưa bao giờ có ý định đó. Ý định của tôi hoàn toàn *ngược lại* thì đúng hơn. Vậy mà giờ tôi đang ở đây, theo ý muốn của một người khác.

Sabine.

Chị ta đã rất giận tôi. Chị ta đã rất *cáu*. Và tôi cũng không thể trách chị ta. Chỉ có chị ta mới có thể đùa giỡn với giấc mơ của tôi như thế. Chị ta và lão Avari. Nhưng giấc mơ vừa rồi giống với Sabine hơn. Nó cay độc và mang đậm màu sắc cá nhân - khiến tôi nằm mơ thấy tiếng thét của tôi muốn tôi phải đi qua bên đây - và chị ta biết rất rõ nỗi sợ hãi của tôi, rằng tôi luôn khiếp sợ trước ý nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ bị cuốn phăng sang Cõi Âm.

Hãy tập trung, Kaylee! Tôi cần phải quay lại thế giới của tôi, nhưng tôi không thể cứ thế mà

quay trở lại ngay giữa lớp học. Có thể không ai nhìn thấy tôi biến mất khỏi lớp Pháp, nhờ căn phòng tối như mực và những mái đầu đang gục xuống vì buồn ngủ hoặc bận làm việc riêng. Đây là nếu tôi không hét inh ỏi lên ngoài đời thực giống như trong giấc mơ. Nhưng cơ hội để cả 30 người kia đều biến mất lúc tôi quay trở lại là gần như bằng không, và tôi không thể mạo hiểm.

Tôi cần phải tìm một nơi nào đó không có người ở cả hai phần thế giới, trước khi có thể quay trở lại. Và tôi làm sao tới được nơi ấy mà không bị ăn thịt, bị bắt, hay bị chặt ra thành từng khúc bởi đám người Cõi Âm.

Không thành vấn đề! Lần gần đây nhất khi tôi đi qua Cõi Âm - chưa đầy một tháng trước - ở đây hoàn toàn không có ai. Để cho chắc chắn, tôi sẽ cứ đi xuống phía cuối hành lang, gần cái kho chứa đồ và cất tiếng hét để quay trở lại thế giới của mình, mà không sợ bị con quỷ Cõi Âm nào phát hiện ra.

Tôi hít một hơi thật sâu, thật chậm để điều hoà nhịp tim của mình rồi đứng thẳng dậy lặng lẽ đi về phía cửa phòng học, cách cái bàn giáo viên của cô Brown có vài mét. Tôi đặt tay lên núm cửa và khẽ xoay - co rúm lại trước tiếng kẹt cửa - sau đó bước ra ngoài cửa.

Và đứng chết lặng vì kinh hãi.

Toàn bộ các bức tường ngoài hành lang có màu đỏ như máu và chúng đang chuyển động.

Phải mất một lúc tôi mới định thần ra mình đang nhìn vào cái gì nhưng nó chỉ càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn mà thôi. Bản thân các bức tường không phải màu đỏ. Tôi không thể nhìn ra chúng có màu gì bởi chúng đang bị bao phủ - hoàn toàn bị *che khuất* - bởi những cành cây leo dày cộp màu đỏ, cuốn chặt vào nhau thành từng búi lộn xộn.

Tôi vịn tay vào thành cửa sổ để lấy lại thăng bằng nhưng lập tức rút vội tay lại. Sự hoảng loạn siết chặt lấy lồng ngực tôi, như muốn bóp nát hai lá phổi. Tôi không thể thở nổi. Tôi không thể chuyển động. Tôi chỉ có thể mở to mắt sững sờ trước những gì đang diễn ra.

Một vài chỗ của cái cây leo chỉ mỏng như đầu bút chì nhưng chỗ khác lại dày cộp như bấp tay tôi, và tất cả đều nhuốm một màu đỏ của những giọt máu khô. Phần gốc của chúng mọc ra tua tua những cái gai nhọn hoắt cùng những cái lá ở giữa thì xanh mà ở ngoài rìa lại ngả sang màu nâu sẫm.

Tôi há hốc mồm, giơ tay chụp vội lấy miệng. Tôi biết những cái lá đó.

Cây Leo Đỏ.

Dọc hành lang *nhung nhúc* thứ cây chết người ấy. Mấy tháng trước, tôi đã bị châm phải bởi cái gai của một cây leo đỏ nhỏ xíu mọc lên từ kẽ nứt trên mặt đường và xem chút nữa thì mất mạng. Cái thứ đang bám trên tường và dây tú đưng đồ kia thừa sức hạ gục hơn một nửa dân số ở Dallas.

Toàn thân tôi như hoá đá và tôi đang quá sợ hãi để có thể thở, chứ đừng nói là nghĩ cách để thoát khỏi đây. Có cái gì đó sượt qua ngón tay trở của tôi và tôi rút vội tay lại khỏi cánh cửa. Một sợi dây leo mỏng mảnh từ từ trườn xuống thanh kim loại và chỉ còn cách tay tôi độ một phân, giống như những cánh hoa đang nhoài ra về phía Mặt Trời.

Tôi giật thót mình, nhảy vội ra ngoài hành lang để tránh xa khỏi cánh cửa để rồi bàng hoàng nhận ra sai lầm của mình. Nhưng đã quá muộn. Lúc tôi định quay trở lại vào trong lớp học, cành cây leo kia đã vươn sang phía bên kia cánh cửa, cố tình chặn không cho tôi vào.

Quá tức giận và sợ hãi, tôi tuôn ra một tràng chửi rửa thảm trong bụng - mà phần lớn là nhắm vào Sabine - rồi rón rén bước ra chính giữa hành lang. Giờ tôi không còn đường nào để lui nữa rồi.

Tôi cố gắng đi thật chậm rãi, mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc đề phòng những sợi dây leo đang chìa ra mời gọi tôi. Một nhánh cây leo vừa to vừa dày trườn về phía chân phải tôi. Hoảng hồn, tôi nhảy sang một bên và giẫm ngay vào mấy cái lá cây và gai mọc tua tủa ở chân tường.

Bước thêm vài bước nữa, tôi nhìn thấy cánh cửa của một phòng học đang mở hé hé. Tôi rón rén tiến lại gần đó và muốn đứng tim khi nghe thấy có âm thanh phát ra từ trong đó. Tôi cần phải vượt qua cái cửa này mà không để bị ai nhìn thấy. Nhắm mắt lại, tôi hít một hơi thật sâu và suýt chút nữa thì chết sặc bởi chính hơi thở của mình.

Đột nhiên, tôi nhận ra có cái gì đó âm ỉm và nhờn nhớt rớt xuống lưng áo tôi.

Tôi nhảy vội ra phía trước và ngược mắt nhìn lên. Một thứ chất nhầy nhựa màu da cam đang chảy tong tong từ một đám dây leo đang quấn chặt vào nhau trên trần nhà. Rõ ràng chúng vừa bắt được cái gì đó và nó đang từ từ bị tiêu hoá bởi những cái lỗ nhỏ li ti trên thân cây.

Tôi rùng mình, chỉ muốn cởi phăng cái áo trên người mình ra và quẳng ngay xuống chỗ mình đang đứng, vì lo sợ rằng chất độc của Cối Âm có thể ngấm vào người mình.

Lại có tiếng sột soạt trong căn phòng phía trước và tôi tiếp tục nhích thêm vài bước nữa tới gần cửa. Sau đó lại dừng lại khi một giọng nói khàn đục sượt qua, cảm giác giống như bị cái giấy nhám chà vào da.

Các từ ngữ nghe rất quen nhưng cách nói chuyện lại rất kỳ lạ, lạ đến nỗi tôi không thể luận ra ý nghĩa của những âm thanh và âm tiết mà mình vừa nghe được. Chỉ khi đã chắc chắn là không có ai lao ra ngoài hành lang túm lấy mình, tôi mới dám từ từ thở ra.

Giọng nói thứ hai cất lên, thậm chí còn cao hơn nhưng cũng không kém phần khó hiểu. Tôi có thể nghe thấy tiếng chúng di chuyển bên trong phòng - lớp Toán trên tầng 2, trong thế giới loài người - và các cơ bắp trên cơ thể tôi căng thẳng tới mức tôi bắt đầu cảm thấy đau nhức toàn thân.

Nếu quay lại được thế giới loài người, tôi sẽ *giết chết* Sabine.

Sau một hồi lờ lờ qua tiếng lại, bọn chúng lại im lặng. Tiếng động phát ra từ trong phòng càng lúc càng to hơn. Nhân cơ hội đó tôi lao vút qua cánh cửa đang mở hé kia và đi sâu hơn về phía cuối hành lang. Chưa bao giờ tim tôi đập nhanh đến như vậy.

Tôi vẫn kịp nhìn thấy lưng của hai sinh vật cao lớn, không có tóc và da nhẵn nhéo như hai con chó shar-pei khổng lồ. Chúng có cái đầu bóng loáng và nhẵn thín - phần duy nhất trên cơ thể mà không nhẵn nhéo - và bộ móng vuốt đen dài cùng không biết bao nhiêu là ngón tay. Nhưng điều lạ lùng là chúng đang ngồi ở bàn học, giống như hai người chơi cờ đang tìm nước đi tiếp theo.

Các phòng học sau đó đều đóng cửa im lìm và không có tiếng động nào phát ra từ bên trong, chúng tỏ không hề có người. Tôi bước đi thật chậm rãi, vừa đi vừa né tránh những sợi dây leo đang chìa ra từ hai bên tường.

Tôi chỉ còn cách cái phòng chứa đồ ở phía cuối hành lang độ chục mét thì nghe thấy những tiếng cào bới điên cuồng vọng ra từ cái phòng trước đó, như tiếng của hàng trăm cái móng vuốt đang cào lên mặt sàn nhẵn thín. Kèm theo đấy là một giọng nói the the rất kỳ quái. Tôi dừng khựng lại, lạnh hết cả xương sống.

Tôi rón rén đi tới cánh cửa đang mở hé ra độ chục phân. Tôi càng tiến lại gần, âm thanh vọng ra càng to hơn, và khi tôi chỉ còn cách cái cửa chưa đầy nửa mét, tôi nghe thấy một tràng những tiếng reo hò đầy phấn khích nhưng không phải tiếng người.

Mồ hôi túa ra trên trán tôi. Tôi nhè nhẹ hít vào thật sâu rồi ghé mắt nhìn qua khe cửa bám đầy cây leo vào bên trong phòng học. Cổ họng tôi bị nổi kinh hoàng và cảm giác ghê sợ siết chặt lại, không sao thở nổi, toàn thân như hoá đá.

Ban đầu tôi không hiểu mình đang nhìn vào cái gì. Có quá nhiều chân tay, xám xịt như xác chết, nhưng lại ngắn lùn chũn như trẻ con. Có quá nhiều những cái đầu tròn xoe, trơn mượt màu đào. Có quá nhiều những đôi mắt tím bé tí hìn. Có quá nhiều cái miệng mọc đầy răng lởm chởm, nhọn hoắt đang há ra đầy háo hức.

Và đứng chính giữa bầy tiểu quỷ Cõi Âm đó là một người lớn, màu tối hơn và mượt hơn, nhưng không kém phần đáng sợ. Mụ ta giơ một cái hộp các-tông ra và ngay lập tức đám trẻ con im bật, ngược mắt nhìn chăm chăm vào cái hộp với vẻ đầy cung kính.

Ả nhếch miệng và nụ cười của mụ ta làm mạch máu trong người tôi như muốn đóng băng. Và rồi mụ ta lật úp cái hộp xuống, và hàng chục miếng thịt tròn tròn rơi ra.

Đám tiểu quỷ nháy loì choi lên. Cả căn phòng tràn ngập những tiếng rít và tiếng gầm gừ, cùng tiếng cào chân của những cái móng vuốt trên nền gạch. Chúng nháy lên, tranh cướp nhau để giành lấy miếng ăn, sau đó hả hê dùng bộ vuốt của mình để xé thịt. Các cành cây màu đỏ thẫm vươn ra trong không khí lên trên không. Những cái răng dính đầy máu nhọn hoắt nhe ra để lộ một đám lợi đen xì.

Đây giống như bữa ăn xế - một bữa tiệc máu - của đám trẻ con mẫu giáo và người lớn đứng nhìn, miệng cười toe toét, mặt đầy tự hào.

Run rẩy, tôi bước thật nhanh qua cánh cửa đó và chỉ dám thở phào nhẹ nhõm khi không thấy có cái gì lao ra từ trong phòng bắt lấy mình.

Tôi thở hỗn hển, cố gắng lấy lại bình tĩnh để chuẩn bị đi tiếp. Cái phòng chứa đồ đang nằm ở ngay góc tường, kế bên toa-lét. Giờ thì tôi hoàn toàn có thể đi tới đó mà không sợ gì nữa.

Nhưng tôi mới chỉ bước được vài bước thì một giọng nói lạnh lùng, đầy uy quyền cất lên, làm toàn thân nổi hết da gà. Tôi đứng khựng lại.

Lão Avari. Ngay ở góc tường nổi với hành lang.

Chết tiệt! Bọn chúng đang làm gì ở đây thế này? Mới vài tuần trước cái trường bên đây còn trống không cơ mà! Cái mạng của Sabine giờ chỉ được tính bằng phút, ngay khi tôi quay trở lại thế giới loài người. Nếu điều đó thực sự xảy ra.

Sợ hãi là vậy nhưng tôi vẫn tiếp tục tiến lên phía trước - tới gần cái giọng nói kia - và núp

vào cái hốc tối om giữa toa-lét và hành lang. Ở'n Chúa, ở đó đám dây leo chưa lan tới nhưng lại bốc mùi hôi thối rất khó chịu.

Tôi ép sát vào tường, má gần như chạm hẵn vào đó, rồi lén nhìn qua phía góc tường bên kia.

“... sắp thành công tới nơi rồi...” - Lão Avari nói và tôi cố nuốt nỗi sợ hãi vào bên trong - “Khi người đã có được thứ người cần và ta có thứ ta cần, cuộc giao kèo này sẽ kết thúc. Người sẽ phải quay lại cái xó của người và chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại. Đồng ý không?”

“Đồng ý.” - một giọng nói thứ hai cất lên, mượt mà và đầy cảm dỗ, giống như ban đầu khi nếm thử hạt tiêu bọc sô-cô-la thấy ngon ngọt để rồi sau đó ta có cảm giác như bị cái vị cay xè bên trong quay chín - “Ta sẽ có nhóc con *mara* còn ông sẽ có tiểu *bean sidhe* cho riêng mình, và linh hồn của chúng sẽ mãi mãi thuộc về chúng ta...”

Chương 24

BỌN CHÚNG RỄ VÀO HÀNH LANG, và tôi đã phải nín thở ép det thân mình vào tường, không cần biết cái chất đang chảy ròn ròn trên tường phía sau lưng là cái gì. Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có thể rời khỏi đây ngay lúc này.

Lão Avari hiện ra trước mắt tôi và tôi gần như đã bắt trái tim mình ngừng đập trong vài giây vì sợ rằng ngay đến một tiếng động nhỏ nhất - và mùi nỗi sợ hãi của tôi - có thể làm tôi bị lộ. Nhưng lão ta không buồn liếc mắt về cái hốc tường cạnh toa-lét lấy một lần. Có vẻ như các cảm xúc thu được từ cuộc tấn công vào trường chúng tôi đã giấu đi nỗi kinh hoàng đang chạy rần rật trong tôi, và gã tà ma đang quá tức giận với kẻ vừa bước tới cạnh lão ta, để chú ý tới điều gì khác.

May quá!

Mụ ta thấp hơn lão Avari và rất gầy, các ngón tay leo khéo như bộ xương khô thò ra bên dưới lớp váy nhung đen xì rách rưới. Gò má của mụ nhô cao, hai cái hõm mắt tối đen, sâu hoắm. Và vì mụ ta không hề có con ngươi hay mống mắt nên tôi không thể nói mụ ta có đang nhìn về phía mình hay không.

Nhưng đặc điểm nổi bật nhất trên người mụ ta là mái tóc - giống như một suối chất lỏng độc hại không ngừng chảy từ đỉnh đầu xuống đến thắt lưng. Chúng vừa dày vừa đen, nhưng khi ánh sáng chiếu vào lại có màu xanh sẫm. Mụ ta hất mấy sợi tóc đang loà xoà trên khuôn mặt điều hâu ra đằng sau và một vài giọt nước rơi xuống đất lập tức phát ra tiếng xèo xèo.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì giống như suối tóc của mụ ta và tôi không hề ngạc nhiên nếu nó quật vào mặt tôi và thứ nước đó đốt cháy da thịt tôi tới tận xương.

Tôi run rẩy trong bóng tối, cố gắng giữ không cho hai hàm răng va vào nhau lập cập, trong khi hai tà ma kia di chuyển chậm rãi, vừa đi vừa nói chuyện. Tôi phải căng hết tai lên mới nghe được bọn chúng nói gì.

“Cơn Ác Mộng xinh đẹp của ta đã chín, có thể hái được rồi - chín mọng bởi sự ghen tuông và lòng đố kỵ.” - Ả tà ma nói, giọng nói của mụ ta sượt qua da thịt tôi mang theo hơi ấm của ngọn lửa cảm dỗ. Đột nhiên tôi muốn đổi giọng nói của mình với mụ ta, thay cho tiếng thét xé vải của mình. Tại sao một con quỷ xấu xí lại được sở hữu một giọng nói đẹp đến như vậy? - “Và ta sẽ đi hái *ngay bây giờ*.” Tôi chỉ muốn thò tay giật phăng cái cuống họng của ả tà ma, ném xuống đất rồi dùng chân giẫm nát nó ra, để mụ ta không có được thứ mà tôi không thể có.

Nhẽ ra tôi phải cảm thấy sùng sốt và sợ hãi với cái ý nghĩ bạo lực ấy của mình nhưng tôi không hề. Trái lại, tôi cảm thấy làm như vậy là... chính đáng. Tại sao một người khác - hay *bất kỳ ai* khác - lại có được thứ mà tôi không thể có?

“Ta mệt mỏi với sự thiếu kiên nhẫn của người lười nhác, Invidia.” - Lão Avari nói - “Đành rằng ta đã chuẩn bị được hai thân xác, nhưng để cùng một lúc đẩy chúng vào giấc ngủ đòi hỏi phải rất chuẩn xác, và chỉ cần một hành động vội vàng cũng có thể khiến mọi thứ đổ sụp xuống đầu chúng ta.”

“Vớ vẩn!” - Con quỷ có tên Invidia kia lại hất tóc ra đằng sau, mấy cành cây leo gần đó co rút lại khỏi thứ chất lỏng vừa rót xuống từ mái tóc của mụ ta - “Ông làm chúng kiệt sức cũng chỉ vì mục đích lần này, và dòng năng lượng trẻ khỏe đó sẽ không thể kéo dài mãi mãi. Chúng ta cần phải ra tay ngay khi miếng sắt vẫn còn nóng, trước khi bọn chúng có thời gian làm nguội nó.”

“Nhanh thôi, Invidia. Ta hứa với người. Sẽ nhanh thôi...”

Tôi không dám thở cho tới khi chắc chắn là bọn chúng đã rẽ sang ngã khác và biến mất khỏi tầm nhìn và tầm nghe của tôi. Đoạn hội thoại vừa rồi của chúng tua đi tua lại trong đầu tôi, và tôi bắt đầu kết nối các sự việc lại với nhau.

Cái “dòng năng lượng trẻ khỏe” thì đã quá rõ rồi: Năng lượng con người đang cuộn cuộn chảy qua ranh giới giữa hai thế giới do cuộc tấn công vào trường Eastlake mang lại. Còn phần còn lại... Tôi cần tham khảo thêm ý kiến của những người khác. Giờ tôi chỉ biết chắc một điều: Lão Avari và mụ Invidia - một tà ma khác, đồng phạm của lão ta trong vụ việc lần này - đang lên kế hoạch để bắt tôi và Sabine, cả linh hồn và thể xác, với sự giúp đỡ của hai “nạn nhân” đã được chọn sẵn. Và chúng tôi không còn nhiều thời gian để chuẩn bị đối phó.

Trong tình trạng khu vực trường học bên Cõi Âm không còn trống không như trước nữa, tôi quyết định mạo hiểm quay trở về thế giới của mình qua phòng vệ sinh nữ, để phòng trường hợp lúc về đến nơi cái kho chứa đồ lại bị khoá trái từ bên ngoài thì hết hơi.

Tôi từ từ mở cửa toa-lét và ghé mắt nhìn vào trong. Khi đã chắc chắn là không có người Cõi Âm nào trong đó, tôi mới rón rén đi vào và khép cửa lại. Dây bồn rửa tay trông giống như ở bên thế giới chúng tôi, chỉ có điều nước chảy tong tong ra từ vòi có màu vàng sền sệt.

Tôi cẩn rằng quỳ xuống nhìn qua khe cửa của hai cái phòng đóng kín. Bên thế giới con người, bồn cầu của cái phòng thứ hai từ dưới lên đang bị hỏng từ sau kỳ nghỉ Đông tới giờ, và có một cái biển báo được treo ngay ngoài cửa.

Căn phòng đó chính là cơ hội tốt nhất của tôi để quay trở lại mà không bị ai nhìn thấy.

Tôi đẩy cửa đi vào trong, chốt cửa lại rồi dẫm chân lên cái bồn cầu, phòng trường hợp nhờ có ai ở phía bên kia nhìn thấy chân tôi thì hình ảnh ra lúc tôi quay trở lại. Tôi chống hai tay vào hai bên tường, cẩn thận để không bị trượt chân xuống thứ nước nhầy nhụa vàng vàng bên dưới.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại, tập trung nghĩ về cái chết để triệu tập tiếng khóc *bean sidhe* và cái ý muốn quay trở lại của mình.

Tôi nhớ lại cái lúc Doug tháo cái nút quả bóng màu đỏ của anh Nash ra trong cái đêm tiệc tùng ở nhà anh ấy. Anh ấy hít phải nó và tôi lao người về phía anh ấy, nhưng đã quá muộn. Chỉ cần một hơi thôi đã là quá đủ. Đồng tử trong mắt Doug giãn ra và anh ta đổ sập xuống sàn. Quả bóng trên tay anh ta lăn lông lốc trên sàn và tôi gần như chết sặc bởi chính tiếng thét đang cao vút trong cổ họng mình.

Và cùng với ký ức ấy, tiếng khóc đã quay trở lại với tôi, vẫn đau đớn và thật như lần đầu tiên. Cổ họng tôi bỏng rát như đang nuốt phải lửa. Tiếng thét nhảy tung tung trong đầu và trong tim tôi, giãy giụa đòi thoát ra. Sự đau đớn bao trùm lấy cơ thể tôi, nhưng tôi vẫn ngậm chặt miệng lại, chỉ hé môi vừa đủ cho một dải âm thanh nhỏ xíu lọt qua.

Tôi nhắm mắt lại và bám chặt lấy tường phòng vệ sinh khi màn sương mù bắt đầu buông xuống, len lỏi giữa hai mắt cá chân, mặc dù tôi không thể cảm nhận được sự đụng chạm của nó. Tôi cố nuốt ngược trở lại cái ham muốn được mở to miệng và cất tiếng thét cho linh hồn tội nghiệp kia - linh hồn mà tôi đã không thể giúp gì ở ngoài đời.

Và giờ, trong ký ức, Doug và linh hồn của anh ấy lại đang giúp tôi. Họ sẽ đưa tôi quay trở lại thế giới loài người để tôi có thể cứu bản thân và Sabine khỏi kiếp đọa đầy vĩnh viễn bên Cõi Âm, cũng như trường học của chúng tôi khỏi bị phá hủy trong tay của đám tà ma kia.

Khi tôi nghe thấy tiếng nước chảy - âm thanh đầu tiên không phải phát ra từ cái cổ họng bỏng rát của tôi - tôi liếc mắt nhìn xuống cái bồn cầu trắng toát và sạch bong dưới chân mình, nước chảy trong đó vừa sạch vừa không có màu. Tôi thở hắt ra thành tiếng.

“Cái gì thế?” Một giọng nữ vang lên bên ngoài phòng toa-lét, làm tôi giật mình, xém chút nữa thì thọc cả chân xuống bồn cầu. Căn phòng này tôi đang ngồi không có ai nhưng bên ngoài kia thì có. Hoặc là ai đó đang trốn tiết, hoặc là tôi đã quay lại vào đúng giờ nghỉ giữa giờ.

“Ai đấy?” Lại một giọng nữ khác vang lên.

Tôi đã nghĩ tới chuyện cứ im lặng trốn cho tới khi họ đi khỏi nhưng tôi cần phải tìm Sabine và Nash trước khi họ vào tiết 6 nếu không tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào khác, và mọi thứ sẽ quá muộn.

Cuối cùng tôi đành chịu nhục, nhảy xuống khỏi cái bồn cầu và mở cửa đi ra ngoài. Tôi lò dò đi ra và bốn cô gái đang đứng trước gương lập tức quay phắt lại nhìn tôi trân trối.

“Cậu không đọc biển báo à?”

“Khiếp. Cái toa-lét đó *bị hỏng* rồi mà.”

“Đó là em gái của Sophie Cavanaugh.”

“Em họ.” - Tôi sửa lại rồi quay người đi thẳng ra ngoài hành lang, và vẫn kịp nghe thấy tiếng một cô ré lên - “Eoooo! Cậu ta thậm chí còn không thèm rửa tay!”

“Hay giặt nước!”

Tôi bước thật nhanh, vừa đi vừa nhón nhác tìm kiếm hai khuôn mặt quen thuộc trong biển người đang đi lại tấp nập ngoài hành lang. Một mình tôi không thể ngăn lão Avari và mụ Invidia. Tôi cần anh Nash và Sabine.

Nhưng người tôi tìm thấy lại là anh Tod. Ở một nơi mà tôi không ngờ tới nhất.

Sau khi ngó đầu vào lớp của Sabine và không thấy chị ta đâu, tôi đi vào phòng vệ sinh nữ dưới tầng một để tìm. Tôi kiểm tra ba trong tổng số bốn phòng đều trống không và chưa kịp làm gì với cái cuối cùng thì anh Tod đột nhiên xuất hiện trước cửa căn phòng thứ tư.

Tôi rú ầm lên và nhảy vọt ra đằng sau, đập cả cái khuỷu tay vào cánh cửa phòng thứ ba. “Anh không thể vào đây được!”

Anh Tod ngó đầu vào căn phòng cuối cùng rồi nhún vai nói. “Không có ai.”

“Anh đang làm cái quái gì ở đây thế?”

“Nash gọi cho anh.”

Chắc Emma đã bảo với anh ấy là tôi đột nhiên biến mất trong tiết 5.

“Cám ơn nhưng em thừa khả năng tự biết tìm đường về từ Cõi Âm.” - Mặc dù xem chút nữa bị xoi tái bởi loài cây ăn thịt và đám tiểu quỷ khát máu - “Vì thế anh cứ đi đánh bóng cái áo giáp của mình để mà giải cứu cho người khác thì hơn.”

Tôi vẫn đang tức anh ấy vì dám bảo tôi nên từ bỏ anh Nash.

Anh Tod nhíu mày và gạt mấy sợi tóc trên trán sang một bên. “Em đã qua bên Cõi Âm ý hả? Tại sao em lại làm thế?”

“Em đâu có cố ý làm như vậy!” - Tôi chống hai tay lên hông, hậm hực kêu lên. Mặc dù rất nôn nóng muốn tiếp tục công cuộc tìm kiếm của mình nhưng tôi không thể để ai thấy tôi lảm bầm nói chuyện một mình ngoài hành lang được. Nhất là sau vụ mất mặt trong toa-lét khi nãy - “Sabinen đã trút nỗi tức giận của chị ta lên đầu em, lúc em ngủ gật trong lớp Pháp.”

“Không có gì đáng sợ bằng sự nổi giận của một *mara* khi bị cáo buộc sai về những việc mình không hề làm.”

“Anh Nash đã kể cho anh nghe rồi à? Bằng cách nào, gọi cho anh ở chỗ làm à?”

Anh Tod lắc đầu và rút từ trong túi quần ra một cái điện thoại nhỏ, mỏng dính. “Mẹ anh đã đăng ký thêm cho anh một số và giờ anh đã có tiền để tự trang trải hoá đơn điện thoại của mình. Anh vừa mới mua cái này được mấy ngày.”

“Và anh không thềm cho em số?” Tôi cố nuốt nỗi thất vọng vào bên trong.

Anh chàng thần chết chống một tay lên tường, và nhe răng cười. “Anh đang đợi em hỏi.”

“Em sẽ chỉ có thể hỏi, nếu biết anh có điện thoại.” Tôi hậm hực nói.

Anh nhướn lông mày nhìn tôi. “Anh tưởng Nash sẽ nói cho em biết.”

“Anh ấy chẳng nói gì hết.”

Anh Tod dứt cái điện thoại lại vào trong túi. “Thế... em vẫn giận anh vì vụ hôm trước đấy à?”

“Nếu là anh, liệu anh có căm thù không nếu em bảo anh hãy từ bỏ một người mà anh quan tâm? Và... giao cô ta cho một người thậm chí còn không hề xứng đáng có được cô ta?”

Mặt anh Tod đột nhiên buồn rười rượi và tôi không thể đọc ra các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh đang muốn nói điều gì. “Ừ, anh nghĩ là có.”

Và hiển nhiên đó là lời xin lỗi duy nhất mà tôi sẽ nhận được từ anh.

“Nếu không phải anh tới cứu em khỏi Cõi Âm thì anh đang làm gì ở đây?”

Anh Tod chớp mắt, sức nhớ ra vấn đề chính. “Nash gọi để báo với anh là Sabine cảm nhận được ai đó đang ngủ ngoài hành lang - em biết đấy, các *mara* có thể cảm nhận được giấc ngủ, giống như chúng ta cảm nhận được hơi nóng từ một ngọn lửa.”

Tôi gật đầu, rùng mình trước sự so sánh chẳng liên quan này của anh. “Rồi sao?”

“Nhưng không có ai đang nằm ngủ ngoài hành lang hết. Mọi người đều đang di chuyển tới lớp học.”

“Có thể là giác quan của chị ta có vấn đề, hoặc bị hỏng hóc đâu đó.” - Tôi nhún vai - “Trả giá cho việc dám đưa em sang Cõi Âm trong giấc ngủ của em.”

“Anh lại không nghĩ là chỉ đơn giản như vậy.” - Anh nói và tôi cũng đồng ý với suy nghĩ của anh - “Cách duy nhất mà anh biết để cho một người đang ngủ mà vẫn hoạt động như đang thức là nếu anh ta bị...”

“Nhập!” - Tôi kết thúc hộ anh Tod. Lão Avari đã kiểm soát được một trong hai nạn nhân. Hoặc mù Invidia đang kiểm soát nạn nhân còn lại - “Sabine có nhắc tới tên của nạn nhân đó không?”

Anh nhún vai. “Cô ấy nói hành lang đông quá, và không nghe thấy có tiếng ai ngáy.”

“Chị ta giúp được *nhiều* ghê cơ!” - Tôi nhắm mắt lại, cố gắng tập trung suy nghĩ rồi mở mắt

ra ngược lên nhìn anh Tod. Trước khi tôi kịp kể cho anh ấy nghe về chuyện vừa nghe được ở bên Cõi Âm, tiếng báo vào tiết 6 vang lên làm tôi hoảng hồn nhảy dựng lên.

“Em sẽ gặp rắc rối gì à?” Anh Tod liếc nhìn lên trần nhà.

Tôi chìa tay nắm lấy cái núm cửa. “Rắc rối gì thì cũng không bằng cái rắc rối chúng ta sẽ gặp phải, nếu để lão Avari đạt được thứ lão ta muốn. Lần này lão ta bắt tay với một người bạn, và bọn chúng đang chuẩn bị cho một âm mưu lớn.”

“Ý em là cuộc tấn công vào Eastlake ý hả?”

“Đó chỉ là công cụ để đạt được mục đích cuối cùng của chúng thôi. Bọn chúng đang tìm cách kéo em và Sabine sang Cõi Âm, và mỗi người đã chọn cho mình một thân xác để sử dụng ở bên này. Chúng ta cần phải tìm cho ra đây là hai thân xác nào trước khi chúng hành động.”

Lão Avari và mẹ Invidia cũng không có nhiều sự lựa chọn. Một người phải có mối liên hệ với Cõi Âm để chúng có thể nhập vào, và tôi không nghĩ ra còn ai khác ngoài tôi, anh Nash và Emma.

Và chị Sophie...

Tiêu rồi!

Đôi mắt xanh của anh Tod bùng lên giận dữ thay cho tôi - và có thể là thay cho Sabine. “Anh có thể làm gì?” Anh đi theo tôi ra ngoài hành lang, nơi tôi phải hạ giọng xuống để tránh ánh mắt nhòm ngó của mọi người, đang hối hả đi vào lớp.

“Anh đi tìm chị Sophie và bắt chị ấy nói chuyện. Nếu chị ấy có biểu hiện gì không bình thường, hãy đánh cho chị ấy bất tỉnh. Sau đó gặp em ở cái sân bên ngoài căng-tin.”

Anh Tod khẽ nhếch miệng cười. “Em cũng biết là anh không bao giờ muốn bỏ qua cơ hội được đánh bà chị họ của em mà.”

Chương 25

ANH TOD biến mất, và tôi đi thẳng tới phòng thể dục, nơi anh Nash và đám bạn thường tụ tập ở đó vào tiết cuối, sau khi mùa giải kết thúc.

Tôi liếc một lượt khắp phòng tập, nơi mọi người đang tụ tập thành các nhóm nhỏ ngồi xem đội bóng rổ luyện tập, nhưng anh Nash phát hiện ra tôi trước cả khi tôi tìm thấy anh. “Kay!” – Anh gọi và tôi quay lại thấy anh đang từ trong phòng thay đồ nam đi ra – “Có chuyện gì thế?” – Anh hỏi lúc tôi khoác tay ra hiệu cho anh đi theo mình – “Emma nói em biến mất trong giờ tiếng Pháp. Kiểu biến mất vào trong không khí ý.”

“Một chuyến viếng thăm không mong muốn tới Cõi Âm, nhờ phúc cô bạn *mara* đáng ghét của anh.”

“Khỉ thật! Kaylee, anh rất tiếc.” – Anh giơ tay lên vò đầu, đầy bức bối – “Em không sao chứ?”

Tôi nhún vai, cố gắng không tỏ ra là mình đang rất cáu và... sợ. Sau khi suýt bị cô bạn gái cũ điên rồ của anh ấy làm cho mất mạng.

“Hơi nhóp nhép một chút...” – Tôi vớ tay ra sau lưng gỡ một mảnh vữa dính trên áo – “Nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Và đúng là em đã buộc tội chị ta đứng đằng sau các cuộc bạo động ở trường. Nhưng em nghĩ đòn trả thù của chị ta hơi quá.”

“Anh sẽ nói chuyện với cô ấy...” Anh xoắn lại cái ba-lô trên vai và đột nhiên tôi thấy hai vai, hai tay mình trống trải một cách kỳ lạ, không có gì ngoài gánh nặng của cảm giác tội lỗi và nỗi sợ hãi của bản thân. Toàn bộ sách vở và túi xách của tôi đều đang ở trong lớp Pháp, sau khi rời khỏi thế giới loài người một cách không chủ đích.

“Khỏi cần. Chúng ta có hai tà ma cần giải quyết nhanh, trước khi một trong hai thả em vào vạc dầu sôi. Hoặc Sabine.”

“Hả?”

“Em sẽ giải thích khi chúng ta tìm được Sabine.” – Tôi dựa lưng ra bức tường phía sau – “Còn giờ, làm ơn nói với em là anh đã tìm ra cái người đang bị mòng du.”

“Không hề.”

“Tuyệt.” – Tôi giờ tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt ra đằng sau – “Vậy là giờ chúng ta phải tìm tới tận hai con rồi. Một giống lão Avari, và một giống ả tà ma có tên là Invidia. Em đã nghe bọn chúng bàn bạc với nhau lúc đi qua bên đó. Và em đoán mẹ ta là tà ma của lòng đố kỵ.”

Anh Nash trở mắt ra nhìn tôi. “Dựa trên cơ sở nào...?”

“Dựa trên sự thật là mẹ ta bị ám ảnh với Sabine, bởi sự đố kỵ và ganh ghét đang chong chóng chất trong người chị ta.”

“Sự đố kỵ.” – Cuối cùng anh Nash dường như đã hiểu ra vấn đề - “Vậy là mẹ Invidia đó đã giúp truyền năng lượng cho cuộc tấn công vào trường chúng ta?”

“Vâng” – Tôi nhún vai và liếc nhìn cánh cửa kính đang ngăn cách giữa phòng Thể dục với hành lang. Tôi rất muốn ra khỏi đây nhưng thảo luận về Cõi Âm ở giữa cái hành lang vắng tanh, ngay giữa tiết cuối, không những có thể khiến cho chúng tôi gặp rắc rối mà còn bị phạt. Phòng Thể dục này tuy hơi ồn một chút nhưng lại không bị ai để ý – “Em đoán là cái năng lượng mà mẹ ta đẩy vào thế giới chúng ta chính là sự đố kỵ của con người.”

“Thế nên mọi người mới đánh nhau và đập phá như thế.”

“Chính xác. Và em tin là bọn chúng cố tình *muốn* em đổ lỗi cho Sabine.”

“Bởi vì em đố kỵ với cô ấy?” Anh Nash gật đầu như đúng rồi, làm tôi lại sôi hết cả máu.

“Em không hề đố kỵ với chị ta! Em chỉ không nghĩ là chị ta được phép ngồi trên giường anh lúc hai giờ sáng.” – OK, có thể tôi có *hơi* đố kỵ một chút – “Ý em muốn nói là bọn chúng đã gài bẫy chị ta. Và em đoán sự đố kỵ của Sabine đã kéo ả tà ma đó tới khu vực này. Và lão Avari đã nhìn thấy cơ hội của mình. Có lẽ lão ta đã biết việc bạn gái cũ của anh dọn tới đây còn trước cả chúng ta. Lão ta đã giết chết các giáo viên đó để khiến em nghĩ rằng chị ta là thủ phạm, còn mẹ Invidia thì kích động những người em đã nhìn thấy Sabine nói chuyện cùng, để em nghĩ rằng chị ta cũng đứng đằng sau mấy chuyện đó.”

“Tại sao?” – anh Nash nhíu mày hỏi – “Tại sao họ quan tâm xem em đổ lỗi cho ai?”

“Em vẫn chưa hiểu rõ lắm chuyện đó. Có lẽ là để đánh lạc hướng sự tập trung của em khỏi Alec chẳng?” – Tôi liếc mắt nhìn phía cái đồng hồ treo tường và giật thót mình. Tiết cuối cùng đã trôi qua được 15 phút và chúng tôi đang sắp hết thời gian – “Em cần anh đi tìm Sabine và

gặp em và anh Tod ở sân trong. Chúng ta cần phải tìm ra bọn chúng đang nhập vào ai và đuổi chúng ra khỏi cơ thể của họ.”

“Không thành vấn đề. Bọn anh sẽ có mặt ở đó.”

Anh Nash và tôi chia tay ở hành lang, nơi anh rẽ sang phải để tới lớp học của Sabine, còn tôi rẽ trái để quay lại lớp tiếng Pháp gặp cô Brown xin lại sách vở và nhận phiếu phạt.

Sau đó tôi đi về phía lớp Lịch sử để kiểm tra tình hình của Emma. Cũng may là thầy Rundell lúc nào cũng chỉ ngồi im trên bàn giáo viên suốt cả giờ nên tôi có thể ghé mặt nhòm qua cửa sổ mà không bị nhìn thấy. Giống như một số thầy cô khác, thầy Rundell đang cho cả lớp xem phim tài liệu, thay vì dạy học. Nhưng cũng khó trách thầy ấy, nhất là khi văn phòng của thầy vừa bị quật tung lên và liên tiếp có các cuộc ẩu đả xảy ra trong trường.

Emma đang ngồi trên cái ghế quen thuộc, hai tay khoanh lại trước ngực và nhìn chăm chăm về phía cái màn hình trước lớp. Hơn một nửa lớp đang ngủ gật, số còn lại đang hí hoáy làm việc riêng.

Thở phào vì thấy Emma vẫn an toàn, tôi cất sách vở vào tủ rồi chuồn ra ngoài qua đường bãi để xe. Cái sân trông vắng tanh không một bóng người, nhưng trước khi tôi kịp ngồi xuống cái bàn gần nhất, anh Tod từ đâu hiện ra.

“Không phải là Sophie.” – anh nói – “Cô ta đang ở trong văn phòng, khóc tu tu như một đứa trẻ con, thanh minh về chuyện vừa cắt trụi tóc của ai đó.”

“Tốt.” Ít ra thì điều đó cũng tạm thời giúp cho chị ấy được an toàn khỏi tay của lão Avari.

Lại thêm có tiếng bước chân trên cỏ phía sau tôi, và tôi quay lại thấy anh Nash đang tiến về phía bọn tôi. Một mình.

“Sabine đâu?” Tôi ngồi xuống cái ghế gần nhất và hỏi.

Anh Nash cau mày và ngồi xuống cái ghế đối diện với tôi. “Không thấy cô ấy đâu.”

“Ở lớp Địa á?”

“Ở trường, theo như anh được biết.” – Anh nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay đang nắm chặt lại vì nỗi sợ hãi. Cho chị ta – “Anh đã tìm khắp nơi cô ấy có thể đến, nhưng không thấy đâu. Sách vở của cô ấy vẫn còn nguyên trong tủ để đồ, nhưng như thế cũng không có nghĩa gì hết, và ô tô của cô ấy vẫn ở trong bãi. Không bao giờ có chuyện Sabine rời khỏi trường mà không có xe.”

“Anh biết cả mã tử của chị ý hả?” – Tôi hỏi và cả hai anh em nhà Hudson quay sang nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhún vai – “Em chỉ hỏi thôi mà!”

“Hai người có nghĩ là cô ấy đã đi qua bên kia không?” – anh Tod ngồi xuống đầu bàn bên cạnh và hỏi.

“Em không nghĩ thế.” – Anh Nash lắc đầu nói – “Cô ấy *có thể* đi qua bên đó, hiển nhiên rồi vì cô ấy là một *mara*. Nhưng ở bên đó cô ấy cũng sẽ mất hết mọi năng lực, giống như chúng ta. Dù mọi người có nghĩ sao về cô ấy thì Sabine không phải là người ngu ngốc.”

“Chuyện ấy thì chắc chắn rồi.” – Tôi miễn cưỡng thừa nhận. Nếu chị ta ngu đi một tí thì đã dễ đối phó rồi – “Nhưng nếu chị ta không tự mình đi sang...” – Tôi bàng hoàng nhận ra một sự thật khủng khiếp mà này giờ tôi đã không nghĩ tới – “Lão Avari có thể nhập vào chị ta.”

“Này giờ chúng ta đã nói về chuyện đó rồi mà.” – Anh Nash nói – “Lão ta đã sử dụng cô ấy để gieo vào đầu em cơn ác mộng về việc lão ta kéo em sang Cõi Âm trong giấc ngủ đấy thôi.”

“Không sai.” – Tôi đứng phắt dậy – “Lúc nhập vào Sabine, lão Avari có thể điều khiển được năng lực của chị ta. Vậy thì... liệu có khi nào lão ấy nhập lại vào chị ta một lần nữa và bắt chị ta đi sang bên đó không?”

Ý nghĩ ấy khiến đám tóc sau gáy tôi dựng hết cả lên vì sợ. Nhưng điều đáng sợ hơn là, nếu lão ta có thể bắt Sabine đi qua Cõi Âm bằng cách ấy thì lão ta hoàn toàn có thể làm điều tương tự với tôi.

Vậy tại sao lão ấy không làm? Tại sao lão ta vẫn cần dùng đến thân xác của người khác, nếu có thể bắt chúng tôi tự đi qua Cõi Âm?

“Anh không nghĩ là điều đó có thể.” – Anh Tod nói và tôi gần như đã thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy lời phân tích của anh – “Em cần phải có ý chí muốn đi qua bên đó mà thứ lão ta có thể kiểm soát được là thân xác em chứ không phải ý chí của em. Lão ta không thể bắt em muốn đi qua bên đó, nếu em không muốn.”

“Nhưng chẳng phải Sabine đã làm được đấy thôi.” Tôi cãi lại.

“Sabine đã bắt em nằm mơ thấy em muốn đi qua bên đó, đúng không?” – anh Nash hỏi, và tôi gật đầu – “Cô ấy đã có nhiều năm thực hành với các cơn ác mộng nhưng lão Avari thì không. Tạm thời anh nghĩ là em vẫn an toàn khỏi chuyện đó. Nhưng chúng ta cần phải tìm cách để ngăn không cho hắn nhập vào chúng ta, bằng không những chuyện này sẽ không bao giờ chấm dứt.”

Anh Tod nhún vai. “Chết đi là một cách.”

Tôi trừng mắt lên lườm anh và khoanh tay lại trước ngực. “Em nghĩ chúng ta phải tìm ra giải pháp nào ít cực đoan hơn.”

Anh Nash hắng giọng, nhắc chúng tôi quay lại với vấn đề chính. “OK. Chúng ta cần phải tìm Sabine. Và người thứ hai mà chúng đang nhắm tới.”

“Em có đoán ra là ai không?” Anh Tod hỏi.

Tôi lắc đầu. “Em chỉ biết là lão Avari nói đã chuẩn bị được hai thân xác. Chúng tỏ lão ta bằng cách nào đấy đã phải nhập vào người họ, khiến cho kiệt sức và sẽ phải ngủ gật ở trường ngày hôm nay.”

“Vậy thì lão ta nhầm to rồi.” – Anh Nash nói – “Mọi người anh biết đều có thể ngủ gật ở trường *hằng ngày*.”

“Điều đó chẳng giúp được gì cho chúng ta hết” – Tôi gất lên, càng lúc càng thấy áp lực *cần phải làm cái gì đó* – “Nhưng cái điều kiện phải là ai đó có liên quan tới Cõi Âm thì lại thu hẹp phạm vi quá. Em chịu, không nghĩ ra được còn ai nữa.”

“Ta có thể nói cho cô biết...” – Một cái giọng ghèn ghẹt, lạnh lùng quen thuộc vang lên và tôi quay lại thấy Alec đang đứng quan sát chúng tôi từ ngoài sân – “Nhưng như thế thì mất hết cả bất ngờ.”

Tôi đứng bật dậy, nhanh tới nỗi suýt vấp phải chân của chính mình. “Thả anh ta ra!” Tôi ra lệnh, nhưng ước gì tôi có được một nửa cái uy quyền trong giọng nói giống như gã tà ma.

Lão Avari thản nhiên tiến về phía chúng tôi trong cái thân xác cao lều nghều của Alec, với một sự tự tin chết người. “Ta đã ở trong này gần 12 tiếng rồi, nhờ vào cái bể chứa đầy ắp sự đổ

kì và ganh ghét ở trường các người, và giờ ta đã quen với cái thân xác này đến độ chẳng nữa rời bỏ nó nữa.”

“12 tiếng...?” Nhưng 12 tiếng trước, Alec là...

Nỗi giận dữ đang bao trùm lấy cơ thể tôi, tôi có cảm tưởng như các lỗ chân lông của mình đang phát ra những tia lửa điện nhỏ tí xíu và có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. “Hóa ra suốt thời gian đó là ông, trong phòng Emma hả? Cùng cái hũ kem?”

Cả anh Tod và Nash lo lắng quay sang nhìn tôi, mặt đầy thắc mắc nhưng tôi lơ họ đi.

“Ông chỉ giả vờ thả anh ta ra thôi.”

Lão Avari nhún vai. “Dạo gần đây, cô đã khiến ta vất vả lắm mới nhập được vào cái thân xác này. Chẳng tội gì mà ta thả nó ra sớm như vậy.”

“Nhưng câu hỏi bí mật... Sao ông biết câu trả lời về cái xe đạp?” Tôi hỏi, và cả hai anh em nhà Hudson càng nhứ mày tợn hơn vì chẳng hiểu bọn tôi đang nói gì.

“À... Đâu có khó để khai thác thông tin từ cô Marshall.”

Lão ta lừa Emma chơi cái trò hỏi đáp nhanh của bọn tôi rồi từ đó suy ra được câu trả lời thôi. Khỉ thật! Chuyện này đã không xảy ra nếu ngay từ đầu tôi chịu kể hết mọi chuyện cho cậu ấy nghe.

Nhưng... “Tôi đã nhìn thấy ông.” – Tôi tiến lại gần hơn và cả anh Nash và anh Tod vội nhồm dậy, đứng sang hai bên cạnh tôi – “Một tiếng trước, bên Cõi Âm. Nói chuyện với mẹ Invidia. Lúc đó ông đâu phải là Alec.”

Lão Avari nở một nụ cười quái đản trên môi Alec, làm tôi rùng hết cả mình. “Ta đã nhốt hẳn trong... ngày nay các người gọi là gì nhỉ? Trạng thái Limbo?”

“Ông đã nhốt anh ấy vào tầng viển vẩn?” Như thế còn tồi tệ hơn cả việc bị nhập vào thân xác. Alec đã đi đâu khi cả anh ta và lão Avari đều không sử dụng cái thân xác này? Một nhà tù vô hình khiến người ở trong đó dần quên đi đâu là giấc mơ, đâu là hiện thực.

“Chính xác. Và ta sẽ không bao giờ có thể làm điều đó nếu không có nguồn năng lượng lớn như thế này, để kiểm soát cơ thể của hắn và của ta cùng một lúc.”

“Thả anh ta ra!” Anh Nash tiến lên phía trước, sẵn giọng nói. Nhưng lão Avari tới là để thỏa hiệp và lão ta sẽ không đi đâu hết cho tới khi đạt được thứ mình cần.

Hoặc bị đuổi khỏi cái thân xác đi mượn.

“Ông muốn gì?” Tôi hỏi, cố gắng nghĩ cách để thoát khỏi tình huống nguy hiểm này.

“Ta muốn cô.” – Đôi mắt nâu kia đích thực là của Alec nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi hoàn toàn là của gã tà ma – “Cô đi với ta bây giờ, một cách tự nguyện, và ta hứa với cô sẽ không bao giờ nhập vào bất kỳ người bạn nào của cô nữa.”

“Hãy kéo dài thời gian.” – Anh Tod nói, và tới lúc ấy tôi mới nhận ra rằng lão Avari không hề nhìn thấy hay nghe thấy anh – “Cứ để cho hắn nói, càng lâu càng tốt. Hãy chớp mắt nếu em hiểu anh nói gì.” Và tôi chớp mắt, cố gắng không liếc về phía anh để không làm lộ ra thân phận của anh.

“Anh sẽ quay lại ngay.” Anh nói và tôi lại chớp mắt. Và anh Tod vụt biến mất vào trong không khí.

“Không đời nào.” – Tôi nói, cảm ghét từng giây từng phút phải đứng tiếp chuyện với gã tà ma trong cơ thể của bạn mình như thế này – “Ông phải cho tôi cái gì hơn thế nếu muốn tôi tự nguyện nộp mình cho ông.”

Lão Avari nghiêng đầu Alec sang một bên, tỏ vẻ thích thú. “Đây không phải là một cuộc thương lượng, cô Cavanaugh ạ. Nếu cô không chịu hợp tác, cô sẽ phải tự trách bản thân mỗi khi ta nhập vào cơ thể này và đi hút năng lượng khắp nơi, hoặc thử vào vai cô Marshall để xem cô ta có cái gì hay ho không.”

Tôi nuốt nước bọt, phải cố gắng lắm mới thốt lên được thành tiếng. “Ông đúng là điên rồi.”

“Ở bên Cõi Âm bọn ta không dùng cái từ đó bởi đó là một khái niệm quá hiển nhiên và dư thừa. Giờ thì... nếu cô không chịu đi sang đây ngay lập tức, ta xin thề người tiếp theo sẽ là bạn trai cô. Để xem cô thích hắn tới mức nào khi ta là người kiểm soát.”

“Đừng nghe lời lão ta, Kaylee” – Anh Nash khẳng khẳng nói – “Anh sẽ không bao giờ để

chuyện đó xảy ra đâu.”

Lão Avari bật cười phá lên, khác hẳn với tiếng người bình thường của Alec. “Chúng ta đều biết người không thể ngăn được ta.”

“Nhưng *tôi* thì có.”

Tôi nghe thấy tiếng của anh Tod trước cả khi anh hiện ra, cùng cái lò nướng bánh trên tay và vung thật mạnh vào sau gáy Alec.

Mắt Alec mở trừng ra, giật giật vài cái rồi nhắm nghiền lại. Cả người anh ta đổ sụp xuống đất, bất tỉnh nhận sự, nhưng vẫn còn thở và tạm thời được giải phóng khỏi kẻ-đánh-cấp-thần-xác đến từ Cõi Âm.

“Xong một tên.” – anh Tod nói, nhe răng nhìn cơ thể đang nằm bất động trên bãi cỏ -
“Chúng ta đi đuổi tiếp tên thứ hai nào.”

Chương 26

ANH TOD NHÌN CHẼM CHẼM về phía tôi qua cơ thể đang nằm bất động trên bãi cỏ của Alec, trên tay vẫn cầm cái lò nướng đã bị móp hấn một bên. “Kaylee? Em không sao chứ?”

“Tất nhiên là có sao rồi.” – Tôi giơ tay hất tóc ra đằng sau – “Nhưng từ sau khi quen hai anh, em đã dần quen với câu hỏi đó rồi.”

Anh Nash mỉm cười nhìn tôi, trong khi anh Tod chỉ tặc lưỡi không nói gì.

“OK, em cần anh tới nhà Sabine kiểm tra xem chị ta có ở nhà không. Nếu có thì gọi ngay cho bọn em.” – Tôi nói, và anh Tod gật đầu. Tôi không nghĩ là chị ta đã rời khỏi trường, vì xe của chị ta vẫn còn nguyên trong bãi xe, nhưng với Sabine, tôi đã rút ra được một điều: Hãy chờ đợi những điều không mong đợi. Những điều bốc đồng. Những điều điên rồ.

“Nếu cô ấy không ở nhà, anh thử qua nhà em xem.” – Anh Nash dặn thêm, trước khi ông anh trai biến mất – “Anh đã tìm khắp những nơi cô ấy lui tới, khi không có tiết.” Anh nói, lúc chúng tôi đi vào căng-tin.

Tôi nhún vai. “Thế thì chúng ta sẽ tìm lại một lần nữa. Và nếu vẫn không tìm thấy chị ta ở đây, chúng ta sẽ phải qua bên kia.”

Anh Nash ngáp ngừng gật đầu, có thể thấy rõ anh ấy sẵn sàng đặt cả hai chúng tôi vào nguy hiểm để cứu Sabine, hơn hẳn so với hồi đi cứu chị Addison.

Anh mở cửa và giữ cửa cho tôi vào trước. Tôi bước vào trong và chỉ có thể đứng trố mắt ra nhìn. Cả cái căng-tin giống như một bãi rác khổng lồ.

“Chuyện gì đã xảy ra thế này?” Tôi nhăn mặt trước chỗ thức ăn bơi choe choét trên tường, cửa sổ và bàn ghế, nước cam và sữa tươi chảy lênh láng trên sàn nhà.

“Một cuộc chiến thức ăn! Anh cũng không biết ai là người khơi mào nhưng ít nhất có vài chục người đã trèo lên bàn ném thức ăn, trước khi cô Goody ổn định lại trật tự. 38 người đã bị phạt. Mấy người làm trong căng-tin đã tỏ ý không hài lòng khi cô ấy yêu cầu họ dọn dẹp chỗ này và đồng loạt xin nghỉ việc. Vì thế toàn bộ 38 người kia sẽ phải dành cả ngày mai cọ rửa lại chỗ này. Đó chính là lý do tại sao bữa trưa hôm nay pizza được bán ở ngoài hành lang. Em không biết à?”

Tôi lắc đầu, vẫn chưa hết bàng hoàng. “Lúc đấy em còn đang bận buộc tội Sabine.” Sau đó

tôi đã chui vào trong xe để hạ hỏa, cho tới khi tiếng chuông vào tiết 4 vang lên. Kết quả là tôi đã bỏ lỡ toàn bộ màn kịch có 1-0-2 vừa xảy ra trong căng-tin.

Bình thường tôi vẫn nghĩ rằng các cuộc chiến thức ăn là trò trẻ con chỉ dành cho học sinh phổ thông, nhưng chiếu theo cái bãi chiến trường tôi đang nhìn thấy thì đây phải gọi là một cuộc bạo động, chứ không phải trò phá phách thông thường. “Sáng mai thì cả cái căng-tin sẽ bốc mùi chua loét lên mất...” – Tôi lắc đầu ngán ngấm – “Đi thôi anh.”

Nhưng tôi mới đi được vài bước thì bị tay anh Nash kéo lại. “Khoan đã. Em có nghe thấy gì không?”

Tôi chỉ nghe thấy tiếng đế giày của mình kêu ken két trên mặt sàn bẩn thỉu, vì thế tôi dừng lại và lắng nghe. Một giọng nói nhẹ nhàng, mượt mà và rất nữ tính.

Tim tôi thắt lại trong lồng ngực. Tôi biết cái giọng đó, mặc dù mới chỉ nghe có một lần. “Mụ Invidia.” – Tôi thì thào nói – “Mụ ta đang ở đây.” Và có lẽ Sabine cũng đang ở với mụ ta.

Đột nhiên tôi ước gì mình đã không phân tán lực lượng bằng cách cử anh Tod đi tìm chị ta.

Anh Nash giơ một tay lên miệng và tôi gật đầu, đi theo anh vào trong bếp, xuyên qua một cái mê cung toàn nồi niêu xoong chảo, máy rửa bát và bồn rửa bát. Ở phía cuối bếp, đứng bên cạnh cái giá cao vút bằng kim loại, đựng toàn chai lọ là Sabine.

Và Emma.

“Emma ới?” Tôi gọi.

Cậu ấy quay lại và mỉm cười nhìn tôi, đầu nghiêng sang một bên đầy thích thú. Cuối cùng thì tôi đã hiểu... Emma đã ngủ gật trong giờ Lịch sử, lúc ngồi xem phim tài liệu và mụ Invidia đã kịp ra tay. Cô bạn thân nhất của tôi chính là cái xác đi mượn thứ hai.

Thân xác của Emma đang đứng nép sau lưng Sabine, áp sát vào người cô nàng *mara*, miệng chỉ cách tai chị ta có vài phân. Mụ ta cong môi, giương đôi mắt nâu trong veo của Emma lên nhìn tôi, như thể tôi vừa làm ngất lời mụ ta trò chuyện với Sabine.

“Cô nàng *bean sidhe* bé nhỏ đây hả?” – Mụ Invidia hỏi, giơ tay của Emma vuốt dọc cánh tay trần của Sabine – “Người đã thấy cái cách cô ta chế nhạo người chưa? Cô ta biết người cảm thấy thế nào. Cô ta biết *anh ta* cảm thấy thế nào. Cô ta đâu có cần tới anh ta, vậy mà vẫn nhất

quyết không chịu buông tay. Vì sao à? Vì cô ta muốn kéo anh ta ra khỏi người.”

“Sabine, đó không phải là sự thật...” Tôi tiến lại gần, đảo mắt nhìn xung quanh xem có dùng được cái gì để chống lại mụ Invidia mà không làm bị thương tới Emma không.

“Các tà ma không thể nói dối.” Sabine nói và chị ta nhìn tôi với ánh mắt hùng hục nổi căm hờn. Và sự đố kỵ, đến nỗi tôi gần như cảm nhận được vị đắng của nó trong bầu không khí giữa hai chúng tôi. Sao chị ta có thể đột nhiên trở mặt ghét tôi đến như vậy, khi mà mới vài tiếng trước vẫn còn gọi tôi là bạn? Không lẽ chỉ vì lời buộc tội sai của tôi với chị ta? Hay vì sự khích bác của mụ Invidia và cơn bão của sự đố kỵ mà mụ ấy mới thả vào trường chúng tôi?

Và giờ đây khi đứng cạnh kẻ đang trực tiếp gây ra cơn bão ấy, hiển nhiên là mức độ của sự đố kỵ trong lòng chị ta càng đậm đặc hơn rồi.

“Các tà ma không thể *cố tình* nói dối.” – Anh Nash chữa lại và bước tới cạnh tôi – “Nhưng bọn chúng vẫn có thể tự do đoán mò và đưa ra các giả định, giống như bao người khác.”

“Hãy xem cái cách bọn họ vào hùa với nhau để chống lại người kia...” Mái tóc vàng của Emma rơi xuống vai Sabine, và giọng nói của ả tà ma sượt qua da thịt tôi, ngọt ngào và mềm mại như mật ong nơi đầu lưỡi. Nếu đến *tôi* còn thấy khó cưỡng lại sự cám dỗ của mụ ta thì làm sao Sabine có thể, khi mà chị ta đang thực sự rất muốn có được thứ mà tôi đang có.

“Cô ta đã làm thay đổi anh ta. Khiến anh ta hèn hẩn đi.” – Mụ Invidia nói tiếp và tôi có thể thấy Sabine đang chăm chú lắng nghe. Lời của mụ ta đã đánh trúng mục tiêu – không phải đôi tai của Sabine, mà là trái tim của chị ta – “Chỉ cần không còn cô ta ở bên cạnh, người có thể thay đổi lại mọi chuyện. Người có thể có lại được anh ta và mọi thứ sẽ quay trở lại giống như ngày xưa. Và không còn ả *bean sidhe* nào chắn ngang đường người nữa.”

“Sabine, đừng làm như vậy.” – Tôi bước tới van nài chị ta – “Hãy bảo mụ ta để cho Emma yên. Cậu ấy không có liên quan gì tới mấy chuyện này.”

“Con nhỏ Emma này ý hả?” – Mụ Invidia phá lên cười – “Emma Marshall có liên quan tới tất cả mọi chuyện.” – Mụ ta ghé tai thì thầm vào tai Sabine nhưng đủ to để tất cả chúng tôi có thể nghe thấy – “Cô ta là một phần của vấn đề. Cô ta là chỗ dựa tinh thần vững chắc của cô nàng *bean sidhe* kia, trong khi cuộc đời chỉ đem lại cho người khó khăn và nhọc nhằn.”

“Bina, làm ơn đi...” Anh Nash cầu xin và ánh mắt đầy mâu thuẫn của Sabine lập tức quay sang nhìn anh. Nhưng điều đó chỉ càng khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, bởi vì chị ta không thể nhìn thấy anh ấy mà không nhìn thấy tôi, thấy chúng tôi đứng cạnh nhau.

“Anh ta cũng là một phần của cuộc đời quá nhiều đặc ân của cô ta.” – Tay Emma lại chạm vào các ngón tay của cô nàng *mara* rồi vuốt ngược lên trên, và cánh tay của Sabine khẽ giật giật – “Người bạn trai hết mực yêu thương, những người bạn trung thành, một người bố luôn bao bọc và che chở cho con gái. Cô ta có tất cả mọi thứ, còn người chỉ có những cơn thèm ăn, luôn cào cấu và hành hạ người từ bên trong, cả ngày lẫn đêm.”

Tôi lại nhích thêm một bước nữa và anh Nash cũng di chuyển theo tôi. “Sabine, chị cũng có thể có tất cả những cái đó!” – OK, ngoại trừ một người bố, nhưng đây không phải là lỗi của tôi – “Và chị không cần phải mặc cả với một tà ma để có được những điều đó!”

“Cô ta nói dối.” – Mụ Invidia cong môi lên nói, và Sabine khẽ rùng mình khi môi Emma trượt qua tai chị ta – “Mọi người bị cuốn hút vào cô nàng *bean sidhe* bé nhỏ bởi sự ngây thơ, trong trắng của cô ta. Nhưng khi người bước vào phòng, tất cả đều run lấy bầy và co rúm lại. Người phải cố gắng để che giấu nỗi kinh hoàng mỗi khi họ nhìn vào mắt người còn cô ta chỉ việc mỉm cười. Tự mình người sẽ không thể có được những thứ mà cô ta có, không một cái gì hết! Nhưng *ta* có thể mang chúng lại cho người. Ta có thể mang cho người tình yêu và sự chấp nhận, và một nụ cười rực rỡ hơn cả Mặt Trời. Ta có thể mang cho người bạn bè và sự chú ý. Ta có thể đều đặn cung cấp cho người những cơn người luôn sẵn sàng ngủ để người thỏa mãn cơn thèm ăn của mình.”

“Mụ ta không thể làm điều đó, Sabine à.” – Tôi bước tới khẳng định, và giờ tôi chỉ còn cách họ chưa đầy ba mét – “Kể cả nếu mụ ta nghĩ là mình có thể làm được đi chẳng nữa thì chúng cũng không phải là những thứ chị thực sự muốn. Mụ ta không thể thay đổi giống loài của chị, mụ ta không thể mang đến cho chị những người bạn thực sự. Cho dù mụ ta có hứa gì đi chẳng nữa.”

“Cô ta thì biết gì về nỗi đau của người? Về sự cô đơn của người?” – Mụ Invidia rít lên, làm tôi dựng hết cả tóc gáy – “Cô ta chẳng hiểu gì về sự tăm tối của cuộc đời người nhưng vẫn sẵn sàng dập tắt ngọn lửa duy nhất mà nó có.” Ánh mắt của Emma liếc nhìn về phía anh Nash đang đứng cạnh tôi và Sabine cũng nhìn theo.

“Người chỉ cần đi qua Cõi Âm...” – mụ ta luồn cánh tay của Emma vòng qua eo Sabine một cách đầy chiếm hữu – “Giao cho ta cơ thể trẻ trung và căng tràn sức sống này của Emma rồi ký vào tờ hợp đồng bán đi linh hồn của người. Một cái giá quá rẻ cho một cuộc đời bình yên và hạnh phúc.”

“Sabine! Không được!” – Anh Nash hốt hoảng kêu lên và tôi nhìn thấy các vòng xoáy của nỗi sợ hãi và sự phản nộ chuyển động dữ dội trong mắt anh – “Nếu em đi qua bên đó, em sẽ không bao giờ quay lại được nữa. Mụ ta sẽ không thả em ra đâu.”

“Một anh chàng *bean sidhe* si tình...” - Ả tà ma tiếp tục rót những lời hứa hẹn đường mật vào tai Sabine – “Anh ta vẫn muốn bảo vệ cho người. Nếu không phải vì cô ta, anh ta sẽ là của người. Hãy đi qua bên đây, và ta hứa với người, người sẽ có thể quay trở lại ngay sau khi đặt bút ký. Người sẽ sống một cuộc đời thực sự ở đây, với mọi thứ mà cô ta có, mà người xứng

đáng được hưởng.”

Tôi có cảm giác như trời đất đang chao đảo trước mặt tôi. Mụ Invidia có thể mang lại những thứ đó cho Sabine nhưng không thể lấy chúng đi khỏi tôi, đúng không?

Tôi nhìn thấy sự quyết tâm trong ánh mắt Sabine chỉ một giây trước khi chị ta biến mất. Chị ta đã quá yêu anh Nash – và quá ghen tị với tôi – để mà có thể cưỡng lại lời đề nghị đó. “Không!” Tôi nhào tới túm lấy Emma để kéo cậu ấy khỏi Sabine trước khi chị ta đi qua Cõi Âm. Nhưng tôi đã quá trễ. Các ngón tay của tôi chỉ kịp sượt qua mái tóc vàng của Emma và rồi cả hai người đó biến mất.

“Không!” Anh Nash kéo tôi lại bằng cả hai tay và ôm chặt lấy tôi.

Emma đang ở bên Cõi Âm. Và tôi đã để chuyện đó xảy ra. Con người không thể tồn tại ở Cõi Âm và kể cả nếu Emma có thể sống sót được thì cậu ấy cũng mãi mãi không bao giờ trở lại được như xưa. Cậu ấy sẽ thế nào khi nhìn thấy những sinh vật hung hãn và đáng sợ ở bên đó, những kẻ chỉ tìm mọi cách để ăn tươi nuốt sống cậu ấy?

“Kaylee, chúng ta cần phải cứu họ ra khỏi đây. Em cần phải đưa chúng ta sang bên đó. Ngay lập tức!”

Và đó là khi tôi hiểu ra mục đích thực sự của mụ Invidia. Mụ ta không thể lấy được những thứ mà tôi có và giao chúng cho Sabine. Hiển nhiên cái đó vượt quá khả năng của mụ ta. Nhưng nếu tôi đi qua Cõi Âm, mụ ta – hoặc lão Avari – sẽ có thể vĩnh viễn biến tôi thành nô lệ ở bên đó. Hoặc chúng có thể giết chết tôi và lấy đi linh hồn của tôi – giống như cái kết mà chúng đã định sẵn dành cho Emma.

Bọn tôi đã bị gài bẫy. Mụ Invidia đã cố tình để chúng tôi nghe thấy mụ ta nói chuyện với Sabine, cố tình để chúng tôi nhìn thấy bọn họ đi qua Cõi Âm. Và muốn chúng tôi phải đi theo sang bên đó.

Nhưng kể cả đã biết rõ là hai tà ma ấy sẽ đang đứng đợi sẵn thì chúng tôi vẫn phải đi qua. Tôi không thể để Emma – hay thậm chí là cô nàng *mara* đầy mâu thuẫn kia – phải chịu sự dày dọ của đám tà ma. Nếu không muốn phần đời còn lại của mình sống trong ân hận và dày vò.

“Em biết.” – Tôi thề thào trả lời, vẫn chưa hết sốc trước những gì vừa diễn ra. *Tĩnh táo lại đi nào Kaylee!* – “OK, hãy thử suy nghĩ một chút.”

“Không, hãy đi ngay sang đó và đưa họ về. Anh không thể đi qua bên đó mà không có em,

Kaylee ạ. Chúng ta phải đi thôi...”

“Đợi một chút.” – Tôi kéo anh Nash đi về hướng ngược lại, cố gắng không đi quá sát tường, phòng trường hợp đám cây leo đổ lan vào tới trong bếp – “Sẽ là đại họa nếu chúng ta đi qua bên đó tại chính cái điểm mà bọn chúng đã nhìn thấy mình. Chắc chắn bọn chúng sẽ đang đứng đấy đợi sẵn để tóm chúng ta.”

“Em nghĩ cũng phải.” Anh Nash gật đầu tán thành, trông anh có vẻ hơi bất ngờ trước sự nhanh trí của tôi.

Bình thường anh Nash là người rất điềm đạm, suy nghĩ cái gì cũng chín chắn và bình tĩnh, nhưng rõ ràng lần này anh ấy đang không hề suy nghĩ thông suốt và cuống hết cả lên. Vì *Sabine*. Anh ấy muốn cứu chị ta nhiều như tôi muốn cứu Emma, và tôi không thể không tự hỏi phải chăng anh Tod đã nói đúng. Rằng anh Nash và Sabine sinh ra là để dành cho nhau? Rằng tôi là người duy nhất đang cản đường họ?

Giờ không phải là lúc suy nghĩ tới mấy chuyện này... “Đưa tay của anh cho em.”

Các ngón tay của anh nắm chặt lấy tay tôi và tôi cảm thấy có một chút cay đắng. Sabine cần anh ấy và anh ấy cần phải đi để cứu chị ta. Và anh ấy cần tôi đưa anh sang bên đó. Nhưng còn tôi, tôi cần gì ở anh?

“Kay ơ?” – Trán anh Nash nhăn tít lại vì lo lắng và sợ hãi – “Em sẵn sàng chưa?”

Tôi thở hắt ra đầy khó nhọc. “Chưa. Nhưng... Đi thôi.”

Lần này tiếng thét của tôi đến quá dễ dàng, bởi vì tôi chỉ cần hình dung ra cảnh Emma chết – một lần nữa. Tôi đã hứa với cậu ấy sẽ không để chuyện đó xảy ra, bằng bất cứ giá nào. Và tôi sẽ *không* phá vỡ lời hứa của mình.

Khi tiếng thét nhỏ dần trong tai tôi, và nỗi đau đớn trong cổ họng tôi cũng giảm dần, tôi mở mắt ra và quan sát phiên bản Cõi Âm của căn bếp trường tôi. Các sợi dây leo lan ra khắp hai bên tường và sàn nhà, ngoe nguẩy vươn về phía chúng tôi. Nhưng cũng may chưa đủ để bao phủ kín cả căn phòng.

Một thứ chất lỏng đục ngầu đang chảy tong tong từ cái vòi ở chậu rửa bát, và một số dụng cụ khác trong bếp cũng đã chảy qua hàng rào ngăn cách giữa hai thế giới.

Emma và Sabine đang đứng giữa phòng bếp, tại đúng cái vị trí mà họ vừa đi qua, chỉ có điều cô bạn thân của tôi đã quay trở lại với thân xác của mình – và hiển nhiên là đang rất sốc. Một tay Sabine đang nắm chặt lấy khuỷu tay của Emma và tôi cũng không biết chị ta đang muốn bảo vệ hay khống chế bạn tôi nữa.

Lão Avari và mẹ Invidia đang đứng ở hai bên tường khác nhau, để Sabine không thể một lúc theo dõi được cả hai.

“Kaylee ơ...?” – Đôi mắt nâu của Emma mở to hết nhìn tôi lại nhìn mẹ Invidia. Giờ tuổi tóc của mẹ ta đang chảy siết vì sự phấn khích tột độ. Những giọt nước lăn dài trên quần áo của mẹ ta, nhưng không hề làm hỏng chất liệu áo, sau đó rơi xuống tấm vải sơn lót sàn và cháy xèo xèo, tạo thành những cái lỗ sâu hoắm. Emma co rúm lại khi nhìn thấy cảnh đó – “Chúng ta đang ở đâu thế? Đây là địa ngục đúng không? Mình đang ở địa ngục đúng không?”

“Là Cõi Âm, Emma ạ.” – Một cái tên khác của địa ngục – “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mình sẽ đưa cậu ra khỏi đây.”

“Mình chết rồi hả Kay?” – Emma run rẩy hỏi và tim tôi như muốn vỡ vụn. Cậu ấy ngủ gật trong giờ Lịch sử và tỉnh dậy đã thấy mình đang ở dưới địa ngục. Cậu ấy sẽ nghĩ là tôi đã để chuyện đó xảy ra. Rằng tôi đã để cho cậu ấy chết trong khi hoàn toàn có thể cứu được cậu ấy.

“Sắp rồi, cưng ạ...” – Mẹ Invidia ngân nga trả lời – “Rất nhanh thôi.”

“Đừng nghe lời mẹ ta, Emma. Cũng đừng nhìn vào mắt mẹ ta.” Tôi quay sang dẫn Emma. Tôi bản khoăn không hiểu tại sao hai tà ma ấy vẫn chưa hề xông vào tóm lấy bọn tôi.

“Sabine, quay lại đi em!” – Anh Nash nói – “Trước hết hãy đưa Emma quay lại thế giới loài người đã, rồi chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện ở bên đó. Em không cần phải bán đi linh hồn của mình để có một cuộc đời tốt đẹp hơn.”

“Không đúng!” – Mẹ Invidia lắc đầu nói. Ở phía đối diện, lão Avari chỉ im lặng đứng nhìn. Có vẻ như lão ta đang muốn đợi xem mọi chuyện diễn ra thế nào đã rồi mới hành động – “Người đã tự thử cố gắng rồi đấy thôi, nhưng kết quả thế nào?”

“Mọi chuyện đều ổn!” – Anh Nash hét ầm lên, và tiến về phía trước. Tôi cũng vội bước theo anh bởi tôi không muốn buông tay anh ra, phòng khi phải quay trở lại bên kia gấp – “Em có thể tự mình làm chuyện đó, Sabine ạ, và anh sẽ giúp em. Anh chưa bao giờ ngừng giúp em.”

“Anh đã vứt bỏ em.” – Tay chị ta siết chặt lấy tay Emma và cậu ấy nhăn mặt lại nhưng

không tìm cách giãy ra – “Anh đã đuổi em ra khỏi nhà và bảo em đừng bao giờ quay lại.”

Anh Nash ngập ngừng và tôi đọc được sự mâu thuẫn trong mắt anh. Anh ấy không thể chối bỏ những gì đã xảy ra, nhưng giờ trách cứ Sabine sẽ chỉ càng đẩy chị ta xa hơn về phía đám tà ma kia mà thôi. Mặc dù chuyện xảy ra hôm đó hoàn toàn là lỗi của chị ta – “Anh rút lại lời đó.” – Cuối cùng anh Nash lên tiếng – “Anh đã quá thất vọng và giận dữ nên đã xử sự hơi nóng vội, trong khi đáng ra có nhiều cách để xử lý tình huống đó tốt hơn.”

Anh nói, và tôi tự hỏi không biết có phải anh ấy học được câu đó từ mẹ mình không.

“Anh ta sẽ lặp lại chuyện đó.” – Mụ Invidia vén tóc ra đằng sau và thêm vài giọt a-xít nữa rơi xuống sàn nhà – “Chừng nào *cô ta* còn xen vào giữa hai người, anh ta sẽ còn tiếp tục bỏ rơi người, hết lần này đến lần khác. Hãy trao linh hồn lại cho ta và ta sẽ làm cho mọi nỗi khổ sở ấy biến mất. Ta sẽ làm cho cô ta biến mất.”

Và đột nhiên tôi mất hết kiên nhẫn với cái trò vờn qua vờn lại này của mụ ta.

“OK, nghe này.” – Tôi lên tiếng và tất cả lập tức quay đầu nhìn về phía tôi. Và tôi đã phải cố nuốt nỗi khiếp sợ của mình vào bên trong, trước khi mở miệng nói tiếp – “Linh hồn của chị là việc của chị, Sabine ạ.”

“Kaylee...” Giọng anh Nash đầy cảnh cáo.

“Chị ta lớn rồi mà anh Nash.” – Tôi khẳng khẳng nói – “Chị ta cần phải tự đối mặt với sự thật.” – Nói rồi tôi quay sang nhìn Sabine, cảm thấy rợn tóc gáy khi trở thành tâm điểm chú ý của cả hai tà ma – “Chị muốn làm gì với linh hồn mình thì tùy. Cá nhân tôi thấy chị thật ngu ngốc khi định đem bán nó cho chính kẻ đang có kế hoạch sẽ tra tấn và hành hạ chị cho tới ngàn đời. Và đó *chính xác* là kế hoạch của mụ ta. Cứ thử hỏi mụ ta mà xem, nếu chị không tin tôi. Nhưng tôi sẽ tuyệt đối không để chị lôi Emma theo.”

Tôi chống hai tay lên hông và vênh mặt nhìn Sabine đầy thách thức. “Hãy thả Emma ra, và nếu khi chị vẫn muốn bán linh hồn của mình thì đích thân tôi sẽ chích ngón tay cho chị để chị có thể ký cái hợp đồng đó bằng máu. Chị thấy sao?”

“Kaylee!” Anh Nash gắt lên nhưng tôi chỉ có thể nhún vai, thầm hy vọng rằng chiêu tâm lý học nghịch đảo của mình sẽ không phản tác dụng. Sabine trước giờ luôn thích làm ngược lại những gì tôi nói. Nếu tôi bảo chị ta không được làm cái gì thì chị ta càng phải làm cho bằng được. Vì thế, nếu chị ta nghĩ tôi đang mong chị ta bán đi linh hồn của mình – hoặc ít nhất là việc đó không hề khiến tôi bận tâm – có lẽ chị ta sẽ làm theo hướng ngược lại.

“Cứ để cho cô ta nói.” – Lão Avari thọc hai tay vào trong túi áo khoác – “Ta thấy sự thành thật của cô ta... khá là hỗn loạn.” Lão ta ăn mặc giống như bao nhân viên văn phòng khác, trông hoàn toàn vô hại và... bình thường. Ngoại trừ đôi mắt của lão...

Tôi không dám nhìn vào hai con người đen sẫm và sâu hoắm đó. Chúng dường như đang hút hết cả ánh sáng trong phòng, thay vì phản chiếu nó. Đôi mắt của lão Avari không phải là cửa sổ của tâm hồn – thứ mà lão ta không hề có – mà là cửa sổ của sự trống rỗng, vừa sâu vừa tối.

“Tốt thôi. Nào, chúng ta hãy cùng kết thúc chuyện này ở đây.” Tôi tiến thẳng tới chỗ Sabine đang đứng, hy vọng rằng sự chủ động của tôi sẽ khiến chị ta hành động.

Sabine lùi lại và kéo Emma theo chị ta. Anh Nash gọi tên tôi nhưng tôi vẫn không dừng lại. Và khi tôi đang đi được một nửa đường tới chỗ Sabine thì đột nhiên tôi cảm nhận được một sự chuyển động rất nhanh, thoáng vụt qua phía bên phải. Tôi quay ngoắt đầu sang ...

Lão Avari đã biến mất.

Kể đó, tôi nghe thấy tiếng anh Nash kêu lên thất thanh sau lưng mình. Tôi hoảng hốt quay lại thì thấy lão Avari đang tóm lấy tay anh bằng một tay. Phải tới khi ấy tôi mới chợt hiểu ra tại sao cả lão Avari và mục Invidia này giờ không hề nhúc nhích hay có động thái gì, mà chỉ đứng yên một chỗ - Kỹ thuật di chuyển giữa hai thế giới của tôi ngày càng tiến bộ. Cả tôi và Sabine đều có thể di chuyển trong nháy mắt. Và hai tà ma đó đã không dám mạo hiểm làm gì có thể khiến chúng tôi quay trở về bên kia và mất hết cả bốn nạn nhân.

Nhưng một khi anh Nash rời khỏi tầm với của tôi, cuộc chơi mới chính thức bắt đầu.

Tôi đứng khựng lại, kẹt giữa một người gần-như-là-bạn-trai-tôi và một người chắc-chắn-là-bạn-thân-tôi, không biết phải làm sao.

“Một cử động thôi, và ta sẽ giết chết hân.” Lão Avari nói, và vì tà ma không thể nói dối, nên tôi dám chắc đó không phải là lời đe dọa suông.

“Kaylee, đi đi em!” – Anh Nash hét ầm lên, mặt anh nhăn nhúm vì đau, và tôi biết rất rõ cái cảm giác đau đón ấy – “Hãy đưa họ đi đi!”

Nhưng tôi sẽ không bao giờ bỏ anh ấy hay Emma lại, và lão Avari quá biết điều đó.

Lão ta liếc về phía Sabine. “Hãy cùng thương lượng đi, cô Campbell.”

“Không!” – mẹ Invidia rú lên và Emma giật thót mình. Tôi nhìn theo ánh mắt kinh hoàng của cậu ấy và phát hiện ra ả tà ma của lòng đố kỵ đang nhe hàm răng vàng khè, nhọn hoắt hình răng cưa ra – “Không thương lượng gì hết. Con nhóc *mara* là của ta, cả thân xác đẹp đẽ kia của Emma nữa. *Của ta!*”

“Kaylee ơi...!” – Emma run lập cập, ôm chặt lấy tay Sabine.

“Sabine, đưa cậu ấy ra khỏi đây!” – Tôi gắt lên, cùng một lúc phải chia sự tập trung của mình ra làm ba hướng: Mẹ Invidia, Sabine và Emma, lão Avari và anh Nash.

“Nếu ngươi đi, ngươi sẽ không bao giờ được gặp lại hắn nữa.” Lão Avari nói và Sabine hốt hoảng nhìn sang anh Nash. Chắc chắn chỉ ta sẽ không để cho anh Nash chết, nhưng chị ta sẽ làm những gì để cứu anh ấy, đó mới là điều tôi đang lo sợ.

“Đề nghị của ông là gì?” Sabine hỏi và mẹ Invidia lồng lộn rít lên.

“Không! Của ta! Ta tìm ra nó trước. Ta đã cho nó ăn. Ta đã nuôi dưỡng sự đố kỵ trong lòng nó thành nỗi khát khao, sự cay đắng và nỗi tức giận. Và giờ nó đã chín mọng và ta *sẽ là người hái nó!*”

Ánh mắt của lão Avari không một lần rời khỏi Sabine. “Một sự trao đổi. Của ta...” – Lão đẩy anh Nash ra phía trước, nhưng tay vẫn tóm chặt lấy anh và anh lại rên lên vì đau đớn – “... đổi lấy của ngươi.” Lão ta đang hút năng lượng của anh Nash, giống như lần trước, khi anh ấy bị bắt tới Cõi Âm.

“Không, Sabine.” – Anh hỗn hển nói, mặt trắng bệch – “Kaylee, đừng để cô ấy làm chuyện đó.”

Tôi không biết phải nói gì lúc này. Tôi không thể lựa chọn giữa anh Nash và Emma. Tôi *không thể!*

“Ông sẵn sàng từ bỏ một *bean sidhe* để đổi lấy một con người?” – Sabine nghi ngờ hỏi lại lão Avari – “Tại sao?”

“Cô chỉ cần biết là nếu giao cho ta cô gái đó, ngươi có thể nhận lại người yêu của mình và quay trở về bên kia.”

Nhưng tôi hiểu điều lão ta không hề nói ra. Lão ta không phải từ bỏ anh Nash vì Emma. Lão ta từ bỏ anh Nash vì tôi. Bởi vì chỉ cần có Emma trong tay, lão ta có thể ép tôi đổi sự tự do của mình cho cậu ấy.

“Kaylee ơ...?” Emma, đang run bần bật bên cạnh Sabine, hốt hoảng mở to mắt nhìn tôi.

“Không!” Mụ Invidia giờ gần như đã điên loạn vì bị lão Avari hót tay trên. Mái tóc của mụ ta chảy nhanh tới nỗi tạo thành một vũng nước lớn dưới chân mụ ta. Đôi mắt cháy rực lên như hai hòn than xanh, và các móng vuốt sắc nhọn trên tay mụ ta chìa ra như muốn ăn tươi nuốt sống mấy người chúng tôi.

Sabine hết nhìn mụ Invidia, tôi, lão Avari rồi lại quay về tôi và tôi có thể đọc được sự mâu thuẫn trên mặt chị ta. Chị ta không muốn hại Emma. Nhưng chị ta cũng không muốn mất anh Nash và đề nghị của lão Avari rõ ràng là hấp dẫn hơn nhiều so với lời đề nghị của mụ Invidia.

Cuối cùng chị ta quay sang nhìn anh Nash, và thấy nỗi đau đớn quằn quại trong mắt anh. Và tôi đã biết câu trả lời của chị ta trước cả khi chị ta thốt ra thành lời.

“Thôi được. Đây!” Sabine đẩy Emma sang bên phải. Và lão Avari thả anh Nash ra, đẩy về hướng ngược lại. Tôi lao thật nhanh tới chỗ Emma. Cậu ấy loạng choạng và ngã khụy xuống đất. Ở phía bên kia phòng, anh Nash cũng đổ sập người xuống vì đau. Sabine lao vội tới và giang rộng hai tay ra để đỡ anh.

Và trước khi một trong hai người tui tôi tới được đích, mụ Invidia rít lên lao vọt tới chỗ tôi – tôi đang ở gần với chỗ mụ ta nhất – và giương móng vuốt ra.

Tôi vội né người sang phía bên trái và mụ ta cũng lập tức chuyển động theo tôi, mái tóc a-xít bay phấp phới trong không khí. Mụ ta chỉ còn cách tôi chưa đầy 5 mét.

Lão Avari gầm lên, nổi khùng lên khi thấy một tà ma khác sắp đụng được vào món đồ của mình. Lão ta dừng lại – cách Emma chừng nửa mét – và dậm cái chân phải thật mạnh xuống đất, giống như một gã khổng lồ đang muốn làm rung chuyển trái đất. Băng giá đột nhiên phóng lên từ dưới đất, lao thẳng về phía mụ Invidia và càng lúc càng lan đi nhanh hơn trên mặt sàn. Chúng đã chạm vào được mụ ta đúng lúc mụ ta đang nhào vào người tôi. Tôi hoảng hồn lùi vội ra đằng sau và mụ Invidia lập tức đóng băng. Theo đúng nghĩa đen.

Da mụ ta được bao phủ bởi một lớp băng màu xanh nhạt. Mái tóc cũng đã ngừng chảy và đóng băng ngay lập tức, tạo thành những trụ băng màu xanh lá cây, mọc lờm chờm lên nhau.

Móng vuốt của mẹ ta vẫn đang chìa ra phía tôi, cách mặt tôi độ chục phân. Cũng may là mẹ ấy đã bị đóng băng kịp lúc.

“Kaylee!” Anh Tod gọi ầm lên và tôi ngẩng mặt thấy anh ấy đang đứng ở phía bên kia phòng, sẵn sàng đợi lệnh của tôi.

“Đưa Emma đi!” Tôi gào lên. Anh gật đầu và vụt biến mất. Lão Avari tiến tới chỗ Emma, và cậu ấy lồm cồm lùi vội ra khỏi lão. Đúng lúc đó, anh Tod hiện ra bên cạnh cậu ấy và Emma bám chặt lấy cánh tay anh rồi cả hai người họ biến mất.

Lão Avari lại gầm lên, và lần này ánh mắt lão quay sang tìm tôi. Bên tay phải tôi, mẹ Invidia đang giãy giụa tìm cách thoát ra khỏi khối băng. Tôi nhắm mắt lại và cố gắng triệu tập tiếng hét. Nhưng trước khi tôi kịp phát ra bất kỳ âm thanh nào, tôi nghe thấy tiếng anh Nash hét ầm lên từ phía bên kia phòng.

“Hãy tới mà bắt bọn tao đi!”

Tôi mở mắt ra và thấy anh đang giữ tay Sabine lại, từ chối không chịu đi cho tới khi biết chắc rằng tôi đã an toàn.

Lão Avari dừng lại, vụt phăng lại cái áo khoác. Lão ta hết quay sang bên phải nhìn tôi lại quay sang bên trái nhìn anh Nash và Sabine, và tôi nhận ra cái nhìn đó.

Lòng tham. Một lòng tham vô đáy. Lão ta muốn có cả ba chúng tôi. Nhưng kể cả một tà ma đầy quyền năng như lão cũng không thể ở hai nơi cùng một lúc. Lão ta sẽ phải chọn.

Và rồi tôi nghe thấy tiếng băng kêu răng rắc ở bên còn lại và tôi biết lão ta sẽ không có cơ hội.

Bàn tay trái của mẹ Invidia phóng về phía tôi. Chỗ băng bám trên tay mẹ ta nứt ra và rơi lả tả xuống sàn nhà. Theo bản năng, tôi vung chân đập thẳng vào bụng mẹ ta, làm mẹ ta quỵ sụp xuống sàn, hơn một nửa phần thân vẫn đang bị kẹt cứng trong băng. Tôi lại đá thêm một phát nữa và mẹ ta đổ kềnh ra đất, mặt đập xuống sàn. Khi ba cái răng nhọn hoắt và dài bằng ngón tay út của tôi rơi xuống cũng là lúc mấy cột băng trên đầu mẹ ta rụng ra, bắn về phía anh Nash và Sabine.

“Sabine, đi đi!” Tôi hét lên. Chị ta liếc về phía lão Avari, sau đó quỵ xuống và bẻ lấy một cột băng trên sàn. Rồi chị ta gật đầu với tôi và nắm lấy tay anh Nash.

“Không!” Anh gào lên, lúc chị ta túm chặt tay anh quay trở về bên kia.

Tôi cố gắng triệu tập tiếng hét. Lão Avari lao thật nhanh tới chỗ tôi. Móng vuốt của mụ Invidia đang nắm chặt lấy cổ chân tôi. Tôi cố giăng chân ra nhưng tay mụ ta bám quá chắc. Tôi cuống cuống nhoài người nhặt lấy một cái răng gãy của mụ ta. Lão Avari cách tôi không còn xa nữa.

Tôi dùng hết sức bình sinh cắm phập cái răng vào mắt trái của mụ Invidia.

Mụ ta rú lên và buông vôi tay ra ôm lấy mắt. Tôi lồm cồm lùi vôi ra đằng sau, cố gắng triệu tập tiếng hét. Nhưng không có một âm thanh nào thoát ra. Tôi đang quá sợ hãi để có thể nghĩ về cái chết nào khác, ngoài cái chết của bản thân.

Đúng lúc đó, một bàn tay chắc khỏe ôm vòng lấy tôi từ đằng sau. “Có anh đây rồi!” Anh Tod thì thầm vào tai tôi, cùng lúc lão Avari nhào về phía tôi.

Chưa đầy một giây sau, tôi đã thấy mình đang đứng trong bếp của nhà trường, anh Tod vẫn đang ôm tôi từ phía sau. Bên dưới chân phải tôi là chai nước sốt mayonnaise bị bật tung nắp. Cách đó một mét là Emma, mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Phía bên kia phòng, anh Nash đang gập người lại vì đau đớn và kiệt sức, trong vòng tay của Sabine. Trên sàn nhà, cạnh chân chị ta là cái cốc nhựa đang dựng cột bằng chị ta lấy được khi nãy bên Cõi Âm. Tôi thậm chí còn chẳng muốn biết tại sao chị ta lại lấy nó.

Anh Tod siết nhẹ lấy tôi rồi thả tay ra, và tôi quay lại đối diện với anh. “Cảm ơn anh. Em nợ anh.”

“Không, em không nợ anh cái gì hết.” Anh nói, và các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh khẽ chuyển động.

Kế đó, Emma đứng dậy ôm chặt tôi vào lòng.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi.

“Mình nghĩ thế.” – Nói rồi cậu ấy giơ tay lên gạt mấy sợi tóc trên mặt. Ánh mắt cậu ấy vẫn chưa hết hoảng hốt, da cậu ấy vẫn tái nhợt, nhưng được quay trở lại với không gian quen thuộc

như thế này đã khiến cậu ấy bình tĩnh hơn rất nhiều – “VẬY LÀ ĐẤY CHÍNH LÀ CÔI ÂM?”

“Ừ.” Tôi vội lấy cái tạp dề treo trên móc và lau chỗ nước sốt dính trên giày.

“Chuyện gì đã xảy ra thế? Một phút trước mình còn đang ở trong lớp Lịch sử, vậy mà
nhoàng một cái đã thấy bản thân đang nhìn chăm chăm vào một người đàn ông mặc vét và
một phụ nữ đàn bà nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình.”

“Chuyện kể ra dài lắm, Emma ạ. Mình hứa sẽ kể hết mọi chuyện cho cậu nghe. Nhưng giờ
mình cần một giây để... thở lại đã.”

Emma gật đầu và tôi ngồi xuống cái ghế gần đó. Trong vài phút, năm người bọn tôi ngồi
lặng lẽ nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy...

Choáng váng. Nhẹ nhõm. Và vẫn còn sống.

Chương 27

“THẾ CÁI MỤ CÓ BỘ TÓC kỳ quái đó là ai?” Emma vừa hỏi vừa nhấc cái khay ra khỏi lò nướng.

“Cái mụ có bộ tóc chảy nước tong tống ý hả?” Tôi đặt cái lót nồi lên bàn.

Emma gật đầu, hít hà cái khay bánh rồi đặt xuống bàn. Để bù đắp cho cơn khủng hoảng ngày hôm trước của cô nàng, tôi đã hứa sẽ trả lời tất cả mọi câu hỏi liên quan tới Cõi Âm của Emma.

“Tên mụ ta là Invidia. Một con quỷ của lòng đố kỵ.”

Cậu ấy bỏ cái lót tay xuống bệ bếp. “Người đã gây ra mâu thuẫn giữa cậu với Sabine ý hả?”

“Và hơn một nửa trường học.” – Tôi cắt lát tay vào trong ngăn kéo cạnh lò nướng – “Đó là một phần của cuộc tấn công chớp nhoáng của bọn chúng vào thế giới loài người, cậu hiểu chưa?” – Emma gật đầu, nhưng trông có vẻ không chắc chắn cho lắm, vì thế tôi lại giải thích thêm – “OK, hãy tưởng tượng nó giống như một cái bánh xe nước. Một khi nó quay, nó tạo ra rất nhiều năng lượng, đúng không? Nhưng cần phải có một cú hích ban đầu để làm cho nó quay. Trong trường hợp này, cú hích đó chính là nguồn năng lượng lớn được đẩy vào trường chúng ta bởi lão Avari, con quỷ của lòng tham, và mụ Invidia, con quỷ của lòng đố kỵ. Và nó đã làm bùng lên những xích mích vốn đã tồn tại giữa mọi người. Vì nó được bắt nguồn từ lòng tham và sự đố kỵ, thứ nó sản sinh ra cũng sẽ là lòng tham và sự đố kỵ.”

“Thế nên... Sophie đã cắt tóc của Laura bởi vì cô ta ghen tỵ với cái vương miện Nữ Hoàng Tuyết ngu ngốc kia.”

“Chính xác.” Tôi mở tủ lạnh lấy hộp sữa tươi, trong khi Emma với tay lấy hai cái cốc trên giá.

“Và nó khiến Sabine ghen tỵ điên cuồng với cậu, còn cậu thì khẳng khẳng đổ lỗi cho chị ta về mọi chuyện.”

Tôi hừ một cái rồi rót sữa vào cốc. “Có thể nói như vậy. Ngoài ra lão Avari và mụ Invidia còn bày ra nhiều trò khác nữa để bọn mình quay ra chống lại nhau, bởi vì mình và chị ta chính là mục tiêu cuối cùng.”

“Sợ nhỉ.”

“Cậu không thể tưởng tượng nổi đâu.” Tôi nhấp một ngụm sữa và quan sát cô bạn thân.

Nói chung là Emma đã hồi phục khá nhanh sau những gì được nghe và được chứng kiến về Cõi Âm. Phản ứng đầu tiên của cậu ấy khi biết chuyện bị nhập là “Lúc đó đầu mình có lúc lắc không?” nhưng tôi biết cậu ấy chỉ nói cứng thế thôi, chứ tận sâu thẳm bên trong đang rất sợ hãi. Tôi biết cảm giác của Emma bây giờ - mất kiểm soát, sợ hãi và *bị lợi dụng* - bởi vì tôi đã từng trải qua chuyện đó.

Và tôi sẽ luôn ở bên cạnh để giúp cậu ấy vượt qua. Và chiến đấu lại.

Tất cả chúng tôi sẽ làm như vậy.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên ngoài phòng khách, và tôi chạy ra mở cửa, trong khi Emma cắt bánh. Anh Nash đang đứng ở trước cửa, và ngay khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, các vòng xoáy trong mắt anh lập tức chuyển động chậm rãi. Và trái tim tôi lại một lần nữa thổn thức.

“Chào em.”

“Chào anh.” Tôi nhoẻn miệng cười, rồi để yên cho anh ôm mình vào trong lòng và đặt lên môi tôi một nụ hôn. Tôi đã muốn được hôn anh nhiều hơn nữa, nhưng giờ không phải lúc. Và tôi không thể không tự hỏi liệu điều tốt lành đó có bao giờ xảy ra bởi vì...

“Cô định bắt tui này đứng ngoài cửa cả đêm đấy hả?” – Sabine từ phía sau anh Nash ngó đầu ra hỏi – “Tôi đang chết cứng rồi đây này, và tôi cần phải nói chuyện với Emma.”

Tôi bước tránh sang một bên để cho cô ta vào trong nhà rồi đóng cửa lại, và nắm lấy tay anh Nash lúc anh chìa tay về phía tôi. Anh đã rủ tôi đi chơi vào tối thứ Sáu tới – một cuộc hẹn hò thực sự, đảm bảo không có sự phá đám của các thế lực Cõi Âm hay *mara* – và tôi đã đồng ý. Mặc dù tôi vẫn chưa biết phải thuyết phục bố thế nào để bố cho tôi đi. Anh Nash đã rất cố gắng để lấy lại niềm tin của tôi và tôi cũng sẵn sàng cho anh ấy cơ hội để chứng tỏ điều đó, miễn là anh ấy dứt hẳn được hơi thở độc hại kia. Nhưng lập trường của bố tôi rất vững chắc, nhất là khi nó có liên quan tới chuyện tái hợp của Kaylee/Nash.

Thậm chí có khi bắt Sabine từ bỏ anh Nash còn dễ dàng hơn bắt bố tôi chấp nhận anh ấy.

Sabine chạy xồng xộc vào trong bếp, nơi Emma vẫn đang lúi húi với mấy cái bánh. Chị ta đã

xin lỗi tôi về chuyện đã đưa tôi sang Cõi Âm và gần như bán tôi cho lão Avari. Và tôi đã chấp nhận lời xin lỗi của chị ta bởi vì tôi biết chị ta nói thật lòng – Sabine sẽ không bao giờ xin lỗi ai nếu chị ta không thực có ý đó. Và tôi cũng đã xin lỗi Sabine vì đã đổ lỗi cho chị ta về cái chết của mấy thầy cô và sự điên loạn của gần một nửa trường học. Và trong thế giới quan méo mó của cô nàng *mara*, chúng tôi đã hòa nhau và mối quan hệ giữa tôi và chị ta lại quay trở về điểm xuất phát ban đầu. Chị ta sẽ vẫn tìm mọi cách chinh phục trái tim anh Nash – không thỏa mãn với việc chỉ làm một người bạn tốt – và tôi sẽ tiếp tục đẩy chị ta ra nếu thấy chị ta đi quá xa.

Nhưng bởi vì Emma từ chối chấp nhận lời xin lỗi của Sabine và không hề nợ chị ta bất kỳ lời xin lỗi nào, nên chị ta gần như bị ám ảnh với việc phải có được sự tha thứ của Emma cho bằng được.

Và chuyện đó không hề diễn ra thuận lợi như chị ta muốn.

“Emma ới?” Sabine tiếp tục lớn vồn bên cạnh Emma để xin lỗi, trong khi tôi và anh Nash ngồi xuống ghế trong phòng khách.

“Anh thấy thế nào rồi?” Tôi hỏi, và nhìn sâu vào trong mắt anh để tìm kiếm một sự thật. Đã hơn một ngày trôi qua nhưng phải tới hôm nay trông da dẻ anh mới hồng hào trở lại, sau khi bị lão Avari hút cạn năng lượng. Một lần nữa. Được cái, giờ anh ấy không phải đau đầu lo nghĩ về chuyện tôi và Sabine cãi vã nhau nữa. Chúng tôi không phải là bạn thân – có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể *thích* được cô nàng *mara* đó – nhưng giờ chúng tôi đã có thể ở chung trong một phòng mà không cần có trọng tài phân xử.

Phần lớn thời gian.

“Anh khá hơn nhiều rồi.” - ở trong bếp Emma đang tìm mọi cách né tránh sự đeo bám của Sabine, bằng cách đưa cho chị ta mấy cái bánh để chị ta có thể im lặng ngồi ăn – “Mẹ anh chắc cũng sắp tới.”

“Mẹ đang trên đường đi rồi.” Anh Tod xác nhận lại, và tôi ngẩng mặt lên thấy anh ấy đang ngồi vắt vẻo trong cái ghế bành của bố. Theo dõi chúng tôi.

“Em tưởng anh phải đang đi giao pizza chứ?” anh Nash hỏi.

Anh chàng thần chết nhún vai. “Làm sao anh bỏ lỡ màn này được.”

Tôi cau mày. “Anh đã nhìn thấy rồi à?”

“Ừ... Và còn nghe thấy. Ngủi thấy và...”

“Là cái gì vậy?” Anh Nash sốt ruột hỏi lại, nhưng ông anh trai của anh ấy chỉ nhe răng cười đầy bí hiểm.

Sau chuyện xảy ra hồi tháng trước, cô Harmony đã nghiên cứu tìm ra cách ngăn không cho đám tà ma nhập vào người chúng tôi và sáng nay cô ấy đã gọi điện báo với mọi người rằng cuối cùng cô cũng đã tìm ra được cách. Đó cũng là lý do duy nhất khiến Emma chịu ở chung trong một phòng với Sabine nhanh như vậy, chỉ một ngày sau chuyến viếng thăm đầu tiên của Emma tới Cõi Âm.

“Bố em đâu rồi?” Anh Tod ngó đầu ra hành lang, như thể bố tôi có thể thành linh xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Bố em đang đi giúp Alec ổn định chỗ ở.” Có vẻ như sau những lần bị lão Avari nhập vào người đã giúp Alec và bố tôi hiểu nhau và trở nên thân thiết hơn. Bố tôi thậm chí còn vết sạch chỗ tiền tiết kiệm ít ỏi của mình cho Alec mượn để đặt cọc và trả tiền thuê nhà tháng đầu tiên.

“Cốc! Cốc!” – Tiếng cô Harmony vọng vào từ bên ngoài và cô tự đẩy cửa vào nhà mà không cần ai ra mở. Trên tay cô là một cái hộp các-tông lớn – “Tod, giúp mẹ một tay nào.”

Anh chàng thần chết miễn cưỡng đứng dậy bê lấy cái hộp từ trên tay mẹ. Ngay khi tay anh ấy vừa chạm vào nó, cả cái thùng lắc lên dữ dội và phát ra những tiếng gầm gừ nghe rất chói tai.

“Cái gì thế ạ?” Tôi vội đứng dậy, lúc anh Tod đặt cái hộp xuống bàn nước. Emma và Sabine cũng từ trong bếp ngó đầu ra, mắt đầy nghi hoặc.

“Đó...” – Cô Harmony nói – “... là một phần trong cái kế hoạch giúp cho các cháu không bị đám tà ma nhập vào nữa. Nhưng trước tiên...” – Cô rút từ trong túi áo khoác ra một cái túi nhựa đựng đầy những sợi dây màu xanh trông rất cứng – “Emma, đưa tay của cháu đây cho cô.”

Emma ngập ngừng chìa tay ra, trong lúc cô Harmony rút một sợi dây từ trong cái túi kia ra. Nhìn kỹ hóa ra nó được bện lại từ những sợi nhỏ li ti khác.

“Đây là tơ của một loại cây ở Cõi Âm gọi là *dissimulatus*. Nó rất hiếm vì thế cô đã phải mất rất lâu mới tìm được nó, nhưng cũng rất chắc chắn.” – Cô buộc sợi tơ vào cổ tay Emma rồi thắt

tới ba cái nút. Cái vòng không quá rộng để có thể tuột ra, cũng không quá chặt để máu không lưu thông được – “Nó sẽ không bị cò, bị bắn hay bị đứt đâu, vì thế cháu có thể đeo nó mọi nơi mọi lúc. Kể cả khi tắm.”

“*Dissimulatus* nghĩa là gì hả cô?” Emma sờ tay vào cái vòng trên tay, trong khi cô Harmony lại mở túi rút ra sợi thứ hai.

“Nó có nghĩa là “che giấu”. Chừng nào mấy đứa còn đeo sợi tơ này trên người, nó sẽ giúp che giấu tần số năng lượng của các cháu cả ở đây lẫn ở Cõi Âm.”

“Tức là sao ạ?” Emma có vẻ vẫn chưa hiểu. Nhưng tôi thì có.

“Hãy tưởng tượng cháu là một cái điện thoại di động...” – Cô Harmony buộc sợi dây thứ hai vào cổ tay trái Sabine – “... liên tục phát ra một tần số riêng. Và tần số ấy xác định cháu là Emma Dawn Marshall, giới tính nữ, 16 tuổi và là con người. Cái vòng này...” – Cô lại giơ lên một cái nữa và vẫy tay gọi tôi, trong khi Sabine nhú mày ngắm nghía món phụ kiện mới trên tay – “... giống như một thiết bị nhiễu sóng. Nó sẽ làm nhiễu cái tần số của cháu. Còn các bạn còn lại...” – Cô nhìn về phía tôi, anh Nash và Sabine rồi buộc sợi dây vào cổ tay tôi – “... nó sẽ che giấu thân phận thực sự của các con.”

“Vậy là... chúng sẽ không biết cháu là một *bean sidhe* đúng không ạ?” Tôi hỏi lúc cô thắt cái nút đầu tiên.

“Ừ, nếu chỉ dựa vào tần số năng lượng của cháu.”

“Và nó sẽ giúp ngăn chặn lão Avari không nhập được vào bọn con nữa à?” Đến lượt anh Nash chìa tay ra để mẹ đeo vòng.

“Nó sẽ giúp ngăn không cho lão ta tìm ra được con. Mà nếu đã không tìm thấy thì làm sao lão ta nhập được vào con, đúng không?”

“Nhưng lão ấy biết nơi bọn cháu sống.” – Sabine nhú mày nói – “Đâu có khó để tìm ra bọn cháu, nếu lão ấy biết tìm đúng chỗ.”

Cô Harmony gật đầu. “Và đó là lý do vì sao chúng ta cần tới cả cái này.” Cô mở cái hộp các-tông ra và thò tay vào bên trong, lấy ra một cục bông nhỏ xíu đang run lẩy bẩy.

Tôi nhú mày nhìn về phía sinh vật tí hon kia và ngửi thấy mùi thiu thiu bốc ra từ nó. Và khi

cô Harmony chìa tay đưa nó cho tôi, tôi vội lùi lại ra đằng sau.

“Nó sẽ không cắn cháu đâu mà sợ.” – Cô mỉm cười nói và lại đẩy nó về phía tôi. Và lần này tôi chìa cả hai tay ra để yên cho cô đặt nó vào trong lòng bàn tay của mình – “Đây sẽ là người bạn thân mới của cháu.” – Cô vén mấy sợi tóc ra sau tai rồi lại thò tay vào trong hộp bế ra một cục bông thứ hai và đưa cho anh Nash – “Tên của chúng đến cô cũng chịu không phát âm nổi. Vì thế mấy đứa cứ coi như đây là mấy con cún con là được. Một loài cún con rất đặc biệt.”

“Ơ thế hóa ra đây là chó ạ?” Emma thắc mắc, và cô Harmony mỉm cười.

“Không hoàn toàn. Chúng được lai giữa giống chó Pô-mê-ran và một loài động vật nhỏ ở Cõi Âm. Chúng rất đắt và khó gây giống. Vì vậy mấy đứa phải chăm sóc cẩn thận đấy nhé.”

“Chăm sóc ý ạ?”

“Ừ. Và quan trọng nhất là trong vài tuần tới, mấy đứa phải tìm cách làm thân được với chúng.”

“Vì sao ạ?” – Emma lại hỏi – “Không lẽ các tà ma bị dị ứng với lông chó ạ?”

Cô Harmony bật cười và vuốt ve sinh vật tí hon trên tay tôi đang ngử ngử ngón tay tôi bằng cái mũi ươn ướt, nhỏ xíu xiu của mình. “Không. Đây là loài chó canh gác Cõi Âm. Chỉ cần ngử thấy có tà ma nào đang lượn lờ quanh mấy đứa, ở đâu bên này thế giới, chúng sẽ sủa lên rất to. Vì thế... nếu cháu đi ngủ mà có chúng ở trong phòng, chúng sẽ có thể đánh thức cháu dậy trước khi bị tà ma nhập vào.”

“Vậy ra... cách chữa bệnh ma nhập là nuôi một con thú nuôi hả cô?” Tôi dùng một ngón tay vuốt dọc cái sống lưng bé tí teo của chú chó.

“Thực ra đây giống như một biện pháp phòng ngừa hơn là chữa được dứt điểm. Nhưng đó là những gì tốt nhất cô có thể làm.”

“Mẹ cháu sẽ không cho cháu nuôi chó đâu ạ.” Emma ôm cục bông nhỏ xíu của mình vào trong lòng, mặt đầy lo lắng.

Cô Harmony nhún vai. “Tod có thể thuyết phục được mẹ cháu, đúng không Tod?” – Anh chàng thần chết gật đầu – “Và Sabine, cô chắc chắn là Nash có thể thuyết phục được mẹ nuôi của cháu.” Năng lực Ảnh hưởng của hai anh em nhà Hudson lần này quá hữu dụng rồi.

“Nhưng cháu không thích nuôi chó.” – Sabine nhìn chăm chăm vào con vật nuôi trên tay mình như thể nó sắp cắn chị ta tới nơi rồi. Hoặc ngược lại – “Cháu thậm chí còn không thích đeo cái vòng này.”

Cô Harmony cau mày. “Thế cháu có thích lão Avari ở trong cơ thể mình không?”

“Không ạ.”

“Vậy thì cháu sẽ phải đeo cái vòng ấy và nuôi con chó này thôi. Hãy đặt tên cho nó. Cho nó ăn. Và làm thân với nó. Nó là thứ duy nhất có thể ngăn chặn việc tà ma nhập vào người cháu. Hiểu rồi chứ?”

Sabine miễn cưỡng gật đầu và tôi không thể nhịn được đã phá lên cười khi cô Harmony vừa nói vừa nhún nhảy trên đôi giày cao 7 phân của mình.

“Còn Alec thì sao ạ?” Tôi kéo cái vòng lên cao để con cún không nhai được nó.

“Cô vừa mang qua nhà mới cho cậu ấy một con rồi. Sophie cũng sẽ có một con, nhưng cô không biết bác cháu sẽ giải thích như thế nào về chuyện đó với cô con gái.”

“Thế thôi hả mẹ?” – anh Nash hỏi – “Bọn con chỉ cần dùng mấy cái vòng và mấy con cún này là tránh được ma quỷ à?”

Cô Harmony gật đầu. “Hiện tại mấy cái vòng và mấy con cún này là thứ duy nhất ngăn cách mấy đứa với Cõi Âm. Và vì lý do nào đó, gã tà ma của khu vực này đã nhắm vào trường học của các con, và lão ta không chỉ có một mình. Mức độ tập trung năng lượng như thế giống như một ngọn hải đăng giữa đêm tối, thu hút sự chú ý của các tà ma và sinh vật Cõi Âm khác. Và trường Eastlake, nơi các con dành phần lớn thời gian trong ngày ở đó, sẽ trở thành tâm điểm của mọi rắc rối có thể xảy ra. Cô biết, một vài người trong các con sẽ quyết tâm chiến đấu cho đến cùng với đám người Cõi Âm. Nhưng để làm được điều đó, ít nhất các con cần phải biết mình đang có gì trong tay. Hãy nhìn lại một lượt quanh phòng đi. Đây chính là thứ mà các con có. Những người đang có mặt trong căn phòng này. Vì thế ta khuyên mấy đứa hãy tìm cách mà chung sống hòa thuận với nhau. Ta có linh cảm một ngày nào đó tính mạng của các con sẽ phụ thuộc điều đó.”

Tôi liếc mắt nhìn vào từng khuôn mặt đang có mặt trong phòng khách nhà mình, và nghĩ về những điều chúng tôi đã trải qua cùng với nhau, để chiến đấu và tồn tại. Các tà ma. Các thần xác đi mượn. Cây leo độc. Hơi thở của Quỷ. Những cơn ác mộng biết đi. Không lẽ cô Harmony

muốn nói rằng từ đây chúng tôi sẽ còn gặp nhiều chuyện nguy hiểm hơn thế?

Và tôi thoáng rùng mình trước cái ý nghĩ đáng sợ ấy.

Nhưng khi tôi nhìn Sabine nhìn anh Nash nhìn tôi, tôi chợt nhận ra một điều – mà đáng ra tôi phải hiểu ra sớm hơn – rằng điều đáng sợ nhất mà tôi phải làm không phải là đối mặt với những mối đe dọa ở Cõi Âm, mà là học cách tin tưởng trở lại, trong thế giới của chính mình.

The end volume 4

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>